

Đừng Chạy, Lão Sư!

Contents

Đừng Chạy, Lão Sư!	3
1. Quyển 1 - Chương 1: Nhập Học	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Gặp Gỡ	4
3. Quyển 1 - Chương 3: Hiểu Lâm	5
4. Quyển 1 - Chương 4: Xâm Phạm	6
5. Quyển 1 - Chương 5: Giày Vỡ	7
6. Quyển 1 - Chương 6: Mê Hoặc	8
7. Quyển 1 - Chương 7: Tìm Kiếm	9
8. Quyển 1 - Chương 8: Gặp Lại	10
9. Quyển 1 - Chương 9: Cái Tên	11
10. Quyển 1 - Chương 10: Ác Mộng	12
11. Quyển 1 - Chương 11: Quyền Sở Hữu	13
12. Quyển 1 - Chương 12: Không Thể Phản Kháng	14
13. Quyển 1 - Chương 13: Ác Ma	15
14. Quyển 1 - Chương 14: Không Thể Kiểm Chế	16
15. Quyển 1 - Chương 15: Cảnh Cáo	17
16. Quyển 1 - Chương 16: Khẩn Cầu	18
17. Quyển 1 - Chương 17: Cạm Bẫy	19
18. Quyển 1 - Chương 18: Lại Vào Miệng Cọp	20
19. Quyển 1 - Chương 19: Nghiêm Trị Bắt Đầu	21
20. Quyển 1 - Chương 20: Trừng Phạt (thượng)	22
21. Quyển 1 - Chương 21: Trừng Phạt (trung)	23
22. Quyển 1 - Chương 22: Trừng Phạt (hạ)	24
23. Quyển 1 - Chương 23: Sáng Sớm	25
24. Quyển 1 - Chương 24: Nói Rõ	26
25. Quyển 1 - Chương 25: Dự Báo Nguy Hiểm	28
26. Quyển 1 - Chương 26: Gặp Lại Tại Thư Viện	30
27. Quyển 1 - Chương 27: Thư Viện (thượng)	31
28. Quyển 1 - Chương 28: Thư Viện (trung)	33
29. Quyển 1 - Chương 29: Thư Viện (hạ)	35
30. Quyển 1 - Chương 30: Lời Nói Kỳ Quái	36
31. Quyển 1 - Chương 31: Về Nhà	37
32. Quyển 1 - Chương 32: Năm Mới	38
33. Quyển 1 - Chương 33: Cuộc Gọi	39
34. Quyển 1 - Chương 34: Đường Về	42
35. Quyển 1 - Chương 35: Kết Thúc Quyển Một	43
36. Quyển 2 - Chương 1: Giáo Sư An Dương	45
37. Quyển 2 - Chương 2: Vấn Đề	46
38. Quyển 2 - Chương 3: Sa Bẫy	47
39. Quyển 2 - Chương 4: Đau Đớn	49
40. Quyển 2 - Chương 5: Hầu Hạ	51
41. Quyển 2 - Chương 6: Lệ	53

42. Quyển 2 - Chương 7: Đồi Mạt	55
43. Quyển 2 - Chương 8: Hiệu Trưởng Đáng Thương	57
44. Quyển 2 - Chương 9: Công Thụ	58
45. Quyển 2 - Chương 10: Phát Biểu Của Tiểu Triệt	60
46. Quyển 2 - Chương 11: Tình Yêu Của An Dương	62
47. Quyển 2 - Chương 12: Bốc Thảm	63
48. Quyển 2 - Chương 13: Buổi Diễn Của Dĩ Mạt	65
49. Quyển 2 - Chương 14: Trong Im Lặng	67
50. Quyển 2 - Chương 15: Sự Chủ Động Của Tiểu Triệt	70
51. Quyển 2 - Chương 16: Tin Dữ	72
52. Quyển 2 - Chương 17: Ly Biệt	74
53. Quyển 2 - Chương 18: Ghen	76
54. Quyển 2 - Chương 19: Phòng Tắm	78
55. Quyển 2 - Chương 20: Trang Phục Nữ	79
56. Quyển 2 - Chương 21: Tiểu Biệt. Tân Hôn	81
57. Quyển 2 - Chương 22: Sự Tàn Nhẫn Của Diệc Phiền	83
58. Quyển 2 - Chương 23: Trang Viên Hoa Lài	84
59. Quyển 2 - Chương 24: Tương Nhu Dĩ Mạt	86
60. Quyển 2 - Chương 25: Medusa	87
61. Quyển 2 - Chương 26: Thơ Ấu	90
62. Quyển 2 - Chương 27: Tình Điều? Điều Tình?	91
63. Quyển 2 - Chương 28: Vườn Hoa Lài – H	93
64. Quyển 2 - Chương 29: Trêu Chọc	94
65. Quyển 2 - Chương 30: Nguyên Tố Thứ Năm	96
66. Quyển 2 - Chương 31: Thiên Sứ	97
67. Quyển 2 - Chương 32: Hoàn Thành Quyển Hai	99
68. Quyển 3 - Chương 1: Tạm Nghỉ Học	101
69. Quyển 3 - Chương 2: Chim Trong Lòng	102
70. Quyển 3 - Chương 3: Điều Kiện	103
71. Quyển 3 - Chương 4: Hiến Thân	105
72. Quyển 3 - Chương 5: Giăng Co	107
73. Quyển 3 - Chương 6: Yêu Đến Cùng	110
74. Quyển 3 - Chương 7: Cùng Sinh Cùng Tử	112
75. Quyển 3 - Chương 8: Kỷ Niệm	114
76. Quyển 3 - Chương 9: Điểm Nhảy Cầm	116
77. Quyển 3 - Chương 10: Thực Chi Tính Dã (*)	117
78. Quyển 3 - Chương 11: Thân Mật	119
79. Quyển 3 - Chương 12: Hẹn Hò	121
80. Quyển 3 - Chương 13: Tình Yêu Đồng Giới	123
81. Quyển 3 - Chương 14: Bắt Cóc	125
82. Quyển 3 - Chương 15: Tuyệt Vọng	127
83. Quyển 3 - Chương 16: Sự Phẫn Nộ Của An Dương	129
84. Quyển 3 - Chương 17: Chữa Thương	132
85. Quyển 3 - Chương 18: Mộng Dài Không Dứt	133
86. Quyển 3 - Chương 19: Không Lối Thoát	135
87. Quyển 3 - Chương 20: Yêu Thương	137
88. Quyển 3 - Chương 21: Chia Cắt	139
89. Quyển 3 - Chương 22: Chia Tay	141
90. Quyển 3 - Chương 23: Quên	143
91. Quyển 3 - Chương 24: Điều Tốt Đẹp Đã Mất	145
92. Quyển 3 - Chương 25: Làm Quen	147
93. Quyển 3 - Chương 26: Trò Đùa Số Phận	148
94. Quyển 3 - Chương 27: Địa Ngục	151
95. Quyển 3 - Chương 28: Ruột Thịt	152

96. Quyển 3 - Chương 29: Ràng Buộc	155
97. Quyển 3 - Chương 30: Máu Mủ Tình Thâm	157
98. Quyển 3 - Chương 31: Tình Thương Của Người Cha	159
99. Quyển 3 - Chương 32: Năm “mới”	160
100. Quyển 3 - Chương 33: Bữa Cơm Đầu Năm	161
101. Quyển 3 - Chương 34: Tân Hôn	163
102. Quyển 3 - Chương 35: Tình Và Dục	165
103. Quyển 3 - Chương 36: Hoàn Thành Chính Văn	165

Đừng Chạy, Lão Sư!

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, thầy trò, cường công...Người dịch: QT đại nhânChỉnh sửa: Tiểu TạiSố chương: 3 quyển (

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-chay-lao-su>

1. Quyển 1 - Chương 1: Nhập Học

Thành phố S, trường đại học nam sinh Phong Dương.

Lạc Dĩ Mạt ngồi méo xệch trong phòng học, nhìn tới nhìn lui mấy tên đồng giới với mình, lông mày chán nản xoắn cả lại.

Hắn tuy ở đại học có chơi đùa quá trớn một chút, bạn gái cũng hơi nhiều một chút, hành động cũng thiếu tổ chức một chút. Nhưng ông cha đã man của hắn có cần tổng hắn vào cái trường ngay cả muối cũng là giống đực này không?

Dù vậy, tất cả đều là gieo gió gặt bão.

Hắn rõ ràng luôn sử dụng biện pháp phòng tránh rất tốt. Tại sao lại có con nhỏ không biết tên nào đó mang bụng bầu đến tìm cha hắn chứ? Còn uy hiếp nếu không chịu cưới cô ta thì sẽ làm âm lên khiến Lạc gia thân bại danh liệt. Dĩ nhiên, yêu cầu của cô ta là hoàn toàn vô căn cứ, nhưng lại giúp cho cha hắn nắm được nhược điểm của hắn, dọa hắn nếu không tốt nghiệp trường đại học nam sinh sẽ bắt hắn lấy cô ta. Còn bao nhiêu mỹ nữ đang chờ, hắn đương nhiên không đi mà trối mình vào một đứa con gái duy nhất. Nhấn nhọc, hắn đành tươi cười làm theo sắp xếp của cha, đến cái nơi còn khủng khiếp hơn nhà tù này.

Nói cái trường này khủng khiếp hơn cả nhà tù tất nhiên là có lý do. Bởi vì đây là trường nội trú thí điểm, toàn bộ ăn ngủ học đều ở trong trường. Lần này, hắn đúng là bị cha hắn dồn đến chỗ chết mà.

“Dĩ Mạt, vẫn còn chán nản sao?”

Lạc Dĩ Mạt vừa quay đầu lại liền thấy kẻ tên gọi là Khước Diệt Phiền, đưa bộ mặt súc sinh vô hại ra, tươi cười với hắn. Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng coi như trả lời.

“Còn có 2 năm thôi mà, không sợ già yếu trước tuổi sao? Đến lúc đó, cho dù có thoát ra cũng không còn làm được gì!”

“Yên tâm đi, cho dù tôi có gần chết vẫn khỏe hơn cậu gấp vạn lần.” Lạc Dĩ Mạt hừ lạnh lần hai.

Khước Diệt Phiền tỏ vẻ không quan tâm đến lời châm biếm của hắn, chỉ đơn giản nhún nhún vai.

“Chỉ là học ở trường nam sinh thôi mà, cậu có cần khổ sở buồn bã thế không? Cậu mới đến chưa được một tháng, bọn tớ đã vật vã hơn một năm rồi!”

“Không phải do trường nam sinh.” Lạc Dĩ Mạt trầm ngâm một chút trả lời.

“Là do ham muốn” Không đợi hắn nói hết, Khước Diệt Phiền thay hắn trả lời.

Lạc Dĩ Mạt thở dài đồng ý.

“Đây là trường nam, không có nữ sinh.” Khước Diệt Phiền nhìn băng quơ một chút rồi lườm Lạc Dĩ Mạt, tiếp tục nói: “Tuy nhiên, trường nam tất nhiên có cách giải quyết của trường nam.”

Lạc Dĩ Mạt ngoảnh đầu nghe tên ấy thì thầm.

“Nghe nói, một mình cậu ở phòng đôi phải không?” Khước Diệt Phiền tiến đến bên tai hắn “Lựa lúc nào thích hợp thì kiếm ai đó cùng vào phòng là được”

Dứt lời, Khước Diệt Phiền liền bỏ một chiếc bình nhỏ tinh xảo vào túi Lạc Dĩ Mạt. Vỗ vỗ vai hắn, nghênh ngang bỏ đi.

Lạc Dĩ Mạt nhìn chằm chằm chất lỏng màu hồng nhạt trong lọ.

Trường nam, tất nhiên có cách giải quyết của trường nam.

Lời nói của Khước Diệt Phiền vẫn còn quanh quẩn bên tai.

Hắn từng nghe qua, ở trường nam, có vài kẻ dùng mấy thang nhóc đáng yêu để giải tỏa ham muốn. Nhưng, bảo Lạc Dĩ Mạt đi ôm con trai, thà bắt hắn đi chết còn hơn.

Vừa định đưa tay ném cái bình nhỏ xuống đất, tiếng chuông vào tiết liền reng lên. Để tránh phiền phức, hắn đành đem nó bỏ lại trong túi.

2. Quyển 1 - Chương 2: Gặp Gỡ

Ân Nhược Triệt đứng lặng trước ngôi trường đại học Phong Dương danh tiếng lẫy lừng.

Ngôi trường này thật tuyệt. Ân Nhược Triệt trầm nghĩ trong lòng.

Anh chỉ đơn thuần là kẻ yêu thích vẽ tranh, cũng đơn thuần muốn những bức họa của mình được nhiều người biết đến. Thế nhưng, thầy anh lại không tỏ ra thích thú với phong cách của anh, bảo anh không thể tiến bộ, không cho phép anh tham gia chương trình đào tạo chuyên sâu, lại đem anh giới thiệu vào ngôi trường tiếng tăm này.

Anh biết, đối với một ngôi trường lấy tỉ lệ sinh viên lên lớp là mục tiêu quan trọng nhất như Phong Dương, thì khoa mỹ thuật tạo hình chỉ là một khoa nhỏ, không cần quá lưu tâm.

Thầy anh gửi anh vào đây, cũng chỉ muốn tìm cho anh một công việc nhàn hạ lương cao mà thôi.

Quên đi, nếu thầy đã nói anh không thể tiến bộ, vậy anh cũng không cần miễn cưỡng, Dù sao Phong Dương cũng là ngôi trường nhiều người mơ ước, anh còn phải cảm ơn thầy mình mới phải. Nếu không, anh cũng sẽ như mấy cổ nhân ngày xưa, vẽ tranh mà kiếm sống, thế nhưng tranh của anh còn chẳng được thiên hạ hoan nghênh...

Ân Nhược Triệt cứ như thế đứng lặng trước cổng trường suy nghĩ miên man.

Khi anh lấy lại tinh thần, trời cũng đã đổ tuyết tự lúc nào, đây là những bông tuyết đầu tiên của mùa đông, chẳng trách ngày hôm qua lại lạnh như vậy.

Ân Nhược Triệt lắc lắc đầu. Sao lúc này anh còn tâm trí để suy nghĩ mấy chuyện linh tinh này chứ? Chuyện quan trọng trước mắt là anh vẫn chưa tìm được kí túc xá dành cho giáo viên. Phải kiếm ai hỏi một chút mới được.

Nhìn đông nhìn tây hết nửa ngày, cuối cùng cũng trông thấy một dáng người đang đứng đĩnh đi về phía mình.

“... Ách... Bạn kia, xin chào...” Ân Nhược Triệt gọi xong thì liền chau nhẹ cặp mày xinh đẹp. Người này... có vẻ đã rất say.

Mặc dù hôm nay không lạnh lắm, thế nhưng, người ấy chỉ mặc đồng phục mùa đông, bên trong độc nhất một chiếc sơ mi trắng, cúc áo cũng chỉ cài qua loa vài cái bên trên... Kẻ đó vô thức chà xát hai tay vào nhau.

“Xin hỏi, ký túc xá giáo viên ở đâu?”

Lạc Dĩ Mạt vừa uống rượu ở chỗ Khước Diệc Phiến về, thể nên đầu óc vẫn còn đang mơ mơ màng màng. Hắn cố gắng nheo mắt lại, muốn nhìn rõ mặt người kia, nhưng chỉ thấy một hình bóng mờ nhạt.

Dùng sức lắc mạnh đầu, hắn đi đến trước mặt kẻ đang nói chuyện với mình. Đưa tay kéo mạnh gương mặt người ấy về phía hắn, mặt hắn cũng thuận thế tiến tới, trán chạm vào nhau, cả chóp mũi cũng chạm vào nhau.

“Bạn sinh viên à...tôi...tôi chỉ là muốn hỏi một chút... ký túc xá giáo viên.”

Lạc Dĩ Mạt phả đầy hơi rượu vào mặt anh, khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu. Ân Nhược Triệt muốn thoát khỏi sự kiềm hãm của hắn, liền gồng người lùi lại. Tệ ở chỗ, tên sâu rượu này lại rất khỏe. Hai gương mặt vừa mới rời ra, lập tức bị kéo lại gần nhau.

“Giáo viên? Ký túc xá?” Lạc Dĩ Mạt bất chợt nhíu mày.

Hắn từng nghe nói, trong trường nam, chỉ có bạn gái của giáo viên mới là nữ mà thôi. Cái trường chết tiệt này, ngay cả giáo viên ở phòng y tế cũng là đàn ông nốt, nghĩ vậy, Lạc Dĩ Mạt không ngừng chửi rủa trong lòng.

“Theo tôi!”

Lạc Dĩ Mạt buông đầu anh ra, đổi lại liền nắm lấy cổ tay của anh, lôi thẳng đến một ký túc xá nào đấy.

3. Quyển 1 - Chương 3: Hiểu Lầm

Tuy rằng, hắn có uống hơi nhiều một chút, nhưng ít ra cũng nghe hiểu những lời anh nói. Ân Nhược Triệt vì thế thầm thấy may mắn.

Lạc Dĩ Mạt lôi anh quẹo trái rồi quẹo phải, cuối cùng thì đứng trước một cửa phòng khép kín.

Ân Nhược Triệt chợt thấy kỳ quái. Anh còn chưa có nói số phòng mà.

Chưa kịp mở miệng hỏi câu nào, anh đã bị hắn đẩy vào trong phòng. Cửa đóng. Chẳng mấy chốc đã bị nhốt lại bên trong.

“..... Ách..... Bạn sinh viên à, cái tôi muốn tìm là ký túc xá của giáo viên kia.” Rõ ràng là người dẫn đường đã đưa anh đến nhầm chỗ rồi, chỗ này đâu phải là ký túc xá của anh.

“Tôi biết.” Lạc Dĩ Mạt vừa trả lời vừa cởi bỏ quần áo trên người.

Trời lạnh như thế, hắn lại thấy nực sao? Ân Nhược Triệt mặt đỏ bừng nhìn hắn lột bỏ mọi thứ, đến lúc chỉ còn duy nhất một cái quần trong.

Ngay sau đó, hắn liền nhanh như hổ đói vồ lấy anh, ném lên giường.

Trời ơi, Có ai giải thích giùm tôi chuyện gì đang xảy ra không?

“Mấy gã giáo viên nghèo kiệt xác lại cổ hủ. Có gì hay chứ?” Đè anh xuống bên dưới mình, Lạc Dĩ Mạt một tay ôm lấy hông anh, tay kia nâng cằm anh lên.

“Làm giáo viên thì tất nhiên rất có tương lai rồi. Nhưng... bạn sinh viên à... cậu không cần tỏ ra bức xúc như vậy đâu?” Ân Nhược Triệt đẩy tên con trai đang áp sát mình ra. Hoàn toàn không biết, hai người họ đều đang... râu ông này chấp cằm bà kia, hiểu lầm loạn cả lên.

“Vậy... bây giờ ta...”

Lạc Dĩ Mạt không nói gì thêm, liền ấn miệng mình lên đôi môi bên dưới.

Bất kể cô ấy là bạn gái của giáo viên nào, lửa dục thiêu đốt cơ thể điên cuồng xúi giục hắn tiếp tục. Mà... cho dù kết quả thế nào hắn cũng chẳng quan tâm. Hoặc là, hắn sẽ ra khỏi ngôi trường chết tiệt này. Hoặc là, mặc kệ cô gái này là bạn gái của gã giáo viên nào, hắn đã thích thì nhất định sẽ “dùng”.

Trời ơi, cái gì xảy ra thế này? Ân Nhược Triệt dùng hết sức giãy giụa. Anh không thích bị đàn ông hôn, càng không thích cùng đàn ông nảy sinh chút quan hệ bất thường nào. Thế nhưng, mọi thứ trước mặt đều loạn cả lên.

Lạc Dĩ Mạt say đắm hôn anh, một tay mạnh mẽ ghì sát lấy anh, tay kia cũng không chịu yên, liên tục cởi bỏ y phục của anh, chẳng mấy chốc quần áo trên người chỉ còn phân nửa. Anh thật sự nghi ngờ không biết cậu học trò này có say thật hay không? Nếu say thì tại sao lại có thể cử động linh hoạt như thế? Dùng sức mạnh mẽ như thế?

Ngay lúc tưởng chừng hoàn toàn tuyệt vọng, Lạc Dĩ Mạt đột nhiên ngừng hành hạ môi anh. Ánh mắt không do dự nhìn thẳng xuống bên dưới “Tại sao lại phải giãy giụa?”

Không đợi Ân Nhược Triệt trả lời, đôi môi ẩm ướt của hắn đã kề sát bên tai của Ân Nhược Triệt, dịu dàng thổi thở: “Tôi rất thích em, em thật ra là bạn gái của giáo viên nào?”

Bạn gái?!

Ân Nhược Triệt bừng tỉnh hiểu ra. Tên ma men chết tiệt! Đến nam nữ mà cũng không phân biệt được hay sao? Đúng là chuyện nực cười mà!

Ân Nhược Triệt không vùng vẫy nữa, để mặc cho hắn tự do liếm láp từ tai xuống cổ, tỏ ý muốn cho hắn tự mình tìm ra sự thật.

Tên sâu rượu vô lại, xem ngươi sẽ kết thúc thế nào!

Đến cuối cùng, Ân Nhược Triệt lại có cảm giác rất hả hê. Đôi môi dường như đang mỉm cười chế nhạo, chờ nhìn cảnh tên kia ói mửa.

Lạc Dĩ Mạt trông thấy người bên dưới không còn chống cự, lại càng thêm cao hứng, hoàn toàn không chú ý đến những biến đổi trên nét mặt của Ân Nhược Triệt. Vội vàng buông bàn tay đang khống chế ra, lao thẳng vào vấn đề chính. Khi hắn hưng phấn kéo quần kẻ đối diện xuống, rượu trong máu hắn lập tức vọt đi phân nửa.

4. Quyển 1 - Chương 4: Xâm Phạm

“Là đàn ông?!” Lạc Dĩ Mạt thét lên kinh hãi rồi ngồi bệt xuống giường.

“Thật mừng là cậu đã phát hiện!” Ân Nhược Triệt cũng ngồi dậy.

“Thế nhưng, gương mặt xinh đẹp như con gái... hương thơm ngọt ngào như con gái...” Lạc Dĩ Mạt thì thào.

Ân Nhược Triệt cảm thấy dây thần kinh của mình đang bị tên ngốc này kéo căng ra, tưởng chừng có thể đứt đoạn ngay tức khắc.

Anh nghiêng răng cười đáp: “Cảm ơn cậu đã... khen nhầm.”

Tròn mắt nhìn người con trai đối diện từ từ mặc lại y phục. Lạc Dĩ Mạt cảm thấy một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt não bộ của hắn, thôi thúc bao nhiêu ham muốn chiếm đoạt trỗi dậy điên cuồng.

Bực bội cài lại cúc áo. Đột nhiên. Ân Nhược Triệt cảm thấy rét run. Quay quắt tìm nơi phát ra hơi lạnh, anh ngỡ ngàng phát giác Lạc Dĩ Mạt đang cười gian ác lần hai, từ từ tiến lại gần mình, trong tay là một lọ nhỏ chứa đầy thứ dung dịch màu hồng.

Vẫn chưa hiểu tại sao sự việc lại thay đổi kì quái như vậy, Ân Nhược Triệt đã bị hắn lao tới đè xuống bên dưới lần nữa.

Lạc Dĩ Mạt ngoạm lấy vành tai anh, tay hắn trượt một vòng lớn, từ lòng ngực phập phồng cho đến phía bên dưới, rồi vội nắm lấy thứ yếu đuối của anh, khiến thân thể Ân Nhược Triệt trong nháy mắt đã cứng đờ.

Tiếp đến, thật nhẹ nhàng, hắn mỉm cười xấu xa thổi thở: “Cậu cho là... con trai thì có thể bỏ chạy được ư?”

Dứt lời, liền điên cuồng hôn lên đôi môi bên dưới, nuốt sạch những lời van xin của anh vào trong vòm miệng, cái lưỡi xảo quyệt không ngừng trườn bò bên trong, chiếm đoạt tất cả hương vị nơi đây, chất dịch không kịp nuốt trào ra từ khóe miệng của Ân Nhược Triệt.

Ân Nhược Triệt có chút tức giận, có chút ghê tởm, nhưng càng bị kỹ thuật điều luyện của hắn làm cho lú lấp.

Đến lúc môi lìa môi, cả hai đều vất vả vô hấp, thở hồng hộc. Lạc Dĩ Mạt vẫn chưa thỏa mãn, nhẹ nhàng dùng miệng chà sát vào môi anh.

“Cậu... rất ngon!”

“Cậu.....” Ân Nhược Triệt còn chưa kịp chửi bới, Lạc Dĩ Mạt đã ngoạm lấy cổ anh, bàn tay đang nắm lấy thứ dục vọng kia bắt đầu di chuyển, đầu lưỡi không ngừng vuốt ve, khiến cho anh từng đợt tê dại, toàn thân run rẩy không kiểm soát, ý thức bắt đầu hỗn loạn. Lạc Dĩ Mạt hài lòng nhìn ngắm phản ứng của anh.

Phát hiện thứ dục vọng trong tay đang dần dần ngẩng đầu lên, Lạc Dĩ Mạt không hiểu sao cũng hưng phấn dựng đứng.

Hắn chuyển mục tiêu công kích sang hai điểm hồng hồng trên ngực anh. Tiến lại gần một trong hai, nhẹ nhàng thổi vào. Bờ môi vô tình chạm khẽ, khiến Ân Nhược Triệt càng lúc càng hô hấp khó khăn. Vật nhỏ kia của anh thật quá nhạy cảm.

Sau đó hắn liền nuốt lấy điểm nhỏ ấy vào trong miệng. Trên đỉnh đầu vang lên tiếng thở gấp. Ý thức của Ân Nhược Triệt đã bị sự đùa cợt liên hồi kia làm cho tiêu biến, anh bất lực nắm lấy mái tóc đen của Lạc Dĩ Mạt, tưởng muốn đẩy ra nhưng lại không nổi, thứ dục vọng bên dưới cũng đã cứng ngắc rồi.

Lạc Dĩ Mạt một tay chà sát nhanh hơn vật thể phía dưới, một tay xoa nắn đầu nhũ hồng. Đầu nhũ còn lại bị hắn giam trong miệng, dùng răng nhẹ nhàng cắn mút.

Người con trai nằm dưới bấy giờ bắt đầu thốt ra tiếng thút thít rất khẽ. Nhìn là biết, anh sắp đạt đến đỉnh điểm.

“Bé cưng à, cậu muốn sao?” Lạc Dĩ Mạt trở lại với lỗ tai của anh, hiện tại Ân Nhược Triệt đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Ngay thời khắc gần thỏa mãn thì Lạc Dĩ Mạt lại buông anh ra, đúng lúc sắp đến đỉnh điểm của dục vọng thì lại bị bỏ lại thế này. Ân Nhược Triệt mặt đỏ bừng, khóe mắt ướt át nhìn người kẻ trước mặt. Chỗ ấy, vẫn còn phảng phất hơi ấm của bàn tay hắn.

Quá rõ mong muốn của anh, Lạc Dĩ Mạt liền nắm phần thân thể đang đau đớn kia, tiếp tục nhịp độ ban nãy.

“Bé cưng à, cậu muốn sao?” Lạc Dĩ Mạt hôn nhẹ, hỏi lại lần nữa.

Lúc này Ân Nhược Triệt chỉ có thể mở được một nửa đôi mắt sáng xinh đẹp, lắc đầu nguây nguây. Anh không biết đây là cảm giác gì. Cũng không biết làm sao trả lời hắn. Lòng ngực dường như có cái gì chọt lóe lên rồi biến mất.

Nhưng khi anh còn chưa kịp hiểu ra, đã bị Lạc Dĩ Mạt chìm sâu vào trong dục vọng.

5. Quyển 1 - Chương 5: Giày Vò

”Tôi cho cậu giải phóng, có được không?”

Lạc Dĩ Mạt cúi xuống hôn sâu, đôi tay điều luyện tăng tốc, rất nhanh, đồng thời không ngừng âu yếm môi anh, Ân Nhược Triệt cuối cùng cũng phóng thích toàn bộ trong tay hắn.

Cao trào qua đi, Ân Nhược Triệt dần dần hô hấp bình thường trở lại, gương mặt khả ái vẫn ửng hồng.

Lạc Dĩ Mạt trêu mếu cúi xuống hôn nhẹ lên trán anh. Sau đó đổ chất dịch màu hồng trong lọ ra lòng bàn tay, hướng thẳng về phía lỗ nhỏ của Ân Nhược Triệt, chậm rãi đẩy vào.

Kể bên dưới bắt đầu phản kháng, Lạc Dĩ Mạt giữ chặt thân thể mảnh khảnh của anh, không cho phép anh bỏ chạy. Tiếp đến, lại đẩy vào thêm một ngón khác. Ân Nhược Triệt bắt đầu nhú mào, thân thể giãy giụa vô thức, Lạc Dĩ Mạt mạnh tay hơn, khống chế toàn bộ vùng vẫy, đẩy tiếp ngón thứ ba.

Lúc này, Ân Nhược Triệt đau đớn đến mức toàn thân căng ra như dây cung. Bởi lẽ đây là lần đầu với người cùng giới, Lạc Dĩ Mạt cũng chỉ đại khái biết vài nét mà thôi, hẳn không biết làm cách nào để khiến kẻ bên dưới thoải mái, hoàn toàn không biết làm gì khác ngoài dùng nụ hôn làm người ấy sao lãng. Ân Nhược Triệt khẽ phát ra một tiếng rên thỏa mãn, khiến Lạc Dĩ Mạt không chịu nổi nữa mà rút ngón tay ra, dùng toàn lực đẩy đỉnh của hưng khí tiến vào.

“Đừng! Đau quá!” Ân Nhược Triệt đột nhiên gào khóc xô hẳn ra, nhưng nhanh chóng bị hắn kiềm lại. Khoái cảm trong chốc lát đã hoàn toàn biến mất, cảm giác đau nhức như bị đâm xuyên khiến anh tỉnh táo trở lại.

“Tôi xin cậu, đau quá, tha cho tôi có được không!” Ân Nhược Triệt dồn toàn bộ hơi sức để thều thào với kẻ đang hành hạ mình.

Bởi quá đau đớn mà đôi vai run rẩy, đầu óc quay cuồng. Đồng thời, theo từng nhịp đẩy mà nước mắt trào ra, khiến cho Lạc Dĩ Mạt không khỏi phần khích cực độ.

“Ngoan, đừng khóc, một hồi sẽ hết đau thôi.” Ngoài miệng thì an ủi như thế, nhưng lại liên tục gia tăng tốc độ.

Có thể hẳn thật lòng muốn xoa dịu anh, thế nhưng... vì bên trong anh quá đổi thư thái, thoải mái, nên hẳn hoàn toàn quên mất cái gì gọi là kỹ xảo, chỉ thuận theo dục vọng mà chuyển động.

Ân Nhược Triệt gào khóc đến khàn cả tiếng, nhưng người con trai phía trên vẫn không có ý định dừng lại. Thứ hưng khí tàn ác của hắn vẫn ở trong cơ thể của anh, ra vào, giãy vò, rồi lại điên cuồng xông đến...

Ngay khi anh tưởng mình sắp chết đến nơi, Lạc Dĩ Mạt khẽ gầm lên một tiếng, đem toàn bộ dục vọng phóng thích bên trong người anh.

Còn anh, trước mắt chỉ còn lại một màu đen kịt...

6. Quyển 1 - Chương 6: Mê Hoặc

Lạc Dĩ Mạt xoa xoa thái dương, cảm giác sau khi say thật là khó chịu, điện thoại di động cũng không biết đã bị hắn ném đi đâu rồi, tiện tay tóm lấy cái đồng hồ ở đầu giường xem giờ —

Quá trưa rồi ư? Từ khi đặt chân vào cái trường chết tiệt này đến nay, chưa bao giờ hắn ngủ ngon như vậy.

Lạc Dĩ Mạt duỗi lưng một cái, muốn đi tắm chút nước nóng cho thoải mái. Ánh mắt dờ dãn quét khắp giường rồi đột nhiên dừng lại trước một thứ lẽ ra không nên có trong phòng của hắn.

Trên ra trải giường nhàu nhĩ có những vết đỏ thẫm tựa như máu khô đâm thẳng vào mắt hắn.

Không dám tin những gì đang nhìn thấy, hắn vội kéo bật ra giường lên. Sau một hồi quan sát, quả nhiên đáp án không sai.

Lạc Dĩ Mạt lấy tay vò rối tóc, bắt đầu nghiêm túc hồi tưởng.....

Hắn đã đến chỗ Khước Diệt Phiên uống rượu, sau đó, hình như hắn có lờ lờ kéo kéo ai đấy về phòng mình. Còn sau đó nữa ... thì sao nhỉ?

Đột nhiên, kí ức ủa về như một đoạn phim ngắn tua nhanh trong đầu hắn.....

Hắn nhớ mang máng, có một cô bé rất đáng yêu đứng ở trước trường hắn suy tư. Một lúc sau, hắn đi đến trước mặt cô bé, rồi cô bé liên tục hỏi hắn về cái chỗ gì đấy mà cô ta muốn tới. Tiếp theo, ham muốn trời dấy khống chế mọi suy nghĩ, hắn liền dẫn cô bé đáng yêu trở về phòng mình, sau một màn vật lộn, hắn phát hiện cô bé là... nam. Tiếp sau đó thì... hắn đã ôm người con trai ấy và...

Ôi trời! Hắn cho rằng mình đang mơ!

Nhưng rõ ràng là đã người từng nằm bên cạnh hắn. Vết máu khô trên ra trải giường cũng không phải của hắn, cùng những kí ức rất trùng khớp kia chứng tỏ tất cả không phải là mơ.

Lạc Dĩ Mạt không còn sức lực nằm bẹp xuống giường. Thật là, vì dồn nén quá lâu nên ...

Mà..., hắn còn nhớ bản thân từng nói sẽ không bao giờ ôm con trai kia mà. Uống say thì đổi tính ư? Nhưng hắn cũng nhớ rất kỹ, lúc ôm người ấy, hắn vô cùng tỉnh táo, đâu có giống say. Trời ạ, rốt cục hắn làm sao thế này?

Ôm đầu rên rỉ một hồi rất lâu, sau khi moi móc hàng triệu lý do để ngụy biện cho hành vi của bản thân, cuối cùng một tia sáng cũng lóe lên trong đầu hắn.

Đó hắn là một người con trai rất xinh đẹp! Lạc Dĩ Mạt cười yếu ớt đứng lên.

Người ấy đứng giữa trời tuyết, áo khoác rất rộng bằng vải kaki, chiếc khăn quàng màu sẫm quấn quanh cổ áo cao kín đáo, mái tóc mềm ép sát vào gương mặt, ngơ ngàng nhìn ngắm những tầng lầu của Phong Dương. Khoảnh khắc ấy, trong tim hắn, chợt xuất hiện hai chữ “thiên thần”.

Thiên thần? Lạc Dĩ Mạt tự cười mình. Một danh từ không thể quê mùa hơn!

Thế nhưng, người ấy thực sự rất giống một tiểu thiên sứ.....

Kỳ lạ, hắn nhớ là mình đã uống rất nhiều, sao có thể hồi tưởng rõ ràng như vậy? Hắn có thật sự là đã say không?

Lắc mạnh đầu, Lạc Dĩ Mạt quyết định nên quên đi, tóm lấy một chiếc khăn, Lạc Dĩ Mạt hướng thẳng vào phòng tắm.

Nhưng... Tại sao ôm con trai lại có thể thoải mái như vậy?

7. Quyển 1 - Chương 7: Tìm Kiếm

Lạc Dĩ Mạt cảm thấy bản thân mấy ngày nay có chút khác thường.

Trong đầu hắn không ngừng xuất hiện gương mặt khả ái của người ấy, đôi mắt tròn tròn ấy, vẻ e thẹn mà khiếp sợ ấy, còn nét mặt “ý loạn tình mê” ấy, còn tiếng khóc cầu xin hắn dừng tay ấy...

Mỗi lần nghĩ đến đó, cơ thể của Lạc Dĩ Mạt cũng lập tức phản ứng theo...

Chết tiệt! Hắn bị yểm bùa gì thế này?

“Dĩ Mạt, đầu óc cậu để đi đâu vậy?” Khước Diệc Phiền đứng đưa ngón trỏ trước mặt hắn “Tớ đã vấy tay cả nửa ngày rồi!”

Lạc Dĩ Mạt vô cảm gạt bàn tay trước mặt sang một bên.

“Diệc Phiền, giúp tớ tìm một người!”

Dứt lời, cả hai đồng loạt giật bắn mình.

Khước Diệc Phiền giật mình vì không thể ngờ kẻ bấy lâu nay không mản thế sự như hắn lại đột nhiên muốn tìm người. Còn Lạc Dĩ Mạt kinh ngạc vì không hiểu sao bản thân lại có thể thốt ra mấy lời như thế.

“Người nào? Miêu tả đại khái xem!” Khước Diệc Phiền cuối cùng cũng lấy lại tinh thần. Dù sao thì Lạc Dĩ Mạt bây giờ vẫn tốt hơn cái tên mặt mày ủ ê ngày trước.

Cái gì đến thì cứ để nó đến. Lạc Dĩ Mạt không thích cảm giác lơ lửng vô định này, phải mau chóng tìm biện pháp giải quyết.

Cứ ngồi yên khổ sở mãi cũng không phải cách, hắn muốn tìm cho bằng được người con trai đã khiến hắn ăn không ngon ngủ không yên mấy ngày nay. Muốn nhìn xem kẻ ấy rốt cục là có khả năng gì, mà có thể khiến hắn điên đảo ngẩn ngơ như vậy.

“Một người con trai tuyệt đẹp!” Vừa dứt lời, hần quả nhiên thấy Khước Diệc Phiền hai mắt sáng quắc. Dĩ Mạt chỉ biết thở dài, tiếp tục nói: “Hình như là có quan hệ gì đó với giáo viên trong trường ta. Vóc dáng khoảng chừng... Ách... chừng 1m75, khá gầy. Thế thôi.”

“Thế thôi?” Khước Diệc Phiền cảm thấy đầu óc mơ hồ, liền than thở: “Cậu có biết trường mình có bao nhiêu giáo viên không?”

“Biết!” Lạc Dĩ Mạt nghiêm túc gật đầu “Cho nên mới nhờ cậu giúp!”

Khước Diệc Phiền thở dài một tiếng. Đúng là lúc trước hần không chọn bạn mà chơi rồi!

“Tớ sẽ cố gắng hết sức!”

Lạc Dĩ Mạt cảm kích vỗ vỗ vai hần, sau đó, tiếp tục chờ ra.

Vốn tưởng rằng, Khước Diệc Phiền sẽ nhanh chóng giúp hần tìm được người đó, thế nhưng, kết quả lại không tốt đẹp như mong đợi.

Khước Diệc Phiền đã chạy chọt khắp nơi để hỏi thăm về người thân của các giáo viên, cũng như toàn bộ người ngoài đã đặt chân đến Phong Dương vào ngày hôm ấy, nhưng vẫn không có kết quả.

Khước Diệc Phiền thậm chí còn đem cả hình chụp của mấy sinh viên có ngoại hình tương tự như miêu tả của hần đến trước mặt Dĩ Mạt cho hần xem qua, nhưng cũng chẳng thu được gì.

Kết quả là, người ấy, người con trai không hiểu sao lại cùng hần phát sinh quan hệ ấy, cứ như vậy, biến mất trong không khí. Không thể nào tìm được, dù chỉ là một chút dấu vết.

8. Quyển 1 - Chương 8: Gặp Lại

Lạc Dĩ Mạt hoàn toàn bị bỏ rơi.

Người ấy thật giống một giấc chiêm bao. Khi tỉnh dậy, sẽ không còn nữa.

“Dĩ Mạt, hôm nay tụi mình đến buổi tự học đi!” Khước Diệc Phiền thần bí ghé vào tai Dĩ Mạt, nói nhỏ.

“Không đi! Mà sao trông cậu lạ thế?” Lạc Dĩ Mạt khó hiểu nhìn nét hưng phấn trong ánh mắt của Khước Diệc Phiền.

“Cậu không biết trường mình vừa có một mỹ nhân sao?”

Lạc Dĩ Mạt lắc đầu, “Mỹ nữ?”

“Là một mỹ nam tử.” Khước Diệc Phiền liếc mắt nhìn hần.

“Không có hứng thú.” Ngáp dài một cái, Lạc Dĩ Mạt đuổi người tỏ vẻ buồn chán.

“Đi thôi, không phải cậu cũng đang tìm người đẹp sao?”

“Tớ không thích con trai, có gì đâu mà nhìn!” Tuy miệng nói vậy, nhưng hần vẫn sải bước theo sau Diệc Phiền.

Khó khăn lắm mới có thể quên được chút ít, lại bị tên chết giấm này nhắc lại.

Quên đi, có chuyện giải sầu cũng tốt.

“Cậu biết không? Mỹ nhân này chính là giáo viên khoa mỹ thuật tạo hình, thầy ấy vừa mới đến đã khiến toàn trường chấn động rồi. Trường chúng ta trước giờ rất ít người quan tâm đến mỹ thuật tạo hình, gần đây lại chen chúc xô đẩy thiếu điều bị đè chết đến nơi. Tất cả đều chỉ muốn chiêm ngưỡng vị mỹ nhân trong truyền thuyết này đây. Khoa luật của chúng ta và khoa mỹ thuật vốn là hai đường thẳng song song, không có lấy một điểm tương đồng. Tuy nhiên, giáo viên được mời đến dự buổi tự học hôm nay lại có chuyện bận, cho nên đại mỹ nhân mới thay thầy ấy đến xem lớp chúng ta. Tận dụng thời cơ này, hôm nay cả lớp đều tới!”

Khước Diệc Phiền cứ thao thao bất tuyệt giới thiệu. Còn Lạc Dĩ Mạt lại chẳng thừng được câu nào, chỉ nằm bò trên mặt bàn, buồn chán ngắm nghía mấy đầu ngón tay.

Đột nhiên, giáo viên bước vào, mọi người bắt đầu ghé sát tai nhau thì thầm, nói qua nói lại cũng là vài câu như “Thực sự rất đẹp” hay “Oa! Cực phẩm luôn!” vân vân...

Lạc Dĩ Mạt chẳng thềm ngẩng đầu dậy.

“Xin chào tất cả các bạn! Tôi là giáo viên khoa mỹ thuật tạo hình, Ân Nhược Triệt. Ngày hôm nay vì thầy Hùng không khỏe, cho nên tôi mới thay thầy ấy đến đây xem buổi tự học của các bạn.....”

Đợi chút! Giọng nói này.....

Lạc Dĩ Mạt chậm rãi ngẩng đầu.

Đang tự giới thiệu ở trên giảng đường... không ai khác chính là người hấn đã trăm phương ngàn kế tìm kiếm bấy lâu nay!

9. Quyển 1 - Chương 9: Cái Tên

Lạc Dĩ Mạt kinh ngạc “Xoạt” một tiếng đứng thẳng dậy, chiếc ghế phía sau vì chịu một lực quá lớn mà ngã ra đất, tạo thành âm thanh khô khốc.

Sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía hấn, bao gồm cả vị giáo viên đang đứng lặng trên giảng đường. Tốt, anh vẫn còn nhớ hấn.

Rất nhanh, Lạc Dĩ Mạt trấn tĩnh trở lại, hấn đi ra khỏi chỗ ngồi, bước từng hướng về phía Ân Nhược Triệt, ánh mắt kia chẳng khác nào ánh mắt thỏa mãn của người thợ săn khi nhìn thấy con mồi của mình, khiến anh vô thức không ngừng lùi lại phía sau, cho tới khi thân thể dính chặt vào tấm bảng đen trên bục giảng.

Đứng trước bàn giáo viên, Lạc Dĩ Mạt đưa tay vuốt lại tóc, cười nhẹ nhìn người con trai hơi run rẩy kia.

Sau đó, đi đến trước bảng, cầm lấy một viên phấn trắng viết ba chữ lên bảng ——

“Lạc — Dĩ — Mạt —”

Rồi liền ném viên phấn trong tay đi, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp.

Trong khoảnh khắc, giữa phòng học im lặng như tờ, một chất giọng trong trẻo vang lên đầy kiêu hãnh: “Thầy Ân Nhược Triệt, em tên là Lạc Dĩ Mạt. Mong rằng thầy sẽ không quên!”

Tiếp sau đó, bỏ lại nguyên một lớp học đang ngồi ngẩn ra, và vị giáo viên không ngừng run rẩy, hấn cười lớn rồi ung dung rời khỏi.

Tiếng cười đó... vang vọng rất lâu.

Ân Nhược Triệt ngơ ngác sợ sệt nhìn ra cánh cửa còn ngân tiếng cười của hấn... Trong thoáng chốc, những mảnh kí ức khủng khiếp một lần nữa tái hiện ngay trước mắt.....

Sáng sớm hôm ấy, toàn thân đau nhức, anh thừa lúc tên hung thần kia vẫn còn say ngủ, vội vàng thu nhặt quần áo rồi cố gắng kéo lê cái thân thể mệt lả ấy ra khỏi phòng.

Lần này, hỏi được địa điểm xong là anh liền tự mình đến ký túc xá, dùng chùm chìa khóa mà nhà trưởng đã gửi qua đường bưu điện từ trước để mở cửa. Vừa vào phòng xong là lập tức buông mọi đồ đạc, chạy ào vào phòng tắm cọ rửa thân thể.

Trên đùi là vết máu khô của anh cùng thứ dịch thể của tên hung thần kia. Trong im lặng, nước mắt ứa ra lúc nào không biết. Vì sao ngay ngày đầu tiên đã gặp phải tình cảnh này?

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, anh thay y phục chỉnh tề để gặp hiệu trưởng. Nhìn thấy gương mặt tái nhợt mệt mỏi của anh, hiệu trưởng nghĩ ngay là giáo viên mới có bệnh trong người. Cho nên cũng không trách cứ chuyện anh đến trễ cả ngày trời, mà chỉ nói vài câu nhắc nhở anh nên quan tâm đến sức khỏe của mình hơn.

Cơn ác mộng này... Vốn dĩ, anh tưởng đã có thể quên đi.

Vì sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện?

10. Quyển 1 - Chương 10: Ác Mộng

Ân Nhược Triệt ngồi yên trước bàn vẽ, giơ bút nửa ngày trời mà vẫn chưa vẽ được nét nào. Đã mấy hôm rồi, anh cứ trong tình trạng vừa mơ mơ màng màng, vừa sợ hãi run rẩy như thế.

Số phận thật quá trở trêu!

Rõ ràng tưởng rằng cả hai vĩnh viễn không còn gặp lại, không bao giờ dính líu đến nhau. Tại sao bây giờ lại một mực bắt anh phải thấy mặt hắn?

Anh còn nhớ rất rõ mình đã loạng choạng vấp vả thế nào để về được ký túc xá. Anh còn nhớ rất rõ làm thế nào để xử lý những vết thương đáng hổ thẹn kia, làm thế nào tẩy rửa chất dịch của nam giới trên cơ thể mình. Sự đau đớn đó, bây giờ vẫn vẹn nguyên như cũ.

Nhưng đột nhiên, cái kẻ anh nghĩ bản thân đã quên đi ấy, cái gương mặt thoát nhìn rất điển trai nhưng bản chất là một con ác quỷ ấy, lại không ngừng xuất hiện trong đầu anh với tần suất N lần mỗi ngày. Và thậm chí ngay bây giờ hắn cũng đang ở đây, trước mắt anh.

Chết tiệt chắc chắn lại là ảo giác rồi! Ân Nhược Triệt cầm bút lên, muốn rạch nát cái gương mặt xấu xa đối diện. Tuy rằng trên thực tế, anh không thể làm được gì, nhưng chí ít đối với ảo giác, anh có quyền được hả giận.

“Thầy à, đây là cách chào hỏi học trò của thầy sao?” Lạc Dĩ Mạt cười xấu xa, nắm chặt lấy bàn tay đang cầm bút hướng thẳng về mặt hắn, lật ngược bàn tay anh và từ tốn đưa đến môi mình, nhẹ nhàng cúi xuống đặt lên đó một nụ hôn, “Mùi vị của thầy... học trò thật sự rất nhớ!”

Ảo giác đột nhiên biến thành người thật. Ân Nhược Triệt thét lên rồi lùi lại phía sau. Nhưng anh quên mất là mình đang ngồi trên ghế, cử động bất ngờ sẽ khiến chiếc ghế đổ sang một bên, còn anh thì ngã lăn ra sàn. Riêng tên thủ phạm đã bắt đầu mọi chuyện lại chỉ đứng đấy, hả hê ngắm nhìn bộ dạng thê thảm của anh, một chút cảm thông cũng không có.

“Người! Người! Người!” Ân Nhược Triệt ngã ngồi trên đất, đầu ngón tay xinh đẹp chỉ thẳng vào gương mặt xấu xa đối diện, nói một hơi ba chữ ‘ người ’, ngoài ra chẳng thốt được thêm chữ nào khác.

“Thầy à, xem ra thầy rất xúc động khi nhìn thấy em!” Lạc Dĩ Mạt đi tới trước mặt anh, ngồi xổm xuống, tiện thể dùng chân đạp lên tà áo trắng của Ân Nhược Triệt.

Theo phản xạ, lúc hắn đến gần, anh vội lui về phía sau. Ý định ngây thơ này liền bị Dĩ Mạt đoán trước, nên hắn từ tốn nghiêng chân xuống, khiến anh không thể tiếp tục nhúc nhích.

“Cậu... thật ra là muốn gì?” Chống trả không được, Ân Nhược Triệt mở miệng chất vấn.

“Em... rất nhớ hương vị của thầy” Lạc Dĩ Mạt cười nhẹ, càng lúc càng tiến sát đến gương mặt của Ân Nhược Triệt.

Từng đường nét trên gương mặt kia thật sự rất đẹp, Lạc Dĩ Mạt trầm nghĩ.

Người cũng như tên, anh sở hữu một đôi mắt trong suốt và thuần khiết, đôi mắt dường như có khả năng thanh lọc mọi ô uế của lòng người.

Còn thứ khiến hắn xao động, thậm chí cả hưng phấn, chính là đôi môi xinh xắn kia. Mỗi lần mở miệng đều giống như một loại khiêu khích đối với hắn. Hơn nữa lại thêm làn da mềm mại như phụ nữ, gương mặt tuyệt đẹp, Lạc Dĩ Mạt cuối cùng cũng hiểu, anh vì sao lại khiến bọn con trai trường này phát cuồng lên như vậy, bởi lẽ chính bản thân hắn cũng đang bị anh mê hoặc. Anh chính là kẻ bỏ bùa mê kẻ khác, khiến họ không còn khả năng trốn chạy hay kháng cự. Con trai... một khi quá xinh đẹp... cũng là một loại tội lỗi.

“Biến thái!” Không nhìn ra Lạc Dĩ Mạt đang mê mẩn nhìn mình, anh liền mắng một câu.

Ân Nhược Triệt bắt đầu quay quắt nhìn xung quanh. Bình thường nơi này lúc nào cũng tấp nập kẻ ra vào, sao tự nhiên hôm nay khoa mỹ thuật lại chẳng còn lấy một mống?

Anh đương nhiên không biết, hiện giờ ngoài cửa khoa mỹ thuật tạo hình, Khước Diệc Phiền cũng đang đứng cạnh cánh cửa đang khóa, cứ mỗi lần thấy sinh viên nào đi tới liền cất tiếng hỏi: “Kỳ lạ, hôm nay thầy đi đâu mà lại khóa cửa thế này?”

Nhìn thấy anh hệt như chú đà điểu cố tìm cách thoát thân, Lạc Dĩ Mạt bật cười hỏi: “Thầy còn nhớ em là ai không?”

“Lạc Dĩ Mạt.” Ân Nhược Triệt nói qua kẽ răng. Anh còn nhớ ngày hôm ấy, chính hắn đã lên bảng kiêu ngạo viết lại tên mình, nét chữ rồng bay phượng múa và vô cùng nam tính!

Nghĩ đến đó, Ân Nhược Triệt thầm trách móc bản thân. Sao anh lại có thể khen ngợi tên tiểu nhân này, mà còn ngay vào lúc bản thân đang thập tử nhất sinh nữa chứ.

“Tốt lắm, thầy vẫn còn nhớ rõ.” Lạc Dĩ Mạt vui vẻ gật đầu. “Thầy nhất định không được quên, em là Lạc Dĩ Mạt. Chính là hai chữ Dĩ Mạt trong câu ‘Tương nho dĩ mạt’.”

11. Quyển 1 - Chương 11: Quyền Sở Hữu

Tương nho dĩ mạt?

Ân Nhược Triệt thầm cảm thán.

Đúng là lãng phí một cái tên hay. Cha của hắn lúc đặt tên cho hắn, chắc hắn không thể tưởng tượng con trai mình lại xấu xa đến nhường này, còn đi cưỡng bức đàn ông. Nghĩ đến đó, Ân Nhược Triệt mặt mày tối sầm hẳn lại, môi nhếch nhẹ, trong lòng mong muốn cùng kẻ kia chẳng còn chút dính dáng.

Thấy mặt anh đột nhiên biến sắc, Lạc Dĩ Mạt cũng không nói gì thêm, thả mép áo của anh ra, vươn tay về phía trước, “Thầy, đứng lên đi, mặt đất rất lạnh. Không phải vết thương lần trước còn chưa lành sao? Không nên để nó nặng hơn.”

Ân Nhược Triệt nắm lấy bàn tay đang giơ ra trước mặt mình.

Tên chết giàm này, lại dùng khẩu khí trịnh trọng như vậy để nói về chuyện bỉ ổi ấy. Mặt anh nhin không được đỏ ửng lên, đứng dậy liền quay đầu đi chỗ khác.

Ngay cả bộ dạng xấu hổ cũng vô cùng xinh đẹp. Lạc Dĩ Mạt ngơ ngẩn nhìn hồi lâu. Tiếp đến, thân thể hành động trước cả trí óc, lập tức ôm vai anh kéo vào trong lòng, kề sát bờ môi vào chiếc cổ mảnh khảnh của anh, phả từng đợt khí nóng, “Thầy à, em rất nhớ thầy. Chỉ cần nghĩ đến thôi, ham muốn đã thiêu đốt toàn thân”

“Cậu rốt cuộc muốn gì?” Anh bị hắn dùng sức ôm trọng vào trong ngực, đến một chỗ trống để giầy giữa cũng không có, khi hắn phả nhẹ từng nhịp thở vào cổ, vốn định sẽ mắng nhiếc rất nghiêm khắc nhưng kết quả lại mềm nhũn ra.

“Em thực sự rất thích thầy.” Bờ môi của hắn nhẹ nhàng di dời, mút nhẹ vành tai anh.

“Tôi không thích đàn ông... cho nên... sinh viên Lạc à, xin hãy tự trọng.” Ân Nhược Triệt cố gắng cúi người né tránh.

“Em cũng không thích đàn ông. Nhưng em lại rất thích mùi vị của thầy.”

“Ầm” một tiếng, thế giới của Ân Nhược Triệt hoàn toàn đổ nát, anh tưởng như mình sắp khóc đến nơi.

“Tôi van cậu. Cậu làm ơn buông tha cho tôi đi có được hay không? Tôi chỉ là một người đàn ông bình thường. Muốn lấy một người phụ nữ bình thường. Muốn có vài đứa con. Nhà tôi ba đời chỉ toàn con một, không thể đến đời tôi lại tuyệt tự. Tôi xin cậu thương xót mà tha cho tôi đi!”

Lạc Dĩ Mạt vốn dĩ không quan tâm đến mấy lời van xin lộn xộn của anh. Chỉ khi nghe anh nói đến chuyện lấy vợ, sinh con, đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Thầy còn chưa biết sức quyền rũ của mình ư?” Lạc Dĩ Mạt giương giương cặp lông mày thanh tú nói khẽ
“Mỗi ngày đều có nam sinh đổ đến lớp của thầy, tất cả đều muốn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của thầy thôi! Thầy tuyệt nhiên không thể kết hôn... bởi lẽ... người thích hợp với thầy... chỉ có thể là đàn ông thôi!”

Tên tiểu tử đáng chết, tự nhiên lại trừ anh không lấy được vợ!

“Bọn họ thích nhìn thì nhìn, tôi không quản. Nhưng tôi nhất định phải lấy vợ. Cho nên, làm ơn đi kiếm người khác đi!”

Ân Nhược Triệt hoàn toàn không cảm thấy bầu không khí đột nhiên thay đổi, vẫn oang oang nói.

Lạc Dĩ Mạt đã không còn quây rầy anh nữa, chỉ đơn giản dùng đôi tay xiết chặt anh vào lòng ngực, ánh mắt nheo lại nhìn anh đầy ngụ ý.

“Thầy thích được đám nam sinh hỗn tạp kia nhìn ư?” Ngữ điệu Lạc Dĩ Mạt đột nhiên trầm xuống.

“Ta đâu còn cách nào khác!”

“Thầy thích bị bọn họ ngắm nghía? Bị bọn họ sờ soạng? Bị bọn họ tiếp cận?” Lạc Dĩ Mạt đích giọng điệu lãnh địch khả dĩ, “Chỉ có em là không được?”

Cái gì, anh nói thích bọn họ sờ soạng hồi nào chứ? Anh chỉ nói là không quản được việc sinh viên nhìn mình thôi mà. Hắn có cần hiểu lắm đến mức ấy không?

Thôi quên đi, chỉ cần hắn hết hi vọng, hắn muốn hiểu sao cũng được.

Sau khi quyết định, Ân Nhược Triệt cuối cùng cũng nghiêm túc nói với Lạc Dĩ Mạt: “Đúng, chỉ có cậu là không được.”

12. Quyển 1 - Chương 12: Không Thể Phản Kháng

Trên chiếc mặt nạ của Lạc Dĩ Mạt đột nhiên xuất hiện một vết rạn rất nhỏ. Theo mỗi câu mỗi chữ của Ân Nhược Triệt mà khe nứt ấy càng lan rộng ra hơn.

Đến khi anh dứt lời, chiếc mặt nạ kia thoáng chốc cũng hoàn toàn vỡ vụn, rơi thẳng xuống đất cùng vẻ hiền lành bình tĩnh của hắn.

Lạc Dĩ Mạt hô hấp nặng nề.

Ngay khoảnh khắc anh thốt ra câu chỉ có hắn là không được, Dĩ Mạt liền hung hăng lao đến, ép môi mình vào môi anh, không ngừng ngược đãi. Chiếc lưỡi đầy ý trừng phạt mạnh mẽ nâng lên, tách đôi hàm răng của anh, quấy nhiễu đầu lưỡi nhỏ không kịp né tránh, chiếm lĩnh toàn bộ khoang miệng, khiến nơi ấy tràn ngập mùi vị của hắn.

Ân Nhược Triệt bị nụ hôn bất ngờ làm cho hoảng sợ. Đại não còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn hôn đến đứt hơi, không biết làm gì khác ngoài bất lực nắm chặt lấy lưng áo của Dĩ Mạt.

Lúc này, Lạc Dĩ Mạt đã nhanh chóng đưa một chân lên, mạnh bạo chen giữa hai chân anh, bắt đầu qua lại ma sát. Một tay vòng qua hông, tay kia luồn vào trong vạt áo, nhẹ nhàng xoa nắn khuôn ngực. Khiến thầy Ân bắt đầu run rẩy từng hồi.

“..... Ừ.....” Ân Nhược Triệt bật lên tiếng rên khẽ, ngữ điệu pha lẫn giữa đau đớn và thỏa mãn.

Lạc Dĩ Mạt bắt đầu gặm nhấm cổ anh. Không còn dịu dàng như lần trước, lần này hắn điên cuồng ngấu nghiến, giày vò, hành hạ, để lại những dấu chấm đỏ trên da thịt anh.

Bàn tay âu yếm trước ngực nhanh chóng trượt xuống bụng dưới, tiến thẳng vào điểm yếu, Lạc Dĩ Mạt điên cuồng vuốt ve. Rất nhanh sau đó, phần thân thể của anh đã phồng to trong tay hắn, từ từ ứa ra dịch thể trong suốt.

Ân Nhược Triệt lại bắt đầu phát tiếng rên rất khẽ tựa như tiếng khóc. Hắn biết, anh đã bị kích thích.

Bờ môi hần càng thêm mảnh liệt không ngừng ngầu ngiến, gặm nhấm từ cổ đến ngực, để lại chỉ chút những dấu hôn.

Nhưng khi toàn thân Ân Nhược Triệt bắt đầu run lên, đôi tay bắt đầu xiết chặt...

Lạc Dĩ Mạt liền buông anh ra.

Hắn hướng mắt nhìn xuống, đẹp đẽ kiêu hùng tựa như một vị chiến thần thời cổ đại, đôi môi quyến rũ mê người lại thốt lên những lời độc địa lạnh lùng:

“Những gã đàn ông khác có thể khiến thầy thỏa mãn như vậy không, thưa thầy?”

13. Quyển 1 - Chương 13: Ác Ma

Không thể đến được đỉnh điểm... chính là một loại cực hình.

Ân Nhược Triệt nhẹ nhàng chau mày, đôi mắt to đen vẫn còn phủ một làn sương mờ ảo. Anh khó hiểu nhìn người con trai ban nãy vẫn còn nhiệt tình như lửa, bây giờ lại lạnh tựa băng trước mặt mình.

“Thầy, chỉ có em, mới có thể khiến cho thầy hưng phấn nhanh như vậy”.

Bàn tay dường như có ma lực của Lạc Dĩ Mạt vuốt ve tóc anh. Tay kia chạm nhẹ vào gương mặt mịn màng của anh.

“Thầy chạy không được, trốn cũng không thoát, thầy là thứ thuộc về em. Cho nên, đừng bao giờ khiến em phải nhìn thấy, nghe thấy mấy con ruồi đó vo ve bên cạnh thầy!”

Ân Nhược Triệt dần mặt ra nghe hắn diễn thuyết về quyền sở hữu, quên cả giấy giũa, quên cả phản bác, quên cả việc anh không phải đồ vật của hắn, quên cả việc anh vừa bị đàn ông trêu chọc... Quên sạch.

Lạc Dĩ Mạt nhíu nhíu mày, không xác định được Ân Nhược Triệt có từng được những lời hắn vừa nói hay không. Bàn tay đang vuốt ve gương mặt anh đột nhiên bóp mạnh, “Sao lại dần ra như thế?!”

“Đau!” Cơn đau ở mặt khiến Ân Nhược Triệt khôi phục lại thần trí.

Trong khoảnh khắc liền nhớ đến chuyện ban nãy, vội vàng cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy quần áo xốc xếch cùng chỉ chút vết hôn đậm nhạt. Anh thống khổ gào lên trong căm lặng.

Trời ạ, anh làm sao thế này? Chết tiệt, tự nhiên lại bị tên biến thái này đầu độc!

Nếu là lần đầu tiên... thì còn có thể cho là bị cưỡng bức, nhưng lần này thì biết tính sao đây? Được rồi, cứ coi như lần này là bị kẻ khác uy hiếp, nhất định là vậy, nhất định sẽ không còn chuyện tương tự tái diễn!

Sau khi nhìn thấy một loạt biến đổi sắc mặt của Ân Nhược Triệt, bàn tay đang giữ chặt lấy gương mặt nhỏ nhắn của anh liền xiết lại như nhắc nhở.

“Đau!” Ân Nhược Triệt la lên lần nữa.

“Thầy đã nghe rõ chưa?” Lạc Dĩ Mạt hảo tâm nói lại lần hai, “Sau này, thầy là của em, vì vậy mong thầy nghiêm túc hơn khi giao tiếp với những tên đàn ông khác. Em rất ghét đồ vật của mình bị kẻ khác dòm ngó.”

Trong lúc người thanh niên luôn-phản-ứng-chậm-nửa-nhịp còn đang trầm tư suy nghĩ, Lạc Dĩ Mạt đã chạy ra cửa, ném cho anh một câu:

“Vốn không định nói cho thầy biết, nhưng nhìn thầy đáng yêu như thế, em thật sự nhịn không được!” Lạc Dĩ Mạt xoay người, đối diện anh, “Thầy cũng là người đàn ông đầu tiên của em đấy. Em rất xin lỗi vì lần trước chuẩn bị không kĩ khiến thầy bị thương. Nhưng em dám đảm bảo, lần sau sẽ không như vậy nữa, thầy cứ chờ xem!”

Lạc Dĩ Mạt trước đôi mắt vẫn còn chớp chớp khó hiểu của anh, nhanh chóng mở tung cửa, bước thẳng ra ngoài.

Còn Ân Nhược Triệt thì cứ như vậy đứng yên trong phòng, không chút phản ứng.

Đột nhiên, cánh cửa bật mở lần hai, Lạc Dĩ Mạt lộ nửa người vào, nghiêm túc phát biểu: “Thầy, chỉnh sửa y phục ngay ngắn lại đi, không thì đám người vào sau sẽ ngắt xỉu hết mất! Hay là, thầy muốn có ai đó tiếp tục thỏa mãn dục vọng bị ngắt quãng ban nãy của thầy?”

Dứt lời, cửa liền đóng lại.

Trầm mặc 3 giây. Ân Nhược Triệt cuối cùng cũng có thể quay sang cánh cửa gỗ tức giận thét lên mấy chữ:

“Lạc Dĩ Mạt, ngươi là tên khốn kiếp chết tiệt!”

14. Quyển 1 - Chương 14: Không Thể Kiểm Chế

“Dĩ Mạt, mỹ nhân đang mắng ngươi kia!” Khước Diệc Phiền hảo tâm nhắc nhở.

Lạc Dĩ Mạt liếc mắt sắc lẹm, hắn đương nhiên là nghe thấy rồi.

“Cẩn thận lời nói của cậu đấy!” Lạc Dĩ Mạt miễn cưỡng ném ra một câu.

Khước Diệc Phiền bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Dù sao tớ cũng là kẻ bao che cho cậu, đứng ngoài giả vờ hỏi mấy câu ngớ ngẩn nửa ngày để đánh lạc hướng bọn sinh viên, cậu không thể tỏ ra biết ơn một chút sao?”

Chẳng hề để ý đến mấy lời kể công của hắn, Lạc Dĩ Mạt tiếp tục trầm tư.

Tìm được Ân Nhược Triệt đúng là khiến hắn vô cùng hưng phấn, đồng thời mong chờ lần hội ngộ tiếp theo, được nếm lại hương vị đặc biệt của thầy ấy.

Hôm nay hắn vốn không định sẽ chạm vào thầy. Chỉ đơn giản muốn chào hỏi mà thôi. Nhưng tại sao lại hoàn toàn chệch hướng thế này?

Hắn rõ ràng không còn chế ngự bản thân tốt như trước nữa.

Ân Nhược Triệt, khả năng của con người đó quả thật không tồi!

Thế nhưng, cái cảm giác thỏa mãn trong lòng là từ đâu đến?

Hắn đơn thuần chỉ muốn tìm một kẻ để khóa lấp ham muốn mà không cảm thấy ghê tởm trong cái trường nam sinh chết tiệt này thôi. Vậy tại sao, chỉ là ôm một cái, hôn nhẹ vài cái, tim hắn đã vội vàng thỏa mãn như vậy?

Không lẽ đây chính là di chứng của việc dồn nén dục vọng quá lâu?

Tuy nhiên, thành thật mà nói, thầy ấy thật sự rất ngon!

...

Ân Nhược Triệt tức giận dùng mấy ngón tay run rẩy của mình chậm chạp cài lại cúc áo. Tên Lạc Dĩ Mạt kiêu ngạo khốn kiếp, cái gì mà thuộc về hắn chứ, tiểu quỷ chết bầm! Đốn mạt! Ngu ngốc! Ác ma biến thái!

Sau khi thăm mắng mỗ vài câu, Ân Nhược Triệt phát hiện ra bản thân rất nghèo từ ngữ, chưa chi đã hết sạch vốn từ, đành bắt lực gãi đầu, rồi tiếp tục mặc quần áo chỉnh tề, ngồi trước bàn ảo não.

Người đàn ông đầu tiên!

Khóe miệng Ân Nhược Triệt vô thức nhếch lên, nhưng được giữa chừng, đột nhiên lại hạ xuống.

Ân Nhược Triệt ngơ ngác rồi! Có gì đáng tự hào chứ!

Ân Nhược Triệt trong lòng không ngừng mắng chửi chính mình. Nhu nhược, ngu ngốc, uống công bao năm học hành... vân vân.

Sau đó, gương mặt điển trai kia lại một lần nữa xâm chiếm đầu óc của anh.

Quả thực, Lạc Dĩ Mạt cũng rất đẹp trai. Phải miêu tả thế nào cho đúng nhỉ? Lông mày của hắn đậm nhưng không lớn, rất thanh tú. Đôi mắt mê người, chỉ một ánh nhìn có thể khiến kẻ khác xiêu lòng. Xuống thêm chút nữa là đôi môi mỏng hay nhếch cười. Hòa vào gương mặt tựa như gọt giũa.

Toàn bộ chi tiết ấy phối hợp lại với nhau, khiến Ân Nhược Triệt không kiềm được mà thốt lên một câu: Tương lai hẳn nhất định sẽ trở thành một tên bại hoại hại dân hại nước.

Nhưng... cũng là một kẻ có thể khiến các thiếu nữ nhìn đến ngây người, một kẻ toát ra vẻ nam tính cuốn hút quyến rũ...

Thầy Ân vô thức cười ngu.

Ân Nhược Triệt ngơ ngác thật sự điên rồi!

Ân Nhược Triệt ôm lấy đầu của mình, thống khổ rên rỉ. Lạc Dĩ Mạt, tên khốn ấy, vì sao xua mãi mà không đi?

“Thầy Ân, thầy không sao chứ?” Ân Nhược Triệt đang bận tự chửi, tự thương cảm, không phát hiện có giáo viên khác đã ngồi quan sát mình nửa ngày trời.

“..... Ách.....” Không có việc gì, Ân Nhược Triệt thở phào vì mình chỉ thầm ca thán trong lòng, không gào bừa ra ngoài, rồi vỗ vỗ ngực tự trấn an. “À, thầy Hàn, tôi hết tiết rồi. Tôi về trước đây. Tự đứng trong người cảm thấy khó chịu.”

Và như vậy, cảnh cũ lại tái diễn, Ân Nhược Triệt một lần nữa mơ mơ màng màng, chệnh choạng trở về kí túc xá của mình.

15. Quyển 1 - Chương 15: Cảnh Cáo

Ân Nhược Triệt nhìn những người ra ra vào vào khoa mỹ thuật. Hình như bọn họ cũng không có chuyện gì quan trọng lắm. Tất cả đều lấy vài cái cốc vụn vặt để đến đây gặp mặt anh. Có vẻ Lạc Dĩ Mạt không gặp anh, thực sự có rất nhiều nam sinh vì anh mà thường xuyên lui tới nơi này!

Cười khổ một tiếng. Anh thực sự có duyên với đàn ông đến vậy sao! Nếu các nam sinh này đều là những cô gái thuột tha thì tốt biết mấy. A, có như vậy thì Ân Nhược Triệt mới thực sự hạnh phúc!

“Thầy ơi, xin hỏi.....” Áo tưởng huy hoàng vừa bành trướng trong não bộ được vài giây, đã bị một chàng trai vô vị cắt đứt. Ân Nhược Triệt đành bất đắc dĩ trả lời mấy vấn đề cực kì đơn giản đến ngu ngốc của sinh viên nọ.

Anh quả là người đàn ông đáng thương nhất thiên hạ mà!

Lạc Dĩ Mạt đứng ở ngoài cửa sổ, lạnh lùng nhìn thấy mọi thứ đang diễn ra bên trong, Ân Nhược Triệt ngu ngốc kia đúng là không hề để tâm những gì hắn nói. Đối với mấy tên mượn cớ tiếp cận vẫn thần nhiên trưng cầu bộ mặt tươi cười dịu dàng như thế.

Hắn, Lạc Dĩ Mạt, tuyệt đối không thể bỏ qua.

...

Ân Nhược Triệt vừa mới rửa mặt ở sân sau khoa mỹ thuật trở về. Trong người cảm thấy vô cùng buồn ngủ. Dọc đường đi vẫn cứ mơ màng uể oải, hai mắt chỉ chực sụp xuống.

Nhưng ngay khi anh mở cánh cửa của khoa mỹ thuật, cơn buồn ngủ nhỏ bé đã tức khắc bốc hơi.

“Thầy Ân, sao lại đứng yên ở cửa thế kia?”

Thầy Hàn lúc sau từ từ tiến đến, vỗ nhẹ lưng một Ân Nhược Triệt đang hóa đá tại chỗ.

“Xem ra thầy vẫn chưa tỉnh ngủ phải không?.... Ai da, thật là, sinh viên nào lại làm việc này, đúng là nghịch dại mà...”

Thầy Hàn đang trêu chọc anh thì đột nhiên phát hiện chiếc bảng trắng ở giữa khoa mỹ thuật tạo hình có vài nét chữ nguệch ngoạc của mấy sinh viên phá phách. Bỏ lại Ân Nhược Triệt vẫn đang đứng như phỗng ở cửa ra vào, thầy Hàn thừa lúc không ai để ý mà nhanh chóng lau chùi, miệng không ngừng lẩm bẩm khó chịu.

Trong mắt người khác thì có thể đây là một trò đùa đơn thuần của sinh viên! Nhưng Ân Nhược Triệt biết chắc là không phải.

Chữ viết mạnh mẽ ấy, anh đã gặp qua, chính là của tên ác ma tàn độc ấy, Ân Nhược Triệt ôm vai rung mình một cái.

Cái bảng trắng cuối cùng cũng được xử lý sạch sẽ, nhưng những nét bút trên đó đã khắc sâu trong tâm trí anh từ lâu:

“Thầy, thầy đã quên lời em nói rồi sao? Hay là thầy vẫn còn hận chuyện cũ nên mới cố tình chọc giận em?”

Ân Nhược Triệt cười khổ. Ai lại muốn chọc giận thần chết chứ?

Trời ạ! Rốt cục thì kiếp trước anh đã tạo nghiệt gì!

16. Quyển 1 - Chương 16: Khẩn Cầu

Phong Dương bỗng chốc nổi lên một trận cuồng phong kinh thiên động địa nhất nhì trong lịch sử.

“Các cậu đã nghe gì chưa? Giảng viên xinh đẹp của chúng ta đột nhiên trở nên cực kì lạnh nhạt!”

“Ai da da, hay là thầy ấy muốn đổi sang hình tượng người đẹp băng giá?”

“Chả khác nào được nhìn mà không được ăn?”

“Dây dài để câu cá lớn? Hay là thầy ấy cố tình làm thế? Phải biết là càng như vậy càng khiến ham muốn chinh phục của chúng ta thêm kích thích!”

“Không biết cảm giác thầy ấy nằm bên dưới sẽ thế nào nhỉ? Càng nghĩ, càng không thể kiềm chế!”

“Mỹ nhân lạnh lùng không phải cũng rất tuyệt sao!”

Hiện nay, chủ đề thảo luận nóng bỏng nhất toàn Phong Dương chính là: Người đẹp dịu dàng Ân Nhược Triệt, vì cố gì lại trở nên lạnh nhạt?

Thế nhưng, sau khi tin tức biến hóa không ngừng, cuối cùng đã trở thành liều thuốc kích thích ham muốn chinh phục của các nam sinh. Họ hăm he lẫn nhau, ngầm ganh đua cao thấp, xem ai có bản lĩnh trở thành người đàn ông đầu tiên của Ân Nhược Triệt.

Vì thế cho nên, số lượng nam sinh mượn cớ đến tìm thầy Ân... chẳng những không hề suy giảm, trái lại còn tăng lên vùn vụt.

Ân Nhược Triệt bất đắc dĩ nhìn khoa mỹ thuật mỗi lúc một náo nhiệt hơn, lượng người ra vào như kiến cỏ.

“Thầy ân, thầy có thấy lạ không? Khoa mỹ thuật của chúng ta gần đây vừa đông lại vừa ngọt! Chẳng lẽ tế bào nghệ thuật của các em dạo này đột nhiên thức tỉnh?”

“Có lẽ, có lẽ vậy.....” Ân Nhược Triệt miễn cưỡng cười gượng. Kết quả không ngờ lại hoàn toàn tương phản với dự đoán của anh. Anh vốn tưởng chỉ cần nghiêm mặt một chút, lạnh lùng một chút, mọi người sẽ không còn hứng thú, dần dần sẽ thưa thớt đi.

Nhưng, tại sao sự tình lại thành ra kì quái thế này?

“Ai da, thầy Ân, có chuyện này tôi quên mất, khoa kịch nghệ nhờ chúng ta hỗ trợ cho họ một người để nhìn để tuyên truyền POP. Tôi cũng đã đồng ý rồi, thế nhưng tối nay tôi còn có công việc cần giải quyết. Coi như giúp khoa mình giữ lời hứa, thầy thay tôi đi một chuyến có được không?”

“Gi ạ?” Ân Nhược Triệt bị lời khẩn cầu ngọt ngào này làm cho choáng váng.

“Tôi van thầy, giúp tôi lần này thôi, chuyện rất gấp! Tối nay tôi thật sự có công việc quan trọng cần xử lý ngay!”

“Được.....” Không đành lòng cự tuyệt, Ân Nhược Triệt gật đầu. Chỉ là anh không biết, tối nay, anh cùng với thầy Hàn đều đã bị gài. Chuyện gấp gì chứ? Chẳng qua là có đã người sắp xếp trước rồi lừa thầy Hàn

tham gia buổi kịch nghệ mà thôi. Thế nhưng, cho dù là giáo viên, cũng không bao giờ lường trước được là những học trò đơn thuần của họ lại có thể nghĩ ra ý tưởng... thuần khiết thế này!

Trước khi giông tố kéo đến, luôn là sự tĩnh lặng êm đềm.

Ân Nhược Triệt à, tự chúc bản thân may mắn đi!

17. Quyển 1 - Chương 17: Cạm Bẫy

Đi đến khoa kịch nghệ, các sinh viên quả thật vô cùng nhiệt tình!

Ân Nhược Triệt phải ứng phó với hàng chục câu hỏi đủ loại. Nào là sở thích cá nhân, tiêu chuẩn chọn bạn đời, thậm chí cả những vấn đề cực kì riêng tư cũng bị hỏi qua. Trong khi đó, mục đích trọng tâm lại chẳng được ai nhắc đến, tuyên truyền POP.

Lắc lắc ly nước trong tay, nhìn viên thuốc đang dần dần tan ra, hòa lẫn hoàn toàn vào màu sắc bắt mắt của nước ép, Khâu Hạ nham hiểm nhếch môi cười.

“Khâu, thế nào rồi?”

Khâu Hạ giơ tay ra hiệu OK, lập tức có người đem ly nước trái cây đến trước mặt Ân Nhược Triệt.

“Thưa thầy, thầy đã khát nước chưa ạ?”

“Cảm ơn!” Không một chút nghi ngờ, Ân Nhược Triệt nhận lấy ly nước, từ tốn nhấp một ngụm nhỏ.

“Thầy uống nhiều hơn chút đi!”

Âm mưu của khoa kịch nghệ chính là: làm cho Ân Nhược Triệt hoàn toàn mê mang. Trước tiên là để thỏa mãn ham muốn bấy lâu nay của mọi người. Tiện thể chụp vài tấm ảnh kỉ niệm coi như là chứng cứ để uy hiếp. Nói không chừng, vị giảng viên khả ái này còn vì sợ danh dự bị tổn hại mà trở thành món đồ chơi đáng yêu của khoa.

Biện pháp này tuy xưa như trái đất, nhưng đối với khoa kịch nghệ chính là thượng sách.

Nghĩ vậy, đại đa số đôi mắt đều chuyển dần sang màu đỏ tươi, nhìn chăm chăm vào ly nước trái cây trong tay Ân Nhược Triệt, liên tục khuyên anh uống nhiều hơn.

“Ngày hôm nay, khoa kịch nghệ thật là náo nhiệt!” Ngay khi Ân Nhược Triệt đang thoải mái đáp trả lại thịnh tình của mọi người, âm thanh nhộn nhịp vui vẻ bỗng nhiên rơi vào im lặng, cả ly nước đang định đưa lên của Ân Nhược Triệt cũng đột ngột khựng lại.

“Lạc Dĩ... Mạt?” Ân Nhược Triệt bất ngờ mở to hai mắt. Hắn không phải là sinh viên bên khoa Luật ư? Sao lại có mặt ở khoa kịch nghệ?

Lạc Dĩ Mạt nhún nhún vai, học theo Khước Diệc Phiền nở một nụ cười vô hại tươi tắn, đi đến trước mặt của Ân Nhược Triệt, dùng động tác tao nhã cầm lấy ly nước trái cây trong tay anh, đưa lên phía trước, nghiêm túc quan sát.

Lúc này, có người nhìn không được thở hắt ra hơi lạnh.

Sau đó, đôi mắt lạnh lùng nhìn quanh tứ phía, dừng lại trên mặt của Khâu Hạ, khẽ nghiêng đầu, để lộ hàm răng trắng đều, đi đến trước mặt hắn, từ trong túi lấy ra một hộp thuốc màu lục, đổ một viên vào trong ly nước trên tay, nhẹ nhàng đong đưa, viên thuốc lập tức tan ra trong nước, tạo thành một loại màu sắc vô cùng kì dị.

“Tôi biết đây là thuốc của khoa kịch nghệ các người, lần đầu tiên đến báỉ kiến, Dĩ Mạt tôi chỉ mang theo đại lễ này thôi!” Lạc Dĩ Mạt mỉm cười ác ý.”Hai loại thuốc này mà hòa vào nhau, một khi uống vào, sẽ khiến toàn thân cực kì thỏa mãn!”

Dứt lời, một tay nắm lấy hàm dưới của gã sinh viên định trốn chạy, dùng lực khiến hắn mở to miệng ra, không chút do dự đổ nguyên ly nước vào, bịt lấy miệng hắn, khiến hắn phải nuốt toàn bộ.

Lúc này, đột nhiên có người kêu to: “Tên tiểu tử kia, người cho hắn uống cái gì?!”

Sau khi tiếng la ấy vang lên, sinh viên của khoa kịch nghệ mới bắt đầu bình tĩnh khỏi giấc mộng, hung tợn dồn Lạc Dĩ Mạt vào chính giữa.

Ân Nhược Triệt đến lúc này mới hiểu được đôi phần. Anh vừa được tên nhóc kiêu ngạo này cứu mạng. Nhưng nếu xem xét tình huống hiện tại. Tên nhóc ấy, tối nay sợ là lành ít dữ nhiều. Có cầu xin cũng vô ích.

Ân Nhược Triệt đột nhiên trầm tư... Sau khi Lạc Dĩ Mạt bị giải quyết ... thì... người kế tiếp, không phải anh sao? Tay không tác sát thì làm thế nào chống trả?

Trong khi anh đang loay hoay tìm chút vũ khí phòng thân, thì giọng nói điềm tĩnh của Lạc Dĩ Mạt đã nhẹ nhàng vang lên bên tai anh.

“Bọn lâu la này, các người muốn gây thù chuốc oán với Lạc gia sao?”

18. Quyển 1 - Chương 18: Lại Vào Miệng Cọp

Tiếng nói thản nhiên của Lạc Dĩ Mạt không ngờ lại có hiệu quả thần kì. Tất cả sinh viên có mặt ở đây lập tức ngậy người trong chớp lát.

Lạc gia, chính là gia tộc hiển hách mà họ không thể dây vào, Lạc Dĩ Mạt là người của Lạc gia sao? Nếu như vậy, lẽ ra khi hắn đặt chân vào Phong Dương, phải có ít nhiều chấn động, sao lại có thể yên phận như thế?

Nghĩ đến đây, từ bốn phía bắt đầu có chút xôn xao.

Lạc Dĩ Mạt không muốn tiếp tục dây dưa, kéo cổ áo ra để lộ một sợi dây chuyền được thiết kế tinh xảo, mọi người chỉ cần nhìn qua sợi dây chuyền ấy, thân thể đã toàn bộ đóng băng.

Đây chính là gia huy của Lạc gia, chỉ có người có địa vị cao quý trong gia tộc mới có thể sở hữu nó. Dù có tìm khắp thế giới, cũng không tìm được kẻ cả gan giả mạo. Vậy, người trước mặt nhất định là người của Lạc gia, không những vậy còn là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Thấy không ai phản bác, Lạc Dĩ Mạt đi thẳng đến chỗ của Ân Nhược Triệt. Đoàn người đông đúc tự động tránh ra hai bên.

Lạc Dĩ Mạt quay đầu về phía Ân Nhược Triệt cười cười, kéo anh ra khỏi khoa kịch nghệ.

Ân Nhược Triệt dám thề rằng, lúc này trên gương mặt tươi cười của Lạc Dĩ Mạt, anh phát hiện trán hắn đã nổi gân xanh.

Trước khi đi, Lạc Dĩ Mạt còn để lại một tặng phẩm khác, coi như “báo đáp” những chuyện bẩn thỉu mà khoa kịch nghệ dám làm với Ân Nhược Triệt.

Hắn khóa cửa chính, đóng cửa sổ, trong phòng để lại chút dị hương có khả năng khiến người khác đánh mất thần trí.

Những kẻ dám to gan chạm vào đồ vật của Lạc Dĩ Mạt, nhất định sẽ phải nhận lại gấp trăm lần.

...

Ân Nhược Triệt cứ thế bị Lạc Dĩ Mạt lôi xềnh xệch trở về phòng ngủ của hắn, cái nơi khủng khiếp mà anh đã bao lần muốn quên đi.

Lạc Dĩ Mạt dùng chân đạp cửa, sau đó đem Ân Nhược Triệt ném lên giường. Gương mặt tươi cười hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt u ám phẫn nộ.

“Thầy chơi vui vẻ quá nhỉ! Quả nhiên là đã quên sạch lời em nói.”

Ký ức kinh hoàng ngày xưa bỗng chốc sống lại trong lòng, Ân Nhược Triệt bắt đầu run rẩy vô thức.

“Em đã cho thầy rất nhiều cơ hội. Nhưng thầy không những không hề ăn năn, mà còn thản nhiên để ngoài tai mọi lời cảnh cáo, học trò Dĩ Mạt thật sự rất tức giận!” Khoa kịch nghệ trước nay đã nổi tiếng hư hỏng, vậy mà anh còn dám tự mình chui vào miệng cọp!

“Thầy sợ là một mình em thì không thể thỏa mãn thầy sao?”

Lạc Dĩ Mạt chỉ đưa hai tay giật mạnh một phát, hàng cúc áo đã bung ra, bắn tung tóe khắp nơi. Rồi từ từ tiến đến gần Ân Nhược Triệt.

Ân Nhược Triệt sợ hãi lùi lại phía sau. Lùi mãi lùi mãi, đến khi ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy nửa thân trên rắn chắc của Lạc Dĩ Mạt phô bày trước mặt.

Sau đấy, hắn tiếp tục tháo thắt lưng của chính mình.

Không biết là do tức giận, hay là hốt hoảng sinh ra choáng, Ân Nhược Triệt đột nhiên bật tiếng quát to:

“Ta thà bị bọn họ thuốc, còn hơn bị người cường bức!”

19. Quyển 1 - Chương 19: Nghiêm Trị Bắt Đầu

Sấm sét giữa trời quang!

Gân xanh trên trán Lạc Dĩ Mạt đồng loạt nổi lên.

Hắn lao tới trước mặt Ân Nhược Triệt, nắm lấy cổ áo anh, gầm gừ qua kẽ răng: “Thầy, thử, nói, lại, lần, nữa, xem!”

“Ta, thà, bị, bọn, họ, thuốc, còn, hơn, bị, người, cường, bức!” Ân Nhược Triệt không biết lấy đâu ra dũng khí, đem từng chữ từng chữ lặp lại rõ ràng trước mặt hắn.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, đột nhiên, Lạc Dĩ Mạt bật cười, một nụ cười có thể khiến kẻ yếu tim sờn gai ốc mà chết.

“Thầy Ân, thầy cần phải bị trừng phạt mới được!”

“Tên ác quỷ nhà người! Tên biến thái tự cao tự đại! Ta không phải đồ vật của người! Cũng không cần trừng phạt gì xấc! Ta cho người biết Lạc Dĩ Mạt! Dù phụ nữ trên đời này có chết sạch! Dù ta có biến thành đồng tính luyến ái! Dù theo đuổi ta là một rừng đàn ông! Đối với người, ta vĩnh viễn không bao giờ có cảm xúc!”

“Bốp” Lạc Dĩ Mạt giơ tay đánh Ân Nhược Triệt một tát. “Thu hồi những lời vừa nói nhanh lên.”

“Chết cũng không thu!” Bao nhiêu quật cường trong người đều đã trút ra hết rồi, Ân Nhược Triệt trừng mắt nhìn hắn, đồ chết bầm này có quyền gì đánh anh!

“Vậy thì cố mà giữ khẩu khí ấy cho đến cùng!”

Lạc Dĩ Mạt không chút thương tình xé bỏ quần áo trên người anh, ấn anh xuống giường, dùng đầu gối dè lên lưng, tháo cà vạt của anh ra, thô bạo trói hai tay lại với nhau.

Ân Nhược Triệt cố gắng giãy giụa vài cái, thế nhưng anh phát hiện thân thể mình đang dần mềm nhũn, đến cử động cũng không dứt khoát. Sau khi đã trói chặt, Lạc Dĩ Mạt vươn đầu lưỡi ra ngoài, liếm dọc lưng anh, “Thầy đừng có mà van xin em đấy!”

Ân Nhược Triệt cho dù rất sợ. Nhưng cơn phẫn nộ đã nhào nặn trong lòng anh một thứ tình cảm có quý danh “xem cái chết nhẹ tựa lông hồng”. Chết tiết, dù gì đi nữa, anh cũng là đàn ông, cũng cũng đường đường mà một nam tử hán. Anh cũng có tự tôn của nam nhi. Hoặc là Lạc Dĩ Mạt giết chết anh. Nhưng chỉ cần một chút hơi thở, anh sẽ chiến đấu với hắn đến cùng!

“Lạc Dĩ Mạt, ta không sợ người!” Từ dưới giường vang lên giọng nói bị kiềm hãm nhưng đầy ý chí quật cường của Ân Nhược Triệt.

Và trả lời anh chính là... cả quần ngoài và quần trong của anh đều bị Lạc Dĩ Mạt kéo xuống, làn da mềm mại có cơ hội tiếp xúc thân mật cùng không khí bên ngoài. Đôi môi của Lạc Dĩ Mạt cũng từ từ hạ xuống.

“Mùi vị của thầy, thật sự rất đặc biệt! Làm sao để hình dung đây nhỉ?” Một mặt giả vờ suy tư, một mặt mạnh bạo lật ngửa Ân Nhược Triệt.

Cứ như thế, anh hoàn toàn trần trụi trước mặt hắn, không hề che đậy.

Lạc Dĩ Mạt xem xét người nằm trên giường, gương mặt vô cảm. Rất lâu sau đó, hắn khẽ thở dài, miễn cưỡng tìm trong đồng quần áo bị xé nát kia một mảnh vải có thể dùng được, rồi dùng nó che mắt anh lại.

“Tuy rằng em thích thầy là do đôi mắt mê đắm vì tình. Nhưng, vào lúc lãng mạn thế này, thấy cứ trừng mắt nhìn em cảm phần thì thật mất vui!”

Thị giác không còn, xúc giác càng thêm mẫn cảm.

Lạc Dĩ Mạt bắt đầu không khách khí thưởng thức bữa tiệc của mình.

20. Quyển 1 - Chương 20: Trừng Phạt (thượng)

“Thầy à, thầy có biết mấy ngày nay em đã làm gì không?” Lạc Dĩ Mạt cắn nhẹ bờ môi của anh, mơ hồ hỏi, “Em đang học cách lấy lòng đàn ông, học cách làm sao để thầy phải khóc lóc, cầu xin em thỏa mãn thầy.”

Ngữ điệu của Lạc Dĩ Mạt trước sau đều vô cùng bình thản, thế nhưng, chỉ có hắn mới biết, trong đấy ẩn chứa vô vàn tức giận. Ân Nhược Triệt đã thắng thần chọc giận hắn, từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên, cơn phẫn nộ của hắn giống như một trận đại hồng thủy liên tục đập vào bờ, cuốn phăng mọi lý trí.

Con người bên dưới hoàn toàn bị hắn chi phối, không thốt được nửa lời. Lạc Dĩ Mạt cũng không muốn lãng phí thời gian, nhẹ nhàng đôi môi quyến rũ của anh ra, đưa tay mở ngăn tủ ở đầu giường, lấy ra một chai chứa đầy chất bôi trơn, đổ toàn bộ vào trong lòng bàn tay, từ từ xoa nhẹ mỏng anh.

Chất lỏng khiến cho Ân Nhược Triệt ướt sũng, làm bắn cả ra giường. Vì trước mắt chỉ còn một màu đen kịt, mọi cảm giác của Ân Nhược Triệt đều tập trung ở vị trí hắn chạm vào.

Lạc Dĩ Mạt không cho anh cơ hội chống cự, liền dùng đầu ngón tay thâm nhập. Cảm giác bị dị vật xâm chiếm khiến Ân Nhược Triệt vô thức khép chặt hai chân, theo bản năng lùi về phía sau một chút.

Lạc Dĩ Mạt cũng không hề ngăn cản, ngón tay nương theo sự dịch chuyển của anh mà dịch chuyển theo. Chỉ là, từ đầu đến cuối, nhất định không kéo tay ra khỏi người anh. Đến sau cùng, tấm lưng của Ân Nhược Triệt cũng chạm tới đầu giường.

Lạc Dĩ Mạt rút tay ra. Không đợi Ân Nhược Triệt thở dốc, đã co chân anh lên, tách ra hai bên, khiến anh dựa hẳn người vào đầu giường, ngửa mặt về phía trước, không còn đường lui.

Chân hắn từ từ chen vào bên dưới cơ thể của anh. Chờ khi hắn buông tay, Ân Nhược Triệt tự nhiên đã nửa ngồi trên người hắn. Thân dưới hoàn toàn phô bày trước mắt người kia. Cơ thể uể oải uốn cong thành hình bán nguyệt.

Bầu không khí nhất thời càng thêm phần mờ ám. Với tư thế như vậy, Lạc Dĩ Mạt không cần tốn công kiểm hãm, anh cũng không thể nhúc nhích.

Ngón tay của Lạc Dĩ Mạt lại trở về cửa động, chà sát vài lần rồi nhanh chóng đi vào. Ân Nhược Triệt khẽ co chân lên, đúng lúc người kia thâm nhập, hai chân cứ thế không thể nào khép lại, chỉ biết giơ cao và tách xa ra, vô tình tạo thành một cảnh loạn mỹ dưới con mắt của người đối diện.

Lạc Dĩ Mạt rất thích cảnh tượng trước mắt, ngón tay đang liên tục ra vào đột nhiên biến thành hai ngón. Ân Nhược Triệt khó chịu lắc hông, cảm giác so với lúc trước tồi tệ hơn nhiều.

Lạc Dĩ Mạt rút thêm chất bôi trơn, chuẩn bị nhanh hơn, mãnh liệt ra vào. Đồng thời không quên dùng kỹ xảo kích thích lỗ nhỏ của Ân Nhược Triệt, chằm chỉ lần sâu vào điểm tận cùng của cơ thể bên dưới.

Ngay khi cảm thấy thân người cứng đờ của Ân Nhược Triệt bắt đầu thả lỏng, hắn liền đẩy thêm ngón khác.

Ân Nhược Triệt bị bịt kín hai mắt bất an giật bắn lên, đôi mày thanh tú đau đớn dính chặt vào nhau.

Ba ngón tay của Lạc Dĩ Mạt không ngừng khuấy động cơ thể của anh. Thoáng tách rời, thoáng thâm nhập.

Cửa động tràn đầy chất lỏng cùng những ngón tay ma sát... liên tục tạo ra những âm thanh thầm kín trong gian phòng nóng bức, vô tình kích thích thính giác của cả hai.

Mặc dù vậy, vẫn chưa ai nói với ai một lời nào.

Ân Nhược Triệt cắn chặt môi, không muốn vô thức bật ra những tiếng rên rỉ gia tăng thú tính của Lạc Dĩ.

Còn Lạc Dĩ Mạt lại bị cảnh tượng tuyệt đẹp trước mắt làm cho mê mẩn, không biết nói gì.

Lúc này, sự im lặng còn có sức mạnh hơn vô vàn thanh âm....

21. Quyển 1 - Chương 21: Trừng Phạt (trung)

Tay kia của Lạc Dĩ Mạt cầm lấy phần thân thể vừa mới có cảm giác của Ân Nhược Triệt, nhẹ nhàng ma sát. Dường như cảm giác được nhiệt độ từ bàn tay của Lạc Dĩ Mạt, dục vọng bên trong Ân Nhược Triệt dần dần nảy nở. Ngón tay phía sau vẫn điều luyện thâm nhập, rồi lại rời ra. Ham muốn phía trước cũng được người con trai kia nhiệt tình phục vụ, khoái cảm của Ân Nhược Triệt từng chút một, từng chút một kéo tới.

“Thầy à, vẫn chưa quen phải không, thoải mái lắm phải không?” Ân Nhược Triệt vốn đang mê man trong dùng cảm xúc hỗn độn. Đột nhiên nghe thấy mấy lời của Lạc Dĩ Mạt, lập tức cắn chặt răng, từ chối bộc lộ hưng phấn.

“Em sẽ khiến thầy phải khóc lên!”

Lạc Dĩ Mạt đột ngột rút tay ra. Ân Nhược Triệt còn chưa kịp hiểu gì, đã cảm thấy vật lạ xâm chiếm cơ thể mình, một thứ mát lạnh đang khóa lấp lỗ nhỏ của anh, đem đến cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng.

Lạc Dĩ Mạt thay anh trả lời: “Thầy, nói cho em biết, thầy muốn đồ giả? Hay là của em?”

Ân Nhược Triệt đột nhiên hiểu chuyện.

Hắn dám thô bỉ đùa giỡn anh bằng thứ đồ chơi chỉ dùng cho nữ giới.

Phẫn nộ, nhục nhã. Đôi vai của Ân Nhược Triệt bắt đầu run rẩy.

“Thầy không trả lời? Thế thì học trò đành giúp thầy lựa chọn vậy!” Lạc Dĩ Mạt đem vật kia hung hăng đẩy vào trong người Ân Nhược Triệt, thuận tay bật công tắc, chỉ một lúc sau, hắn đã nghe thấy tiếng rên rất nhỏ của anh.

Giả và thật tất nhiên có nhiều điểm khác biệt, thứ ấy không chút kỹ xảo ẩn sâu vào trong người anh, lao đến rồi lại lao đến, khiến cho cơ thể anh đón nhận một luồng khoái cảm hoàn toàn xa lạ.

Lạc Dĩ Mạt buông anh ra, hạ thân thể mệt mỏi xuống giường. Ân Nhược Triệt hiện tại không còn sức lực, mặc cho kẻ khác muốn làm gì thì làm.

“Thầy à, em bắt đầu phục vụ thầy đây.....”

Dứt lời, Lạc Dĩ Mạt liền đưa thứ tràn căng dục vọng của anh bỏ vào trong miệng.

Đôi mắt sau miếng vải che đột ngột trợn tròn. Tuy rằng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng anh biết, phần thân thể đáng xấu hổ kia đang bị kẻ khác nuốt trọn.

Lạc Dĩ Mạt liên tục ngậm vào nhả ra, khi thì dùng đầu lưỡi lướt nhẹ qua đỉnh, khi thì mút mát điên cuồng, thậm chí có lúc ẩn sâu vào tận cổ họng. Hai tay hắn mơn trớn bên ngoài lối vào đang bị lấp đầy của anh, từ từ vẽ vẽ những vòng tròn nhỏ mơ hồ.

Lạc Dĩ Mạt cũng không hiểu vì sao bản thân lại hành động như vậy. Những việc này, từ trước đến nay, hắn chưa từng nghĩ đến. Bây giờ lại đồng loạt thực hành.

Dưới sự âm yếm của Lạc Dĩ Mạt, Ân Nhược Triệt nhanh chóng lên đến đỉnh điểm.

Nhưng ngay thời khắc quan trọng ấy, Lạc Dĩ Mạt lại đưa tay nắm chặt phần gốc của thứ căng phồng tội lỗi kia, khiến anh chỉ đến được nửa chừng đã bị chặn lại, đau đớn vô cùng.

“Không phải em đã nói với thầy đây là trùng phạt ư? Sao thầy lại thoải mái quên sạch thế?” Một tay của Lạc Dĩ Mạt vẫn khư khư giữ chặt. Dường tay còn lại nhẹ nhàng xoa lên đỉnh của thứ đang ứa dịch kia.

Hắn vui vẻ nhìn ngắm Ân Nhược Triệt lúc này bất lực. Dù anh không hé lấy nửa lời van vỉ, nhưng thế này thì khác gì cầu xin đâu? Dục vọng không phải đang gào thét đến cực hạn rồi sao.

Hắn giật phăng mảnh vải che kín đôi mắt của Ân Nhược Triệt. Ngờ diệu đầy ắp hứng thú thỏ thẻ bên tai:

“Bây giờ trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi. Thầy, hãy xem thật kĩ, người duy nhất có thể đâm xuyên cơ thể thầy là ai.....”

22. Quyển 1 - Chương 22: Trùng Phạt (hạ)

Lạc Dĩ Mạt nhanh chóng rút vật ở sâu trong cơ thể anh ra, buông bàn tay đang kiềm hãm thân dưới, bằng một động tác đem phần hạ thể căng cứng đẩy vào bên trong. Ân Nhược Triệt nức nở một tiếng, dòng chất lỏng bị kiềm ném cuối cùng cũng có thể phóng thích ra ngoài, sau cùng, bắn lên bụng của cả hai.

Cao trào qua đi, viên mắt của Ân Nhược Triệt chìm trong màu đỏ uất ức.

Lạc Dĩ Mạt điên cuồng ngấu nghiến môi anh. Thân dưới từng chút một, từng chút một tiến vào.

Lúc môi rời môi, khe miệng của Ân Nhược Triệt vẫn còn hé mở, để mặc dòng nước bọt ứa ra từ mép môi sưng đỏ quặn rữ. Cảnh tượng trước mắt kích thích thị giác, thị giác lại nhiệt tình kích thích thứ bên dưới Lạc Dĩ Mạt, khiến nó thêm ngẩng cao đầu đẩy phần kích.

“Thầy, la lên cho em nghe.” Lạc Dĩ Mạt yêu cầu trong nhịp thở hỗn hển.

Ân Nhược Triệt lắc đầu nguầy nguậy. Tuy rằng bây giờ thân thể đã rã rời, nhưng sâu trong não bộ vẫn còn chút lý trí. Anh từ đầu đã thề nhất định không kêu than nửa lời, nhất định sẽ không thỏa mãn ham muốn của tên ác ma này.

Hoàn toàn không xem sự phản kháng nhỏ bé trước mắt ra gì, vẫn để yên hưng khí trong anh, thô bạo cầm vai lật úp người anh lại, khiến tấm lưng xinh đẹp quay về phía hắn, một mặt mãnh mẽ đâm sâu, một mặt xoa nắn cặp mông mềm mịn của anh.

“..... A..... A... A a... A a... A.....” Ân Nhược Triệt không thể đè nén thêm nữa, kêu lên.

Không phải là tiếng rên rỉ thỏa mãn, mà là tiếng kêu la chứa đầy dục vọng. Hai kẻ ấy cứ thế chìm trong trong ham muốn của thể xác, thuận theo bản năng, điên cuồng gắn kết.

“Thầy..... La rất tuyệt..... Bên trong cũng rất tuyệt..... so với phụ nữ, còn chặt hơn nhiều..... Chết tiệt, thầy khiến em nhịn không nổi nữa.....”

Lạc Dĩ Mạt không chút liêm sỉ nói ra những lời khiến anh hổ thẹn, thân thể cũng vô thức gồng lên, xiết chặt lại.

“”Thầy, tuyệt quá, thật sự rất thoải mái.” Lạc Dĩ Mạt cầm lấy cánh tay bị trói sau lưng của anh, càng thác loạn tiến sâu thêm, “Thầy, chưa đủ sâu sao? Muốn nữa sao?”

Khi hắn đâm vào, gương mặt vốn vui sâu dưới ra giường của anh đột nhiên ngẩng lên, bật ra những lời rên rỉ mơ hồ, “Không được! ... Đừng!Buông ta ra! A..... A a..... Ta không được.....”

Gương mặt xinh đẹp phẳng phất dục vọng khê ngược lên, theo từng lực đẩy điên cuồng mà lay động, nước mắt của Ân Nhược Triệt bắt đầu dâng trào, tràn ngập khóe mi, ứa ra hai bên.....

“Thầy, em sắp đến!” Lạc Dĩ Mạt đột nhiên tăng tốc.

Ân Nhược Triệt bị những cú đẩy mãnh liệt khiến cho phóng thích đầu tiên.

Sau đó đến lượt Lạc Dĩ Mạt gằm gừ trong cổ họng, cuối cùng là đem toàn bộ chất dịch nóng hổi lưu lại nơi sâu kín nhất của Ân Nhược Triệt...

23. Quyển 1 - Chương 23: Sáng Sớm

Sáng sớm. Không biết đã là tia nắng thứ bao nhiêu rọi qua tấm rèm cửa quên kéo đêm trước, uể oải chạm vào chiếc giường ngổn ngang phía bên trong gian phòng.

Lạc Dĩ Mạt ngáp dài ngồi dậy, tấm chăn trượt nhẹ xuống bụng hần.

Hần dụi dụi mắt, chợt nhận ra ngoài tấm chăn là đôi chân thon dài hơi co lại của ai đó, khẽ nghiêng đầu, hần ngẩng nhìn thân thể còn đang say ngủ bên cạnh mình.

Lạc Dĩ Mạt một lần nữa thăm khen ngợi trong lòng: Quả là một tấm lưng khiến kẻ khác phải ngẩn ngơ mê mẩn!

Không hiểu sao đêm hần lại có thể hành động thô lỗ như vậy với anh. Lạc Dĩ Mạt đặt tay lên môi mình, nhẹ nhàng bật cười.

Đột nhiên, trong đầu nghĩ đến một việc, Lạc Dĩ Mạt nhú nhú mày, kéo tấm chăn trên cơ thể cả hai ra, cúi xuống quan sát. Tấm chăn vì thế cũng vô tình rơi tuột xuống sàn nhà.

Lạc Dĩ Mạt chậm rãi tiếp cận nửa thân dưới của Ân Nhược Triệt. Dùng hai ngón tay dài tách ra hai bên, liền nhìn thấy cái hang nhỏ được hần đặc biệt âu yếm đêm qua. Lạc Dĩ Mạt nghiêm túc quan sát.

Cũng được! Chỉ có một chút..... Ách..... Không phải là một chút, phải nói là đã sưng tấy lên rồi. Tuy nhiên..... Đường như không bị thương nặng lắm.

Lạc Dĩ Mạt yên tâm thở hắt ra, ngón tay vô tình khẽ động.

Giấc ngủ của Ân Nhược Triệt bị hành động đó làm cho bất an. Anh lúc đầu chỉ hơi xoay người một chút. Nhưng sự nhột nhột bên dưới vẫn còn, vì thế đành miễn cưỡng mở mắt, cúi đầu nhìn xuống xem sao.

Chỉ chốc lát sau, đã nghe.....

“A a a a a! Lạc Dĩ Mạt! Tên đốn mặt nhà người! Người muốn làm gì..... Ô..... Đau đau đau đau đau quá!”

Khi anh vừa nhìn xuống đã thấy gương mặt tuần tú của Lạc Dĩ Mạt cùng với cái miệng đáng thương của mình gần như dán chặt vào nhau. Trong vô thức, anh chỉ tha thiết muốn đá hần lọt giường ngay tức khắc. Nhưng khi chân vừa gờ lên, cơn đau từ hạ thể đã xộc đến đại não, khiến anh đau đớn chết đi sống lại!

“Thầy à, sáng rồi!” Lạc Dĩ Mạt lễ phép chào hỏi. “Không lẽ sáng nào thầy cũng hoạt bát như vậy sao?”

“Tên nhóc chết giẫm!” Ân Nhược Triệt cũng muốn bắt chước dáng điệu đẹp trai của Lạc Dĩ Mạt đêm qua, lao đến nắm lấy cổ áo của hần. Nhưng anh đột nhiên phát hiện, hai người bây giờ chẳng khác nào trẻ sơ sinh, toàn thân trần trụi không che đậy. Vì vậy đành ầm ục mò lấy tấm chăn dưới giường. Nhưng hành động nhỏ này... không ngờ lại kéo theo một trận thống khổ ghê gớm phía sau.

“Lạc Dĩ Mạt, cậu thành thật nói cho tôi biết, ngày hôm qua, cậu đã đánh tôi phải không?” Ân Nhược Triệt hung hăng trừng mắt nhìn hần.

“Có!” Lạc Dĩ Mạt vô cùng thành thật trả lời anh. “Nhưng mà, vì Dĩ Mạt thấy thầy hưng phấn quá nên mới xuống tay, mỗi lần Dĩ Mạt xoa nắn hay đánh thầy, thầy đều kịch liệt la lên thỏa mãn. Đúng rồi, thầy nhớ không, sau khi em đánh một cái, thầy liền bắn ra?”

“Cái tôi nói không phải chuyện ấy!” Hai má của Ân Nhược Triệt chuyển dần sang màu cà chua.

Tên học trò này đúng là loại không biết xấu hổ. Tự nhiên lại đem vấn đề đáng hổ thẹn kia ra bàn luận nghiêm túc như vậy!

“Tôi hỏi cậu, có phải lợi dụng lúc tôi ngủ say, len lén đánh tôi không?”

“A! Ra là việc ấy!” Lạc Dĩ Mạt cũng ra vẻ rất cộng tác, gật đầu hiểu chuyện, sau đó quả quyết nói cho anh biết: “Không có!”

“Vậy tại sao toàn thân tôi đều đau?! Đau chết đi được!” Ân Nhược Triệt không kiềm được, liền hỏi.

Cơn đau trên người anh không chỉ giống bị người khác đánh qua, mà y như bị xe lửa cán qua.

“Cái này.....” Lạc Dĩ Mạt chống cằm ra vẻ suy tư, Ân Nhược Triệt căng thẳng chờ đợi đáp án. Cuối cùng, Lạc Dĩ Mạt trưng bày một nụ cười mê người, thản nhiên nói: “Thầy, cái này là do thầy ‘lao lực’ quá độ!”

Phát hiện bản thân đang bị Lạc Dĩ Mạt trêu chọc. Ân Nhược Triệt liền bầm bẹp xuống giường, kéo chăn trùm đầu. Vì sao tên nhóc này cứ phải nói mấy chuyện xấu hổ ấy chứ?

“Thầy!” Đột nhiên, trên đầu vang lên tiếng nói hăng hái của Lạc Dĩ Mạt “Thầy à! Em nói cho thầy biết! Ban nãy em vừa kiểm tra xong, lần này em không làm thầy bị thương! Xem ra em đã học rất tốt! Thầy không thể khen ngợi em vài câu sao?”

Cút! Khen ngợi cái đầu nhà người! Ai lại khen ngợi kẻ đã cưỡng bức mình hả?

“Thầy?” Thấy người trong chăn không có phản ứng, Lạc Dĩ Mạt lại tự diễn thuyết một mình, “Được rồi, em nghe nói, nếu bên trong không được vệ sinh kỹ lưỡng, sẽ rất dễ bị tiêu chảy. Vì hôm qua hưng phấn quá nên em quên mất. Nếu thầy thấy xấu hổ, cứ để làm rửa ráy giùm cho, thầy cứ nằm yên là được!”

Nói xong, hắn quả thật vén phần chăn bên dưới Ân Nhược Triệt lên.

“Rốt cục cậu muốn gì?!” Ân Nhược Triệt không chịu nổi quát to, kéo chăn xuống, đối diện với vẻ mặt ngây thơ vô tội của Lạc Dĩ Mạt.

“Tiêu chảy rất khó chịu. Hơn nữa, em đã đẩy vào rất sâu mà.”

“Không cần cậu quan tâm! Tự tôi xử lý được rồi, lần trước cũng là tôi.....” Ân Nhược Triệt không còn lựa chọn nào khác, xấu hổ thốt lên. Nhưng chỉ nói được phân nửa thì anh đột nhiên ngừng lại.

Anh vừa nói gì thế này?

Mấy thứ tế nhị như vậy làm sao có thể thốt ra từ miệng anh chứ?

Lạc Dĩ Mạt quả nhiên lập tức khuyến mãi cho anh một nụ cười xấu xa.

24. Quyển 1 - Chương 24: Nói Rõ

“Cuối cùng thì cậu muốn gì?” Xấu hổ cũng qua đi, Ân Nhược Triệt nhin không được lên tiếng hỏi, không gian đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Em nói rồi, em thích mùi vị của thầy, thích hơn bất kì người con gái nào!” Lạc Dĩ Mạt nghiêm túc trả lời. Trong mắt đã không còn vẻ nghịch ngợm như trước kia.

Thở dài một tiếng, Ân Nhược Triệt xoa bóp trán mình.

“Dù sao tôi cũng không phải là phụ nữ. Dù sao cậu vẫn còn quá trẻ. Dù sao... tất cả chỉ là cảm giác mới mẻ của thể xác mà thôi. Đến một lúc nào đó, cậu sẽ chán ngấy, rồi đi tìm người con gái chân chính của riêng mình. Cho nên, đừng làm mọi việc thêm phức tạp, cũng đừng tiếp tục làm khó tôi nữa? Tôi là giáo viên, không thể tùy tiện, chuyện trước kia chúng ta hãy cho qua hết đi, tôi cũng tha thứ cho cậu. Sau này, tôi và cậu, chỉ còn là quan hệ thầy trò.”

“Không!” Trong đôi mắt của Lạc Dĩ Mạt ánh lên vẻ kiên định.

“Nghe tôi đi, người cậu thích là phụ nữ.” Ân Nhược Triệt không biết nên nói thế nào. Hắn thật sự hối hận vì sao trước kia không tham gia một khóa tâm lý học, ít ra bây giờ cũng biết cách xoay xở với tên nhóc này.

“Thầy, em thật sự rất thích phụ nữ.” Đôi con ngươi đen như mực của Lạc Dĩ Mạt nhìn thẳng về phía Ân Nhược Triệt, đem từng chữ, từng chữ nói rõ ràng trước mặt anh.

“Thế nhưng, người em yêu lại là thầy!”

Ân Nhược Triệt bị câu nói bất ngờ làm cho chết sững.

Anh hoàn toàn không tìm được trong đôi mắt thiết tha kia chút bốn cột nào.

Trong chốc lát, đôi môi vừa mở ra lại chìm vào im lặng.

“Thầy, em nghiêm túc thỉnh cầu thầy, thầy hãy trở thành người của em.....” Lạc Dĩ Mạt đột nhiên nhồm dậy, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Ân Nhược Triệt.

Lúc bắt đầu chỉ muốn tìm một người để giải quyết dục vọng, đến đêm qua thì bản thân đã hoàn toàn sập bẫy.

Lạc Dĩ Mạt biết, từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên hắn thật sự xao động. Từng ôm ấp bao nhiêu người con gái khác nhau, nhưng hắn chỉ muốn nghiêm túc che chở cho một người nào đấy.

Tình yêu là vậy. Nói đến là đến. Thế nhưng, nếu đã đến, làm sao có thể vờ như không biết? Đó không phải tính cách của Lạc Dĩ Mạt.

“Có thể, chính là vào cái ngày đầu tiên, vào thời khắc đầu tiên em nhìn thấy thầy!” Lạc Dĩ Mạt than nhẹ một tiếng, “Ngày đó em rõ ràng đã uống rất say, còn nhầm lẫn thầy là nữ giới. Khi tỉnh rượu vốn dĩ đã quên mất gương mặt thầy, nhưng không hiểu sao về sau cứ ẩn hiện trong ký ức của em, xua mãi không được. Thầy, thầy có biết không? Dĩ Mạt đã từng quan hệ với rất nhiều cô gái, nhưng chưa một lần ghi nhớ gương mặt của bất kì ai.”

Sự chân thành của Lạc Dĩ Mạt khiến cho Ân Nhược Triệt không biết nên nói gì, cũng không biết nên phản bác điều gì.

“Sau đó, em đã đi tìm thầy, nhưng lại tìm không được, thầy cứ như biến mất trong không khí vậy. Em khó chịu, bất an, vô phương, lo nghĩ. Sau cùng, chỉ còn tuyệt vọng. Nhưng ngay lúc tuyệt vọng đó, em lại được nhìn thấy thầy.....”

Trong mắt Lạc Dĩ Mạt chợt ánh lên tia nhìn bi thương, khiến kẻ khác không thể khước từ, “Thầy, khi em gặp lại thầy, em thật sự rất vui mừng!”

Lạc Dĩ Mạt vô thức vờ rối tóc, “Nhưng những gì em nói, thầy đều coi như không, thật làm cho kẻ khác nhẹn không được, chỉ muốn ức hiếp!”

Ân Nhược Triệt vốn dĩ đang vô cùng cảm động, đột nhiên nghe được câu cuối của hắn, liền trừng mắt liếc một cái tóe lửa.

“Vì vậy, thầy đừng từ chối em!” Đôi mắt của Lạc Dĩ Mạt thật chẳng khác nào đèn kéo quân, thoáng cái đã thay đổi thần thái.

“Tôi.....” Từ ngữ của Ân Nhược Triệt đã nghèo nay càng nghèo. Anh nên nói gì mới tốt đây?

“Hay là... thầy... ngại chuyện đồng giới.....” Đôi mày thanh tú của Lạc Dĩ Mạt chau vào nhau, nghiêm túc hỏi.

Nếu như đó thật sự là vấn đề chính, thì con đường phía trước của hắn vẫn còn dài dằng dặc.....

“Không phải chuyện ấy..... tuy nhiên.....”

“Chỉ cần không phải là tốt rồi. Thầy cứ từ từ suy nghĩ, em sẽ chờ.” Nhìn thấy anh khó xử, hắn cũng không nài ép.

Lạc Dĩ Mạt nhàn nhã dựa lưng vào đầu giường.

Hắn biết, một khi hắn đã muốn thứ gì, thì nhất định sẽ có thứ đó. Vì vậy hắn không vội.

“Ngày hôm qua lẽ ra tôi nên cảm ơn cậu, tuy nhiên... tuy nhiên... cậu cũng đã.....với tôi rồi..... Chuyện ấy coi như hòa. Còn... chuyện kia... chuyện kia cậu để tôi suy nghĩ thêm. Vì vậy, sau này không được kéo tôi vào trong này, làm mấy thứ... thứ... bạo lực... ấy nữa, hiểu không?” Ân Nhược Triệt gờ gờ nắm đấm lên, nói rất khó thể.

“Hiểu rồi.” Lạc Dĩ Mạt gật đầu. “Ý thầy là, lần sau có muốn ân ái, thầy phải gật đầu mới được. Nói cách khác, thầy muốn chủ động. Ai da! Rất đáng kì vọng nha!”

Tại sao tên nhóc này cứ thích bóp méo lời nói anh thế nhỉ?

“Tuy nhiên cái khoa kịch nghệ kia.....” Lạc Dĩ Mạt hai tay gói đầu, nhăn mày dăm chiêu.

“A! Đúng rồi rồi! Cậu cho hắn uống thuốc gì?” Ân Nhược Triệt thắc mắc, anh chỉ biết là Lạc Dĩ Mạt ép một người tên Khâu Hạ uống thuốc, ngoài ra chẳng hay biết gì khác.

“Thuốc rất đắt tiền. Em đã phải tìm rất lâu mới có được đây. Để tìm được loại có thể phối hợp được với thuốc của bọn họ!”

“Thuốc của bọn họ?” Ân Nhược Triệt có chút mơ hồ.

“Đúng! Đám nhãi đó định thuốc thầy! Nói đến đây em mới nhớ tới. Thầy, tại sao thầy lại gốc đến thế? Ai đưa cái gì cũng bỏ vào miệng được à? Thầy có biết bọn họ bỏ thuốc gì không? Thấy biết uống vào có hậu quả gì không? Thầy có biết vì sao đêm qua lại bị em xâm phạm dễ dàng như vậy không? Thầy có biết vì sao trở nên mềm nhũn không chút sức lực không?” Lạc Dĩ Mạt đột nhiên rống lên, hỏi liên tiếp một lô vì sao, vì sao.

Ân Nhược Triệt rụt cổ, cẩn trọng nói: “Không biết.”

“Đúng là làm em tức chết mà! Quên đi, bây giờ thì đã có em che chở cho thầy. Nhất định sẽ không xảy ra chuyện ấy nữa. À..... Ngày hôm qua lúc rời khỏi khoa kịch nghệ, thân phận của em cũng lộ rồi. Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ phiền phức.”

Vốn dĩ hắn định che giấu thân phận người nhà Lạc gia của mình. Trong Phong Dương, ngoài Khước Diệc Phiến ra, không một ai biết cả. Thế nhưng hiện tại tin tức này đã trở thành bí mật được công khai.

Lạc Dĩ Mạt liếc mắt nhìn nhìn tên gốc Ân Nhược Triệt đang ngồi chờ ra, trong lòng thở dài một tiếng, đưa tay gỡ sợi dây chuyền gia huy của Lạc gia xuống, hung hăng kéo lấy Ân Nhược Triệt, đeo vào cổ anh. “Chỉ cần mang theo cái này. Những kẻ có ý định xấu với thầy sẽ tránh ra xa một chút!”

Ân Nhược Triệt ngó ra nhìn hắn.

Quê của anh chỉ là một thị trấn nhỏ cách thành phố S rất xa, anh chẳng biết Lạc gia là ai, cũng không biết vì sao khoa kịch nghệ lại sợ cái dây chuyền này đến vậy. Anh cúi đầu, nhìn cây kiếm nhỏ và bụi gai lấp lánh trước ngực.

“Được rồi, mấy lời vô ích cũng nói xong cả rồi. Chúng ta nên vào việc chính thôi!”

Ân Nhược Triệt ngẩng đầu đối diện với gương mặt rạng rỡ không chút ý tốt của Lạc Dĩ Mạt. Trực giác nói cho biết nên bỏ chạy. Nhưng chưa kịp hành động đã bị Lạc Dĩ Mạt dễ dàng ấn xuống giường, đem cái nơi bị hắn hành hạ đêm qua ra phơi bày trước mặt.

“Thầy, không nên cử động, em không muốn làm thầy bị thương.” Nói xong, ngón tay thon dài của Lạc Dĩ Mạt nhẹ nhàng chạm vào cửa động sưng đỏ kia, vuốt ve mấy cái, sau đó dễ dàng trượt vào. Cơ thể Ân Nhược Triệt giãy giụa theo bản năng, Lạc Dĩ Mạt dùng tay còn lại cố định hông anh. Ngón tay trong người anh vẫn nhịp nhàng di chuyển. Sau vài cú đẩy nhẹ, một chất dịch màu trắng đục theo ngón tay hắn chảy ra.

Ân Nhược Triệt hầu như không thể chịu đựng được sự khuấy động phía sau, lại thêm chất dịch ấm nóng kia trào ra khiến anh vô cùng xấu hổ. Đã vậy, sau lưng lại còn nghe thấy tiếng hô hào hứng của Lạc Dĩ Mạt:

“Thầy, chảy ra rồi! Oa! Thực sự rất nhiều! Thầy thực sự rất lợi hại!”

Anh có lợi hại hay không không phải là vấn đề. Ông trời à, sao không sai ai đến giết anh đi. Anh xấu hổ đến chết đi được!

25. Quyển 1 - Chương 25: Dự Báo Nguy Hiểm

“Giảng viên khoa mỹ thuật đều nhàn hạ thế này sao?” Lạc Dĩ Mạt nhìn quanh quất tòa mỹ thuật rộng tuếch không bóng người, đang đưa chân nói.

“Sinh viên khoa luật đều ăn nói độc địa thế này sao?” Ân Nhược Triệt trừng mắt liếc hắn.

Khoa mỹ thuật của trường này vốn dĩ đã rất rảnh rỗi rồi, chẳng cần hắn châm chọc bới móc thêm đâu.

Sau hôm đó, khoa kịch nghệ không hề đề cập đến chuyện hạ thuốc, thế nhưng người có tên Khâu hạ lại có kết quả rất thảm, bị kẻ khác luân phiên giày vò, cuối cùng là phải vào viện. Ân Nhược Triệt khi nghe tin này, không kiềm được mà len lén vuốt ngực mấy cái.

Thân phận của Lạc Dĩ Mạt bị bại lộ, đồng thời đẩy lên một cơn chấn động lớn ở Phong Dương, đề tài thảo luận về hắn thậm chí còn nhiều hơn cả Ân Nhược Triệt. Tuy rằng rất ghét kẻ khác nhìn bộ vuốt đuôi. Tuy nhiên, do hắn muốn phân tán mọi chú ý dành cho Ân Nhược Triệt, nên đành im lặng chấp nhận.

“Ăn đi!” Lạc Dĩ Mạt đẩy vài thứ đến trước mặt Ân Nhược Triệt.

Ân Nhược Triệt không giấu được đau khổ, nhìn về phía tên nam sinh vẫn ngồi lì ra đấy.

Sau hôm đó, Lạc Dĩ Mạt không biết ăn trúng cái gì mà phát điên. Ngày ngày đều lui đến khoa mỹ thuật. Ngay ngắn, quý củ ngồi trước mặt anh. Thỉnh thoảng, có vài người đến đây, liền bị ánh nhìn lạnh tanh của Dĩ Mạt làm cho chết khiếp, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Nhờ ơn hắn, gần đây số người đến quấy nhiễu Ân Nhược Triệt đã giảm đi đáng kể. Về điểm ấy, Ân Nhược Triệt cảm thấy rất vui. Tuy nhiên.....

Lạc Dĩ Mạt mỗi ngày đều đem đến mấy thứ kì quái bắt anh ăn, cho dù bây giờ anh chẳng đói bụng chút nào.

“Tôi không đói. Tôi không ăn.”

“Không được.” Lạc Dĩ Mạt luôn rất kiên quyết.

“Vì sao không được?”

“Bởi vì thầy cần tắm bổ.”

“Tôi rất khỏe mạnh!”

“Thầy không cần nói dối.” Lạc Dĩ Mạt mặc kệ phản bác của anh. Từ trong hộp lấy ra một phần điểm tâm được chuẩn bị chu đáo, đẩy vào miệng Ân Nhược Triệt “Thầy không phải lần nào cũng ‘ra’ trước em sao?”

“Khụ! Khụ! Khụ!” Điểm tâm vừa nhai trong miệng thiếu chút nữa là phun hết ra ngoài. Lạc Dĩ Mạt đưa ly nước cho anh. Anh cầm lấy, uống ừng ực.

Khi cổ họng đã dễ chịu, anh lập tức lờ tịt tên nam sinh vô sỉ kia, đồng thời nhất quyết không ăn mấy thứ của hắn nữa.

“Xin lỗi đã quấy rầy.” Khước Diệc Phiên đứng ở ngoài, nhẹ nhàng gõ vài cái có lệ lên cánh cửa đang mở.

“Diệc Phiên? Có việc gì à?” Lạc Dĩ Mạt dời ánh nhìn về phía Khước Diệc Phiên.

“Ừm!” Khước Diệc Phiên trả lời, sau đó đến chỗ Ân Nhược Triệt, tỏ vẻ kính cẩn: “Chào thầy!”

Đã lâu không nhìn thấy một sinh viên lễ độ phép tắc như vậy, Ân Nhược Triệt cảm động đến rơi nước mắt.

“Xin lỗi thầy, em tìm Dĩ Mạt có chút việc.” Sau khi Ân Nhược Triệt gật đầu, Lạc Dĩ Mạt cũng đứng lên. Trước khi ra ngoài, còn cố tình lấy tay vò nhẹ mái tóc của Ân Nhược Triệt.

...

Ở tầng cao nhất.

Khước Diệc Phiên cầm hai lon cà phê vẫn còn ấm trên tay, đưa Lạc Dĩ Mạt một lon.

“Diệc Phiên, sao vậy?” Lạc Dĩ Mạt không biết hắn muốn nói gì, sao lại phải thận trọng đến thế.

“Cậu biết vì sao cậu lại đến Phong Dương không?” Khước Diệc Phiên mở lon cà phê. Hơi nóng khê khàng bốc lên giữa làn không khí lạnh giá.

“Có!” Lạc Dĩ Mạt đáp lời, xoa nhẹ lon cà phê trong tay mình.

“Cậu cũng biết cách làm việc của bác Lạc. Nếu cậu thật sự nghiêm túc, thì rõ ràng là nên nghĩ cách mà bảo vệ thầy ấy đi. Cậu cũng biết, ngay cả nữ giới, bác Lạc cũng sẽ tự mình đi kiểm tra. Bác ấy muốn phải tìm được người con gái xứng đôi vừa lứa với cậu. Huống hồ, thầy ấy lại là đàn ông.....”

Khước Diệc Phiền là kẻ duy nhất trong Phong Dương biết rõ thân phận thật và gia cảnh của hắn.

“Cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Mọi chuyện sẽ nhanh chóng đến tai bác Lạc. Không lẽ cậu lại muốn xảy ra bất hạnh sao?” Ngữ điệu Khước Diệc Phiền vẫn rất thản nhiên. Nhưng lại có khả năng tác động to lớn.

Lạc Dĩ Mạt cúi đầu, không nói lời nào.

Khước Diệc Phiền một hơi uống cạn lon cà phê trong tay. Xoay người, xuống lầu, nhường cho hắn không gian yên tĩnh để suy nghĩ.

Đúng vậy! Quá rõ ràng rồi. Người cha cái gì cũng dám làm của hắn nhất định sẽ đối phó với Ân Nhược Triệt. Hắn lẽ ra nên cẩn thận mới phải!

Lạc Dĩ Mạt hung hăng quăng lon cà phê trong tay xuống đất. Chiếc lon vẫn chưa được khui, bị va đập mạnh làm cho biến dạng, trở nên méo mó.

Lạc Dĩ Mạt lần đầu tiên cảm thấy bất lực, tấm lưng đang dựa vào chiếc lan can trên tầng cao nhất cũng từ từ trượt xuống.

26. Quyển 1 - Chương 26: Gặp Lại Tại Thư Viện

Hôm đó, Lạc Dĩ Mạt bảo là đã cuối kì, không thể đến gặp anh trong một thời gian. Tuy rằng quan hệ của cả hai vẫn có chút chưa rõ ràng. Nhưng ngay từ đầu, Lạc Dĩ Mạt đã xác định anh là của hắn, suốt ngày đều quấn lấy anh. Bây giờ đột nhiên chẳng thấy hắn đâu, Ân Nhược Triệt không nhận ra, trong lòng mình cũng có ít nhiều hụt hẫng.

Dù vậy, đến cuối kì, Ân Nhược Triệt cũng rất bận bịu. Để chuẩn bị tốt cho mùa thi cuối kì, nhà trường cho sinh viên nghỉ ngơi ôn tập vài ngày. Cổng trường được đóng kín. Những ngày nghỉ ngắn ngủi khiến sinh viên vô cùng phấn chấn!

Ân Nhược Triệt đang trên đường đi đến thư viện trường. Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đây anh đã dạy ở Phong Dương được hai tháng..... Hai tháng, cùng những chuyện mà có nằm mơ cũng không thể nghĩ ra.

Hôm nay thời tiết rất tốt, làm cho tinh thần cũng vô cùng thoải mái. Ân Nhược Triệt vui vẻ rảo bước đến thư viện.

Tìm được tài liệu tra cứu cần thiết, anh liền kiếm một chỗ ngồi thích hợp, bắt đầu lật sách xem xét. Chỗ này gần cửa sổ, anh chỉ cần hơi ngẩng đầu đã nhìn thấy toàn bộ khung cảnh bên ngoài, quả là một vị trí tốt.

Đang đọc thì bỗng nhiên có người dừng lại bên bàn, che khuất phân nửa ánh sáng ngoài cửa sổ.

Ân Nhược Triệt không muốn ngược dạy. Thế nhưng, người ấy vẫn không chịu dời đi. Ân Nhược đành ngẩng đầu, định bụng nói: Nếu cậu không phiền, làm ơn có thể nhích người qua một chút không, ánh sáng bị che khuất thật sự rất khó chịu!

Tốt, cuối cùng anh cũng để ý đến sự có mặt của hắn! Lạc Dĩ Mạt cuối cùng cũng chờ được gương mặt ấy ngước lên nhìn hắn. Ngay tức khắc, miệng anh liền ngoác ra ngơ ngác.

Lạc Dĩ Mạt không nhìn được bật cười. Anh lúc nào cũng ngốc nghếch như vậy.

Lạc Dĩ Mạt đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng, rồi kéo kẻ ngốc vẫn dờ ra kia đi.

“Thầy, tỉnh lại đi!” Sau khi đến nơi, Lạc Dĩ Mạt hai tay ôm lấy gương mặt đờ đẫn của Ân Nhược Triệt, không thương xót néo mạnh.

“Đau quá!” Ân Nhược Triệt đẩy tay hắn ra, xoa xoa gương mặt đáng thương của mình.

“Thầy có nhớ em không?” Gương mặt nhỏ nhắn của Ân Nhược Triệt bị hắn néo đến đỏ bừng. Lạc Dĩ Mạt nhìn không được mà giang tay ra, ôm chặt anh vào trong lòng ngực. “Em thật sự rất nhớ thầy!”

“Đẻo miệng!” Ân Nhược Triệt ngượng ngịu đẩy hẳn ra. Đến giờ anh vẫn chưa thể thích nghi với giọng điệu nghiêm túc của Lạc Dĩ Mạt.

Đưa lưng về phía hắn, anh quay quắt nhìn quanh tứ phía “Đây là đâu?”

Lạc Dĩ Mạt đưa tay chỉ chỉ vào cái cửa sổ lớn sát mặt đất phía trước.”Thầy tự nhìn đi.”

Anh cuối cùng là loại người ngu ngốc đến nhường nào mà bị người khác dẫn đi đâu cũng không biết.

“Đây là.....” Ân Nhược Triệt thuận theo hướng hắn chỉ mà nhìn ra ngoài, rồi quay đầu lại hỏi Lạc Dĩ Mạt. “Đây không phải là tấm kính phía trên thư viện sao?”

“Đúng.” Lạc Dĩ Mạt tiến đến sát bên, ôm lấy anh từ phía sau.”Bên ngoài nhìn vào chỉ thấy đó là một tấm kính lớn, thật ra là một cửa sổ bằng thủy tinh! Người ngoài sẽ không nhìn thấy thứ gì bên trong, nhưng người ở trong lại thấy được toàn bộ khung cảnh bên ngoài. Không ngờ trong trường cũng có nơi thú vị như vậy.”

“Làm sao người biết được chỗ này?” Ân Nhược Triệt nhìn những người ra vào dưới lầu.

“Thầy à, thay vì nghiên cứu mấy thứ chán ngắt, sao chúng ta không làm vài điều thú vị hơn đi!” Lạc Dĩ Mạt dựa trán lên vai anh, hít hà mùi hương đặc trưng quen thuộc.

“Điều thú vị..... A! Tên biến thái!” Ân Nhược Triệt đang định hỏi, bỗng nhiên phát hiện phía sau có thứ gì cứng cứng đâm vào người mình. Dù bị anh phát hiện nhưng “nó” vẫn ương ngạnh chọc về phía trước. Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết “nó” là cái gì. Ân Nhược Triệt không kiềm được gào lên.

“Thầy không muốn sao?” Cánh tay của Lạc Dĩ Mạt đang ôm lấy cơ thể anh không chịu an phận, bắt đầu dịch chuyển. Nhịp thở cũng bắt đầu nặng nề hơn. Hắn mở miệng, phả những đợt ấm nóng lên cổ của Ân Nhược Triệt, khiến cho anh phải rùng mình tê dại.

“Ừ.... Không thể... làm... chuyện... ấy... ở đây... kì... kì lắm ” Câu nói của Ân Nhược Triệt cũng bắt đầu đứt quãng.

“Yên tâm, những người phía dưới không thấy đâu.” Lạc Dĩ Mạt cắn nhẹ, lưu lại dấu răng nhàn nhạt trên da. “Thầy không thấy, làm ở chỗ này, rất hứng thú sao?”

“..... Không... Không được..... Ừm... A a.....” Không để ý đến sự chống đối của anh, cái cắn nhẹ trở thành tiếng mút mát mãnh liệt. Trong chốc lát, trên cổ của Ân Nhược Triệt đã nổi lên những vết đỏ vô cùng khiêu gợi.

“Thầy à, nơi này có hơi lạnh một chút. Thế nhưng, thầy sẽ nhanh chóng nóng lên thôi.....”

27. Quyển 1 - Chương 27: Thư Viện (thượng)

“..... Ừm.....”

Trong khi Ân Nhược Triệt quay lưng về phía hắn. Lạc Dĩ Mạt đã dùng tay trái khẽ nghiêng đầu anh ra sau, nuốt hết những lời phản kháng yếu ớt kia vào cổ họng. Anh có thể cảm thấy thứ nóng rực bên trong quần Lạc Dĩ Mạt tì sát vào người mình. Hai cơ thể gần như gắn kết thành một. Tư thế này thật sự khiến Ân Nhược Triệt vô cùng khổ sở.

Lần đầu tiên ôm hôn giữa thanh thiên bạch nhật, lần đầu tiên ở thư viện đầy người làm chuyện sai trái, Ân Nhược Triệt không hiểu sao cũng hưng phấn dựng đứng lên.

“Thầy cứng lên rồi!” Lạc Dĩ Mạt thả lỏng bàn tay đang giữ chặt đầu anh, trượt thẳng vào trong quần của Ân Nhược Triệt, chạm vào thứ đàn ông đã bắt đầu phản ứng.

Vừa được buông ra, Ân Nhược Triệt liền quay đầu hóp lấy không khí. Lạc Dĩ Mạt gần như muốn nuốt sạch đường khí trong buồng phổi của anh, khiến anh không thể nào thở nổi!

Chốc sau, anh liền bắt đầu tìm kiếm chỗ tựa. Bởi lẽ thân thể nhỏ hơn không đủ sức chống đỡ sức nặng của Lạc Dĩ Mạt.

Nhưng ngay khi anh vừa đặt hai tay lên tấm kính vĩ đại trước mặt, tay của Lạc Dĩ Mạt đã luồn vào trong áo anh, nhẹ nhàng vuốt ve làn da trơn mịn.

“Da của thầy thật tuyệt.” Lạc Dĩ Mạt dồn toàn bộ sức nặng thân thể lên người Ân Nhược Triệt. Hai tay trắng trợn quấy nhiễu kẻ vô phương phản kháng bên cạnh. Sau cùng, dừng lại trên chiếc áo sơ mi trắng như tuyết của anh.

“Thầy mặc quần áo thể này, rất thuận tiện!” Lạc Dĩ Mạt dễ dàng kéo tuột áo khoác của anh.

Bên trong Ân Nhược Triệt chỉ còn duy nhất một lớp áo sơ mi trắng. Vì trong trường không lạnh, Ân Nhược Triệt lại luôn ở trong phòng nên chỉ mặc áo sơ mi, ngoài ra còn có một chiếc áo khoác cùng màu, nhưng chỉ khi đi ra ngoài mới khoác vào. Vì vậy khi áo khoác bị quăng xuống dưới sàn, chỉ còn sót lại duy nhất chiếc áo trắng mỏng manh khiến kẻ khác nhìn ngơ ngẩn.

“Thầy lạnh không?” Nơi này là tầng cao nhất của thư viện, tuy rằng so với bên ngoài có phần ấm áp hơn, nhưng cũng không thể ấm bằng không gian ở dưới lầu.

“Hình như là không nhỉ? Mặt thầy đã nóng hết rồi còn gì!”

Lạc Dĩ Mạt dán chặt lấy người anh như thuốc cao. Anh chỉ biết dùng hai tay chống đỡ sức nặng của cả hai, còn thứ chống đỡ cho bọn họ chính là cánh cửa bằng thủy tinh to lớn phía trước.

Đầu lưỡi của Lạc Dĩ Mạt đích không biết lúc nào đã chạy đến bên tai anh, nhẹ nhàng liếm vài cái lên vành tai, sau đó luồn vào lỗ tai, cố gắng đâm sâu, giống như muốn hoàn toàn chui vào bên trong lỗ tai của anh.

“A..... A ha.....” Tiếng rên rỉ yếu ớt lập tức vang lên.

Một mặt tấn công lỗ tai anh, Lạc Dĩ Mạt một mặt không để tâm đến chiếc cà vạt, từ từ tháo bỏ hàng cúc trên lớp sơ mi trắng tuyết. Khi toàn bộ cúc áo bị cởi ra, áo sơ mi cũng tự nhiên trượt xuống hai bên, để lộ khuôn ngực trắng ngần của Ân Nhược Triệt chính giữa, cùng chiếc cà vạt màu đỏ sậm quấn quanh cái cổ thanh mảnh khêu gợi của anh.

“Thầy cố ý mặc thế này để dụ dỗ em phải không?” Bàn tay của Lạc Dĩ Mạt lao đến bao bọc lấy điểm nhỏ màu hồng nhạt trên ngực anh. Chỉ vừa bị chạm nhẹ một cái, chúng đã ngạo nghễ đứng thẳng dậy. “Chết tiệt, thầy nhất định là muốn dụ dỗ em!”

Sau khi ngang ngược tự hỏi tự đáp, Lạc Dĩ Mạt đột nhiên dùng sức bóp lấy “chúng”, ngón trở cùng ngón cái điên cuồng vuốt ve.

Ngón tay của đàn ông so với phụ nữ có rất nhiều khác biệt, sự ma sát đặc biệt ấy càng khiến tiếng kêu gào của Ân Nhược Triệt thêm phần thảm thiết.

Thấy chân anh đã bắt đầu mềm nhũn, Lạc Dĩ Mạt cười ác ý nói: “Thầy à, thầy nhất định phải đứng vững đấy! Chúng ta chỉ mới đùa giỡn một chút thôi. Nếu thầy trụ không nổi, thì làm sao tiếp tục được đây?”

Nói xong, Lạc Dĩ Mạt cố ý vươn một chân ra, luồn giữa hai chân của Ân Nhược Triệt. Người thanh niên có chút mệt mỏi kia không thể nhận biết được thứ đang mạnh mẽ lách vào là thứ gì. Yên tâm dồn hết trọng lực đang phải chống đỡ lên nó. Hành động ấy hoàn toàn đúng ý Lạc Dĩ Mạt. Hắn liền nâng bắp chân của mình lên, chậm rãi ma sát thân dưới của Ân Nhược Triệt. Lúc này Ân Nhược Triệt mới phát hiện ra bản thân đã trong thế cười hổ, muốn xuống cũng xuống không được, vốn chỉ dùng bàn tay để chống đỡ sức nặng, nay biến thành hai cánh tay.

“A..... Ừ..... Ừ a.....”

Âm thanh ngọt ngào thoát ra khỏi miệng anh hết như lời mời gọi, Lạc Dĩ Mạt gấp rút dùng răng kéo chiếc áo sơ mi đang vắt vẻo trên người anh xuống tận eo, không chút lưu tình cắn ngấu nghiến tấm lưng đang cong lên trước mặt, tay còn lại tháo bỏ thắt lưng của anh.

Trong chốc lát, thắt lưng của Ân Nhược Triệt đã bị cởi ra. Tên thanh niên hiểm độc lập tức đưa hai tay nắm lấy nơi kín đáo của anh, không nhanh cũng không chậm điên cuồng xoa nắn.

Trời đất đột nhiên hỗn loạn.

Ân Nhược Triệt chưa từng trải qua việc này, trong miệng âm ỉ tiếng rên rĩ giống như tiếng khóc.

Lạc Dĩ Mạt hạ một chân đang cọ sát thân thể anh xuống, cởi bỏ quần anh. Cứ như vậy, nửa thân dưới của Ân Nhược Triệt rốt cục cũng hoàn toàn phô bày trong không gian lạnh lẽo.

28. Quyển 1 - Chương 28: Thư Viện (trung)

Lạc Dĩ Mạt lần thứ hai đưa gương mặt đến gần, chiếc lưỡi linh hoạt dễ dàng tiến vào trong đôi môi đang hé mở, hôn sâu.

Những kích thích trên thân thể khiến cho Ân Nhược Triệt gần như tan vỡ. Anh biết, sau khi Lạc Dĩ Mạt buông mình ra, anh nhất định sẽ không giấu được những tiếng rên rĩ ham muốn. Nhưng Lạc Dĩ Mạt không cho anh có cơ hội ấy. Hắn đưa tay đến bên môi anh, vươn ngón tay chen giữa nụ hôn cuồng nhiệt, ấn vào trong miệng anh, khiến đầu lưỡi anh quét qua tay hắn. Khi cảm thấy chiếc lưỡi nhỏ của Ân Nhược Triệt đã không còn uốn éo. Hắn ngừng hôn, ghé sát vào tai anh nhẹ nhàng nỉ non: “Thầy, thấm ướt chúng đi.....”

Ân Nhược Triệt quả nhiên nghe lời ngậm tay hắn vào sâu trong khoang miệng, Lạc Dĩ Mạt xoay người anh lại, đưa lưng về phía tấm kính, thân thể đã mệt mỏi vì chống chịu sức nặng bảy giờ dựa hẳn vào tấm thủy tinh phía sau. Hai tay anh vẫn nắm chặt ngón tay của Lạc Dĩ Mạt, chăm chỉ liếm láp. Bởi vì anh rất cần có thứ gì đó để lấp đầy khuôn miệng của mình, nếu không những tiếng rên rĩ đáng xấu hổ kia sẽ mãnh liệt thoát ra ngoài.

Lý do Lạc Dĩ Mạt xoay người anh lại, là muốn nhìn rõ gương mặt đang mút mát bàn tay hắn, ngón tay hết ra rồi vào, biểu cảm của anh cũng vô cùng hoàn hảo.

Quả nhiên, đây chính là loại hưởng thụ bậc nhất thế gian!

Lạc Dĩ Mạt vừa muốn ngắm nghía Ân Nhược Triệt vừa muốn được như anh, có thể nuốt toàn bộ dáng điệu kiêu hãnh của anh vào trong cơ thể.

Cảm thấy đầu ngón tay đã đủ ướt, Lạc Dĩ Mạt đem chúng rút khỏi khoang miệng của Ân Nhược Triệt, thưởng cho anh một cái hôn nhẹ.

“Thầy nhất định phải đứng vững đây!” Nói xong, Lạc Dĩ Mạt liền thay đổi vị trí của cả hai. Bản thân hắn dựa vào tấm kính, đỡ hai tay của Ân Nhược Triệt chống lên bề mặt thủy tinh. Bảy giờ giữa thân thể của Ân Nhược Triệt và tấm kính cách nhau một khoảng không lớn. Lạc Dĩ Mạt quỳ ở giữa, hôn lên xương quai xanh rồi trượt dần xuống dưới. Môi hắn đi đến đâu, liền lưu lại những dấu hôn ở nơi ấy, hết như đang đánh dấu chủ quyền lên cơ thể anh. Bàn tay nhẹ nhàng hướng đến hạ thân của Ân Nhược Triệt.

Ngay khi ngậm lấy thứ dục vọng đang ngẩng cao đầu của anh, ngón tay ướt át của hắn cũng chậm rãi tiến vào trong cơ thể. Không cho anh có cơ hội thở dốc, ngón tay cùng khuôn miệng đã bắt đầu chuyển động. Đôi môi mềm mại của đàn ông cùng ngón tay dài thô ráp khiến Ân Nhược Triệt gần như phải giơ chân lên.

“Không được..... Không... được..... A a..... A... Buông tôi ra..... Ừ..... Buông... tôi.....”

Đôi vai trần liên tục run rẩy.

Lạc Dĩ Mạt thích nhất là nhìn thấy cảnh này, nhìn thấy dáng điệu bất lực của Ân Nhược Triệt.

Thứ đàn ông của anh bắt đầu rò rỉ chất dịch nhờn nhờn. Biết dục vọng của anh sắp sửa đến hồi bùng nổ, Lạc Dĩ Mạt lập tức ngừng kích thích, đứng dậy, một lần nữa ôm lấy anh từ phía sau, hai tay vòng qua cơ thể Ân Nhược Triệt, bắt đầu chậm rãi vuốt ve thân dưới của anh.

“Thầy, bắn ra được không? Em muốn nếm của thầy.”

Cánh tay của Lạc Dĩ Mạt giữ chặt lưng anh, hai bàn tay một lần nữa kích thích dục vọng của Ân Nhược Triệt, đôi môi chần chờ trên lưng anh, từ tốn để lại những dấu răng cùng dấu hôn đậm nhạt.

“Không..... Không được.....” Đột ngột thét lên, ham muốn của Ân Nhược Triệt cũng bắn tung tóe trong tay hắn.

“Ngoan!” Lạc Dĩ Mạt hôn say đắm người thanh niên vẫn dựa lưng vào tấm kính thử dốc, sau đó hạ phần hông của anh xuống, chân giơ lên cao, tạo thành một góc vuông.”Nếu thầy đứng không được thì để em giúp một tay ”

Lạc Dĩ Mạt lần thứ hai quỳ xuống. Tuy nhiên không phải là trước mặt, mà là phía sau anh. Hắn di chuyển bàn tay đang nắm lấy thứ ấy của Ân Nhược Triệt đến cái động nhỏ sau lưng. Nước bọt mặc dù có thể bôi trơn, nhưng hiệu quả không nhiều. Thế nên lần trước hắn chỉ chậm rãi thâm nhập một ngón để anh dễ dàng thích ứng. Còn lần này, hắn trực tiếp thâm nhập hai ngón tay. Sau khi chậm rãi đẩy nhẹ vài cái, thấy cái động nhỏ kia đã bắt đầu chấp nhận mình, hắn nhẹ nhàng phả từng đợt hơi ấm vào nơi sắp cùng mình gắn kết “Thầy, thầy nhất định phải chịu đựng đây!”

Ân Nhược Triệt đang gồng mình không chế tiếng rên, đột nhiên cảm thấy thân dưới truyền lên một cảm giác kì lạ. Ngoại trừ ngón tay vẫn còn trong thân thể anh của Lạc Dĩ Mạt, còn có một thứ mềm mại khác nữa. Lập tức, não bộ của anh tràn ngập sự xấu hổ.

“Trời ạ..... Không được.. Đừng..... như vậy..... Chỗ ấy..... bần lảm.....”

Cảm nhận được đầu lưỡi mềm mại của Lạc Dĩ Mạt, Ân Nhược Triệt liền linh đứng thẳng dậy. Chỗ ấy, không những bần, hơn nữa còn vương lại nước bọt của hắn cùng chất dịch ban nãy của anh!

Lạc Dĩ Mạt đưa tay ẩn kẻ có ý định ngo ngoáy xuống dưới, ngón tay bên trong mãnh liệt tiến vào sâu thêm, Ân Nhược Triệt đành ngoãn ngoãn trở về tư thế ban đầu.

Lạc Dĩ Mạt rời môi khỏi cái động nhỏ đã ướt đầm, ngón tay trong ấy đã có thể ra vào tự do. Lạc Dĩ Mạt qua quýt lau miệng, sau đó nhìn từ đầu đến chân người thanh niên đang cần môi trước mặt mình. Đem ngón tay của tay kia đâm thẳng vào trong, hai tay hai bên không ngừng di chuyển mở rộng, tốc độ cứ thế tăng dần. Cái động nhỏ cuối cùng cũng xuất hiện một cái khe. Hắn lập tức lại đẩy đầu lưỡi tiến vào.....

“Tôi thực sự... không được..... A a... A..... Cậu thả tôi ra đi.....”

“Thầy, đừng nóng vội.” Lạc Dĩ Mạt đùa giỡn một chút rồi đứng lên, bàn tay tiến đến bóp nhẹ điểm hồng hồng trên ngực Ân Nhược Triệt, sau đó nắm lấy chiếc cà vạt trên cổ anh kéo mạnh về phía sau. Tiếng rên rỉ của Ân Nhược Triệt theo độ mạnh nhẹ của tay hắn mà to lên.

“Thầy cũng nên nếm thử vị của mình đi.” Lạc Dĩ Mạt đưa lưỡi vào sâu trong khoang miệng anh, kẻ đang cố mở miệng khó khăn lấy không khí, trộn lẫn thứ dung dịch kia vào đầu lưỡi “Thầy, rất ngọt đúng không?”

Bị cà- vạt xiết chặt cổ họng, muốn nói cũng không nói được.

“Đúng rồi! Lần trước em đã hứa với thầy, nếu thầy không đồng ý thì nhất định không được ân ái!” Lạc Dĩ Mạt vờ như không nhìn thấy vẻ thống khổ trên mặt anh, hỏi: “Thầy, bây giờ em có thể làm được không?”

Nói xong, hắn hơi nới lỏng cà vạt, Ân Nhược Triệt chớp lấy cơ hội vội vã hô hấp.

“Trả lời em đi!” Lạc Dĩ Mạt cố tình kéo mạnh cà vạt ra sau lần nữa, rồi lại nhẹ nhàng thả ra.

“Có..... Có thể.....” Sợ bị tiếp tục xiết cổ, người thanh niên đành đầu hàng..

“Thầy, em sẽ thỏa mãn thầy! Nhưng thái độ cầu xin của thầy sao lại thiếu thành khẩn như thế?” Nói xong, hắn lại giật cà vạt.

Giọt nước mắt tủi nhục cuối cùng cũng rơi xuống.

Anh biết mình không thể kháng cự người thanh niên trước mặt. Không biết làm gì khác ngoài cách hạ mình, trở thành con mèo nhỏ lí nhí van xin: “Tôi xin cậu, làm ơn.....”

“Tốt lắm! Thế thầy muốn em đâm vào chỗ nào? Có thể chỉ cho em biết không?” Lạc Dĩ Mạt thỏa mãn tháo bỏ thắt lưng của mình.

Nước mắt của Ân Nhược Triệt rớt xuống nền đất lạnh, anh run rẩy đưa hai tay từ từ tách móng mình ra, dùng một tư thế cực kì nhục nhã nâng cao thân dưới phô bày trước mặt hắn.

“Đâm vào..... ở đây.....”

29. Quyển 1 - Chương 29: Thư Viện (hạ)

“Như thầy muốn.....” Lạc Dĩ Mạt hung hăng tiến thẳng vào trong thân thể của Ân Nhược Triệt. Không chút lưu tình bắt đầu điên cuồng đẩy tới.

“Chậm một chút..... A..... Làm ơn chậm một chút.....” Thân thể đột nhiên bị kẻ khác lấp đầy, Ân Nhược Triệt nhất thời không thể chịu nổi.

Lạc Dĩ Mạt không để ý đến lời van xin của anh, vẫn nắm chặt lấy phần hông thanh mảnh, mỗi lần lao về phía trước đều muốn cơ thể anh lay động theo nhịp đẩy của mình, mỗi lần đâm vào đều muốn tiến đến chỗ sâu kín nhất.

“Thầy, ngừng đầu lên, nhìn dáng vẻ chuyển động của thầy đi!” Mái tóc của Ân Nhược Triệt bị hất kéo ngược ra sau, gương mặt ngược lên nhìn thẳng vào bóng dáng phản chiếu trong gương, Ân Nhược Triệt thấy được gương mặt phủ đầy dục vọng của chính mình, cùng với phần hông đang nhếch cao, hứng chịu lực đẩy mạnh mẽ của Dĩ Mạt. Và cả... thứ đàn ông không biết từ khi nào đã đứng đứng lên kia.

Lạc Dĩ Mạt buông đầu anh ra, tay trượt xuống nơi đang gắn kết hai người, cố ý ra vào thật chậm, làm cho Ân Nhược Triệt có thể cảm nhận rõ ràng hương vị ngọt ngào mỗi lần hất thâm nhập. Cái động nhỏ tham lam nuốt chửng thứ ấy của hắn, còn không ngừng dội lên tiếng mạch đập cuồng nhiệt.

“Thoải mái không? Có không?” Tốc độ chậm rãi của Lạc Dĩ Mạt làm khiến Ân Nhược Triệt vô thức đóng cửa hông mình về phía hắn.

“Không phải thầy bảo em làm chậm lại sao?” Biết được người bên dưới đang khó chịu, Lạc Dĩ Mạt vẫn cố tình hỏi. “Thầy rốt cục muốn như thế nào. Nói cho em biết đi! Em thật sự đoán không ra!”

“Nhanh..... Nhanh hơn.....” Vài tiếng lí nhí rời rạc thoát ra khỏi miệng anh.

“Nghe không rõ.” Lạc Dĩ Mạt độc ác nói.

“Xin cậu nhanh hơn chút nữa!” Ân Nhược Triệt cuối cùng cũng gào lên, Lạc Dĩ Mạt thuận theo yêu cầu của anh mà ra sức tiến vào.

“Nói cho em biết, có thoải mái không? Có không?” Hơi thở hổn hển của Lạc Dĩ Mạt quất quýt bên tai anh, chất giọng tràn đầy dục vọng khiến Ân Nhược Triệt càng thêm hưng phấn.

” Thoải... Mái.....A.....”

Lạc Dĩ Mạt đặt Ân Nhược Triệt dựa vào tấm kính, khiến thân thể anh như dán chặt vào lớp thủy tinh dày, ngay cả... thứ đang hừng hực lửa tình của anh cũng áp sát vào cánh cửa lạnh buốt. Sau đó nhấc một chân anh lên, vòng tay ôm lấy đầu gối của anh ấn sát vào tấm kính. Tư thế kì quái này càng khiến những cú đẩy của hắn vào sâu hơn nữa. “Thầy xem, sinh viên càng lúc càng đông!”

Đang kề sát cánh cửa kính, Ân Nhược Triệt khẽ mở mắt liền trông thấy lượng sinh viên ra vào thư viện đã đông hơn nhiều.

“Thầy, nếu mặt kia của cửa sổ không phải là một tấm gương lớn thì hay biết mấy. Mọi người bên ngoài sẽ thấy được bộ dạng hưng phấn tột độ của thầy. Thế nhưng, bộ dạng ý loạn tình mê này không phải là đáng xấu hổ lắm sao! Ai có thể tưởng tượng ra vị giảng viên xinh đẹp thuần khiết lại đi làm việc xấu xa như vậy giữa thanh thiên bạch nhật? Hơn nữa, lại ở tại một nơi trang nghiêm, ngay trên đầu bọn họ.” Lạc Dĩ Mạt dùng sức nhiều hơn, bộ dáng xấu hổ đáng yêu của Ân Nhược Triệt khiến hắn không sao nhịn được.

“Cho em nghe tiếng rên la của thầy. Em muốn bắn bên trong thầy!” Lạc Dĩ Mạt buông chân anh xuống, dùng chân mình tách hai chân anh ra xa nhau, tay vịn chặt lấy hông anh, ngón cái cố gắng tăng thêm độ giãn nở của hông anh, điên cuồng ra vào.

Thân dưới và khuôn ngực của Ân Nhược Triệt không ngừng ma sát với tấm kính lạnh buốt. Ngay khi cơ thể anh kêu gào muốn phóng thích lần hai, bên tai đã truyền đến tiếng gầm nam tính của Lạc Dĩ Mạt:

“Thầy, đến cùng em!”

Trong chốc lát, bên trong anh đã đầy ứ chất dịch trắng đục, bản thân Ân Nhược Triệt cũng làm vậy bản tâm thủy tinh.....

30. Quyển 1 - Chương 30: Lời Nói Kỳ Quái

“Có đỡ hơn chút nào chưa?”

Ân Nhược Triệt ngồi trên sàn nhà, thân thể lỏa lồ được bao bọc bởi chiếc áo rộng thùng thình của Lạc Dĩ Mạt, không những vậy còn bị hắt ôm cả người lẫn áo vào trong lòng. Lạc Dĩ Mạt ngắm nhìn đôi chân vẫn còn run sau trận hoan ái của Ân Nhược Triệt, buồn cười hỏi.

Ân Nhược Triệt không để ý đến hắt, thầm mắng: Cậu tưởng ai cũng giống như cậu, dùng thân dưới để giải quyết vấn đề chắc!

“Thầy, mỗi lần trông thấy nước mắt của thầy em đều không thể cầm lòng.” Lạc Dĩ Mạt cảm thấy người trong lòng đang cố rúc rúc xuống phía dưới, vật nhỏ kia lại bắt đầu nảy sinh ý xấu!

“Em muốn nước mắt của thầy chỉ chảy vì em. Hơn nữa, không muốn đó là những giọt nước mắt buồn bã.....”

Ân Nhược Triệt không hiểu được câu nói đầy hàm ý của người thanh niên này.

Lạc Dĩ Mạt cúi đầu hôn lên trán anh, cười xấu xa kể sát tai anh nói: “Em thích nhất là thầy vì em mạnh tay mà khóc.....”

Ân Nhược Triệt tức giận huých cho hắt một cái.

Lạc Dĩ Mạt không những không né tránh, lại còn dùng sức ôm chặt anh vào lòng, thì thào nói: “Có thể khiến thầy gào khóc, chỉ có duy nhất mình em thôi.”

“Cậu làm sao vậy?” Lạc Dĩ Mạt hôm nay cứ là lạ.

“Thầy, Sau khi nghỉ..... Sau khi nghỉ em không thể nhìn thấy thầy..... Sẽ có chút hụt hẫng.....”

“Nhà cậu ở đâu? Nhớ đâu chúng ta rất gần nhau!” Sự cô đơn trong giọng nói của Lạc Dĩ Mạt khiến anh cũng thấy xót xa.

“Cho dù rất gần, Dĩ Mạt cũng không thể gặp thầy.....” Ân Nhược Triệt định an ủi hắt, Lạc Dĩ Mạt đã thẳng thắn.”Thầy biết không? Đời người có rất nhiều điều không thể tránh khỏi.....”

“Cậu rốt cuộc là làm sao vậy?” Lạc Dĩ Mạt hôm nay thực sự rất kỳ quái.

“Không có gì.” Lạc Dĩ Mạt cạ nhẹ gò má lên vai anh như đứa trẻ.”Em sẽ bảo vệ cho thầy. Em thề. Cho dù mất đi tất cả, cho dù có chết, em cũng vĩnh viễn phải ở bên thầy.....”

Từ lúc nào, không khí đã trở nên trầm lắng nhường này.

“Thầy, thầy nói đi, dù có thế nào, thầy cũng không rời xa em.....”

“Ừ..... Tôi thề.....” Bị ánh mắt hữu thần lấp lánh của Lạc Dĩ Mạt nhìn chăm chăm, Ân Nhược Triệt yếu ớt lên tiếng.

Lạc Dĩ Mạt buông tiếng thở dài, khẽ kê cằm lên trên đầu của Ân Nhược Triệt.

Thời gian hai người bên nhau thật tuyệt. Thế nhưng, lời Khước Diệc Phiền nói không sai, hắt không thể vì chút tình dục đơn thuần mà hại Ân Nhược Triệt, hắt phải cố gắng kiềm chế, kiềm chế thôi thúc được nhìn thấy anh, kiềm chế nhưng nhớ cảm giác được ôm anh trong lòng ngực. Hắt đã không còn nhỏ nữa, hắt cần chính chắn hơn để bảo vệ Ân Nhược Triệt. Bất kể ai ngăn cản họ, cho dù là người cha cái gì cũng dám làm của hắt cũng thế.

Tình yêu của cả hai, chỉ có thể giữ trong im lặng.....

“Này..... Dù có chuyện gì..... Tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cậu.....” Ân Nhược Triệt dùng khủy tay nhẹ nhàng đẩy đẩy kẻ phía sau.

“Thật chứ?”

“Thật.”

“Thầy hứa đi!”

“Tôi hứa!”

“Vậy thì tốt quá! Tận dụng thời gian, em với thầy làm một lần nữa đi!”

“Cậu nói cái gì?!”

“Thầy, mình làm lại lần nữa đi! Nghỉ rồi thì không thể gặp thầy, chúng ta hôm nay làm cho thỏa luôn đi!”

“Không được!..... A.....”

“Thầy muốn phá bỏ lời hứa à?”

“Chết tiệt Lạc Dĩ Mạt! Cậu lừa tôi!..... A a..... Cậu đừng đụng vào chỗ đó..... A.....”

“Thầy, thoải mái không?”

“Thoải mái cái đầu quỷ nhà cậu! Buông tôi ra! Chân tôi còn tê mà..... Ô ô.....”

31. Quyển 1 - Chương 31: Về Nhà

Ngày nghỉ đúng hẹn mà đến.

Khoa mỹ thuật nhàn rỗi được ưu tiên nghỉ trước, theo đó thì giảng viên nhàn nhả Ân Nhược Triệt cũng có tên trong nhóm đầu tiên được về nhà.

Ân Nhược Triệt ngồi trên xe về quê, đang trong tư thế ngủ gà ngủ gật, đột nhiên điện thoại trong túi áo réo lên, khiến Ân Nhược Triệt giật bản mình, vội vàng cầm lấy nhìn chăm chú.

Tin nhắn từ: Lạc Dĩ Mạt

Ân Nhược Triệt ngạc nhiên nhìn ngắm hàng chữ hiện trên màn hình. Sau khi bị ai đó ép uống lưu lại đây số này, đây là lần đầu tiên điện thoại anh vì tên gọi ấy mà reo lên!

Ân Nhược Triệt mở tin nhắn:

‘ Thầy à, trên đường vất vả, tàu xe mệt nhọc, hông của thầy có đau không? ’

Ân Nhược Triệt ửng hồng hai má rồi lan xuống cổ, kết quả là ngượng chín toàn thân, thiếu chút nữa là quăng cái điện thoại ra ngoài cửa sổ. Cẩn thận nhìn ngó xung quanh, đảm bảo không ai để ý đến hành tung của mình, Ân Nhược Triệt lại len lén xem lại tin nhắn lần nữa, gò má đã đỏ càng thêm đỏ.

Đêm qua, anh thực sự đã được ‘yêu’ rất triệt để! Lạc Dĩ Mạt mấy hôm nay cứ lặng lẽ đi theo anh, sau đó kéo anh đến một chỗ không người, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời từ chối của anh, ngoan cố bảo vì sắp xa nhau nên phải tận dụng cơ hội gần gũi.

Anh thật ngu ngốc, ai đời lại để kẻ khác ăn ngấu ăn nghiêng không sót một miếng là thế nào.....

Tuy nhiên, bác tài đúng là cực kì thiếu kinh nghiệm lái xe mà, trên đường đi cứ xóc lên xóc xuống liên tục, khiến cái hông đáng thương của anh càng không sao chịu nổi.

Vẫn cầm điện thoại trên tay, một tin nhắn khác từ Lạc Dĩ Mạt.

‘ Rất nhớ thầy. ’

Ân Nhược Triệt hé miệng len lén mỉm cười.

‘ Nhớ cảm giác được chạm vào thầy ’

Mặt của anh bắt đầu có chút biến sắc.

‘ Nhớ bên trong nóng rực của thầy ’

Mặt anh cuối cùng từ đỏ chuyển sang xanh.

‘ Lẽ ra không nên để thầy đi, nhớ quá à! ’

Không nhận được nữa, Ân Nhược Triệt giận run tháo pin ra, ném vào túi, cái tên đồn mặt chết tiệt này!

Xe đang chạy đột nhiên không báo trước dừng lại, khiến toàn bộ hành khách đang mơ màng phải giật mình.

“Đến trấn Giang Khẩu rồi! Mọi người xuống xe nhanh lên, đừng có mà chậm trễ nữa!”

Giọng nói tàn bạo của bác tài không hề khiến Ân Nhược Triệt mất hứng, ngược lại còn rất vui mừng, cuối cùng cũng về nhà rồi!

Ân Nhược Triệt nhắc hành lý lên, háo hức chạy xuống xe.

A! Đây chính là không khí của quê nhà!

Ân Nhược Triệt đuổi căng người, còn chưa kịp hưởng thụ hương vị ngọt ngào của quê hương đã bị cơn đau khủng khiếp phía sau hành hạ.

Đau quá! Ân Nhược Triệt quên cả ca thán, chỉ cầm hành lý lên mà âm thầm rửa xả Lạc Dĩ Mạt.

Trên đường về, mỗi bước là một câu chửi bới.

“Mẹ, con đã về!” Ân Nhược Triệt sau khi mở cửa, liền hô to vào trong nhà.

“Con trai ngốc về rồi!” Bà Ân vui vẻ chạy ra, xoay tới xoay lui đưa con lâu ngày không gặp, xoay đến nỗi động đến chỗ đau bên hông của Ân Nhược Triệt, Ân Nhược Triệt cắn răng đẩy bà ra.

“Cha đâu?” Ân Nhược Triệt nhìn quanh quất.

“Lão già đó nghe tin con trở về đã vào nhà bếp chuẩn bị rồi, lão già quật cường ấy còn dám cãi là không nhớ con trai kia đấy.” Bà Ân thoải mái bật cười, sau đó len lén huých nhẹ con mình.

“Có mang về cho mẹ cô con dâu xinh đẹp nào không?”

“Mẹ!” Ân Nhược Triệt ngược mắt nhìn trời ai oán. “Con của mẹ là dạy trưởng nam sinh kia mà!” Tuy nói vậy, nhưng Ân Nhược Triệt lại thầm ca thán trong lòng, hơn cả con dâu xinh đẹp nữa kia, con của mẹ bị người ta bức ép làm vợ đấy!

“Nhược Triệt về rồi đấy à?” Trong nhà vọng ra tiếng nói trầm âm.

“Dạ, cha.” Ân Nhược Triệt cung kính trả lời. “Con đã về.”

32. Quyển 1 - Chương 32: Năm Mới

Những ngày ở nhà thật thoải mái, nhưng cũng có chút buồn chán.

Nháy mắt một cái, thị trấn cổ kính đã vui vẻ đón chào năm mới.

Cũng như mọi gia đình khác ở đây, Ân gia cũng đã háo hức chuẩn bị từ lâu.

“Con trai à, mau cưới một cô vợ xinh đẹp về cho mẹ đi. Mẹ không muốn ăn mấy cái sủi cảo xấu xí của con nữa đâu!” Bà Ân vừa nhai sủi cảo vừa oán giận.

“Nếu mẹ không thích ăn thì đừng ăn nữa!” Ân Nhược Triệt thấy bút rút chết đi được, lần nào về cũng bị hối thúc.

“Thứ con trai máu lạnh!” Bà Ân vừa giả khóc, vừa lấy bánh trôi lên mặt con trai mình.

“Mẹ, mẹ tưởng mẹ chỉ mới 18 sao?” Ân Nhược Triệt thở dài lau mặt.

“Trước mặt cha con, mẹ lúc nào cũng 18 đấy, thế nào?!” Bà Ân vừa thấy ông xã yêu quý của mình đi tới liền chạy ra ôm chặt lấy tay chồng, cố ý nói lớn. Ông Ân cương chiều khế lắc đầu.

“Ông xã ông xã! Ông mau dạy dỗ lại đứa con xấu xa này đi. Nó đã 25 rồi, người ta chỉ muốn có một đứa cháu kháu khỉnh mà nó cũng không cho!” Bà Ân vừa nhõng nhẽo lắc tay chồng, vừa quay sang đứa con hư hỏng làm mặt quỷ.

“Mẹ con nói không sai, con cũng nên lo lắng chuyện hôn nhân đi.” Ông Ân nói, giọng điệu như bị bức ép.

“Con biết rồi ạ” Ân Nhược Triệt ngoan ngoãn gật đầu.

“A! Hồi chuông năm mới sắp vang lên rồi!” Bà Ân đột nhiên hét ầm lên, bà vừa nói xong thì tiếng chuông cũng bắt đầu cất tiếng.

“Ông xã năm mới vui vẻ!” Bà Ân ôm chồng hôn một cái rồi nhanh chóng quay sang hôn con trai “Con trai ngốc năm mới vui vẻ!”

Chuông ngân đến hồi thứ bảy thì chuông điện thoại của anh cũng reo lên.

Khỏi cần đoán cũng biết lại tin nhắn của Lạc Dĩ Mạt gửi đến. Đã mấy hôm nay, ngày nào anh cũng nhận được tin nhắn của Lạc Dĩ Mạt, kèm theo các giọng điệu nhưng nhớ khác nhau của riêng hẳn.

‘ Chúc thầy năm mới hạnh phúc. Lúc này em thật sự muốn ôm chặt lấy thầy, ở bên trong thầy mà nghe tiếng chuông năm mới. Như vậy chẳng khác nào em đã “yêu” thầy những hai năm..... ’

Ân Nhược Triệt len lén nhìn cha mẹ mình, cũng may họ đang rất vui vẻ nên không để ý.

“Con trai, tiền mừng tuổi!” Bà Ân hí hửng đưa tiền lì xì, khiến môi Ân Nhược Triệt thoáng cong lên.

“Mẹ, con đã lớn rồi mà, còn cần tiền lì xì làm gì?” Anh năn nỉ.

“Không được! Chờ chừng nào con chịu cưới vợ, sau đó sinh cho mẹ một đứa cháu đích tôn. Nếu không năm nào mẹ cũng phát tiền lì xì!” Bà Ân cười vang.

“Được rồi được rồi, mẹ con nhà này.....” Ân ba ba thở dài. “Lại ăn sủi cỏ đi!”

“Ăn sủi cỏ ăn sủi cỏ!” Bà Ân và con trai cùng đồng loạt hô to.

Như vậy mới là người một nhà, như vậy mới là hạnh phúc chân chính a.....

Ân Nhược Triệt thầm tán thán trong lòng.

Ăn uống no nê, Ân Nhược Triệt buồn chán coi TV, xem đi xem lại mấy câu chúc mừng năm mới chán ngắt. Cha mẹ anh đã vui vẻ hoan hỉ về phòng lâu rồi, hẳn tâm trạng anh lại đây cô đơn lẻ bóng ôm cái truyền hình vô cảm.

Trong phòng yên tĩnh, đột nhiên điện thoại lại rung lên.

‘ Thầy, đi vào phòng đi, về phòng riêng của thầy đi! ’

33. Quyển 1 - Chương 33: Cuộc Gọi

Ân Nhược Triệt mang theo quả tim chỉ chực nhảy ra khỏi lồng ngực mà chạy vội về phòng. Ngay khi đóng cửa lại, người ở đầu dây bên kia đã lên tiếng.

“Triệt.....”

“Là anh đây.....” Qua ngữ điệu, anh biết ngay kẻ đang nói chuyện với mình là ai.

Hai đầu dây điện thoại đột nhiên rơi vào im lặng, chỉ thoáng nghe tiếng hô hấp nhợt nhạt của đối phương, chẳng ai muốn phá vỡ đi sự tĩnh lặng êm đềm này.

“Triệt, Triệt, Triệt.” Một lúc lâu sau, Lạc Dĩ Mạt bỗng nhiên liên tiếp hô lên ba tiếng.”Tên của em nghe thật xuôi tai.....”

“Ngu ngốc!” Vừa cười vừa mắng, Ân Nhược Triệt tựa người vào cánh cửa đóng chặt, cảm giác như đang bị những lời làm nũng của tên nhóc kia tác động.

“Thật sự rất nhớ em.” Giọng Lạc Dĩ Mạt trầm thấp đến xa lạ, lại pha lẫn sự khản đặc bứt bối. “Triệt, em vừa rồi có nghĩ là anh không?”

“Có.” Không hiểu vì sao, tâm tình đang nhảy nhót của anh theo âm thanh của Lạc Dĩ Mạt dần trở nên trầm lắng. Ẩn sâu trong sự trầm lắng ấy, còn có niềm hạnh phúc nho nhỏ không nói thành lời.....

“Triệt, anh muốn chạm vào em.”

“Ngu ngốc! Cầm cậu nói mấy thứ kỳ quái đó!” Ân Nhược Triệt đỏ mặt.

“Thực sự, chỉ cần được ôm em một cái là tốt lắm rồi, anh nhớ hương vị của em.”

Ân Nhược Triệt ngượng ngùng gãi đầu.

“Có thể anh thật biến thái!” Lạc Dĩ Mạt thở dài thườn thượt. “Chỉ cần được ôm em trong tay, cái gì cũng không làm ư? Anh không nghĩ là mình chịu được, ôm người mình thích trong tay mà có thể ngồi yên thì đúng là thiên tài!”

Ân Nhược Triệt không nói gì, im lặng thích thú lắng nghe giọng nói của hắn, chỉ cần nghe thôi đã là quá tốt rồi.

“Triệt, anh rất muốn chạm vào em ~.....” Lạc Dĩ Mạt lúc này đang ngồi xổm trên nền nhà, một tay ôm lấy đầu, gương mặt gần như muốn vùi giữa hai gối. “Triệt, anh muốn ôm em, muốn em đến phát cuồng lên được.....”

“Đã nói rồi, không được phát ngôn mấy câu kỳ quái!” Giọng điệu cô độc của Lạc Dĩ Mạt khiến anh không biết phải làm gì.

“Triệt, giúp anh chạm vào em có được không.....” Hắn khẩn cầu.

“Ngu ngốc, chạm cái gì chứ!” Mắng thêm lần nữa, trong ngực Ân Nhược Triệt dấy lên chút rung động.

“Anh sắp điên rồi! Không nhìn thấy em! Chạm không đến em! Cứ nhẩn nại thế này thật sự vô cùng khó chịu!” Ngữ điệu Lạc Dĩ Mạt thoáng cao lên. “Triệt, em biết không? Trước đây đơn giản vì nhu cầu sinh lý, anh chỉ tìm cách thỏa mãn bản thân mà chưa ghi nhớ bất kì gương mặt nào. Còn bây giờ, anh chỉ muốn ôm chặt lấy em, ôm chặt lấy người anh yêu. Nhẩn nại, thật sự rất đau khổ.....”

“Thế nhưng.....” Ân Nhược Triệt không biết nên nói gì, cũng không biết tại sao mình lại đứng đây nghe Lạc Dĩ Mạt giải bày toàn bộ ham muốn của hắn.

“Triệt, lần này về nhà, anh cũng không hề tìm đến một cô gái nào. Trên lý thuyết, ôm ấp người mình không thích sẽ chẳng có chút cảm giác. Mà mặc kệ họ có cảm giác hay không, anh cũng không muốn chạm vào họ, vì anh muốn giữ mình vì em!”

“Ai.....” Ngửa mặt lên trời thở dài, anh thật sự không biết Lạc Dĩ Mạt rốt cục là loại người gì, quá trẻ con hay đơn giản chỉ muốn gạt anh.

Tuy nhiên, dù thế nào anh cũng không thể bỏ rơi một Lạc Dĩ Mạt đáng thương như vậy. “Vậy cậu muốn gì?”

“Muốn ôm em, muốn nghe giọng nói của em. Muốn lắm nhớ lắm.....”

“Thế tôi nên làm gì?” Cuối cùng, lời nói thỏa hiệp cũng thoát ra từ miệng của Ân Nhược Triệt.

“Có thật là chuyện gì em cũng làm không?” Giọng nói của Lạc Dĩ Mạt không còn trầm thấp nữa, rõ ràng trong ấy có ít nhiều hưng phấn.

“Ừm.....” Lời đã ra khỏi miệng thì không thể thu hồi, Ân Nhược Triệt gật đầu trả lời.

“Triệt, em chờ một chút!” Giọng nói của Lạc Dĩ Mạt đúng là thiên biến vạn hóa mà, bây giờ đã cao vút phần khởi rồi.

Sau đó Ân Nhược Triệt nghe được trong điện thoại tiếng chân vội vã cùng tiếng thở gấp của Lạc Dĩ Mạt. “Được rồi, anh đến nơi rồi! Triệt, em lên giường đi.”

“Ừm.” Ân Nhược Triệt chẳng nghĩ gì nhiều, ngoan ngoãn nằm trên giường.

“Ngày hôm nay em vẫn mặc áo sơ mi phải không? Bây giờ cởi hết cúc áo ra đi.” Lạc Dĩ Mạt cố hết sức để giữ giọng bình tĩnh. Nhưng cơn kích động đang rạo rức trong lòng khiến hắn không thể kiềm nén.

“Sau đó thì sao?” Ân Nhược Triệt nói, vùi mình trong đồng chăn nệm.

“Nhắm mắt lại.”

Dù đã gắng thở sâu, nhưng trong thanh âm của Lạc Dĩ Mạt vẫn không giấu nổi sự khao khát. “Sau đó tưởng tượng tay em là tay anh, tưởng tượng như anh đang chạm vào em.”

“Cái này hơi.....” Ân Nhược Triệt đột nhiên ngừng lại.

“Ngoan, nghe lời anh đi. Anh cũng đã bắt đầu cởi quần áo rồi.”

Biết không thể thay đổi tình hình, Ân Nhược Triệt không biết làm gì khác ngoài nghe theo tất cả chỉ dẫn của hắn.

“Em có nhớ rõ cách anh chạm vào em không? Có nhớ anh cầm thứ ấy của em trong tay, âu yếm như thế nào không?”

“Có.” Giọng nói của Lạc Dĩ Mạt khiến anh bắt đầu có cảm giác.

“Bây giờ, cứ bắt chước anh mà làm.”

Đầu dây bên kia vang lên ‘đỉnh’ một tiếng, Ân Nhược Triệt biết, Lạc Dĩ Mạt đã tháo bỏ thắt lưng.

“Triệt, nhanh hơn một chút, sau đó đem ngón tay cho vào miệng.”

“Ừm.....” Lần đầu tiên làm chuyện này, hô hấp của Ân Nhược Triệt bắt đầu rối loạn.

Anh nghe theo lời Lạc Dĩ Mạt, vừa nhanh chóng kích thích bên dưới của mình, vừa đưa ngón tay uốn éo vận vẹo cùng đầu lưỡi nhỏ, tưởng tượng ngón tay thon dài kia là chiếc lưỡi ranh ma của Lạc Dĩ Mạt đang ở trong miệng mình.

“Ngón tay đã xong chưa? Triệt, cho nó vào trong em đi.”

“Cái này..... Không làm... Có được không?” Ân Nhược Triệt nhỏ giọng năn nỉ.

“Vâng lời anh đi, anh muốn nghe tiếng của em.” Lạc Dĩ Mạt thốt ra những lời trầm thấp như đang dụ dỗ.

“Triệt, em nên chậm rãi đẩy vào, từng chút từng chút một mà mở rộng nó ra, hiểu chưa?”

“.....” Khi ngón tay anh chạm vào nơi lâu ngày không được âu yếm, hô hấp của Ân Nhược Triệt càng nặng nề hơn.

“..... Ô.....” Thâm nhập một ngón tay như cách hắn vẫn thường làm, khiến nó từ tốn xoay tròn, ra vào.

“Cho thêm một ngón nữa đi.”

Hóa đá một lúc lâu, Ân Nhược Triệt đành nghe theo lời hắn tiếp tục.

“..... Ừm..... Ừm... A..... Dĩ Mạt, tôi, tôi.....” Ân Nhược Triệt vô thức xiết chặt thân dưới của mình, cắn thật ra vào cơ thể của mình.

Đầu dây bên kia là một người nhỏ hơn anh rất nhiều. Cộng thêm dục vọng đã lâu chưa được giải thoát, khiến anh nhực nhả khóc nức lên.

“Triệt, đừng đè nén, chuyển động nhanh hơn một chút, anh muốn nghe thấy em.” Lạc Dĩ Mạt hỗn hển khích lệ anh. Anh biết cả hai đang cùng làm một chuyện như nhau.

“..... A..... Aha... Ừm..... A a... A.....”

Tiếng rên rỉ của Ân Nhược Triệt rốt cục cũng không thể ức chế mà vang lên.

Hai người vẫn nhắm chặt mắt, liên tục dùng thứ sản phẩm công nghệ cao thời đại để làm cái chuyện cực kì nguyên thủy kia.

Ân Nhược Triệt điên cuồng rên rỉ, Lạc Dĩ Mạt nặng nề thở dốc, hai bên đầu dây không ngừng vang lên âm thanh kích thích của cả hai.

Thật lâu sau, hai tiếng la vừa đau đớn vừa thỏa mãn hầu như kêu lên cùng lúc.

Lạc Dĩ Mạt sau khi điều chỉnh hô hấp, quay sang nói chuyện với kẻ đã sớm thiếp đi ở đầu dây bên kia:

“Giá như được gặp em.....”

34. Quyển 1 - Chương 34: Đường Về

“Con trai ngốc, lên đường mạnh giỏi. Nhớ mau chóng đem về cho cha mẹ đáng thương của con một cô con dâu xinh đẹp nữa đây!” Bà Ân nhón chân lên, bầu vú gương mặt chẳng có bao nhiêu thịt của con trai mình.

“Cha, con đi đây.” Ân Nhược Triệt nắm lấy bàn tay đang lộng hành bừa bãi trên mặt mình, hướng mặt về phía cha mình.

“Ừm, đi đường cẩn thận.”

“Ông xã yêu à, chúng ta có nên để con trai ngốc đi làm ở chỗ xa như vậy không? Người ta nhớ nó quá đi mất.....” Thấy đứa con trai yêu dấu cúi chào rồi xoay người rời đi, bà Ân buồn bã nói.

Nghe được những lời của bà, khóe mắt của Ân Nhược Triệt đột nhiên ướt nước. Anh đưa tay gạt nhẹ dòng lệ nóng hổi vừa tràn ra. Sau đó quay lại, bắt chước bộ dạng xấu xa của Lạc Dĩ Mạt mà nói với người mẹ đáng thương của mình:

“Cha mẹ, hai người con trẻ, Nhược Triệt không ngại có thêm một em trai hay em gái đâu!”

“Con trai ngốc! Con quả là ngu ngốc không chịu được mà!” Bà Ân thấy mọi người xung quanh vì nghe mấy lời của Nhược Triệt mà mỉm cười thân thiện, đỏ mặt hươ tay loạn xạ. Tuy nhiên, ồn ào như vậy, sẽ khiến buổi chia tay bớt buồn bã hơn.

Ân Nhược Triệt quay lưng về phía cha mẹ mình rồi rời khỏi, không hề quay đầu lại. Đến tận lúc xe khởi động, anh mới len lén nhìn ra cửa sổ, hướng mắt về phía người thân.

Năm tháng khiến con người ta không ngừng già đi. Khi anh đang dần trưởng thành hơn, cũng là lúc mái tóc cha mẹ anh dần điểm bạc. Có thật là anh có thể vĩnh viễn không phụ lòng họ không? Có những thứ chỉ được chọn một bề, cũng như người xưa khó lòng làm tròn cả hai bên trung hiếu. Nếu tương lai anh và Lạc Dĩ Mạt không được chấp thuận ở bên nhau, thì... anh sẽ chọn ai đây?

Mang theo tâm tình nặng trĩu, Ân Nhược Triệt ngồi trên xe cả một ngày, đến hoàng hôn thì đã về lại Phong Dương.

Bởi vì anh là giáo viên, nên phải trở về sớm hơn một chút. Nhìn những tầng lầu vẫn hùng vĩ như trước, trong lòng Ân Nhược Triệt gợn ngang bao suy nghĩ. Đột nhiên, anh muốn vẽ một thứ gì đó. Anh từ nhỏ cái gì cũng không giỏi, chỉ giỏi mỗi hội họa. Anh bây giờ rất muốn vẽ một bức tranh để làm dịu đi những buồn khổ trong lòng.

Cắt hành lý xong, Ân Nhược Triệt lập tức chạy đến khoa mỹ thuật.

Ngồi trước bàn vẽ rất lâu mà anh vẫn chưa thể nâng bút.

Anh nên vẽ gì? Khẽ cắn bút, Ân Nhược Triệt bắt đầu phiền não. Những ngày vừa qua, anh đã trải qua rất nhiều chuyện, thật sự muốn vẽ nên một bức họa giàu cảm xúc. Thế nhưng, chủ đề sẽ là gì đây?

Trầm tư suy nghĩ, bàn tay lơ đãng chạm lên chiếc vòng cổ trên gáy mình, Ân Nhược Triệt khẽ lấy nó ra, vuốt ve thanh kiếm và bụi gai vẫn còn lưu đọng hơi ấm của bản thân.

‘Bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai’ (*) Câu này, từ hồi trung học, thầy giáo dạy văn bắt cả lớp học thuộc lòng.

Hoa mai? Nhà của anh ở trấn Giáng Khứu, một nơi có vô số hoa mai.....

Sở dĩ Giáng Khướu trấn được gọi là Giáng Khướu trấn, là bởi vì một câu chuyện đã có từ rất xưa!

Có người từng kể rằng: Xưa kia có một người con gái dịu dàng xinh đẹp tên gọi Giáng Mai, nàng ta đa tài đa nghệ, được mọi người vô cùng quý mến. Về sau, nàng được gả cho một nam nhân văn du tứ hải. Người nam nhân ấy yêu nàng hơn cả bản thân mình.

Một ngày vào đông, Giáng Mai nhìn bông tuyết bay đầy trời mà nói: Mùa đông vốn dĩ là một mùa rất lãng mạn, tại sao trăm hoa lại vô tình quên lãng nó?

Phu quân của nàng nghe được ngữ điệu thương cảm kia, liền an ủi: Nương tử, không phải tất cả loài hoa đều quên mất mùa đông. Trước đây, ta đã từng thấy qua một loài hoa nở rộ lúc đông sang, không những vậy loài hoa ấy còn trùng tên với nàng, tên gọi Giáng Mai.

Nghe thế, mắt nàng ánh lên tia nhìn hiếu kì lẫn ao ước. Người chồng hết mức yêu thương kia đành vì nàng mà một lần nữa bắt đầu cuộc lữ hành, rời bỏ nương tử yêu quý, đi tìm Giáng Mai hoa.

Nhưng, một năm, hai năm, ba năm trôi qua, chàng vẫn chưa quay lại ngôi trấn nhỏ ấy.

Giáng Mai vô cùng hối hận, nếu nàng không hiếu kì về loài hoa nở rộ giữa mùa đông thì tốt biết bao nhiêu.

Ngày qua ngày, Giáng Mai mỗi ngày đều đứng ở cây cầu đá đầu trấn, trông ngóng hình bóng lang quân. Nhưng lần nào cũng thất vọng ra về.

Năm năm sau, cuối cùng nàng cũng hiểu ra, ngay từ đầu, loài hoa đó đã không hề tồn tại.....

Vào một năm mùa đông khắt nghiệt, những người dân dậy sớm ra đồng đã nhìn thấy Giáng Mai chết cứng trên cầu, vẫn giữ nguyên dáng điệu chờ đợi, đứng lặng trên nền tuyết, chẳng khác nào một bức tượng bằng băng. Lớp tuyết dày bên cạnh nàng, vẫn còn lưu lại nét chữ của con người bạc mệnh:

Giáng Mai phán lang quy (*)

Những người trong trấn thương cảm cho nàng, muốn đem nàng đi an táng, thế nhưng, bọn họ phát hiện Giáng Mai đã vùi vàng khảm chặt trên nền đất, dù dân làng có đào xới xô đẩy thế nào cũng vô dụng, nên mọi người đành chờ đến khi khí trời ấm hơn sẽ tiếp tục nghĩ cách. Không lâu sau đó, Giáng Mai dường như đã tan vào tuyết lạnh, không còn thấy người đâu nữa. Tại nơi nàng đứng, mọc lên một loài cây mà chưa ai từng thấy qua, những đóa hoa của nó nở rộ rõ ngay giữa mùa đông buốt giá.....

Sau này, mọi người bắt đầu trồng loại hoa mai xinh đẹp này. Và vì muốn tưởng niệm người con gái xinh đẹp đó, trấn nhỏ năm nào liền đổi thành Giáng Mai trấn.

Nhiều năm về sau, không biết là vị quan viên nào, sau khi nghe được câu chuyện này cảm thấy nó quá thê lương, liền đề bút đổi tên trấn từ Giáng Mai thành Giáng Khướu trấn.

Ai, quả nhiên là câu chuyện khiến người nghe thấy bi ai, Ân Nhược Triệt thở dài. Anh sao lại nhớ đến câu chuyện mà hồi nhỏ lần nào nghe cũng khóc ầm lên kia chứ?

Lạc Dĩ Mạt cho anh có cảm giác chẳng khác nào đóa mai nở giữa mùa đông, mặc kệ thế gian có lạnh lẽo nhường nào, hấn vẫn mãi vĩnh viễn như cây mai kiên cường kia, mạnh mẽ khoe sắc.

Cảm xúc ủa đến ồ ạt, Ân Nhược Triệt đặt cây bút trong tay xuống, bắt đầu pha màu.

Màu hồng nhạt hiện lên trên giấy vẽ, Ân Nhược Triệt nghiêm túc vẽ nên một Dĩ Mạt đẹp tựa mai hoa.

35. Quyển 1 - Chương 35: Kết Thúc Quyển Một

Bắt đầu từ ngày mai, sẽ là kì hạn ba ngày cho sinh viên nhập học.

Lạc Dĩ Mạt sẽ quay lại trường vào ngày thứ mấy đây?

Bức họa anh vừa hoàn thành cuối cùng đã được đặt tên là Mai . Ân Nhược Triệt sau khi tắm rửa liền bật đèn đứng dựa vào cửa sổ, lẳng lặng nhìn ngắm cảnh đêm bên ngoài.....

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng rúng động không gian tĩnh mịch.

Trễ như vậy rồi, là ai chứ?

Ân Nhược Triệt hiểu kỳ mở cửa, còn chưa kịp nhìn thấy tướng mạo kẻ đứng bên ngoài ra sao, đã bị một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt vào lòng ngực. Mạnh tay như vậy, chẳng khác nào muốn đem anh ép sâu vào xương tủy.

Mùi hương của người con trai ấy tràn ngập khoang mũi của anh, khẽ nâng cao đôi tay đã bắt đầu run rẩy tự lúc nào, anh nhẹ nhàng ôm chặt con người đối diện.

“Thầy, em về sớm hơn một chút.....”

“Đau chết đi được, tên trâu bò này!” Ân Nhược Triệt sắp khóc đến nơi nên vội vã lãng sang chuyện khác, nỗ lực vùng vẫy thoát khỏi cái ôm của Lạc Dĩ Mạt. Nếu cứ tiếp tục thế này, anh sợ mình sẽ khóc mất thôi.

“Không được!” Lạc Dĩ Mạt không quan tâm đến sự giãy giụa của anh, vẫn dứt khoát ôm chặt lấy anh trong lòng ngực.

“Đồ ngốc, hoặc cậu vào trong phòng, hoặc tôi sẽ đá văng cậu ra ngoài cửa!” Nhìn cánh cửa phòng vẫn còn chưa khép, Ân Nhược Triệt cảnh cáo. Nếu có ai đấy xuất hiện thì đúng là không xong rồi.

Nghe thấy thế, Lạc Dĩ Mạt thả anh ra ngồi xuống giường. Đôi mắt hấn vẫn chung thủy nhìn về phía Ân Nhược Triệt, chờ khi anh đóng cửa xong đi đến bên giường, liền trở thành con mèo nhỏ ôm chặt lấy eo anh, dụi đầu vào bụng anh nũng nịu.

Ân Nhược Triệt cũng không nói thêm lời nào, chẳng biết làm gì khác ngoài đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen của Lạc Dĩ Mạt, xoa dịu hấn.

Đột nhiên, Lạc Dĩ Mạt mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy nhường như muốn nuốt chửng lấy anh.

Vòng tay đang ôm hờ lấy eo của Ân Nhược Triệt vội nắm lấy cổ áo anh, kéo anh cúi xuống. Trong nháy mắt môi đã chạm môi, chẳng khác nào sét đánh, không kịp né tránh.....

Lạc Dĩ Mạt ấn mạnh anh xuống giường, hôn sâu, sâu hơn nữa.....

Hôn đến mức nhịp thở hai người càng ngày càng nặng nề, hôn đến mức chẳng biết là ai đang quấn lấy ai.....

Lạc Dĩ Mạt gần như phát điên xoa nắn cơ thể anh, phát điên xé toạt quần áo anh. Giờ này khắc này, hấn chỉ muốn thô bạo chạm vào anh, yêu anh, dùng hết sức lực bản thân mà chiếm đoạt anh.

Ân Nhược Triệt bị sự nhiệt tình của hấn làm cho kích động, đáp trả hấn, thuận theo hấn mà giật phăng toàn bộ y phục trên người, thậm chí còn giúp hấn cởi quần áo.

Ngay khi ngón tay điên cuồng của Lạc Dĩ Mạt chạm vào vùng cấm địa, Lạc Dĩ Mạt đột nhiên thức tỉnh, lặng người đi. Nhìn chằm chằm kẻ vừa bị mình quấn chặt, chẳng mấy chốc hấn đã vội nhảy xuống mặt đất.

“Cậu... làm sao vậy?” Khuôn ngực của Ân Nhược Triệt vẫn phập phồng phần khích, khó hiểu nhìn Lạc Dĩ Mạt.

“Em đi!” Lạc Dĩ Mạt bắt đầu chỉnh sửa lại quần áo.

“Tại sao?” Đôi mắt của Ân Nhược Triệt vẫn còn ướt át. Anh thật sự không hiểu biểu cảm đầy tội lỗi ấy của Lạc Dĩ Mạt là gì.

“Em không tự khống chế được.” Không dám nhìn thẳng vào mắt người đối diện, Lạc Dĩ Mạt xoay lưng về phía anh, gượng cười. “Em sợ làm tổn thương thầy!”

“Nhưng cậu muốn đi đâu?” Ân Nhược Triệt không cam lòng thốt lên. Anh thật sự không muốn để hấn đi.

“Không biết. Nhưng hôm nay vẫn chưa về được.” Lạc Dĩ Mạt đưa tay mở cửa.

“Đừng đi!” Ngay khi tay hấn chạm vào cánh cửa, Ân Nhược Triệt không biết lấy đâu ra dũng khí, đã chạy vội từ giường đến sau lưng hấn, ôm ghì lấy hấn từ phía sau. Bởi vì quá cố sức, nên thay vì ôm lấy thắt lưng của Lạc Dĩ Mạt, anh đã ngã ngồi trên mặt đất, ôm chặt lấy chân hấn.

“Thầy.....?” Lạc Dĩ Mạt khẽ cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống con người đắm nước trong suốt của Ân Nhược Triệt.

“Tôi không sợ.” Giọng nói nhẹ nhàng của Ân Nhược Triệt lại chẳng khác nào búa tạ đập mạnh vào lòng ngực của Lạc Dĩ Mạt.

“Thầy có biết thầy đang nói gì không?” Hô hấp của Lạc Dĩ Mạt bắt đầu gấp gáp.

“Biết.” Ân Nhược Triệt nhìn hần, mỉm cười.

“Đây là do thầy tự tìm lấy đấy!” Lạc Dĩ Mạt gầm nhẹ một tiếng, nhấc bổng kẻ trên mặt đất ném lên giường, sau đó sấn tới, ngồi trên người anh, dùng ánh mắt quyến rũ mê hoặc giam cầm anh trong đấy.

Ân Nhược Triệt chẳng chút sợ hãi vươn hai tay ra, ngồi dậy thu ngắn khoảng cách giữa cả hai, hôn nhẹ lên ngực áo của hần, khiến phần da thịt bên trong lớp áo trở nên nóng rực.

Ý thức của Lạc Dĩ Mạt đến thời khắc này đã hoàn toàn đổ nát. Hai tay xé toang y phục, chớp nhẹ con ngươi chứa đầy dục vọng, dùng một loại giọng điệu khàn khàn chưa từng có thổ lộ với người bên dưới:

“Thầy, em muốn nghiền nát thầy.....”

==== =====

Hoàn quyển 1.....

36. Quyển 2 - Chương 1: Giáo Sư An Dương

Qua học kì mới, mọi thứ không hề có thay đổi gì đáng kể. Khoa mỹ thuật của Phong Dương vẫn vĩnh viễn an nhàn như vậy.

Sau kinh nghiệm chia ly lần trước, Lạc Dĩ Mạt dù ở khoa luật xa xôi vẫn luôn tận dụng mọi thời gian có thể để ở bên cạnh Ân Nhược Triệt. Hơn nữa vì e dè thân phận Lạc gia của hần nên cũng không ai dám quản lý. Lạc Dĩ Mạt càng được nước, như con thoi chạy ngược chạy xuôi từ khoa luật sang khoa mỹ thuật.

“Dĩ Mạt, xế chiều hôm nay là bài diễn thuyết của giáo sư An Dương, cậu có muốn đến nghe không?” Khước Diệc Phiền vừa ăn vừa hỏi.

Lạc Dĩ Mạt vốn chẳng muốn đi, hần rất ghét bị người ta dòm ngó đàm tiếu này nọ.

“An Dương? Người đó lợi hại đến vậy sao?” Ân Nhược Triệt há miệng ăn sạch trứng tôm Lạc Dĩ Mạt đưa cho, ậm ừ hỏi. Từ lúc vào học đến giờ, đứng ở đầu trong Phong Dương cũng nghe thấy tên người này.

“Không phải đã nói rồi sao? Không được quan tâm đến đàn ông khác!” Trong giọng nói của Lạc Dĩ Mạt lộ rõ nét bất mãn.

“An Dương là một giáo sư rất có danh tiếng bên khoa Triết học, tầm vóc quốc tế kia. Phong Dương phải trả một cái giá cực kì cao để thầy ấy mỗi học kì đến diễn thuyết hai lần.” Khước Diệc Phiền không đến ý đến sự bá đạo của Lạc Dĩ Mạt, hùng hồn quảng cáo với Ân Nhược Triệt.

“Giá cực kì cao?” Ân Nhược Triệt chau mày. Khước Diệc Phiền là loại người chưa bao giờ đem tiền bạc ra để so đo. Nếu hần nói là nhiều, thì tất nhiên là nhiều khủng khiếp rồi.

“Em không đi, thầy cũng sẽ không đi.” Cắt đứt mẫu đối thoại của hai người, Lạc Dĩ Mạt phán.

Thật ra đối với Ân Nhược Triệt, chuyện đi hay không cũng không quá quan trọng. Chỉ là trước giờ chưa thấy qua vị giáo sư Triết học nào tiếng tăm như thế nên có chút tò mò. Tuy nhiên Lạc Dĩ Mạt không muốn anh đi thì anh đành không đi vậy.

Nghe vậy, Khước Diệc Phiền cũng không nói thêm. Dẫu sao tên bạn thân Lạc Dĩ Mạt của cậu giờ đây càng lúc càng nhỏ mọn, càng lúc càng muốn xiết chặt Ân Nhược Triệt trong vòng tay mình, chẳng muốn rời ra.

“Được rồi, bọn em vào học đây. Buổi tối em lại đến.” Ăn hết miếng trứng tôm cuối cùng, Lạc Dĩ Mạt đứng lên. Khước Diệc Phiền cũng đã no nê, thuận tay đẩy hộp cơm ra giữa bàn.

“Ừm” Ân Nhược Triệt gật đầu, bắt đầu thu dọn tàn cuộc.

Sau cùng không gian dần rơi vào tĩnh lặng, Ân Nhược Triệt ngẩng nhìn cảnh sắc bên ngoài khung cửa đã tràn ngập gió xuân. Liền khoác thêm áo lên người, quyết định ra ngoài hít thở chút không khí tươi mới.

Sau khi anh đi dạo chán chê và trở lại khoa, liền thấy một người đàn ông xa lạ đã đứng trong tòa mỹ thuật từ lúc nào, nhìn đắm đắm vào bức tranh ở góc tường, không hề động đậy.

“..... Ách.....” Ân Nhược Triệt xấu hổ chậm chạp tiến đến.

Bởi lẽ bức họa mà người kia đang nhìn chính là tác phẩm anh tùy tiện vẽ sau ngày nghỉ, Mai . Sau đó Ân Nhược Triệt nghĩ bức tranh ấy chỉ là tâm tình ngốc nghếch của bản thân, sợ Lạc Dĩ Mạt trông thấy, nên đem nó treo ở góc tường. Sao người này lại có thể phát hiện ra được chứ. Anh xấu hổ đến chết mất!

“Là tranh của anh ư?” Người đàn ông trầm mặc rất lâu, đến khi nhìn thấy anh mới cất lời.

“Chỉ là vẽ chơi thôi” Ân Nhược Triệt nhanh tay che đi bức tranh.

” Quả thực rất có tư chất, sao lại lãng phí tài năng ở khoa mỹ thuật cón con này.” Giọng nói ấy vô cùng điềm đạm, chính chắn, khiến người nghe cảm thấy rất thoải mái.

“Thầy giáo thời đại học bảo tôi rất ngu dốt.” Ân Nhược Triệt vô thức vò rối mái tóc mềm mại. Nói chính xác hơn, “tên nhóc khó dạy” là từ mà thầy ấy dùng để chỉ anh.

“Sai lầm! Nếu xét về nội tâm của người vẽ thể hiện trong tranh, cũng không hề thua kém Van Gogh hay nhiều tác gia khác.”

Người đàn ông nhìn bức họa đã bị che khuất bằng một tấm vải mềm, tiếp tục nói.

“Tôi rất thích tranh của anh. Dù chỉ sử dụng ba gam màu chủ đạo, nhưng đã lột tả được sự quật cường của hoa mai. Trong ấy còn phảng phất chút hoài niệm bi thương không thể quên lãng.”

Ân Nhược Triệt không dám tin tròn mắt nhìn người kia. Người ấy không những hiểu rõ tranh của anh, mà còn hiểu vô cùng chính xác và sâu sắc.

Chúa ơi, người có thể cho vị giảng viên thời đại học của anh đến đây nghe những lời này không? Để ông ta biết anh hoàn toàn không phải là kẻ bất tài vô dụng!

Anh chính là thiên lý mã, chỉ tiếc là tên Bá Lạc (*) chết tiệt kia vẫn chưa thềm lộ mặt thôi..... Ách..... Mà dù có xuất hiện thì cũng muộn rồi.

Tâm trí đang mơ màng suy nghĩ, đến khi nhớ ra còn có người khác bên cạnh thì gian phòng đã trống không.

Ân Nhược Triệt khê le lưỡi, anh quên khuấy hỏi tên người kia mất rồi.

37. Quyển 2 - Chương 2: Vấn Đề

“Thầy, thầy còn nhớ tôi không?” Một giọng nói quen thuộc lay động không gian trầm lắng êm đềm của khoa mỹ thuật.

“Nhớ chứ, nhớ chứ... anh chính là... Bá Nhạc!” Ân Nhược Triệt kích động thốt lên.

“Bá Nhạc?” Đôi môi của người đàn ông xa lạ cong lên thành nụ cười tuyệt đẹp “Không lẽ thời nay giảng viên đều đáng yêu như thế sao?”

“..... Ách.....” Ân Nhược Triệt đưa tay gãi đầu, xấu hổ cười cười. Anh đúng là đàn độn mà, sao lại có thể nói ra mấy từ ấy chứ!

Tuy nhiên, người đàn ông trước mắt quả thực toát ra một thứ khí chất đặc biệt, thậm chí còn vô cùng hấp dẫn, hài hước mà vẫn tao nhã, thoải mái nhưng vẫn cẩn trọng, không giống người thường.

“Tôi là An Dương. Chào thầy!” Người đàn ông khê đưa tay ra.

“An Dương? Ngưỡng mộ tên tuổi của anh đã lâu!” Ân Nhược Triệt cũng nhanh chóng vươn tay ra, nắm lấy bàn tay đang chìa về phía mình. Người đàn ông này không ngờ lại là An Dương giáo sư trong truyền thuyết, quả là tài năng phi phàm.

“Tôi là Ân Nhược Triệt. Mời anh ngồi.”

“Thầy từng nghe tên tôi?” An Dương vui vẻ ngồi xuống, thích thú nhìn Ân Nhược Triệt.

“Đã nghe từ lâu.” Ân Nhược Triệt xoay người rót hai ly nước. Ở chỗ anh chỉ có mỗi nước lọc, chẳng có những thức uống chiêu đãi sang trọng khác.

“Cảm ơn.” An Dương nhận lấy ly nước từ anh.

Ân Nhược Triệt không phủ nhận mình đặc biệt có cảm tình với người đàn ông này, hơn nữa từng cử chỉ nhỏ nhặt kia đều có sức hấp dẫn chết người đối với anh.

Thật ra, nếu An Dương không có hứng thú với anh thì đã không quay lại viện mỹ thuật này. Bởi lẽ hôm nay An Dương không phải đến diễn thuyết cho sinh viên của Phong Dương.

Cứ như vậy, hai kẻ rất có thiện cảm với đối phương cùng nhau trò chuyện, mãi đến khi An Dương mở miệng nói “Không còn sớm nữa!” mới có thể dừng lại.

Ân Nhược Triệt cũng nhìn ra thì bầu trời đã tắt nắng bên ngoài cửa sổ, mỉm cười gật đầu rồi vui vẻ tiễn khách.

Trước khi đi, An Dương vươn tay ra. Trong lúc đang bắt tay tạm biệt với Ân Nhược Triệt, An Dương tạo nhã hỏi: “Nhược Triệt, cậu có biết thân phận khác của tôi là gì không?”

Ân Nhược Triệt khó hiểu nhìn người kia, An Dương hé lộ nụ cười chững chạc mê người, nắm chặt lấy bàn tay anh kéo mạnh.

Ân Nhược Triệt không hề phòng bị, thoáng cái đã ngã thẳng vào trong lòng ngực của An Dương.

“Tôi còn là nhà văn. Một người chuyên viết về tiểu thuyết tình yêu. Nhược Triệt, cậu có thể vẽ cho tôi một bức tranh minh họa không?”

Ân Nhược Triệt vẫn chưa kịp hiểu gì, đã thấy một cảm giác mát lạnh xâm chiếm cổ mình. Anh nhanh chóng đẩy An Dương ra, xoa xoa chiếc cổ thanh mảnh vừa bị tấn công, cảnh giác nhìn hắn.

Thấy dáng điệu sợ hãi của Ân Nhược Triệt, An Dương khẽ lắc đầu, thoải mái cười lớn vài tiếng rồi lập tức rời khỏi.

Ân Nhược Triệt nhanh chân chạy đi soi gương. Quả nhiên, chỗ ấy đã in rõ dấu hôn của người kia.

Ân Nhược Triệt liên loay hoay kiểm chút dầu để bôi lên thì Lạc Dĩ Mạt đã xuất hiện.

“Cổ thầy bị sao vậy?” Lạc Dĩ Mạt vừa vào phòng đã thấy Ân Nhược Triệt cổ tình giấu giếm gì đó.

Không nghĩ lại bị phát hiện nhanh như vậy, Ân Nhược Triệt càng khẩn trương che che đây đây, đồng thời quay sang mỉm cười gượng gạo với Lạc Dĩ Mạt: “Không có gì. Chỉ là móng tay tôi vô tình quẹt vào thôi.”

“Vậy ư?” Lạc Dĩ Mạt cũng không hỏi nữa, chau mày nhìn toàn bộ khung cảnh trong căn phòng.

Trên bàn cho hai chiếc cốc..... Đã mời nước chứng tỏ không phải là người trong trường..... Thầy Ân đã tiếp ai trong lúc không có mặt hắn?

Bị móng tay làm cho bị thương chỗ ấy ư?

Lạc Dĩ Mạt xiết chặt nắm đấm, quả nhiên thầy đang nói dối.

38. Quyển 2 - Chương 3: Sa Bã

“Hiệu trưởng, thầy vừa nói gì?” Ân Nhược Triệt không dám tin tròn mắt nhìn vị hiệu trưởng uy nghiêm trước mặt mình.

“Trường muốn cử thầy đi làm một nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì ạ?” Đột nhiên hiệu trưởng lại xuất hiện trong khoa mỹ thuật nhàn nhã của anh, còn nói những lời khó hiểu này. Ân Nhược Triệt quả thật là bị dọa cho hoảng loạn rồi.

“Sau này có thời gian sẽ nói tỉ mỉ hơn. Thầy bây giờ chỉ việc đến gấp địa chỉ này. Có người đang chờ thầy ở đây!”

“Người nào ạ? A! Hiệu trưởng, thầy đừng đi chứ!”

Ân Nhược Triệt bất đắc dĩ nhìn mảnh giấy bị nhét vào trong tay mình, đành nhanh chóng thay đổi y phục, khóa cửa tòa mỹ thuật, đi thẳng đến chỗ hẹn.

Vì quá vội vàng, Ân Nhược Triệt hoàn toàn không phát hiện mình đã để quên di động ở bên trong.

“Sao lại là anh?!” Thì ra địa điểm gặp mặt là một khách sạn sang trọng. Khi ánh mắt chạm phải chủ nhân cuộc hẹn thì Ân Nhược Triệt không thể giấu được vẻ kinh ngạc.

“Ngồi đi!” An Dương lịch sự đứng dậy, kéo ghế cho anh.

“Anh tìm tôi có việc gì?”

Con người có tên An Dương này quả thật lợi hại. Bình thường theo nội quy của Phong Dương, ngoài ngày nghỉ ra, bất luận giáo viên hay học sinh đều không thể ra ngoài. Vậy mà Ân Dương chỉ cần nói một tiếng là hiệu trưởng đã thả anh ra. Ấy nhằm, là cử anh đi làm nhiệm vụ.

“Trễ thế này rồi. Có chuyện gì mong anh nói nhanh cho. Tôi còn phải về trường.”

“Ngày hôm nay, tôi cần cậu ở lại.” An Dương từ tốn dùng món rau đặt trên bàn.

“Anh nói cái gì?!”

“Hôm nay cậu không cần phải về trường.” An Dương nhẹ nhàng nhấp rượu.

“Tôi đã dùng hai tiết diễn thuyết miễn phí để trao đổi với nhà trường, chỉ để gặp cậu một đêm. Cậu nói xem, như thế thì hiệu trưởng có vui vẻ để cậu đi hay không?”

Không những vui vẻ, mà còn rất gấp rút nữa kìa. Ân Nhược Triệt trong lòng cười khổ một tiếng. Anh cũng đáng giá thật đấy! Một đêm, đổi lấy hai tiết đắt đỏ trên trời của vị giáo sư quốc tế.

“Dùng bữa đi.” An Dương nói.

“Anh lừa tôi đi ra chỉ để mời tôi ăn thôi à?” Ân Nhược Triệt hỏi.

“Còn việc khác sao?” An Dương hỏi lại.

Ân Nhược Triệt ra vẻ hiểu biết, sau đó cúi mặt khổ sở ăn.

Sau khi dùng bữa, An Dương dẫn anh đi xem một buổi ca kịch chán đến mức ngủ gà ngủ gật. Cuối cùng, đến một gian phòng xa hoa nhất trong khách sạn.

“Tôi cứ nghĩ những người yêu nghệ thuật đều rất thích ca kịch.” Nhìn thấy bộ dạng mơ mơ màng màng của Ân Nhược Triệt, An Dương bật cười.

“Tôi là giáo viên, không phải nghệ thuật gia.” Ân Nhược Triệt ngáp dài. Ăn no nên bây giờ buồn ngủ quá đi.

An Dương đến bên quầy rượu lấy một chai rượu, rót cho mỗi người một ly.

“Tôi không uống rượu.” Ân Nhược Triệt lắc đầu, đẩy ly rượu trước mặt sang một bên.

An Dương cũng không làm khó anh, kê môi uống cạn ly rượu trong tay mình.

“Cậu đã chuẩn bị chưa?”

“Chuẩn bị cái gì?” Ân Nhược Triệt chưng hửng trước câu hỏi không đầu không đuôi.

“Cậu nghĩ tôi trả một cái giá cao như vậy chỉ để mời cậu dùng bữa?”

“Không phải sao?” Ân Nhược Triệt bắt đầu cảm thấy hồ đồ. Hồi nãy hắn đã nói là ăn thôi mà!

An Dương không nói gì thêm, chỉ đi đến dựa sát vào chiếc giường mềm mại mà anh đang ngồi.

Lúc này, Ân Nhược Triệt mới hiểu được ý tứ của hắn.

“Tôi không bán thân!” Ân Nhược Triệt gào lớn.

“Đâu ai nói cậu bán thân.” An Dương chậm rãi tiến đến, ném áo khoác của bộ âu phục xuống sàn, kéo cà vạt của mình ra.

Thật kinh khủng, sao cái cảnh này anh thấy quen quen?

“Không... không được qua đây!” Ân Nhược Triệt bắt đầu lui về phía sau, nhưng lùi chưa được một thước đã bị An Dương nắm lấy cổ chân kéo lại. Hai chân mở toang vòng qua hai bên hông của người đàn ông đối diện.

Trời ạ... cảnh này thật sự rất quen!

Khi đôi môi thoảng hương rượu của An Dương nuốt lấy môi anh, Ân Nhược Triệt cuối cùng cũng nhận ra đây thật sự không phải trò đùa.

Anh phải làm gì để bảo vệ thanh danh của mình đây?

Khốn kiếp! Nhưng khi anh còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp thì quần dài đã bị tên kia mở khóa.

39. Quyển 2 - Chương 4: Đau Đớn

Trong lòng bùng lên ngọn lửa đấu tranh mãnh liệt. Ân Nhược Triệt không biết lấy đâu ra sức lực mà đẩy An Dương sang một bên, hai tay nắm chặt lấy cổ áo mình, hét lên.

“An Dương, tôi không phải đồng tính luyến ái!”

An Dương bật cười thành tiếng.

“Nhược Triệt, lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã biết cậu với tôi là cùng một loại người.”

“..... Ách.....”

Bị dồn đến á khẩu, Ân Nhược Triệt mất nửa ngày mới mắng được câu tiếp theo: “Cho dù tôi có đồng tính luyến ái, thì tôi cũng không muốn ở cạnh anh!”

“Vậy cậu muốn ở cạnh thằng nhóc họ Lạc kia à?”

An Dương đối diện anh đã chịu lùi ra sau vài phần, kéo phẳng lớp áo cuối cùng để lộ khuôn ngực săn chắc bên trong, những đường nét trên cơ thể hắn đều vô cùng gợi cảm.

“Hà?” Ân Nhược Triệt thoáng ngáy người. Hắn biết Dĩ Mạt ư?

“Lần trước, khi tôi diễn thuyết ở Phong Dương. Thằng nhóc họ Lạc có đến tìm tôi!” Không để ý đến đôi mắt tròn xoe đột nhiên mở lớn, An Dương tiếp tục nói: “Cậu ta cảnh cáo tôi không được chạm vào cậu. Đúng là mấy lời cảnh cáo rất hung hăng! Ha ha!”

Lạc Dĩ Mạt biết chuyện của An Dương? Làm sao hắn biết được?

“Thử nghĩ xem, tôi không có tiết diễn thuyết mà vẫn đến trường, không những vậy còn đến khoa mỹ thuật. Điều này không khiến kẻ khác nghi ngờ sao?”

Đúng rồi! Hắn cũng phải nghi ngờ chứ, nhưng, sao lại không hỏi anh? Hắn thậm chí còn không yêu cầu anh cho xem vết hôn ở cổ, cho đến khi vết tích ấy biến mất..... Lẽ nào, ngay cả chuyện đó hắn cũng biết!

Trái tim tưởng chừng như ngừng đập. Ân Nhược Triệt hồi hận đến nghẹn lời. Khi anh thấy An Dương đến gần mình, trong đầu chỉ muốn giết chết hắn, sau đó chạy đi tìm Lạc Dĩ Mạt. Tuy nhiên hiện tại anh đang ngồi trên một chiếc giường trống không, chẳng có vật gì để tự vệ.....

Ngay khi gương mặt của An Dương càng lúc càng tiến sát lại, Ân Nhược Triệt đột nhiên nghĩ đến sợi dây chuyền mà Lạc Dĩ Mạt từng đưa cho anh. Nếu có người muốn làm việc xấu với anh, chỉ cần đưa mặt dây chuyền ra sẽ không sao nữa.

Cái khó ló cái khôn. Ân Nhược Triệt lúi nhúi nhanh sợi dây ra khỏi lớp áo, tay phải nắm chặt gia huy của Lạc gia giờ cao.

“Ha ha..... Ha ha ha ha.....”

Không hiểu vì có gì, An Dương bỗng dưng cười lẫn lộn.

“Cậu, cậu định biến tôi thành ma cà rồng sao? Ha ha..... Cười chết tôi mất.”

An Dương vừa cười vừa lau nước mắt, bộ dạng của Ân Nhược Triệt bây giờ quả là vô cùng đáng yêu, nhắm chặt mắt mà giờ sợi dây chuyền ra phía trước, chẳng khác nào giờ cao thánh giá trước mặt quỷ dữ, cầu khẩn tên quỷ háo sắc ấy có thể tự động biến mất.

“Nhược Triệt.” Khó khăn lắm mới nhìn được cười, An Dương cố gắng nghiêm túc nói: “Lạc gia, tôi vốn không coi ra gì. Cái thằng nhóc con ấy lại càng chẳng đáng quan tâm. Vậy nên, cậu làm ơn thu hồi cái gia huy lồ bịch ấy lại đi.”

“An Dương, tôi cũng nói cho anh biết! Nếu như anh còn tiến lại gần, tôi sẽ lập tức cắn lưỡi tự tử!”

Nói xong, Ân Nhược Triệt liền hành động như lời cảnh cáo, le lưỡi ra giữa hai hàng răng đều tấp, nhắm nhe cắn ngay.

“..... Ha ha..... Cậu đừng giỡn nữa được hay không! Tôi cười đến đau bao tử rồi đây này..... Ha ha.....”

“..... Cái... gì.....” Người ta cố sống cố chết bảo vệ danh dự của mình thì có gì đáng cười chứ? Ân Nhược Triệt không kiềm được ửng hồng hai gò má.

“Được rồi, để An Dương tôi xem, cậu cắn lưỡi bằng cách nào.....”

An Dương đột nhiên tiến sát lại. Chỉ bằng một động tác, hắn đã nuốt chiếc lưỡi nhỏ đang đưa ra của anh vào trong khoang miệng. Cái lưỡi mạnh mẽ lao vào bên trong, cuốn lấy anh, bắt ép anh làm theo ý mình.

Nụ hôn ấy... hoàn toàn xa lạ, hoàn toàn không giống cảm giác đối với Lạc Dĩ Mạt.....

Trong nụ hôn mãnh liệt là vị tanh mặn nhức nhối. An Dương hôn đến điên cuồng, hàm răng tàn ác cắn rách môi anh.....

Buông anh ra, An Dương thoả mãn liếm môi.”Mùi vị của cậu... ngon hết như tôi tưởng tượng.”

Ân Nhược Triệt thật sự muốn gào lên. Đêm nay không lẽ anh nhất định sẽ bị tên đạo đức giả này làm nhục sao?

“Nhược Triệt, cậu kích thích ý chí chiến đấu của tôi đấy. Tối nay, tôi sẽ bỏ qua cho cậu. Nhưng sau này, nhất định sẽ khiến cậu khóc lóc cầu xin tôi yêu cậu.”

An Dương chỉ nói bấy nhiêu rồi lập tức bỏ đi. Gian phòng rộng lớn như vậy chẳng mấy chốc chỉ còn mỗi Ân Nhược Triệt.

Gì cơ? Anh được cứu rồi ư? An Dương tự nhiên lại khoan dung thả anh ư?.....

Ân Nhược Triệt tuy đã yên tâm nhưng vẫn vô cùng cảnh giác.

Anh cứ ngồi trên giường như thế cho đến hừng đông. Khi đảm bảo là hắn đã tha cho anh thì mới mơ mơ màng màng chớp mắt một chút.

Đến tận buổi chiều hôm đấy, sau khi đã một giấc ngon lành, Ân Nhược Triệt mới thông thả trở lại trường.

Khi anh đứng ở dưới lầu khu ký túc xá, sờ sờ túi quần, túi áo, mới phát hiện ra chìa khóa và di động đã rơi đâu mất rồi.

Cúi đầu nhìn xuống đất hi vọng tìm được chìa khóa, vài phút sau anh đã đến trước cửa phòng...

Cũng chính vào lúc ấy... trái tim anh... đột nhiên chệch nhịp.

Lạc Dĩ Mạt mặc bộ quần áo ngày hôm qua, ngồi dựa vào cửa phòng, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đôi mắt tuyệt đẹp bây giờ đã chi chít tơ máu, trên cảm phủ một lớp râu mỏng. Đây là lần đầu tiên anh trông thấy một Lạc Dĩ Mạt chán chường như vậy.

Đau lòng. Nhưng điều đau đớn nhất là anh nhìn thấy sự chua xót trong đôi mắt hần.

“Tôi... làm mất chìa khóa.....” Ân Nhược Triệt không biết nên nói gì.

Đêm qua, khi Lạc Dĩ Mạt phải ngồi ngoài cửa, anh lại đi dùng tiệc cùng một người khác. Đêm qua, khi anh đang xem vở ca kịch chết tiệt nào đó, thì Lạc Dĩ Mạt phải ngồi một mình ở đây, chờ đợi anh về.

Ánh mắt của Lạc Dĩ Mạt dừng lại trên bờ môi bị cắn rách của Ân Nhược Triệt.

Xiết chặt nắm đấm, rồi lại buông ra, rồi lại vô thức xiết chặt.

Rất lâu sau đó, hần đột nhiên kéo anh đi.....

“Đi theo em.....”

Hần chỉ nói như thế. Âm thanh khản đặc uất nghẹn. Khiến người nghe không khỏi đau lòng...

40. Quyển 2 - Chương 5: Hầu Hạ

Nơi mà Lạc Dĩ Mạt kéo Ân Nhược Triệt đến lại là nhà vệ sinh. Sự phẫn nộ đã kiềm nén suốt đêm không cho Lạc Dĩ Mạt thời gian kéo anh đến phòng hần, mà trên đường đi đã vô thức quẹo vào nơi này.

Lạc Dĩ Mạt đẩy anh vào buồng trong cùng của nhà vệ sinh. Sau đó cũng bước vào, đóng chặt cửa.

Không gian vốn đã nhỏ hẹp giờ lại chứa đến hai người đàn ông, tất nhiên là không tránh khỏi khó chịu.

Ân Nhược Triệt muốn giải thích, muốn nói cho hần biết tất cả. Nhưng chẳng hiểu vì sao, môi anh mấp máy không thốt nên lời.

Hai người cứ thế đứng lặng trong căn buồng chật chội, im lặng rất lâu.

“Thầy, sao thầy không nói? Em đang nhẩn nại chờ thầy đây. Từ ngày đầu tiên An Dương đến tìm thầy, em đã chờ thầy nói cho em biết. Nhưng... Tại sao? Tại sao thầy không bao giờ nói?”

Lạc Dĩ Mạt đột nhiên nắm bả vai anh, ra sức lắc mạnh.

“Thầy không biết An Dương là loại người nào, em không trách thầy. Nhưng khi hần đến tìm thầy, tại sao thầy một lời cũng không nói với em?.....Tất cả chuyện này khiến em không kịp trở tay. Không phải trước đây thầy đã đồng ý em sẽ là người che chở cho thầy ư? Nhưng thầy lại bị kẻ khác dễ dàng lừa đi mà không báo cho em. Tại sao lại để em không kịp làm bất cứ điều gì?”

“Xin lỗi..... Tôi.....” Lạc Dĩ Mạt khản đặc gào lên. Tất cả những điều vốn không phải lỗi của hần, mà do anh. Ân Nhược Triệt lúc này chẳng biết làm gì ngoài cúi gằm nhận lỗi.

“Cởi ra.” Lạc Dĩ Mạt đang gầm lên đột nhiên hạ giọng. “Em muốn kiểm tra.”

“Cái gì?”

“Cởi quần áo ra!” Lạc Dĩ Mạt hét lên. Cơn tức giận đã lên đến đỉnh điểm.

Anh bị hần dọa đến cầm bật.

An Dương hoàn toàn không làm việc kia với anh. Dù ban đầu hần có lừa anh, nhưng về sau lại bỏ đi giữa chừng.

Ân Nhược Triệt hít sâu, từ từ tháo bỏ y phục.

Đến khi lớp vải cuối cùng được cởi ra, Ân Nhược Triệt im lặng đứng đấy cho Lạc Dĩ Mạt xem xét.

“Ngồi xuống! Mở chân ra!”

Ân Nhược Triệt khẽ nuốt nước bọt, ngoan ngoãn ngồi xuống nắp bồn cầu, nâng hai chân lên, ôm trước ngực. Thân dưới hoàn toàn phô bày trước mắt người kia.

Lạc Dĩ Mạt vô cảm nhìn phần thân thể được dạng ra hết cỡ, dùng ánh mắt sắc lẹm quét qua, dừng lại, soi mói.

Như thể bị đôi mắt của người thanh niên này cưỡng bức, Ân Nhược Triệt cảm thấy toàn thân như có lửa. Sau cùng tất cả những ngọn lửa nhỏ nhanh chóng gom về một chỗ, thiêu đốt điên cuồng phần hạ thể của anh.

Lạc Dĩ Mạt hừ lạnh một tiếng.

“Thầy thật nhạy cảm. Chỉ vậy cũng cứng lên được?”

Ân Nhược Triệt quay đầu né tránh gương mặt hấn.

Có phải anh có khuynh hướng thích bị hành hạ không? Tại sao gương mặt lạnh lùng của Lạc Dĩ Mạt cùng tư thế khó xử này lại khiến anh không làm chủ được mình.

“Thầy vẫn muốn ư? An Dương không thỏa mãn được thầy?”

Ân Nhược Triệt quay sang muốn giải thích với hấn... rằng anh và tên An Dương kia vốn không xảy ra chuyện như hấn nghĩ. Nhưng Lạc Dĩ Mạt đã kéo quần xuống, để lộ phần thân thể không chút phản ứng, nhìn anh nói...

“Làm nó cứng lên thì em mới có thể thỏa mãn thầy.”

Ân Nhược Triệt câm lặng. Lạc Dĩ Mạt trước kia chưa từng trắng trợn như vậy.

Ở sát bên Lạc Dĩ Mạt, nhìn thấy thứ dục vọng của hấn ngay trước mắt mình, Ân Nhược Triệt đành quỳ gối trên nắp bồn cầu, đưa tay chạm vào, sau đó nhắm mắt đưa thứ ấy vào trong miệng.

Lần đầu tiên làm chuyện này, Ân Nhược Triệt chỉ biết nhớ lại động tác của Lạc Dĩ Mạt trước đây để phục vụ hấn.

Phần thân thể của Lạc Dĩ Mạt lớn dần trong miệng của anh. Anh không biết làm gì hơn ngoài cố sức mở miệng hết cỡ, nhưng dù anh có cố gắng đến mức nào thì cũng chỉ ngậm được phần đầu. Kích thước quá lớn của nó khiến anh tưởng chừng không thể thở nổi. Ân Nhược Triệt khó khăn mút mát, hai tay cũng từ tốn xoa nhẹ, hi vọng có thể khiến hấn thoải mái.

Cuối cùng, Ân Nhược Triệt cuối cùng cũng nghĩ ra cách, miệng vẫn ngậm chặt lấy thứ ấy của hấn, nhưng đầu lưỡi bắt đầu chuyển động, tốc độ tăng dần, khiến vật đàn ông trong miệng anh đột ngột nảy lên.

Ân Nhược Triệt biết hấn đang thoải mái. Vì muốn tăng thêm kích thích nên dùng răng cắn nhẹ. Bàn tay liên tục vuốt ve phần hạ thể không thể nuốt vào trong miệng. Thân dưới của cả hai theo từng cử động ấy cũng lớn dần lên.

“Được rồi!”

Ngay lúc anh đang hăng hái nhất, Lạc Dĩ Mạt đột nhiên đẩy đầu anh sang một bên. Trên gương mặt xinh đẹp vẫn vương lại chút dịch thể ứa ra của Lạc Dĩ Mạt, hòa lẫn nước bọt của bản thân anh.

Lạc Dĩ Mạt không màng nhìn xuống gương mặt thiên sứ bên dưới. Từ túi áo lấy ra một lọ nhỏ ném cho Ân Nhược Triệt.

“Tự chuẩn bị đi!”

Ân Nhược Triệt biết cái lọ ấy là thứ gì, nhưng nhất thời không biết nên làm sao cho tốt.

“Thầy không cần xấu hổ. Chỉ cần cho em thấy lần trước qua điện thoại, thầy đã tự xoa nắn cơ thể mình bằng cách nào.”

Nói xong, Lạc Dĩ Mạt đẩy anh ngã người trên nắp bồn cầu, nắm lấy hai chân co lên trên, ấn vào ngực anh, tạo thành một hình chữ M khuất nhục.

Gương mặt của Ân Nhược Triệt thoáng chốc đã đỏ bừng, vâng lời đồ thứ chất lỏng từ chiếc bình nhỏ vào lòng bày tay.

Hắn muốn xem thì để cho hắn xem. Đàng nào hôm nay nếu không triệt để làm nhục anh, Lạc Dĩ Mạt sẽ không chịu dừng lại.

Sau khi những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve, anh cau mày, từ từ đưa chúng vào thân thể của mình.

“Thầy, làm chậm thôi, đừng nhanh quá, phải chuẩn bị đều cả bốn phía.” Lạc Dĩ Mạt vừa nhìn vừa chỉ đạo.

“Đúng, cứ như vậy! Đúng đúng... bây giờ thì cho thêm một ngón nữa.”

“Đúng, chính là như vậy, thử cử động một chút đi! Được phải không? Không thành vấn đề chứ. Thầy nên từ tốn hơn một chút!”

“Xòe rộng ngón tay ra một chút, em muốn thầy bên trong của thầy.....”

“Thật xinh đẹp! Lần đầu tiên được nhìn rõ ràng nơi ấy như vậy, màu hồng phấn rất quyến rũ!”

“Thầy, cử động nữa đi, đúng đúng, cứ di chuyển như thế. Không có sự cho phép của em, thầy không được dừng lại.” Nói xong, Lạc Dĩ Mạt kéo anh đến, hướng thẳng khuôn miệng đang hé mở kia mà xộc thứ ấy vào.

“Thầy, cảm giác khoang miệng bị lấp đầy không tệ phải không?” Ân Nhược Triệt không còn sức liếm láp, để mặc cho Lạc Dĩ Mạt giữ lấy đầu anh mà liên tục ra vào.

Quá nhiều kích thích khiến Ân Nhược Triệt ngừng vuốt ve lỗ nhỏ của mình. Ngón tay nằm yên bất động bên trong người anh. Đến khi Ân Nhược Triệt tưởng mình sắp chết đến nơi, Lạc Dĩ Mạt liền thả anh ra.

Ân Nhược Triệt mềm nhũn ngã ra phía sau, dựa đầu vào hòm xả nước mà thở dốc.

Lạc Dĩ Mạt cúi đầu nhìn ngón tay vẫn ở trong thân thể của Ân Nhược Triệt. Men theo khe hở, cũng đâm ngón khác vào. Nắm lấy ngón tay định trốn chạy của Ân Nhược Triệt, hắn điên cuồng cử động theo hai hướng khác nhau, nhanh chóng mở đường.

“A..... A... A..... A a..... Đừng..... Chịu không được.....” Ân Nhược Triệt chốc lát đã bắt đầu gào khóc, Lạc Dĩ Mạt bỏ tay ra, nâng phần thân dưới của người thanh niên đối diện lên cao, nhìn thẳng vào gương mặt đỏ bừng của Ân Nhược Triệt, nói bằng giọng điệu khàn đặc ghê rợn:

“Thầy, xem cho kĩ em sẽ tiến vào trong thầy bằng cách nào.”

41. Quyển 2 - Chương 6: Lệ

“..... A.....” Ân Nhược Triệt tận mắt nhìn thấy thứ to lớn kia mạnh bạo tiến vào trong mình. Cái động nhỏ không được báo trước nhanh chóng co rúm lại, vô tình xiết chặt lấy thân dưới của hắn.

“Không được..... A a..... Dĩ Mạt... xin cậu..... đừng... đừng mà..... A..... A.....”

“Không được nhìn đi chỗ khác! Thầy phải xem cho kĩ người đang ra vào trong thầy là ai!”

“Dĩ Mạt..... Ô ô..... Xin.... Xin cậu.....” Ân Nhược Triệt đưa hai tay che kín mắt mình, nức nở.

“Không được khóc! Khốn kiếp, em không cho thầy khóc!” Lạc Dĩ Mạt la lớn, tốc độ cũng theo đấy nhanh lên.

“..... A... Aha... Không được... Không..... Ừ a... A.....”

“Nói cho em biết, thầy ở trong lòng An Dương có khúc thể này không? Nói cho em biết em sẽ không ép thầy nhìn nữa. Nói đi!”

“Không..... Không có..... A... Thực sự... Không có..... Dĩ Mạt..... Tôi không có..... A.....”

“Mẹ nói!” Lạc Dĩ Mạt rút thân dưới của mình ra, xoay lưng anh về phía mình rồi thô bạo xông vào.

“Tôi..... Nhanh quá... Chết mất... A a..... Chậm lại.....” Ân Nhược Triệt bị tốc độ của hắn khiến cho nấc lên.

“Thầy... Thầy đã hứa chỉ khóc vì em.....” Giọng nói của Lạc Dĩ Mạt đột nhiên trở nên dịu dàng.

Ngay khi Ân Nhược Triệt tưởng như không thể kiềm nén được... Thì từ phía sau, một giọt chất lỏng nóng hổi rơi xuống hông anh.

Anh biết. Nó hoàn toàn không phải mồ hôi.....

Khoái cảm sắp bộc phát của anh nhanh chóng bị tạt một gáo nước lạnh làm cho tan biến.....

“Dĩ Mạt.....?” Ân Nhược Triệt quay đầu nhìn ngắm gương mặt phía sau mình.

“Không được xoay người!” Lạc Dĩ Mạt đẩy mạnh một cái khiến anh hoảng loạn quay đi. Nhưng dần dần, tốc độ của hắn càng lúc càng chậm. Đến sau cùng, hắn ôm lấy lưng anh.

“Khốn nạn..... Tại sao..... Tại sao..... Thầy là tên ngu ngốc..... tên ngu ngốc chết tiệt.....” Lạc Dĩ Mạt xiết mạnh vòng tay, vô thức nấc lên.

Thân thể run rẩy của Lạc Dĩ Mạt cũng từng giọt, từng giọt nước mắt rơi trên lưng anh cho thấy con người ấy đang đau đớn đến nhường nào.

Hồ thẹn, không nổi, thương yêu... Trái tim của Ân Nhược Triệt vì hắn mà thắt lại.

Ân Nhược Triệt từ tốn xoay người ôm lấy vai hắn.

Lạc Dĩ Mạt lúc này đang gục xuống, khóc lóc chẳng khác một đứa trẻ.

“Dĩ Mạt..... Cậu đừng khóc.....” Ân Nhược Triệt kéo hắn ngồi xuống nắp bồn cầu, ngồi trước mặt mình. Anh đưa tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi trên mặt hắn.

“Nghe này, Dĩ Mạt, An Dương không chạm vào tôi.”

“Thầy không cần gạt em.....” Lạc Dĩ Mạt lắc đầu.

“Hắn chỉ cần rách môi tôi thôi.” Ân Nhược Triệt thở dài. “Hắn cưỡng hôn tôi. Chỉ có vậy. Cậu không tin tôi ư?”

Lạc Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt đối diện.

“Là thật?” Lạc Dĩ Mạt thoáng chốc đã ôm chặt lấy anh. “Thật vậy sao? Thầy. Tốt quá! Thực sự tốt quá! Em đã đau lòng đến chết đi được. Chỉ hận không thể giết chết An Dương!”

“Tôi biết..... Xin lỗi vì khiến cậu lo lắng.....” Lạc Dĩ Mạt ôm chặt đến mức như muốn nghiền nát hông anh. Thế nhưng, anh lại thấy vô cùng hạnh phúc.

Hai người cứ như thế ôm nhau rất lâu. Sau khi tâm tình của Lạc Dĩ Mạt đã tạm ổn định, Ân Nhược Triệt nẩy ra một ý nghĩ không tốt.

Anh cúi đầu cảm thứ đàn ông đã mềm oặt của hắn vào trong miệng mình.

“Th..... Thầy?” Lạc Dĩ Mạt không dám tin, tròn mắt nhìn anh vuốt ve mình.

Ân Nhược Triệt nuốt lấy thân dưới của hắn, bộ dạng quyến rũ đến độ khiến dục vọng của Lạc Dĩ Mạt nhanh chóng trở lại.

Khi cảm thấy thứ ấy bắt đầu cứng lên, Ân Nhược Triệt liền ngồi lên người hắn, nắm lấy hạ thể của hắn, từ từ đưa vào trong người mình. Khi thứ ấy đã hoàn toàn tiến vào, anh mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

“Thầy..... thầy.....?” Hô hấp Lạc Dĩ Mạt trở nên rối loạn. Đây là lần đầu tiên anh chủ động, cũng là lần đầu tiên họ ở trong tư thế thế này.

“Dĩ Mạt, nghe này, tôi chỉ vì cậu mà làm việc này. Những người đàn ông khác dù có tuyệt vời đến nhường nào, tôi cũng không để ý tới. Trong mắt tôi, chỉ có một kẻ xấu xa tên là Lạc Dĩ Mạt thôi.....”

“Thầy.....” Những lời không thể ngờ đến ấy lại thốt ra từ miệng Ân Nhược Triệt, Lạc Dĩ Mạt kích động hôn ngẫu nghiêng lấy môi anh. Đồng thời đè hông anh xuống, ra sức tiến vào.

Những tiếng rên rỉ đau đớn pha lẫn ngọt ngào cùng nhau vang lên.

...

“Có thể mở được sao?” Ân Nhược Triệt cúi đầu nhìn nhìn Lạc Dĩ Mạt đang cố mở cửa

“Nói thừa. Nhanh thôi mà!” Nói hết câu, cánh cửa đã mở ra. Lạc Dĩ Mạt liền thấy cho Ân Nhược Triệt một cái nhìn hàm ý “Thầy thấy chưa?”.

“Thật lợi hại.....” Ân Nhược Triệt lên tiếng khen ngợi. “Trong nhà có đàn ông thật tốt!”

“Ngốc, thầy không phải đàn ông sao?” Lạc Dĩ Mạt cố gắng chỉnh lại ổ khóa.

“Tôi... không có ý ấy.....”

Ân Nhược Triệt đỏ mặt.

Anh thừa hưởng tính hay quên của mẹ mình. Nhiều lần mẹ đánh rơi chìa khóa, bọn họ phải ngồi ở ngoài chờ cha về để mở cửa. Mỗi lần như vậy, mẹ anh đều thốt lên: Trong nhà có đàn ông thật tốt. Cho lên lúc này anh cũng vô thức bật ra.

“Được rồi, thế là xong. Hôm nay cứ tạm như vậy, mai sẽ thay ổ khóa khác.” Lạc Dĩ Mạt thử lại ổ khóa, sau đó quay lại nhìn người thanh niên vẫn đang đỏ mặt đối diện.

“Em biết, thầy đã xem em là ông xã yêu quý từ lâu. Được rồi, chúng ta vào trong thôi, bây giờ ông xã đang rất muốn âu yếm bà bà đáng yêu đây!”

‘ Cạch! ’ Một tiếng, cửa đã đóng lại, khiến tiếng la thảm thiết của Ân Nhược Triệt bị nhốt lại bên trong.

42. Quyển 2 - Chương 7: Đôi Mắt

Có ai đó đang cố dùng chìa khóa mở cửa, Lạc Dĩ Mạt bị thứ âm thanh leng keng bên ngoài làm cho thức giấc.

Hắn vừa xộc đại quần dài bước xuống giường thì cánh cửa đã đột ngột mở ra.

Người đang đứng ngoài cửa không ai khác chính là... An Dương.

Trong tay hắn đang cầm chìa khóa của Ân Nhược Triệt.

Gương mặt đang rất hứng thú của An Dương bị sự xuất hiện của hắn làm cho sững lại. Sau đó vội quét ánh mắt về phía Ân Nhược Triệt vẫn đang say ngủ trên giường, khiến nhả huyết gió một tiếng.

Những dấu hôn ửng hồng rải rác khắp người Ân Nhược Triệt càng tôn thêm vẻ trắng mịn của làn da, tạo nên sự quyến rũ mê người. Chắc chắn hôm qua đã bị Lạc Dĩ Mạt triệt để ức hiếp rồi.

Lạc Dĩ Mạt tức giận chạy đến kéo chăn che kín thân thể lỏa lồ của Ân Nhược Triệt.

“Chưa từng nghe qua thứ không nên nhìn thì đừng nhìn sao?” Lạc Dĩ Mạt đi đến trước mặt An Dương, sợ đánh thức anh nên nhỏ giọng hỏi.

“Chưa từng nghe.” An Dương nhún nhún vai, cười cợt trả lời.

Gương mặt của Lạc Dĩ Mạt sa sầm hẳn đi.

“Sao ông lại đến đây?”

“Nhược Triệt đánh rơi chìa khóa ở chỗ tôi.” An Dương dương dương tự đắc lắc nhẹ chiếc chìa khóa trong tay mình.

Lạc Dĩ Mạt giật phắt lại.

“Xong rồi, vật cản trở cũng trả rồi. Bây giờ mời ông biến đi giùm!”

“Nhóc con họ Lạc, cậu vô lễ quá đấy!”

Dễ nhận thấy là hắn không muốn tiếp khách vào lúc này. Tuy nhiên An Dương vẫn đứng yên một chỗ, cột nhả nói tiếp.

“Cậu đoán xem, bữa trước tôi đã làm gì bảo bối của cậu?”

Lạc Dĩ Mạt xiết chặt nắm đấm, khế nghiêng rằng, chỉ cần An Dương dám ăn nói lỗ mãng, hắn sẽ đấm thẳng vào gương mặt điềm tĩnh hòa nhã đối diện.

“Tôi đã tha cho cậu ấy.....” An Dương đưa tay xoa cằm. “Cậu ta thật sự quá đáng yêu, khiến tôi không nỡ ra tay!”

Lạc Dĩ Mạt hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị tiến khách.

“Cậu thật sự không thắc mắc, tại sao món ngon đến tận miệng mà tôi lại phun ra ư?”

An Dương đứng nhìn bàn tay buông thõng giữa khoảng không của Lạc Dĩ Mạt.

“Tôi đã bị hấp dẫn, bị sự ngây thơ và đáng yêu của cậu ấy hấp dẫn.”

“Cậu biết không? Vào lúc nguy cấp như vậy, cậu ta tự nhiên lại gơ gia huy của Lạc gia ra trước mặt tôi, còn uy hiếp nếu tôi đến gần sẽ cắn lưỡi tự sát. Đúng là khờ khạo đến mức dễ thương. Tôi biết, nếu tôi cố sức ép buộc, chỉ khiến cậu ta hận tôi cả đời thôi. Vì vậy tôi tha cho Nhược Triệt. Tôi bị ánh mắt quật cường ấy mê hoặc. Thứ tôi muốn không chỉ là thân thể của cậu ấy, mà là toàn bộ trái tim cậu ấy.....”

Lời nói của An Dương khiến cho Lạc Dĩ Mạt chần động. Hắn không muốn hỏi tên ấy đã bức ép Ân Nhược Triệt như thế nào, cũng không muốn hỏi trong tình huống đó Ân Nhược Triệt đã chống cự ra sao. Bởi nếu vậy, sẽ khiến hắn càng thêm tự trách.

“Tôi sẽ không bỏ qua cho ông.....”

Lạc Dĩ Mạt thốt lên, An Dương bật cười, tiếng cười kiên cố vô tình đánh thức kẻ đang say ngủ. Ân Nhược Triệt dụi dụi mắt ngồi dậy, liền bị hình ảnh trước mặt làm cho kinh ngạc. An Dương sao lại ở trong kí túc xá của anh?

“Dĩ Mạt.....” Anh thấp giọng gọi.

Lạc Dĩ Mạt đi đến cạnh anh, kéo chăn che kín phần thân thể lộ ra bên ngoài.

“Nhóc con họ Lạc, cậu cho rằng ai cũng sợ Lạc gia của cậu sao?”

An Dương nhìn Ân Nhược Triệt trốn kĩ trong lòng của Lạc Dĩ Mạt, tiếp tục nói:

“Tuy rằng cậu còn đang đi học, nhưng tương lai của Lạc gia đã sớm đặt trong tay cậu. Trước đây có lẽ lão Lạc đã dạy cậu không ít chuyện phải không? Thương trường sóng gió, hẳn là ông ta từng nói cho cậu biết ai là kẻ không thể đắc tội phải không?”

“Ta nghĩ, cái tên An Dương này, cũng chính là danh xưng mà Lạc gia không thể đụng vào.....”

Ân Nhược Triệt ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp nét trầm tư của Lạc Dĩ Mạt. Nhìn vẻ mặt của hắn bây giờ, Ân Nhược Triệt biết, An Dương không hề khoát lác.

“Cậu nên biết, ngay cả người cha tự phụ của cậu với An Dương này cũng phải nhượng bộ vài phần. Một thằng nhóc họ Lạc như cậu, lấy cái gì để chống lại tôi?”

“Tên tôi không phải thằng nhóc họ Lạc. Tôi là Lạc Dĩ Mạt.” Sau những lời thao thao bất tuyệt của An Dương, Lạc Dĩ Mạt lạnh lùng thốt lên.

An Dương hơi khựng lại, trong mắt ánh lên chút khâm phục.

“Cậu mạnh mẽ hơn cha cậu nhiều.”

“Mặc kệ thế nào, tôi cũng không buông tay đâu!” Lạc Dĩ Mạt kiên định nói.

Dù biết bản thân đang lao đầu vào lửa, hắn cũng không nao núng.

“Lạc Dĩ Mạt, tôi có thể khiến Nhược Triệt hạnh phúc. Cậu có thể không? Cậu thật sự có khả năng bảo vệ cho cậu ấy ư? Cậu thật sự có khả năng khiến cậu ta vĩnh viễn không bị tổn thương ư?”

Mỗi câu mỗi chữ của An Dương đều dội mạnh vào tim hần, Lạc Dĩ Mạt ôm chặt hơn người bên cạnh.

“Dĩ Mạt không phiền An tiên sinh lo lắng.”

Những thứ cần nói cũng đã nói xong, An Dương cũng không nấn ná, trước khi rời đi chỉ nói một câu:

“Lạc Dĩ Mạt, An Dương bắt đầu có chút khâm phục cậu. Tốt nhất là cậu nên cố giữ khí phách của mình đến cuối cùng, chúng ta sẽ đấu với nhau một trận.....”

Về sau, chiếc chìa khóa mà An Dương mang đến không còn dùng được nữa. Vì Lạc Dĩ Mạt đã thay ổ khóa khác cho phòng riêng của thầy Ân

43. Quyển 2 - Chương 8: Hiệu Trưởng Đáng Thương

Phòng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng cao quý đang ngồi trong phòng, nhàn hạ uống trà. Bỗng nhiên bên ngoài vọng đến tiếng gõ cửa cất nhả ngang hứng thanh tao của ngài ấy.

“Vào đi!”

Gương mặt già cả vốn đang khó chịu vì bị quấy rầy đột ngột trở nên tươi tắn niềm nở khi thấy hai bóng người thanh niên bước vào.

“Ai da~ đây không phải là Dĩ Mạt và Diệc Phiền sao! Mời ngồi mời ngồi. Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây thế? Đạo này thế nào? Có hài lòng với không khí trong trường không? Nếu cần thứ gì thì cứ nói.”

Ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da giữa gian phòng sang trọng, cả hai chán ghét nhìn vẻ xum xoe của hiệu trưởng Phong Dương.

“Xin lỗi cho em nói thẳng. Em muốn biết, thầy hiệu trưởng đã đưa đại lễ gì cho An Dương vậy?” Lạc Dĩ Mạt vào ngay vấn đề chính.

“..... Ách.....” Hiệu trưởng xấu hổ gãi đầu, thầm nghĩ lời nói Lạc Dĩ Mạt rõ ràng có hàm ý.

“Chuyện đó... Nếu Dĩ Mạt không chê, tôi sẽ đưa thầy Ân đến chỗ cậu.....”

Lạc Dĩ Mạt cười lạnh một tiếng.

“Ngài hiệu trưởng thật là phóng khoáng.”

“Cũng bình thường thôi.....” Cho dù hiểu được ý châm chọc trong giọng điệu của Lạc Dĩ Mạt, nhưng chiếc lưng khom của thầy vẫn cúi gằm như muốn dán xuống mặt đất.

“Thầy Ân không phải hàng hóa.”

“..... Ách..... Phải” Khước Diệc Phiền bỗng nhiên thốt ra một câu, lòng bàn tay của hiệu trưởng cũng bắt đầu đổ mồ hôi lo sợ.

“Thầy hiệu trưởng có còn nhớ, những giao ước khi Dĩ Mạt nhập học không?”

Lạc Dĩ Mạt trước khi đến Phong Dương đã cùng cha hần thực hiện ba quy ước:

- 1, Không được tìm nữ giới.
- 2, Lấy được bằng tốt nghiệp bằng thực lực của mình.
- 3, Trong thời gian học phải tuân thủ tất cả nội quy của nhà trường.

Lúc ấy, vì bị cha mình nắm được nhược điểm, Lạc Dĩ Mạt không biết làm gì khác ngoài gật đầu. Sau đó cha hần trợ cấp một số tiền khổng lồ vào công quỹ của Phong Dương, với yêu cầu trong lúc hần học tập ở nơi này, sẽ được hiệu trưởng chú ý và giúp đỡ hần hoàn thành ba tiêu chí trên.

“Vẫn nhớ, vẫn nhớ.” Hiệu trưởng vội vã gật đầu.

“Thầy hãy nghe cho kĩ. Thứ nhất, không được lừa thầy Ân đi gặp An Dương. Thứ hai, không được xem thầy ấy là hàng hóa. Thứ ba, an toàn của thầy ấy là phụ thuộc vào hiệu trưởng cao quý đây. Nếu thầy Ân xảy bất cứ điều gì ngoài ý muốn... hừ... Chắc hiệu trưởng cũng đoán được kết quả.”

“Chuyện này.....” Không biết Ân Nhược Triệt thành hàng hóa thì còn có thể. Thế nhưng... An Dương... An Dương thì làm sao hiệu trưởng nhỏ bé này dám đắc tội đây!

“Chuyện này có ổn không? An Dương tiên sinh chỉ muốn thầy Ân vẽ một bức tranh minh họa mà thôi.....”

“Hiệu trưởng không biết thầy Ân thiếu chút nữa bị An Dương xâm phạm ư?” Khước Diệc Phiền ngắt lời.

“Ngay cái lần mà thầy cử thầy ấy đến chỗ An Dương, đã có chuyện không hay xảy ra rồi.”

“Tôi.....” Hiệu trưởng muốn nói là ông không biết lắm chứ, nhưng nói ra thì ai sẽ tin ông đây?

“Bọn họ đều là đàn ông cả mà. Nếu có chuyện gì cũng không s..... Aa, cậu muốn làm cái gì?!”

Khước Diệc Phiền đột nhiên đứng dậy, giặt hai tay hiệu trưởng bắt chéo sau lưng, quay mặt ông đối diện với Lạc Dĩ Mạt.

“Hiệu trưởng à, thầy có muốn thử cảm giác bị đàn ông hạ nhục không?” Lạc Dĩ Mạt tàn ác vừa cười vừa liếm môi, đưa tay lên bắt đầu lột bỏ y phục của hiệu trưởng.

“Dĩ Mạt không ngại thực hành cho thầy thấy đâu!”

Hiệu trưởng bị Khước Diệc Phiền ghì chặt phía sau, không cách nào giãy giụa, chỉ biết bắt lực gào lên: “Tôi biết sai rồi! Tôi đồng ý, tôi đồng ý với cậu! Làm ơn thả tôi ra!”

“Tiếc thật đấy! Hiệu trưởng nghi ngờ kĩ thuật của Dĩ Mạt không tốt ư?” Nghe thấy tiếng thét thê thảm, Lạc Dĩ Mạt cũng buông ông ta ra, liếc mắt ra hiệu cho Khước Diệc Phiền, Khước Diệc Phiền lập tức hiểu ý, quăng hiệu trưởng xuống sàn.

“Mong rằng thầy hiệu trưởng nhớ kĩ những gì đã hứa.” Lạc Dĩ Mạt nhìn vị hiệu trưởng đang hoảng loạn trên sàn, lạnh lùng nói.

“Hiệu trưởng, thầy nên hiểu rõ. Tuy rằng thế lực của Khước gia không thể bì kịp An Dương. Nhưng để đóng cửa một trường Phong Dương nho nhỏ, cũng không thành vấn đề. Thầy không muốn đắc tội An Dương, vậy không lẽ, thầy lại muốn đắc tội với Lạc gia và Khước gia sao?” Khước Diệc Phiền nói trúng tim đen.

“Bọn em sẽ bảo vệ cho Phong Dương. Với điều kiện hiệu trưởng đây tuân thủ những điều đã giao ước. Chúng em sẽ khiến An Dương hưởng hòng sung về phía Lạc gia và Khước gia, tuyệt nhiên không để thầy gánh chịu chút thiệt hại nào” Khước Diệc Phiền dịu dàng bắn ra một viên đạn bọc đường vào tai hiệu trưởng.

“Sau cùng, hiệu trưởng cao quý đáng kính. Thầy tốt nhất là đừng vì An Dương mà hi sinh thầy Ân. Nếu không, kết cục của thầy còn thê thảm hơn cả Khâu Hạ ở khoa kịch nghệ. Thầy nhất định còn nhớ Khâu Hạ phải không?” Lạc Dĩ Mạt để lộ nụ cười mê người.

“Còn cả hai cô con gái và người vợ mới cưới trẻ trung xinh đẹp của thầy nữa.”

44. Quyển 2 - Chương 9: Công Thụ

An Dương là kẻ chuyên môn xuất hiện vào những lúc không ai ngờ tới.

Giữa giờ ăn trưa, khi cánh cửa trước mặt mở toang, cũng là lúc ba đôi đũa không hện mà cùng nhau rơi xuống.

“Chào, Nhược Triệt!” An Dương tươi cười chào hỏi.

“Chào.....” Ân Nhược Triệt lịch sự đáp lại, lập tức nhận được cái trừng mắt trách móc của Lạc Dĩ Mạt.

An Dương cười vui vẻ ngồi xuống bên cạnh bọn họ. “Cậu đã uy hiếp hiệu trưởng phải không?”

“Lão già đó nói cho ông biết à?” Lạc Dĩ Mạt hỏi.

“Không phải.” An Dương lắc đầu. “Tôi đoán vậy thôi, gần đây ông ta cứ lẩn tránh tôi, hành động đó ít nhiều cũng để lộ vài điều. Ví dụ như, Lạc gia chẳng hạn.”

Lạc Dĩ Mạt khẽ nhún nhún vai, tỏ vẻ thừa nhận.

“Cậu thật sự không xem tôi ra gì.” Dứt lời, An Dương lại bật cười thành tiếng, không chút tức giận.

“Không sao cả. An Dương tôi ghét nhất là đâm sau lưng kẻ khác, cậu lại dám đâm sau lưng tôi một dao! Tuy nhiên tôi không quan tâm, bởi vì lần này là do tôi có lỗi trước, vì vậy coi như chúng ta hòa nhau. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ đấu với nhau như những người đàn ông thực thụ.”

“Không có hứng thú.” Lạc Dĩ Mạt đưa đôi đũa khác cho Ân Nhược Triệt, tiếp tục dùng bữa.

“Ngay từ đầu tôi đã không chấp nhận trò tranh giành vớ vẩn của ông. Tất cả đều do ông tự nói ra thôi. Tôi không bao giờ rời xa thầy ấy, cho nên dù cả trả giá thế nào, tôi cũng không cho ông cơ hội.”

“Cậu thiếu tự tin à?” Lời nói của An Dương khiến cho đôi đũa trong tay Lạc Dĩ Mạt đột nhiên run lên rồi hạ xuống. “Cậu nói Nhược Triệt yêu cậu, vậy cậu còn sợ cái gì? Cậu sợ không thắng nổi sức hấp dẫn của tôi ư? Hay là, lo sợ tình yêu của hai người không đủ bền chặt?”

Khước Diệc Phiền thầm huyết sáo trong lòng. An Dương thật đúng là nhân vật lợi hại, từng câu từng chữ không chỉ ác độc mà còn đánh trúng tâm lý của Lạc Dĩ Mạt.

“Ông muốn nói gì thì nói!”

Cho dù An Dương có nghĩ hấn nhu nhược cũng không sao. Hấn vốn không muốn tham gia trò chơi liêu lĩnh ngu ngốc ấy. Thế nhưng, khi ba chữ “thiếu tự tin” thốt ra từ miệng của An Dương, lại khiến lòng hấn vô thức cuộn cuộn phong ba.

“Nhược Triệt, ngày hôm nay có buổi triển lãm tranh, là buổi triển lãm cá nhân của thầy Thiển Thanh.” An Dương hướng mắt về phía Ân Nhược Triệt.

Ân Nhược Triệt không nói gì, nhưng không giấu được sự khát khao trong đáy mắt.

“Tôi sẽ không làm gì cả. Trước khi trời tối sẽ đưa cậu ấy về.” An Dương đứng lên, nhìn Lạc Dĩ Mạt nói.

“Lạc Dĩ Mạt, tôi rất tôn trọng một đối thủ như cậu, mong rằng cậu đừng khiến tôi thất vọng. Chỉ vì tôi muốn chúng ta cạnh tranh công bằng. Còn nếu xét về thủ đoạn... Nhóc con à, cậu nghĩ thủ đoạn của cậu có thể cao tay hơn tôi sao?”

Lạc Dĩ Mạt nhìn Ân Nhược Triệt, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng: “Đi đi, nhớ về sớm một chút.”

“Tôi có thể đi sao?” Ân Nhược Triệt hỏi lại với đôi mắt long lanh.

“Ừ, có thể.” Lạc Dĩ Mạt quay đầu về phía An Dương, nhìn thẳng vào mắt hấn, nói:

“Tôi tin ông không phải là loại người đê tiện. Né tránh không bằng quyết đấu. An Dương, tôi mong ông nói được làm được, Lạc Dĩ Mạt tôi chấp nhận lời khiêu chiến của ông, thế nhưng, tôi nói trước, cho dù ai thắng đi nữa, thì người kia cũng phải đồng ý chịu thua.”

“Quân tử giao ước.” An Dương bắt tay Lạc Dĩ Mạt. “An Dương tôi đã nói là làm.”

Cứ như vậy, Ân Nhược Triệt được phép rời khỏi vòng tay Lạc Dĩ Mạt và đi cùng An Dương.

An Dương quả nhiên giữ lời, sau khi dẫn anh đi xem triển lãm và dùng bữa xong là lập tức chở anh về.

Lúc quay về kí túc xá, tức thì đã bị Lạc Dĩ Mạt nghiêm túc kiểm tra.

Tiếp đến thì... bị hấn ta điên cuồng giày vò.

Đợi cho tất cả những cảm xúc mãnh liệt qua đi, Ân Nhược Triệt đột nhiên nhớ tới những lời của An Dương đã nói lúc lái xe đưa anh về.

‘ Nhược Triệt, trước giờ cậu luôn là thụ sao? ’

Nhìn thấy hai gò má ửng hồng cam chịu của anh, An Dương nói thêm.

‘ Khi đã thật lòng yêu thương ai đó, sao lại còn chú ý ai trên ai dưới! Nếu là tôi, tôi sẽ không ngại nếu phải ở bên dưới cậu..... ’

Ân Nhược Triệt đang rúc trong lòng Lạc Dĩ Mạt, chợt rụt rè lí nhí vài tiếng:

“Này... Dĩ Mạt... Không thể nhường tôi... ở trên... một lần sao?”

“Cái gì?” Quả nhiên, trên đầu liền vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Lạc Dĩ Mạt.

“Không có gì.” Ân Nhược Triệt rụt cổ như chú đà điểu con.

“Thầy còn chưa thỏa mãn sao?” Giọng nói của Lạc Dĩ Mạt càng lúc càng cao.

“Không.... Không phải đâu..... Là.....” Ân Nhược Triệt vội vã lắc đầu.

“Thầy à, muốn làm tiếp thì cứ nói thẳng.”

“Thật sự không phải mà! Thật sự không phải..... A.....”

Ngay khi Ân Nhược Triệt tưởng mình sắp ngất đến nơi, thì bên tai đã vang lên giọng nói ầm áp dịu dàng của Lạc Dĩ Mạt:

“Em không ngại đâu, nếu thầy muốn thì cứ nói.....”

45. Quyển 2 - Chương 10: Phát Biểu Của Tiểu Triệt

“Hôm nay là hoa gì vậy thầy?” Người còn chưa thấy mặt đâu mà tiếng đã sang sảng, Khước Diệc Phiền vừa cười toe toét vừa bước đến.

“Hoa hồ điệp.” Ân Nhược Triệt cười khổ trả lời.

Từ lúc Lạc Dĩ Mạt đồng ý chuyện cạnh tranh công bằng đến nay, ngày nào An Dương cũng tặng anh một loại hoa khác nhau. Bây giờ trong khoa mỹ thuật, bốn phía đều tràn ngập hương hoa!

“Ai da da! Hồ điệp, loài hoa tượng trưng cho nỗi nhớ nhung!” Khước Diệc Phiền chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, la ầm lên “Tuy nhiên tên An Dương này cũng thật lăm tiền, lần lượt mang đến bao nhiêu là loại hoa quý hiếm!”

Ân Nhược Triệt len lén nhìn Dĩ Mạt. Tuy rằng mặt hắn hoàn toàn vô cảm, nhưng trong lòng chắc đang hừng hực lửa giận!

“Hay là tôi quăng hết đi.....” Ân Nhược Triệt cẩn thận hỏi.

“Không cần!” Không thèm nhìn căn phòng chất đầy hoa, Lạc Dĩ Mạt đặt hộp cơm trong tay xuống bàn. “Ăn cơm.”

Khước Diệc Phiền len lén lè lưỡi. “Không khí thế này mà ăn cơm. Sớm muộn cũng chết do đau bao tử. Hai người cứ từ từ mà hưởng thụ nha. Tôi đi trước à.....”

“Diệc Phiền?” Ân Nhược Triệt muốn cảnh cáo ta, nhưng cậu ta liền quay lại nhìn anh, miệng mở to nhưng không phát ra bất kì âm thanh nào, vung tay múa chân ra hiệu:

Trò chuyện vui vẻ nha!

“Ăn cơm đi.” Sau khi Khước Diệc Phiền rời đi, Lạc Dĩ Mạt chỉ nói có bấy nhiêu, rồi chẳng thấy mở miệng nữa.

Hai người cứ thế cầm cúi ăn.

“Cậu giận sao?” Rốt cục, Ân Nhược Triệt không nhịn được mở miệng trước.

“Không có.” Lạc Dĩ Mạt không ngẩng đầu lên, nhưng nhìn vẻ mặt hắn ăn cơm chẳng khác nào đang nhai sập nền.

“Không nên ăn như thế, Dĩ Mạt. Tôi biết gần đây cậu không thoải mái, tôi sau này sẽ không nhận hoa cũng như điện thoại của hân nữa, càng không bao giờ ra ngoài cùng hân.” Ân Nhược Triệt chẳng khác nào một đứa trẻ sợ người lớn trách mắng.

“Em không giận thầy.” Lạc Dĩ Mạt buông đĩa xuống, đôi mắt thâm thúy nhìn con người đang luống cuống tay chân trước mặt mình, đành thở dài một tiếng, giang tay ra. “Lại đây.”

Ân Nhược Triệt ngoan ngoãn đi đến, ngồi trong lòng hân.

“Thầy, thầy có nghĩ là em vô dụng không?”

Ân Nhược Triệt lập tức cật lực lắc đầu.

“Thầy biết vì sao em lại đồng ý cho An Dương theo đuổi thầy không?”

“Vì sao?” Là do hân đầu không lại An Dương hay tên An Dương ấy uy hiếp hân?

“Vì em không thể ràng buộc thầy cả đời. Thầy có quyền lựa chọn của riêng mình. Nếu như bây giờ bỏ lỡ một người đàn ông như An Dương, có thể sau này thầy sẽ hối hận không chừng. Xuyết, đừng nói, cứ để em nói hết!” Lạc Dĩ Mạt đặt ngón trỏ lên đôi môi đang muốn mở ra của Ân Nhược Triệt.

“An Dương có thể là kẻ đáng ghét, nhưng hân đã nói đúng. Có những thứ hân có thể cho thầy, nhưng em lại không thể. Nếu như tương lai thầy đau khổ vì em. Vậy, tình yêu của em dành cho thầy chẳng khác nào gánh nặng. Nếu không thể khiến người em yêu hạnh phúc, thì tình yêu của em thật quá nực cười.”

“Mặt khác nếu nghĩ về quyền lợi của bản thân em. Nếu bây giờ thầy có thể vì em mà cự tuyệt một người đàn ông hoàn hảo như An Dương. Thì sau này sẽ còn ai to gan tranh giành thầy với em đây?”

“Có một số việc, thầy không cần lo lắng cho em.....”

“Lạc Dĩ Mạt, cậu thấy cậu có điểm nào tốt hả?”

Những lời nói vừa rồi khiến Ân Nhược Triệt đột nhiên kích động, anh đẩy Lạc Dĩ Mạt ra, đứng dậy nói.

“Cậu là tên ích kỷ ngông cuồng! Cậu là tên quái vật háo sắc thích chơi trò cưỡng bức! Cậu là tên ngốc không để ý đến cảm nhận của người khác! Là tên xấu xa luôn đặt bản thân lên trên hết! Cậu là..... Cậu là.....”

Ngón tay đang chỉ vào hân của Ân Nhược Triệt bắt đầu run lên.

“Cậu nghĩ rằng tôi biến thái sao? Lại đi yêu kẻ đã cưỡng bức mình? Cậu có biết lúc đầu, tôi đã sợ cậu đến mức nào không? Nhưng đến cuối cùng tôi lại yêu cậu. Tôi yêu một người luôn luôn tự tin vào bản thân mình. Tôi yêu một người bất luận gặp bao nhiêu khó khăn cũng vẫn ngẩng đầu kiêu hãnh. An Dương thì sao chứ? Hân chẳng bằng một đầu ngón tay của Lạc Dĩ Mạt!”

Lạc Dĩ Mạt tròn mắt nhìn con người đang kích động đến mức run rẩy trước mặt.

“Thầy, có phải là thầy hiểu sai ý em không?” Lạc Dĩ Mạt chậm rãi nói.

“Em thật ra chẳng hề xem An Dương ra gì, chẳng qua là muốn thầy hiểu rõ là em không hề tức giận. Mấy ngày nay em im lặng là vì suy nghĩ cách để đối phó với hân thôi. Những lời em nói lúc nãy... Cũng vì em biết thầy hay nghĩ ngợi lung tung. Nên mới nói ra những lời ấy để thầy không hiểu lầm. Chứ em từ trước đến nay chưa bao giờ có suy nghĩ đến việc sẽ giao thầy cho ai đó hoặc nhụt chí rút lui. Em chưa từng nghĩ sẽ rời xa thầy!”

“A?” Hóa ra ban nãy không phải vì hân đau buồn nên mới thế à? Hóa ra hân nói vậy chỉ để trấn an anh và khích lệ ý chí bản thân à?

“Tuy nhiên... thầy à, cái gì mà... Cậu là tên ích kỷ ngông cuồng?”

Lạc Dĩ Mạt tiến về phía trước một bước, Ân Nhược Triệt liền lùi về phía sau một bước! Trời ơi cứu với, có người sắp chết đến nơi rồi!

“Cái gì mà quái vật háo sắc thích chơi trò cưỡng bức? Lại còn... tên ngốc không để ý đến cảm nhận của người khác?”

“Tôi có thể giải thích... Đây... Đây chỉ là hiểu lầm.....” Mồ hôi lạnh thi nhau lăn xuống thái dương của Ân Nhược Triệt.

“Em chính là tên xấu xa luôn đặt bản thân lên trên hết đấy! Bây giờ em sẽ cho thầy biết thế nào là sự lợi hại của tính ích kỉ!” Lạc Dĩ Mạt bước dài về phía trước, nắm lấy cổ áo của anh.

“A! Cứu mạng!” Ân Nhược Triệt giãy giụa tán loạn nhưng vô hiệu.

“Thầy à, lá gan của thầy đúng là càng ngày càng lớn. Lần này phải thật sự nghiêm trị mới được!”

“Đừng! Không được! Chỗ này là khoa mỹ thuật! Lát nữa sẽ có người... A.....”

46. Quyển 2 - Chương 11: Tình Yêu Của An Dương

(Tiểu Phiên Ngoại)

An Dương đã bước sang tuổi ba mươi.

Bao năm nay hắn vẫn sống một thân một mình như vậy.

Hắn đã từng yêu phụ nữ.

Nhưng chữ “tình” ủy mị thời niên thiếu đã rạch vào tim hắn hàng vạn vết dao. Hắn có thể thỏa mãn những yêu cầu vô tận của họ, họ cũng có thể khóa lấp phần nào tâm hồn hắn. Nhưng trong số những con người ấy, không một ai thật sự yêu hắn, thứ họ yêu chỉ là tiền của hắn, địa vị của hắn.....

Sau này hắn còn yêu cả đàn ông.

Vốn tưởng đồng tính luyện ái rất đơn thuần. Không ngờ hắn lại tiếp tục sai lầm lần nữa. Sau lưng hắn, người đàn ông mà hắn yêu thương lại lạnh lùng cười cợt chế giễu hắn, bảo hắn chỉ là tên gốc không hơn không kém. Giây phút ấy, trái tim hắn đã hoàn toàn nguội lạnh.....

Nếu như hắn cứ ngu ngốc sống thật với con người mình, ai sẽ quan tâm đến hắn? Hay chỉ mình hắn gánh chịu mất mát?

An Dương bắt đầu thay đổi, hắn khoác lên người mình những tính cách không thuộc về bản chất.

Mọi người đều thích những thứ tốt đẹp. Vì thế hắn cố biến mình thành mẫu đàn ông khiến tất cả phải ngưỡng mộ. Chắc chắn, rộng lượng, tao nhã và ôn tồn.

Suốt bao năm rồi hắn vẫn sống trong lớp vỏ khô cứng ấy. Tuy không có lấy mấy may hạnh phúc, nhưng ít ra, hắn cũng không phải bị tổn thương.

Cho đến khi... hắn gặp anh.

Con người đã vẽ nên bức tranh hoa mai rung động lòng người ấy. Con người mà hắn còn chưa kịp biết tên.

Sau khi hắn quay về, từng cái chau mày, từng cái nhướn cười của anh cứ tái hiện trong tâm trí hắn, không thể gạt đi, không thể quên lãng. Cuối cùng, hắn không thể kiềm chế được mà chạy đến tìm anh. Thậm chí sẵn sàng trả bất kì giá nào để có được anh.

Nhưng ngay cái khoảnh khắc hắn ghì chặt anh xuống giường. Đôi mắt trong suốt thuần khiết kia lại không ngừng thanh tẩy tâm hồn ô uế của hắn.

Giây phút đó, An Dương bỗng khao khát được yêu.....

An Dương đã từng cảm hận thứ tình yêu dối trá bản thủ của cuộc đời, hắn từng thề cho đến chết cũng không muốn yêu thêm bất kì ai. Thế nhưng... khi người thanh niên ấy giờ cao tầm gia huy vô dụng ngổ ngàng kia lên... An Dương đã không thể nhịn cười... Tên gốc ấy!

An Dương cuối cùng đã thả anh ra.....

Ai có thể tưởng tượng, một người luôn miệt thị đàn ông như hắn lại đi cầu xin cơ hội được theo đuổi anh. Ai có thể tưởng tượng, một kẻ không thèm liếc nhìn đàn ông như hắn lại cam tâm tình nguyện được ở bên dưới cơ thể mỏng manh của anh?

An Dương luôn nghĩ không đánh thì làm sao biết được bản thân thành hay bại. Nhưng lúc này đây, hắn thật sự không có trong tay nửa phần chiến thắng. Không phải vì hắn kém cỏi. Mà bởi vì ý chí quật cường của tên nhóc họ Lạc con kia, bởi sự ngạo mạn bất chấp tất cả của kẻ ấy. Mặc dù là đối thủ, nhưng hắn vẫn không khỏi thầm khâm phục trong lòng.

An Dương biết, tình yêu của họ vốn không phải trò đùa. Đó là thứ tình yêu hắn luôn ao ước nhưng chưa một lần có thể chạm vào.....

An Dương cũng biết... Thật ra ngay từ đầu, hắn đã thua. Nhưng hắn vẫn muốn cố gắng đến cùng. Cho dù không có được anh, thì ít nhất hắn cũng có thể cảm nhận được tình yêu của bọn họ. Vì đã lâu lắm rồi, hắn không còn trông thấy một tình yêu thật sự.

An Dương yêu anh, thứ tình cảm đã hồi sinh trái tim nguội lạnh của hắn.

Nhưng, hắn cũng không yêu anh.....

Hắn đã tự nghĩ cho mình một hạ sách cuối cùng. Nếu không chiếm được anh, thì sẽ tiếp tục yêu anh trong câm lặng, tuyệt nhiên không hé nửa lời.....

Thật sự, hắn rất cảm ơn anh vì đã cho hắn cơ hội tìm lại trái tim đã mất của mình.

Chỉ có điều... Trái tim của hắn, liệu có ai thấu hiểu?

...

Hôm nay, hắn đưa đến cho anh một chậu cây hồ điệp.

An Dương rót một ly rượu Tequila, đứng dựa mình vào cửa sổ, ngắm nhìn thành phố bao la trước mắt mình, bàn tay nhẹ nhàng lắc ly rượu sóng sánh.

Ai cũng biết ý nghĩa của hoa hồ điệp là nỗi nhớ mong.

Nhưng khi hắn tặng hoa hồ điệp lại mang một hàm ý khác: ràng buộc.

An Dương nhấp một ngụm rượu mạnh.

Hắn và Ân Nhược Triệt, là ai ràng buộc ai đây?

47. Quyển 2 - Chương 12: Bốc Thăm

Phong Dương đang háo hức chuẩn bị cho lễ kỷ niệm ngày thành lập trường thường niên.

“Kỷ niệm ngày thành lập trường là cái quỷ gì?” Lạc Dĩ Mạt quay sang một kẻ bất kì trong đám đông, hỏi. “Trường chúng ta có hội sinh viên sao?”

Khước Diệc Phiền nhìn một loạt gương mặt tối sầm của thành viên Hội sinh viên, đồng cảm nói: “Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường chính là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường. Đó cũng chính là cơ hội vui chơi hiếm hoi của những nam sinh đáng thương ở Phong Dương. Còn câu hỏi về Hội sinh viên thì... Hội sinh viên chính là đám người đang đứng trước mặt cậu đấy. Cậu và thầy Ân vừa chuyển đến nên tất nhiên không biết!”

“Vậy mấy người tìm thầy Ân làm gì?” Lạc Dĩ Mạt dù chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng vẫn hậm hực hỏi.

“Chuyện đó... Là như vậy.....”

Hội trưởng Hội sinh viên vắt vẻo lau lau vầng trán đã tứa đầy mồ hôi lạnh.

Sao cậu lại xui xẻo gặp phải cái thứ hung thần này chứ?

“Hằng năm, tất cả giáo viên và sinh viên đều thông qua hình thức bốc thăm, quyết định người trở thành Công chúa của ngày lễ kỷ niệm thành lập trường. Nếu ai bốc được lá thăm có chữ “Công chúa” bên trong thì sẽ được chọn...”

“Vậy thì liên can gì đến bọn tôi? Cậu muốn tìm thầy làm cái gì?” Lời Lạc Dĩ Mạt nói ra cũng chính là câu mà Ân Nhược Triệt muốn hỏi.

“Dĩ Mạt.” Khước Diệc Phiền quyết định làm phước giúp đỡ hội trưởng hội sinh viên đáng thương kia một tay. “Cậu ấy vừa nãy đã nói là ‘tất cả giáo viên và sinh viên’, dĩ nhiên là có cả thầy Ân trong ấy.”

Dừng lại ít phút, Khước Diệc Phiền nhìn sơ là biết ngay suy nghĩ của Lạc Dĩ Mạt, liền vỗ vỗ vai hắn tiếp tục nói.

“Lần này, tuyệt đối cậu không được từ chối đâu. Bằng không sẽ quét sạch hứng thú của mọi người. Cậu nên nhớ rằng, cái này chính là quy củ truyền thống của Phong Dương, không ai có thể thay đổi được!”

Nếu như Lạc Dĩ Mạt kia là ác quỷ tái sinh, thì Khước Diệc Phiền chính là thiên thần do Chúa phái đến để cứu độ chúng sinh trong cơn khốn đốn. Hội trưởng hội sinh viên cảm động đến rơi nước mắt.

“Thùng thăm ở đâu? Tôi muốn bốc trước.” Sau khi giải thích cho Lạc Dĩ Mạt xong, Khước Diệc Phiền quay sang hỏi hội trưởng hội sinh viên.

Khi bàn tay của Khước Diệc Phiền bỏ vào trong thùng thăm. Tất cả nam sinh ở Phong Dương đều cứng đờ người vì xúc động, trong miệng thì không ngừng lẩm bẩm cầu nguyện. Nghìn vạn lần đừng để chuyện ngẫu nhiên tàn nhẫn ấy xảy ra!

Khước Diệc Phiền dương dương tự đắc cầm lá thăm trong tay, một tờ giấy trắng.

Mọi người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, Dĩ Mạt, tới phiên cậu.” Khước Diệc Phiền đưa thùng thăm đến trước mặt Dĩ Mạt. “Bốc cho kĩ vào. Đã bốc trúng rồi thì không từ chối được đâu.”

Lạc Dĩ Mạt hừ một tiếng rồi lấy đại một mảnh giấy trong thùng ra.

Tiếp ngay đó là kẻ đang nóng lòng muốn chơi xổ số, Ân Nhược Triệt.

“Viết cái gì?” Lạc Dĩ Mạt cúi đầu nhìn, Ân Nhược Triệt đã im phăng phắc nửa buổi rồi. Quả đúng là làm điềm gở.

“Không phải thấy chứ?” Khước Diệc Phiền còn hoảng sợ hơn. “Mọi người chờ thêm chút nữa.”

Về hoảng loạn của bọn họ khiến cho hội trưởng hội học sinh cũng muốn ngừng thở đến nơi. Hội học sinh không lẽ lại xui xẻo đến vậy? Thầy Ân tuy rằng rất xinh đẹp, thừa tiêu chuẩn để làm công chúa. Tuy nhiên, cái tên ác quỷ họ Lạc kia chính là kẻ lòng dạ khó lường, vô cùng hiểm độc a!

Lạc Dĩ Mạt và Khước Diệc Phiền, kẻ trái người phải, không ngừng xáp vào để xem được mẫu giấy, vô thức kẹp chặt Ân Nhược Triệt ở chính giữa.

“Rốt cuộc là viết cái gì?” Lạc Dĩ Mạt hỏi.

Ân Nhược Triệt rút cổ, giơ tờ giấy có ghi hai chữ ‘công chúa’ tinh tế trong tay ra, chỉ đủ cho hai người kia xem.

Khước Diệc Phiền bất lực lấy tay vỗ trán, thống khổ rên rỉ.

“Từ chối đi.” Lạc Dĩ Mạt nói.

“Không được.” Khước Diệc Phiền lắc đầu. “Dù là ai cũng không thể từ chối. Lần trước cũng có người sống chết không chịu nhận lời. Kết quả là... khai trừ.”

“Công chúa thì phải làm gì?” Lạc Dĩ Mạt căng thẳng không kém gì Ân Nhược Triệt.

“Cũng không có gì ghê gớm. Chỉ là mặc một bộ trang phục nữ, đi lòng vòng biểu diễn cho mọi người xem thôi...” Khước Diệc Phiền nhẹ nhàng từ tốn thả mấy quả bom tấn vào tai Lạc Dĩ Mạt.

“Cậu nói cái gì?!” Lạc Dĩ Mạt gào lên. “Nhất định phải từ chối.”

“Dĩ Mạt, chuyện này đối với thầy Ân quả là không được tốt lắm. Hội sinh viên đã bỏ bao công sức chuẩn bị. Những lần trước tổ chức, ít ra thì người được chọn cũng cầm cự đến nửa thời gian quy định. Đằng này chỉ mới bắt đầu mà thầy đã.....”

“Có cách nào không?” Lạc Dĩ Mạt hỏi.

Ân Nhược Triệt hết quay trái rồi quay phải, nhìn hai học trò yêu quý đang khổ não vì anh.

“Không còn cách nào khác.”

...

“Xin lỗi.....” Hội trưởng hội sinh viên chậm chậm, khề khàng, từ từ bước đến. Cậu ta thật sự không muốn quấy rầy bọn họ chút nào đâu, nhưng quả là cậu ấy còn rất nhiều chuyện phải làm...

“Có thể cho tôi xem thăm của mọi người được không?”

Nhiệt độ chung quanh đột nhiên rớt xuống âm mười mấy độ, Lạc Dĩ Mạt chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống xoáy sâu vào kẻ đang run rẩy trước mặt hắn. Hắn xiết chặt tờ giấy trong tay mình, ném thẳng về phía hội trưởng.

Trên tờ giấy mà Lạc Dĩ Mạt quăng cho cậu ta rõ ràng rành mạch hai chữ chói lóa không lẫn vào đâu được...

Công chúa!

Hội trưởng hội học sinh lăn đùng ra chết ngất.....

48. Quyển 2 - Chương 13: Buổi Diễn Của Dĩ Mạt

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

“Thầy thật sự không đi xem Dĩ Mạt chuẩn bị sao?” Các tiết mục đã trình diễn được phân nửa, Khước Diệc Phiền thấp giọng hỏi Ân Nhược Triệt.

Nghe thấy vậy, Ân Nhược Triệt lập tức lắc đầu lia lịa. Có trời mới biết Lạc Dĩ Mạt trong trang phục phụ nữ đáng sợ đến mức nào.

Ngay từ đầu, anh cũng đã giúp hắn thử vài bộ. Nhưng khi mấy chiếc váy lòn lẹt ấy khoác lên người Lạc Dĩ Mạt thì... tất cả đều bất tỉnh. Vốn tưởng tượng mạo tuấn tú của Lạc Dĩ Mạt khi mặc nữ trang sẽ khiến mọi người ít nhiều mê mẩn. Nào ngờ... kết quả là bá tánh bị dọa đến chết khiếp.

Cơ thể cao ráo của Lạc Dĩ Mạt khi mặc chiếc váy nhỏ nhắn ấy liền để lộ ra bờ vai ngang sọc, nhìn qua đã choáng váng. Hơn nữa eo lại thắt quá chặt, dễ dàng có cơ hội chiêm ngưỡng sáu múi cơ bụng rắn rỏi của hắn sau lớp vải. Đáng sợ nhất là phần hông to như măng xà vì thường xuyên được... rèn luyện lên xuống của hắn, khiến mọi người nhìn đến lợm nhợm.

Vì vậy... Để hình tượng Lạc Dĩ Mạt anh tuấn trong lòng anh không bị hủy diệt, Ân Nhược Triệt có chết cũng không đi. Tuy rằng, anh biết, hắn là vì anh mới thành ra như vậy. Anh rất cảm kích trước sự hi sinh của hắn. Nhưng... anh càng sợ mấy bộ quần áo kia hơn.

“Thầy, không đáng sợ như thầy nghĩ đâu. Trang phục vừa được đổi lại, Dĩ Mạt mặc vào quả là không tệ.” Khước Diệc Phiền ra sức trấn an anh. “Thầy thật sự không đi ư?”

“Không đi!” Ân Nhược Triệt khẳng định chắc nịch, so với sớm một mình tử trận, thì chết chung với toàn bộ giáo viên và sinh viên sẽ ít khủng khiếp hơn nhiều.

“Vậy được rồi, thầy chờ ở đây, em đã đồng ý với Dĩ Mạt sẽ giúp cậu ấy hóa trang. Cậu ấy bảo không muốn mấy tên trong Hội sinh viên đáng ghét kia hủy hoại mặt mình.” Khước Diệc Phiền vẫy vẫy tay. “Chốc nữa gặp lại.”

“Gặp lại sau.” Ân Nhược Triệt đáp.

Hủy hoại mặt hấn? Mặt hấn còn có cái gì chưa bị hủy hoại ư? Ân Nhược Triệt thâm rùng mình ớn lạnh.

“Nhược Triệt.”

“An Dương? Anh sao lại đến đây?” Ân Nhược Triệt giật mình hỏi.

“Hàng năm tôi đều được mời đến.” An Dương ngồi xuống chỗ Khước Diệc Phiến vừa ngồi ban nãy. “Hôm nay đến góp vui một chút cũng tốt. A? Tên nhóc họ Lạc đâu? Không phải tên nhóc ấy từng giờ từng phút đều ở bên cạnh cậu sao?”

“Cậu ấy?” Ân Nhược Triệt cười khở một tiếng. “Cậu ấy đang chuẩn bị bên trong..... Ai~..... Vui vẻ đến kinh dị luôn..... Lát nữa anh sẽ thấy.”

An Dương nhìn thấy biểu cảm kỳ lạ trên mặt anh, không hỏi thêm nữa, theo ánh mắt của anh mà nhìn lên sân khấu, nơi mấy nam sinh đang hăng hái biểu diễn.

“Mọi người, nhân vật quan trọng của chúng ta đã chuẩn bị xong!” Người chủ trì đứng giữa sân khấu hô to. “Bây giờ cũng là lúc bắt đầu tiết mục chính a~!”

Không khí dưới khán đài cũng đột ngột sôi nổi, tiếng cười nói trò chuyện cứ xôn xao không dứt.

“Sao cậu lại căng thẳng như vậy?” Một cánh tay của An Dương bỗng nhiên bị Ân Nhược Triệt ôm lấy, bàn tay đang lo lắng không ngừng toát mồ hôi lạnh càng lúc càng vô thức xiết chặt hơn.

Ân Nhược Triệt không trả lời hấn, ánh nhìn khẩn trương của anh dán chặt về phía sân khấu.

Sau đó, anh ngậy người.....

Lạc Dĩ Mạt trong y phục ki mô nô của công chúa Nhật Bản thời chiến quốc. Trang phục rộng rãi vừa vặn che đi thân thể trắng kiện của hấn. Mái tóc dài đen óng mềm mại rũ xuống. Trên gương mặt là lớp trang điểm nhẹ nhàng tinh tế. Tuy không thể gọi là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng đủ khiến kẻ khác không thể rời mắt.

Ân Nhược Triệt triệt để hóa đá, nắm chặt lấy tay An Dương không chịu buông ra.

An Dương cũng vui vẻ tận dụng cơ hội gần gũi anh. Vì vậy nhanh chóng “hóa khách thành chủ”, nắm lấy tay anh, thân người cũng tự nhiên xích lại, hít hà hương thơm trên tóc anh, đôi môi lơ đãng lướt nhẹ lên mặt anh cùng cái cổ thanh mảnh xinh đẹp.

Tất cả những thứ ấy tất nhiên không qua khỏi mắt Lạc Dĩ Mạt.

Hấn đã vì ai mà hi sinh như vậy? Thế mà cái tên đần độn kia lại để mặc cho kẻ khác lợi dụng, không chút phản kháng.

Đáng hận nhất chính là... An Dương khi nhìn thấy ánh mắt hừng hực lửa giận của hấn, liền ngừng vuốt ve những sợi tóc gần tai anh, nhẹ nhàng chuyển đến mơn trớn vành tai của Ân Nhược Triệt. Sau đó ngang tàng chạm đến gương mặt nhỏ nhắn của anh, thỏa thuê sờ nắn.

Rõ ràng là đang thị uy trước mặt hấn.

“Vậy tiếp theo, nhân ngày thành lập trường công chúa của chúng ta sẽ.....”

“An Dương!” Người chủ trì chưa nói hết câu đã bị Lạc Dĩ Mạt cướp lời.

Mọi người bên dưới đột nhiên im lặng, bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về phía Lạc Dĩ Mạt. Bao gồm cả Ân Nhược Triệt ngốc nghếch đang bị người ta ngang nhiên sờ sỗ kia.

“An Dương tiên sinh, chẳng hay ngài có thể lên trên sân khấu giúp Dĩ Mạt biểu diễn được không?”

Lời nói của hấn chẳng khác nào viên sỏi nhỏ ném giữa mặt hồ tĩnh lặng, chẳng mấy chốc mọi người dưới đài lại ồn ào hấn lên.

Đó có phải chính là vị giáo sư An Dương bao nhiêu lần nhận thư mời đều không đến hay không?

An Dương không ngờ là hắn lại dùng đến chiêu này. Tuy nhiên bị chỉ mặt đọc tên như thế, An Dương dù không tình nguyện cũng không biết làm gì khác ngoài để lại đám đông reo hò đằng sau mà bước lên sân khấu.

“Cậu cần tôi làm gì.” Sân khấu nháy mắt một cái đã trở thành vô đài, hai người đàn ông cứ thế đứng nhìn nhau giằng co.

“Hôm nay, Dĩ Mạt bêu xấu.....” Nói xong, Lạc Dĩ Mạt liền cởi áo ngoài của bộ trang phục công chúa xuống. Sau đó mỉm cười nhìn An Dương nói: “Nhờ giáo sư tháo thắt lưng giùm Dĩ Mạt!”

Tiếp đến, kịch vui liền diễn ra. Không biết An Dương vì sao lại đồng ý cởi thắt lưng giùm cho Mạt, Lạc Dĩ Mạt lại chẳng khác nào diễn viên hài trên truyền hình, xoay vòng vòng trong chiếc thắt lưng của chiếc váy ki mô nô.

Mọi người bên dưới ai nấy đều thất thần. Cái cảnh này... sao cứ thấy quen quen?

An Dương dường như biến thành mấy lão chính khách háo sắc thời Chiến quốc. Còn Lạc Dĩ Mạt liền trở thành một kỹ nữ “chỉ bán thân chứ không bán nghệ” ...

Thắt lưng dài dằng dặc của Lạc Dĩ Mạt vẫn ở trong tay An Dương, trang phục công chúa từ từ trượt xuống vai của hắn. Tư thế như vậy, quả là khá giống phi tử ngày xưa lúc chuẩn bị tắm rửa...

Khi Lạc Dĩ Mạt cởi sạch y phục trên người, chỉ còn sót lại chiếc quần trong cực kì nam tính, sau đó liền hướng mắt xuống bàn dân thiên hạ bên dưới, kiêu diễm chớp chớp mắt nói:

“Có muốn cởi nữa hay không? Cởi thêm nữa sẽ có nhiều thứ để xem lắm!”

Cùng với mái tóc giả đen mượt như thác nước và gương mặt xinh đẹp kia... lại là một thân thể nam tính của một tên con trai, đã vậy còn có chiếc quần lót bó sát chỉ chờ bị kéo xuống kia.

Lễ kỷ niệm trường năm đó, trong lòng từng người ở Phong Dương, đều trở thành một kí ức đáng sợ vĩnh viễn không thể phai mờ.

Từ ngày Lạc Dĩ Mạt phá hủy hình tượng công chúa, những năm về sau, không ai còn dám nhắc lại vấn đề này, mặc dù đó đã là truyền thống của Phong Dương nhiều năm nay.....

49. Quyển 2 - Chương 14: Trong Im Lặng

Màn trình diễn làm tất cả mọi người sửng sốt cuối cùng cũng chấm dứt.

Ân Nhược Triệt và An Dương tiếp tục thưởng thức các tiết mục khác của buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Đi dạo một vòng cũng chán, nên cả hai quyết định dừng ở rạp chiếu phim một chút để giải trí.

“Cậu đã sớm biết chuyện tên nhóc họ Lạc sẽ mặc trang phục nữ rồi à?” Trước lúc mở màn, An Dương ngồi cạnh anh lên tiếng hỏi.

“Biết chứ, cậu ấy là vì tôi mới thành ra thế này. Chỉ là, không ngờ cậu ấy lại biểu diễn một tiết mục đặc sắc như vậy.....”

Nghĩ đến Lạc Dĩ Mạt gần như không còn một mảnh vải đứng trên sân khấu, sau cùng còn giở cái trò hỏi mọi người có muốn hắn cởi tiếp hay không. Tim anh lúc ấy chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vừa vì lo lắng, vừa do hưng phấn...

“Tên nhóc ấy vì cậu mà biểu diễn?”

“Vâng, bởi vì người ngẫu nhiên bốc trúng thăm công chúa của buổi lễ...” Ân Nhược Triệt chỉ chỉ vào mũi mình nói: “... là tôi.....”

An Dương bật cười thành tiếng, nếu như là hắn, hắn cũng sẽ thay anh mà làm chuyện mất mặt này. Ai lại có thể để mặc anh đứng đấy trên sân khấu để cho thiên hạ thỏa sức ngắm nghía chứ?

Tuy nhiên, Lạc Dĩ Mạt dùng chiêu này quả thật lợi hại. An Dương trong lòng cũng khâm phục mấy phần. Sau khi bộ phim bắt đầu bọn họ vẫn thảnh thơi trò chuyện vài câu. Nhưng cuối cùng Ân Nhược Triệt cũng bị cuốn vào tình tiết trong phim. An Dương cũng lịch sự không nói thêm nữa.

Ân Nhược Triệt vốn là người không thể tập trung vào hai việc cùng một lúc. Một khi đã tập trung vào việc gì, bất kể xung quanh có xảy ra chuyện trọng đại thế nào cũng không chút quan tâm.

Bên trái có người rời đi, Ân Nhược Triệt không hề phát hiện. Ngay cả khi có kẻ khác ngồi vào, anh cũng không hay biết. Đến khi khóa quần bị ai đó kéo xuống, Ân Nhược Triệt mới phát giác người vừa ngồi xuống bên cạnh anh... chính là Lạc Dĩ Mạt.

“Suyt! Thầy muốn để An Dương phát hiện sao?”

Bàn tay tàn ác của Lạc Dĩ Mạt luồn vào bên trong quần của Ân Nhược Triệt, nắm lấy thứ dục vọng đang mềm nhũn của anh, bắt đầu đùa bỡn.

“..... Ừ.....” Khoái cảm nảy sinh đột ngột khiến anh thiếu điều la lên. Anh mở to mắt kinh ngạc nhìn về mặt thản nhiên của Lạc Dĩ Mạt, vùng vẫy đòi hắt tay hẩn ra.

“Thầy, đừng nhúc nhích. Nếu không sẽ bị mọi người phát hiện đấy. Thầy cứ xem phim bình thường đi.....” Nói xong hẩn lại dùng lực nắm chặt thứ đã cứng lên trong tay mình.

Ân Nhược Triệt cắn môi, hơi nghiêng người nhìn về phía An Dương, kẻ vẫn đang ngồi nghiêm túc tiếp tục theo dõi bộ phim, hoàn toàn không hay biết những chuyện bọn họ đang làm ngay bên cạnh. Anh bất giác thở hắt ra.

“Trong hoàn cảnh thế này, thầy vẫn có tâm trí nhìn gã đàn ông khác.” Lạc Dĩ Mạt đột nhiên xiết chặt lấy thân dưới của anh, không có ý thả lỏng.

“Thầy, giờ chân lên cao một chút. Bằng không em sẽ không buông tay ra đâu!”

Ân Nhược Triệt không còn chút sức lực ngoan ngoãn giờ chân lên. Bàn tay của Lạc Dĩ Mạt luồn theo khe hở, nhanh chóng đặt lên cái động nhỏ của anh. Sau khi nhẹ nhàng xoa nắn vài cái đã dễ dàng tiến vào.

“Thầy, sao lại dễ dàng chui lọt thế này?”

“..... Ừm.....” Ân Nhược Triệt muốn hét thẳng vào mặt hẩn. Cái ấy không phải là do hẩn trước buổi lễ tự nhiên bộc phát thú tính, hành hạ anh một cách tàn nhẫn hay sao. Do thời gian quá cấp bách, anh còn chưa kịp xử lý hậu quả.

“Bên trong thầy, toàn là thứ của em! Nhiều thật đấy, chỉ cần một cái đẩy nhẹ là đã tràn ra thế này. Thầy có cảm thấy được không?” Lạc Dĩ Mạt ghé sát lại, phả từng đợt hơi nóng vào tai anh, ngón tay cũng bắt đầu thông thả đâm rút.

“Đừng, đừng như vậy.....” Lí trí của Ân Nhược Triệt đang dần mất đi. Đồng thời bị những lời bông đùa của Lạc Dĩ Mạt kích thích, không kiềm được kêu lên.

“Thầy quả là thiếu thành thật!” Lạc Dĩ Mạt rút đầu ngón tay ra khỏi người anh. Sau đó từ trong túi áo, nhanh chóng đẩy vào thứ gì đấy.

“Nói cho em biết. Lúc An Dương sờ thầy, thầy đang làm gì?”

“An Dương? Không có..... A..... Cậu cho cái gì vào?” Ân Nhược Triệt trợn lớn mắt nhìn Lạc Dĩ Mạt.

“Thầy đang nói dối, vì vậy phải nghiêm phạt.” Lạc Dĩ Mạt nhẹ nhàng đẩy tới đẩy lui viên bi nhỏ vừa bỏ vào người anh.

“Em hỏi tiếp. Vì không muốn để em tìm thấy nên thầy với An Dương mới đến chỗ này phải không?”

“Không... có... A..... Ừ.....”

“Nói dối!” Lạc Dĩ Mạt lại bỏ thêm một viên khác. “Cuối cùng, thầy nói cho em biết là thầy muốn thế nào!”

“Đừng..... Ừ.....”

“Thầy quả là rất thiếu thành thật đấy!”

Ba viên bi xa lạ không ngừng giầy vò cơ thể Ân Nhược Triệt. Từng chút từng chút một tiến vào trong. Từng chút từng chút một chạm đến điểm nhạy cảm sâu thẳm trong anh. Phần hạ thể tràn đầy khao khát cũng vô thức đứng thẳng lên.

Lạc Dĩ Mạt vô như không biết khao khát đang thiêu đốt cơ thể anh, vẫn nhiệt tình vuốt ve phần thân thể đang dựng đứng phía trước, vừa xiết chặt vừa dùng ngón tay cái không ngừng ấn xuống kiểm chế. Phần đàn ông của anh trong tay hắn không ngớt run rẩy.

Ân Nhược Triệt vô thức nẩy hông mình về phía hắn, hông tìm kiếm chút ma sát làm dịu đi ngọn lửa bên dưới...

“Tiếng của thầy càng lúc càng lớn đấy.” Lạc Dĩ Mạt vui vẻ thưởng thức gương mặt đỏ lựng của anh trong bóng tối, vát vả hô hấp từng hóp, từng hóp không khí. Đôi mắt ướt át của Ân Nhược Triệt nhìn về phía hắn, bên trong ánh lên tia nhìn tha thiết cầu khẩn.

“Thầy, nói cho em biết đi, thầy muốn gì?”

“Muốn..... Tôi muốn..... Dĩ Mạt..... Cho... Cho tôi.....” Ân Nhược Triệt nài nỉ một cách ngắt quãng.

“Được rồi, đây là thầy muốn đấy nhé, em sẽ cho.” Lạc Dĩ Mạt ấn xuống đôi môi đang hé mở một nụ hôn sâu. Sau khi hắn buông anh ra, từ khoe môi Ân Nhược Triệt ứa ra dòng nước bạc lấp lánh giữa những luồng ánh sáng mờ ảo từ màn ảnh. Lạc Dĩ Mạt không kiềm được nuốt nước bọt, vội vã giúp anh chỉnh sơ lại quần áo rồi dịu dàng đứng dậy.

“Thầy, thầy có đi được không?”

Ngoài miệng thì dịu dàng như vậy, nhưng bàn tay bên dưới vẫn tiếp tục làm chuyện đáng xấu hổ. Những ngón tay dài vẫn để nguyên trong quần anh, không ngừng đẩy ba viên bi vào sâu hơn.

“..... Ừm.....” Chân Ân Nhược Triệt đã trở nên mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã lại lên ghế. Lạc Dĩ Mạt lập tức đưa tay kéo anh lại, để toàn thân Ân Nhược Triệt dựa hẳn vào người mình. Đại não của anh bây giờ hoàn toàn hỗn loạn, tuyệt nhiên không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì, cứ để mặc người con trai kia muốn làm gì thì làm.

“An tiên sinh.” Lạc Dĩ Mạt vòng tay qua eo anh, quay sang An Dương nói: “Tôi cùng thầy có chuyện phải đi trước, ngài cứ từ từ thưởng thức.”

An Dương nhìn hai bóng dáng kia biến mất trong bóng tối, khoe miệng khe khẽ vẽ nên một nụ cười khổ sở.

Tên nhóc con họ Lạc này. Hắn muốn thị uy trước mặt mình đến vậy ư? Những thứ bọn họ vừa làm ban nãy, ngay từ đầu hắn đã cố tình để cho mình biết.....

An Dương chán nản lấy di động ra, từ từ đặt lên tai...

“Triều Đình, đến đón tôi. Hôm nay tôi không muốn lái xe.....”

Ân Nhược Triệt đã đi rồi, hắn cũng không muốn ở lại nơi này nữa. An Dương chậm rãi đứng dậy, rời khỏi rạp chiếu phim.

Biểu cảm của Ân Nhược Triệt thật quá đáng yêu. Khiến hắn không thể nào không nhớ đến....

An Dương buông tiếng thở dài, ngồi lặng im trên xe của Trữ Triều Đình.

“An Dương, tội gì phải như vậy.....” Trữ Triều Đình qua kính xe thấy được vẻ chán nản của An Dương, bất giác lên tiếng.

“Cậu không hiểu được đâu.” An Dương ngả đầu dựa hẳn vào lưng ghế phía sau. “Dù tôi biết không thể chiếm được cậu ấy nhưng vẫn không thể ngừng lại. Triều Đình, cậu có biết là vì sao không?”

“Không biết.” Trữ Triều Đình khẽ lắc đầu.

“Bởi vì tôi yêu cậu ấy.....”

Bàn tay đang giữ chặt tay lái của Trữ Triều Đình chợt buông lỏng.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy con người cạo ngạo kia đau đớn đến nhường này. Ở nơi nào đấy tận sâu thẳm con tim, có cái gì chợt thất lại.....

“Triều Đình, bật nhạc lên đi.”

Trữ Triều Đình không nói gì thêm, lẳng lặng mở radio trên xe. Một giọng hát ai oán từ trong đài vọng ra, khiến bầu không khí vốn đã ảo não càng thêm ngột ngạt.....

“..... Tình yêu tôi trao cho em vẫn mãi giấu mình trong im lặng. Ngay từ lúc bắt đầu đã không dám tham lam mong đợi gì hơn. Thế nhưng đến cuối cùng lại đau đớn nhận ra... yêu là cần đáp trả.....”

An Dương cười chua chát, ngay cả bản nhạc này cũng thương xót cho hắn hay sao.....

50. Quyển 2 - Chương 15: Sự Chủ Động Của Tiểu Triệt

Ân Nhược Triệt vừa bước vào cửa đã ngồi quỵ trên mặt đất, đầu cúi gục xuống vất vả hô hấp.

“Thầy không khỏe sao?” Lạc Dĩ Mạt ngồi xổm trước mặt anh, gương đôi mắt ngây thơ nhìn Ân Nhược Triệt.

“Rất... Rất khó chịu.....” Ân Nhược Triệt nắm chặt vạt áo của hắn, nghẹn ngào nói. “Dĩ Mạt..... Thật sự rất khó chịu.....”

“Thật vậy sao? Để em xem.” Lạc Dĩ Mạt đặt tay lên quần anh, thứ bên dưới lớp vải thật sự đang sưng phồng lên. “Đúng là cứng quá rồi! Phía sau thế nào? Cho em xem.”

Ân Nhược Triệt quỳ gối xuống đất để mặc cho hắn vuốt ve hạ thể của mình. Cả thân người rã rời không biết làm gì khác ngoài cố gắng ôm lấy vai của Lạc Dĩ Mạt. Bàn tay tàn ác của hắn thông thả ấn ấn vào chỗ lõm đằng sau quần anh, nhẹ nhàng dùng ngón tay đẩy đẩy về phía trước.

” Dĩ... Dĩ Mạt..... Đừng như vậy..... Cùng tôi... Làm cùng tôi đi... có được không.....” Ân Nhược Triệt dùng đôi mắt ngập nước van xin.

Lạc Dĩ Mạt không hề để ý đến bộ dạng đáng thương của người đối diện. Mạnh bạo xộc tay thẳng vào trong quần anh.

“Oa! Bên trong thầy đã ướt đến thế này kia à! Thầy, em không ngờ thầy lại biến thái như thế! Mỗi lần ở nơi công cộng thầy đều hưng phấn khó lường. Thầy thích được người khác nhìn sao?”

Ân Nhược Triệt dựa đầu vào vai Lạc Dĩ Mạt, nâng thân dưới lên, vô thức nẩy nhẹ. Cánh tay của người con trai kia đang kê sát bụng anh, mang theo những ngón tay đầy ma lực đi thẳng vào cái động nhỏ đang bị ba viên bi dần vật. Tay hắn cứ thế tiến vào, hoàn toàn không chút trở ngại.

“Thầy xem, bên trong thầy đang nhiệt tình nuốt chửng tay em!”

Ba viên bi to lớn cùng nhau chuyển động hòa quyện cùng nhịp điệu đưa đẩy của hai ngón tay của hắn khiến cho cái huyệt nhỏ bên dưới của Ân Nhược Triệt như muốn rách toát.

“Đừng..... Ừ a... Như thế là... hành hạ... tôi.....”

Lạc Dĩ Mạt hôm nay đối với những khẩn cầu của anh đều thờ như không nghe không thấy, vẫn tiếp tục làm chuyện của mình, còn không ngừng dùng giọng điệu khiêu khích dần vật anh.

“Thầy, chúng ta lên giường có được không?”

“Đừng..... Tôi chịu hết nổi rồi... Cậu... Cậu làm ngay ở đây đi.....” Ân Nhược Triệt khẽ lắc đầu. Anh bây giờ còn hơi sức nào mà lên giường kia chứ?

“Thế nhưng, thầy à, đây là cửa ra vào mà.....”

“Lạc Dĩ Mạt..... Cậu là tên xấu xa.....”

Ân Nhược Triệt gần như bị dục vọng bóp nghẹt. Không biết lấy đâu ra sức lực xô mạnh Lạc Dĩ Mạt ra sau. Ngay khi hắn còn chưa kịp phản ứng, anh đã sẵn tới, chủ động ép môi mình lên môi hắn.

Một nụ hôn chẳng chút kỹ xảo nhưng quyến đến điên cuồng.

Ân Nhược Triệt giật phăng chiếc quần trên người mình. Nắm lấy tay người con trai đối diện tự động vuốt ve thân trước của bản thân.

Tay kia muốn lấy ngay ba viên bi độc ác đang hành hạ mình ra. Nhưng những đầu ngón tay run rẩy chỉ khiến chúng càng lúc càng vào sâu hơn. Toàn thân anh nường nường như bốc hỏa, bất giác lắc hông. Dù anh cố gắng đến nhường nào thì đằng sau vẫn không ngừng sưng lên. Bây giờ, anh chỉ muốn được thỏa mãn mà thôi!

Lạc Dĩ Mạt cười thầm trong lòng.

Xem ra tiểu bảo bối của hắn quả thật nhìn không nổi nữa rồi!

Hắn cũng không muốn vội vàng chủ động làm gì. Cứ tùy ý anh muốn làm gì thì làm. Tự ý hôn môi, tự ý ăn hắn... Còn hắn chỉ nhàn nhã vui vẻ thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

“Dĩ Mạt..... Tôi không được rồi..... Cậu giúp tôi đi... Có được không..... Tôi xin cậu.....”

Tự mình lo liệu một hồi, chỉ khiến hạ thể thêm đau đớn. Không những không làm lắng dịu được trận hỏa hoạn trong người, mà còn nhanh chóng bị dục vọng chen ép đến phát điên.

“Không phải thầy thích tự làm một mình sao?” Lạc Dĩ Mạt ra vẻ giật mình kinh ngạc nhìn anh.

“Tôi... tôi tự làm không được..... Giúp tôi đi.....” Ân Nhược Triệt xiết chặt bàn tay đang đặt lên thứ cương cứng của mình, không ngừng ma sát.

Lạc Dĩ Mạt nắm lấy phần thân thể đang tím tái đi vì nhẫn nhẫn anh. Anh quả nhiên đã kiềm chế quá độ rồi!

Không muốn tiếp tục hành hạ anh nữa, Lạc Dĩ Mạt nhanh chóng cởi quần anh ra. Kéo tuột xuống chân, để lộ cái động nhỏ đã ướt đầm của anh. Vươn ngón tay dài, đem ba viên bi xấu xa kia ra, từng cái từng cái một.

Trong lúc lấy chúng ra, những chuyển động bên trong không ngừng khuấy động nơi sâu kín nhất của anh, phần da thịt mẫn cảm bên trong không ngừng bị kích thích...

Đến khi những thứ cần lấy đã lấy ra sạch sẽ, khó tránh bên trong cảm thấy vô cùng trống rỗng.

“Thầy, thầy có nghĩ là em nên tiến vào không?” Lạc Dĩ Mạt vỗ về cặp mông vẫn vô thức lay nhẹ của anh.

“Nhanh một chút..... Tôi không chịu nổi nữa.....”

Ân Nhược Triệt vừa giục, vừa vươn tay ra phía sau mò mẫm tìm kiếm thứ ấy của hắn. Đến lúc tìm được thứ đã cứng như sắt kia, không chút chần chừ, liền cầm chặt lấy nó, đồng thời ấn người về phía sau, nhanh chóng nuốt trọn.

“..... Ừm.....” Ân Nhược Triệt thỏa mãn gầm nhẹ lên một tiếng. Sau đó tự mình bắt đầu di chuyển, muốn cho thứ dục vọng nóng như lửa kia đâm thẳng vào người mình, đến được nơi sâu kín nhạy cảm nhất. Thế nhưng lần đầu tiên làm chuyện thế này, chính anh lại bị sự ra vào vụng về của bản thân làm cho đau đớn...

Lạc Dĩ Mạt nhìn kẻ “giục tốc bất đạt” bên dưới mình. Cười ha ha đến rung cả người.

“Thầy, nếu đã làm xong rồi thì để cho em làm được không.....”

Lạc Dĩ Mạt dùng thân dưới của mình đẩy thẳng vào điểm mẫn cảm của anh. Chỉ đưa đẩy vài cái thì người thanh niên kia đã nức nở phóng thích trên sàn nhà.....

Lạc Dĩ Mạt ở trong thân thể đã gần như bất tỉnh của anh, điên cuồng vào. Một lúc sau, cũng đem toàn bộ tinh túy của mình giải phóng vào nơi sâu kín nhất của anh.....

Ân Nhược Triệt gục hân trên sàn, phía sau là Lạc Dĩ Mạt đang ôm nhẹ lấy anh. Lạc Dĩ Mạt vươn tay, lau đi những giọt mồ hôi nhễ nhại trên trán anh, chải những sợi tóc ướt sũng trên gương mặt Ân Nhược Triệt. Sau khi điều chỉnh lại nhịp thở, ôm chặt lấy người thanh niên trên mặt đất, hân khẽ hôn lên má anh một cái.

“Thầy, chúng ta lên giường thôi. Đêm nay, em tuyệt đối không tha cho thầy.....”

51. Quyển 2 - Chương 16: Tin Dữ

Ân Nhược Triệt tỉnh dậy trong cơn ê ẩm kinh khủng.

“Đau quá.....” Cố gắng cựa mình, Ân Nhược Triệt phát hiện bản thân vẫn nằm gọn trong vòng tay của ai đấy. Để không đánh thức hân, anh ngoan ngoãn nằm lại chỗ cũ.

“Thầy tỉnh rồi à?” Mặc dù cổ cử động thật khế, nhưng Lạc Dĩ Mạt cũng đã tỉnh dậy rồi. Xoa nhẹ mắt mình, hân lại một lần nữa kéo sát anh vào trong lòng.

“Ngủ có ngon không?”

“Ừm, cũng được.”

Phần lưng mỗi nhừ được hân ôm trọn, tựa vào khuôn ngực ấm áp. Khiến cho mỗi anh vô thức thoát ra những lời tựa như đang nũng nịu...

“Nhưng cả người đều rất đau...”

Nghe thế, Lạc Dĩ Mạt thoáng mỉm cười, sau đó bắt đầu xoa bóp cho anh.

“Thầy, giọng thầy làm sao vậy?” Nhìn vẻ mặt đáng yêu của Ân Nhược Triệt, hân thật sự không nhịn được mà muốn trêu anh một chút!

Quả nhiên, lưng của Ân Nhược Triệt lập tức cứng đờ. Hân có thể thấy toàn thân anh đỏ lừ chả khác nào tôm luộc, thế nhưng vẫn vờ như không nhận ra, nhẹ nhàng phả hơi ấm vào tai anh...

“Em nhớ rồi, đêm qua hưng phấn quá nên thầy bị khan tiếng phải không.....”

“Đừng nói nữa.....” Ân Nhược Triệt vội kéo chăn lên đỉnh đầu, như muốn né tránh những lời thốt ra từ miệng hân.

“Thầy, nói cho em biết, đêm qua thầy có thoải mái không?” Bên ngoài lớp chăn, Lạc Dĩ Mạt cúi người áp sát anh, nâng đầu gối vuốt ve phần mông được che đầy qua loa.

“Thoải... mái... Cậu... đừng hỏi nữa.” Trong chăn, Ân Nhược Triệt lí nhí xin tha mạng.

“Được, không hỏi nữa.” Bàn tay của Lạc Dĩ Mạt không báo trước luồn vào trong chăn. Chốc lát liền nắm chặt điểm nhỏ đã sưng lên trên ngực anh, xoa nắn đùa nghịch...

“Nếu thầy chịu trả lời thành thật thì em sẽ không hỏi nữa.”

“Cậu... cậu hỏi đi.....”

Điểm nhỏ màu hồng kia đêm qua đã bị Lạc Dĩ Mạt nhiệt tình âu yếm, khó trách bây giờ chỉ sau vài cái vuốt ve đã bắt đầu đau nhức. Tuy nhiên, kèm theo đó còn là một loại khoái cảm không thể gọi tên, đau đốn lẫn ngọt ngào.

“Tốt. Vậy thầy nói cho em biết, khi nào thầy thấy thoải mái nhất. Là lúc thầy gục ở cửa? Hay là lúc thầy cầu xin em tiến vào thầy ở trên giường? Hay là lúc thầy gần như hôn mê vẫn gào khóc bảo em nhanh hơn nữa? Hay là lúc thầy điên cuồng cắn chặt lấy ngực em?” Vừa nói, bàn tay hân càng lúc càng xiết mạnh. Đến khi câu cuối cùng được thốt ra, Lạc Dĩ Mạt liền dùng hai ngón tay捏 chặt, kéo căng điểm nhỏ của anh.

“..... A..... Lạc Dĩ Mạt..... Cậu là tên khốn kiếp không hơn không kém.....!”

“Thầy còn sức để mắng chửi người khác sao?” Lạc Dĩ Mạt chỉ bằng một động tác đã kéo phăng tâm chần, đè hẳn lên người Ân Nhược Triệt.

“Xem ra Dĩ Mạt làm vẫn chưa đủ phải không? Hay là để cho em làm lại lần nữa, triệt để rút cạn sức lực của thầy!”

“Đừng đừng! Nếu vậy thì tôi sẽ chết mất!” Ngoài miệng thì nói thế, nhưng thân thể đã bắt đầu đáp lại Lạc Dĩ Mạt. Thế nên chỉ giây giũa vài cái, liền để mặc cho hắn tùy ý xử lý.

Ngay khi hai người đang cao hứng, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, thô lỗ cắt ngang nhã hứng.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn vào mắt của đối phương. Ánh nhìn tràn đầy sự hiếu kì.

Vốn tưởng nếu bọn họ không nói lời nào thì người bên ngoài sẽ chán nản bỏ đi. Thế nhưng hóa ra lại không phải vậy, tiếng gõ cửa không những không dừng lại, mà còn quật cường chuyển sang... đập cửa dữ dội.

Lạc Dĩ Mạt chịu thua rống lên một tiếng, nhảy xuống sàn nhà, mặc vội quần ra mở cửa.

“Tại sao lại là cậu?” Khi mở cửa, không ngờ lại là Khước Diệc Phiền.

Khước Diệc Phiền liếc mắt nhìn những dấu răng chi chít trên ngực, vai và cổ hắn, cùng những vết đỏ trải khắp toàn thân, tỏ vẻ hiểu chuyện cười cười.

Xem ra đêm qua họ rất cuồng nhiệt rồi. Không ngờ thầy Ân về ngoài dụ dằng yếu đuối thế kia cũng có lúc kinh người như vậy.

Ai da, Khước Diệc Phiền tự vỗ trán mình, mém nữa là quên mất vấn đề chính rồi. Nghĩ vậy, cậu liền nói: “Điện thoại di động của cậu đâu?”

Lạc Dĩ Mạt sờ sờ quần, lắc đầu.

“Cha cậu gọi cho cậu không được nên mới gọi vào số tớ.”

Chẳng khác nào sét đánh ngang tai, cả kẻ đứng ở cửa và người ngồi trên giường đều đồng loạt sững sờ.

“Ông ta nói gì?” Lạc Dĩ Mạt lo lắng hỏi.

“Ông ấy bảo cậu trở về một chuyến. Ông ta có vài chuyện cần nói với cậu.” Khước Diệc Phiền dừng lại một chút rồi mới tiếp tục: “Ông ta còn nói... Phải lập tức đi ngay, không được phản kháng.”

Cặp lông mày của Lạc Dĩ Mạt chau sát vào nhau.

Từ trước đã giao ước không được làm trái nội quy của nhà trường. Cha hắn nếu không có chuyện quan trọng tuyệt nhiên sẽ không tìm hắn đột ngột thế này.

Lý do duy nhất chỉ có thể là...

Đôi mắt của Lạc Dĩ Mạt liền phóng đến gương mặt ngơ ngác của Ân Nhược Triệt.

Không lẽ ông ta đã biết sự hiện diện của con người này.

Cha hắn một khi đã nói nhất định phải về thì hắn tuyệt đối không thể làm trái. Nếu hắn không trở về, chỉ khiến mọi chuyện càng thêm xấu đi...

Lạc Dĩ Mạt khẽ cắn môi.”Tôi biết rồi. Tôi lập tức về ngay.”

Khước Diệc Phiền gật đầu, khẽ vỗ vai hắn như muốn an ủi: “Dĩ Mạt, cẩn thận một chút. Nếu có chuyện gì bất trắc, cứ liên lạc với tớ.”

Lạc Dĩ Mạt ngẩng đầu cười khổ, sau đó cũng vỗ vỗ vai Khước Nhược Phiền, muốn nói cảm ơn nhưng lại không biết cách nào cất lời.

Bầu không khí nhất thời rơi vào tĩnh lặng.

Cuồng phong chỉ mới bắt đầu. Nếu Lạc Dĩ Mạt cứ thế ra đi thì Ân Nhược Triệt nhất định sẽ lo lắng đến phát điên lên mất. Nghĩ vậy, Khước Diệc Phiền không biết làm gì khác ngoài ngóng cổ về phía người đang ngồi trên giường, oang oang nói:

“Thầy, nghệ thuật cần người của thầy thật điêu luyện a!”

52. Quyển 2 - Chương 17: Ly Biệt

Lạc Dĩ Mạt cứ thế mà đi, vừa đi đã biệt tăm biệt tích.

Ân Nhược Triệt mỗi ngày đều khổ sở chờ đợi.

Không tin nhắn, không điện thoại, chỉ đọng lại duy nhất nụ hôn trước lúc ra đi cùng một câu nói đầy tự tin quen thuộc: “Đợi em!”

“Thầy, buổi tối qua chỗ em uống rượu nha.” Từ ngày Lạc Dĩ Mạt đi, không hôm nào Khước Diệc Phiền không đến tìm anh trò chuyện.

“Tôi không biết uống rượu. Tuy nhiên... có người nói chuyện phiếm cũng tốt.” Cảm giác đè nén trong lòng tưởng chừng không thở được. Tìm một chỗ để giải bày ít nhất cũng thả lỏng được mấy phần.

Tối hôm ấy, Ân Nhược Triệt đúng hẹn đi đến phòng của Khước Diệc Phiền.

“Ồ? Tôi nghĩ cậu ở một mình.”

Khước Diệc Phiền bị chủ nhân thứ hai của gian phòng liếc cho một cú xoẹt điện.

“Thầy tưởng là ai cũng xa xỉ như Dĩ Mạt sao? Một người lại ở phòng đôi.” Khước Diệc Phiền cười cười nắm lấy vai của người bên cạnh. “Cậu ta tên là Chỉ Hi, Tổng Chỉ Hi.”

Dù là loại người đàn độn cũng nhìn ra mối quan hệ của họ. Ân Nhược Triệt tất nhiên cũng không ngu ngốc đến mức ấy.

Đưa tay về phía người con trai xinh đẹp đang đứng im lặng trước mặt mình, anh lên tiếng chào.

“Xin chào, tôi là Ân Nhược Triệt.”

“Thầy Ân, đã ngưỡng mộ thầy từ lâu.” Tổng Chỉ Hi mỉm cười bắt lấy tay anh.

Ân Nhược Triệt lúc này mới phát hiện cách giới thiệu của mình có vấn đề, ai lại đứng trước mặt học sinh trong trường giới thiệu kiểu ấy.

“Được rồi, vào nhà thôi, rượu cũng chuẩn bị xong cả rồi.” Khước Diệc Phiền thương hại giải vây cho Ân Nhược Triệt ngốc nghếch, kéo hai kẻ đang đứng ở cửa vào trong phòng.

“Ừm... Diệc Phiền à.” Vừa ngồi xuống, Ân Nhược Triệt rốt cục nhịn không được cất tiếng hỏi trước. “Dĩ Mạt... cậu ấy... có tin tức gì không?”

Khước Diệc Phiền cười khổ lắc đầu.

“Tuy nhiên thầy cứ yên tâm, Dĩ Mạt không xảy ra chuyện gì đâu. Nếu Lạc gia có nhất cử nhất động gì thì đã không yên bình thế này.”

“Thế nhưng, chẳng lẽ lại không có chút tin tức gì.....”

“Thầy nên tin Dĩ Mạt, cậu ấy nhất định vô sự. Mà dù có gặp chuyện gì không hay, cậu ấy cũng đã nghĩ cách liên lạc với em rồi.” Khước Diệc Phiền khẳng định. “Được rồi, hai người cứ trò chuyện thoải mái đi. Em đi lấy món rau đây.”

“Thầy yêu Lạc Dĩ Mạt sao?” Sau khi Khước Diệc Phiền rời đi, giọng nói mềm mại của Tổng Chỉ Hi vang lên.

“Vâng.” Ân Nhược Triệt trả lời. Không hiểu sao trong ánh mắt người con trai đối diện chột ánh lên chút chua xót.

“Chỉ tự chuốc lấy đau khổ thôi!” Tổng Chỉ Hi thở dài. “Thầy biết không? Thân phận cách biệt, dù có yêu sâu đậm đến nhường nào, cũng chẳng thể làm được gì? Không lẽ ngồi cầu trời phù hộ cho hai người mãi mãi bên nhau sao?”

Cậu ta quay đầu, mỉm cười nhẹ nhàng với Ân Nhược Triệt. Nhưng trên nét mặt tươi cười kia lại ẩn chứa sự đau khổ không nói thành lời.

“Thầy biết không? Diệc Phiền là con trai độc nhất của Khước gia. Cho nên cha mẹ cậu ấy tuyệt đối không bao giờ chấp nhận tình yêu đồng giới. Huống chi là một Lạc gia hiền hách như vậy. Khi bắt đầu yêu hắn, lẽ nào thầy không đoán trước là sẽ rất đau khổ ư?”

.....

Mặt khác, Lạc Dĩ Mạt thật ra đang làm gì?

“Chào cha, cha tìm tôi vội vàng như vậy là có chuyện gì?” Vừa vào cửa, Lạc Dĩ Mạt đã ném mình xuống ghế, nửa nằm nửa ngồi cất lời chào hỏi Lạc Dịch.

“Cha gần đây nghe vài điều về con.” Lạc Dịch hiển nhiên không để ý đến thái độ xác xược của hắn, ánh mắt dò xét quét về phía đứa con trai đang nằm bẹp trên ghế.

“Con làm loạn ở lễ kỷ niệm ngày thành lập trường?”

Lạc Dĩ Mạt nhún nhún vai, tỏ ý không quan tâm.

“Muốn phá thì phá. Ai bảo bọn họ dám to gan bảo cậu ám nhà họ Lạc giả gái. Nhưng đây chỉ là thứ yếu. Quan trọng hơn là, nghe nói con dám uy hiếp hiệu trưởng? Còn xung đột với An Dương?”

Người ngồi trên ghế đột nhiên có chút căng thẳng, nhưng trong tích tắc đã thả lỏng. Tuy nhiên ánh mắt vẫn quan sát từng biến đổi trên gương mặt cha mình.

Đúng là cẩn thận thế nào vẫn có sơ sót. Hắn quên mất hù dọa lão hiệu trưởng kia không được khai báo với cha hắn.

“Và... tất cả đều vì một vị giáo viên họ Ân.”

Nếu những câu trước đều là những câu nghi vấn hờ hững, thì bây giờ lại là một câu khẳng định sắc bén.

“Muốn gì thì nói thẳng ra đi.”

Lạc Dĩ Mạt đã bắt đầu dao động, nhưng biểu cảm tuyệt nhiên vẫn bình thản.

Học kì trước, sau khi được Khước Diệc Phiền nhắc nhở, Lạc Dĩ Mạt đã cố gắng kiềm chế lén lút qua lại. Thế nhưng sau khi trải qua kì nghỉ tàn ác kia, sự nhung nhớt đau khổ đã khiến hắn quên đi lời cảnh cáo. Cứ ngang nhiên mang thân phận cậu ấm Lạc gia đến gặp anh. Hắn hoàn toàn quên mất... Ngoài lão hiệu trưởng gian tế kia ra, trong Phong Dương còn có rất nhiều con chó trung thành cho cha hắn nuôi dưỡng.

“Mày cố tình chọc giận cha mày à?”

“Là ai đã tổng cổ tôi vào trường nam sinh!” Nghe qua cách nói chuyện của Lạc Dịch, hắn nhận ra cha mình vốn không phát giác toàn bộ sự việc. Ông ta chỉ nghĩ rằng hắn ngựa quen đường cũ mà thôi. Vì vậy hắn cũng thuận theo suy nghĩ của ông ta mà đối đáp.

“Thằng nhóc này, mày thật là, để chọc cha mày mà cả đàn ông cũng đùa giỡn được sao!” Lạc Dịch cười ha ha. “Không hổ là con trai của cha.”

“Hừ, có vậy mà cũng vội vã giục tôi trở về!” Lạc Dĩ Mạt đứng lên muốn rời khỏi.

“Lão già, nếu ông không để tôi thoát khỏi cái trường chết tiệt đó. Tôi sẽ còn chơi nhiều thằng hơn nữa, khiến gương mặt già nua của ông nhăn nhó đến chết.”

“Dĩ Mạt, con tuổi còn trẻ, cứ chơi thoải mái đi, cha coi như không biết, con có thể mặc sức vui vẻ.” Lạc Dịch đột nhiên nói như đang trò chuyện với chính mình, sau đó hướng mắt về phía Lạc Dĩ Mạt, gương mặt bình tĩnh lên tiếng: “Con nên nhớ, tiêu chuẩn của con dâu nhà họ Lạc là như thế nào.”

Lạc Dĩ Mạt nắm chặt tay, càng lúc càng mạnh, tưởng chừng như từng móng tay đang đâm xuyên qua da thịt.

“Được rồi, thoải mái nghỉ ngơi đi, con nên qua Châu Âu du lịch một chuyến.” Lạc Dịch bỗng nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ, như thể từ nãy đến giờ chưa có chuyện gì xảy ra.

“Không đi, kì nghỉ năm nay tôi không muốn quay lại đó.” Lạc Dĩ Mạt nhìn ngoài cửa sổ, để lộ một nụ cười nhạt. “Tôi chỉ muốn đến chỗ ấy, trang viên Hoa Lài.”

“Được rồi, tùy ý con.” Lạc Dịch gật đầu đồng ý. “Nhưng mà con trai à, ở nhà với cha con vài ngày đi nhá, không hiểu sao cha đột nhiên thấy nhớ con quá. Nếu con ngoan ngoãn cha sẽ tìm vài con bé xinh xắn cho con vui về.”

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy?!” Lạc Dĩ Mạt khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

53. Quyển 2 - Chương 18: Ghen

Lạc Dĩ Mạt đã đi được nửa tháng.

Khước Diệc Phiền vốn vô cùng tự tin, nhưng trước những câu hỏi han ngày một tăng dần của anh, cũng dần dà không thể chống đỡ, im lặng lắc đầu.

Những hi vọng thêu dệt trong lòng, cứ thế bị nghiền nát theo thời gian.

Ân Nhược Triệt đứng tắm dưới vòi hoa sen, để mặc cho dòng nước ấm tẩy rửa thân thể.

Lạc Dĩ Mạt xấu xa! Ân Nhược Triệt vung tay đập mạnh vào bức tường đối diện.

Mấy ngày rồi, anh gọi điện cho hắn, lần nào cũng chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của mấy cô tiểu thư bên tổng đài điện tử: số máy này hiện không liên lạc được.

Ân Nhược Triệt thô bạo quệt đi làn nước bao phủ gương mặt mình, lạnh lùng hừ một tiếng.

Quên đi. Hắn muốn đi thì đi. Anh không hơi sức đâu mà quan tâm. Anh không muốn quan tâm đến kẻ đã từng thề non hẹn biển sẽ yêu anh mãi mãi, sẽ vĩnh viễn không bao giờ buông tay anh ra, cũng chính là người con trai đã tự tin bảo anh chờ hắn. Anh không quan tâm, không muốn quan tâm...

Nhưng, nỗi nhớ đè nén trong lòng tưởng chừng không thở nổi. Trời ạ, có thể để anh gặp hắn một lần không, anh thật sự nhớ hắn đến phát điên lên được...

Anh lại đưa tay lau mặt, đôi mắt còn chưa kịp mở liền bị làn nước tiếp tục bao phủ, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ mịt lung mờ nhạt.

Như thể đang đấu tranh với dòng nước, anh lại cố chấp quệt mạnh, làn nước cũng ngoan cố bao phủ gương mặt anh. Sau cùng, anh cũng đành chịu thua buông thõng hai tay. Trong khoảnh khắc, để yên cho những áp lực bao ngày nay trôi theo dòng nước.

Trong nhà tắm cùng làn hơi nước nhạt nhòa, Ân Nhược Triệt từ từ ngẩng cao đầu, để cho nước rơi thẳng trên gương mặt. Đôi mắt vẫn khép chặt và làn nước mạnh mẽ rơi xuống không để lộ ra dòng lệ đang âm thầm chảy. Nhưng, bờ vai đang run rẩy kia đã bán đứng chủ nhân của nó rồi.

“Này! Người đẹp! Cậu ấm của thầy đã về đây!” Đột nhiên, một tràn âm thanh quen thuộc vang lên, phá vỡ không khí im lặng đau lòng trong gian phòng.

Ân Nhược Triệt vội vàng quay đầu.

Kẻ chết tiệt mà anh ngày đêm nhớ thương hiện đang đứng trước mặt anh. Ân Nhược Triệt nhanh tay chà xát mắt mình, không biết bản thân có tự tưởng tượng ra hình ảnh người con trai đang đứng dựa vào cửa nhà tắm hay không. Dụi một lần không đủ, anh hết lần này đến lần khác dụi mạnh mắt mình.

“Thầy bị choáng sao?” Khuôn ngực của Lạc Dĩ Mạt vẫn phập phồng lên xuống rất nhanh, chứng tỏ hắn vừa chạy một đoạn đường rất dài để đến đây.

“Cậu làm sao về được?” Không biết là do quá hạnh phúc hay sửng sốt quá mà Ân Nhược Triệt bật ra câu ấy.

“Tài xế nhà em chở em về.” Lạc Dĩ Mạt tặng cho anh một ánh nhìn kiểu như thầy-có-bị-ngốc-không.

Ân Nhược Triệt trước đây luôn nghĩ, khi hắn trở về, sẽ có rất nhiều điều muốn hỏi hắn. Thế nhưng khi gương mặt ấy đập vào mắt anh, đầu óc Ân Nhược Triệt chỉ còn một mảng trắng xóa, những thứ cần hỏi đều tan biến mất.

Nghĩ ngợi nửa ngày, rốt cục cũng nhớ ra vấn đề quan trọng nhất, đột nhiên gầm lên một tiếng: “Sao mấy ngày nay cậu không liên lạc với tôi?”

Lạc Dĩ Mạt dùng ngón út xoa nhẹ lỗ tai đáng thương bị chấn động nghiêm trọng của mình.

“Lâu ngày không gặp, thầy đúng là vẫn tràn đầy sức sống như cũ ha!”

“Nhắm nhí, trả lời tôi ngay!” Đôi mắt của Ân Nhược Triệt đã đỏ lên, nhưng dòng nước mắt kia vẫn bị dòng nước từng vòi hoa sen cuốn đi không dấu vết.

Anh thật sự muốn giết chết hắn ngay bây giờ. Tên xấu xa ấy sao có thể giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra. Hắn quả thật là một tên ác ma không hơn không kém mà!

“Thầy không nên kích động!” Lạc Dĩ Mạt cười hì hì, đưa hai tay gối sau đầu, nhìn trời nói: “Mấy ngày nay em quả thật bận chết đi được. Lão già kia kéo em tham gia đủ loại tiệc tùng, còn tham gia mấy cái hội nghị chết giẫm nào đấy. Không những vậy, vì muốn qua mắt ông ta, đêm nào em cũng phải qua lại với mấy đứa con gái lẳng lơ mà ông ấy đưa đến. Tuy nhiên thầy à, ông ấy vẫn chưa phát hiện chuyện của chúng ta. Vì vậy, để không dẫm thảo kinh xà, em phải tỏ ra không muốn trở về Phong Dương, mà tìm cách để lão ấy tự mình tổng em trở lại... Thầy, thầy có nghe em nói không?”

Gạt đi bàn tay đã hươu qua hươu lại của Lạc Dĩ Mạt trước mắt mình, Ân Nhược Triệt nhận thấy trong lòng ngực đang có thứ gì đang đập dữ dội, như thể chỉ chờ theo cuống họng nhảy ra ngoài. Những thứ Lạc Dĩ Mạt vừa nói anh hoàn toàn không nghe được. Trong trí nhớ của anh, chỉ sót lại duy nhất câu nói hắn qua lại với những cô gái do cha hắn đưa đến.

Đã vậy... Mùi xà phòng tràn ngập gian phòng tắm, vẫn không xua được mùi nước hoa nồng nặc trên người hắn.

Cái ấy... chính là mùi của đàn bà ư?

“Chúc mừng cậu. Cuối cùng cũng ôm ấp được phụ nữ rồi, không cần phải nhẫn nhịn kẻ cận thân thể ghê tởm của đàn ông nữa. Phụ nữ mềm mại dịu dàng, không những vậy còn thơm tho trắng trẻo, vuốt ve chắc hẳn rất thoải mái...”

Không khí đột nhiên trầm lắng, không ai nói thêm tiếng nào. Trong một lúc lâu, chỉ có tiếng nước chảy ào ào quanh quần trong gian phòng chật hẹp.

“Thầy, thầy ghen sao?” Lạc Dĩ Mạt cúi thấp đầu, đôi mắt tinh tường nhìn thẳng vào Ân Nhược Triệt, trong giọng nói đã mất đi hơi thở gấp gáp ban nãy.

Xa nhau lâu như vậy, tưởng chừng không còn có thể trông thấy hắn. Vậy mà bây giờ...

Ân Nhược Triệt chợt cảm thấy hối hận. Tại sao vừa gặp mặt đã cãi nhau? Anh đâu muốn to tiếng với hắn bao giờ...

“Em mỗi ngày đều tận dụng thời gian để làm tốt những việc cha em an bài. Đúng là cha em có chi tiền, kén đáo đưa đến chỗ em vài cô gái, nhưng em không hề chạm vào bọn họ. Từ lúc có thầy đến nay, em chưa từng qua lại với ai khác. Ngay cả khi nghỉ đông, em cũng không chạm vào bất kì ai. Nhẫn nhịn không được nên mới làm chuyện ấy qua điện thoại... Thầy, thầy không tin em sao?”

Trong giọng nói của Lạc Dĩ Mạt chứa đựng sự mệt mỏi. Hắn dường như không muốn nói nữa, định rời đi. Ngay lúc ấy, kẻ đang im lặng mang tên Ân Nhược Triệt đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ áo của hắn, kéo hắn đứng dưới vòi hoa sen, vội vã tháo bỏ quần áo của hắn xuống.

“Rửa đi, rửa sạch mùi phụ nữ trên người đi. Tôi không muốn người thấy, thật sự không thích người thấy nữa.” Giọng của Ân Nhược Triệt đã khản đặc, hai tay gần như loạn lên tẩy rửa cho hắn.

“Thầy!” Lạc Dĩ Mạt mạnh mẽ nắm lấy vai anh. Nhìn anh bằng ánh mắt sáng như sao. Một lúc sau, người thanh niên kia cũng dần bình tĩnh lại.

“Ngốc quá! Thầy lo sợ điều gì chứ? Nhìn thầy kìa, hai mắt thâm quầng cả rồi.....”

Giọng nói dịu dàng Lạc Dĩ Mạt khiến Ân Nhược Triệt rốt cục không kiềm được mà khó nấc lên. Anh nắm lấy lớp y phục còn sót lại trên người hắn, dụi đầu vào lòng hắn, bật khóc. Bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu nhớ nhung đều dồn vào cả trong tiếng nấc...

Hai người cứ như thế ôm chặt lấy nhau dưới vòi sen.

Chốc sau, Lạc Dĩ Mạt cúi đầu. Ngay khi môi chạm môi, hai kẻ ấy lập tức điên cuồng ngấu nghiến nhau.

“Thầy, có thể để em cảm nhận thân thể còn hoàn mỹ hơn cả phụ nữ này một chút được không.....”

54. Quyển 2 - Chương 19: Phòng Tắm

Có lẽ vì xa cách quá lâu, cũng có lẽ vì ăn năn do vô cớ tức giận với hắn, Ân Nhược Triệt không hề có ý chối từ, lập tức ngấu nghiến lấy môi hắn thay cho câu trả lời.

Thấy anh chủ động, Lạc Dĩ Mạt nhắm mắt cuốn lấy chiếc lưỡi trong khoang miệng mình, điên cuồng liếm láp. Anh không chịu nổi sự truy đuổi của hắn, từ từ rút lui, hắn càng thừa thắng xông lên, chui thẳng vào miệng anh, hôn đến tối tăm trời đất.

Ân Nhược Triệt trượt tay vào trong quần người thanh niên kia, nắm lấy thứ dục vọng đã dưng đứng của hắn nhẹ nhàng vuốt ve. Khi cảm thấy hắn đã sẵn sàng, anh liền quay mặt vào tường, hai tay chống lấy thẳng bằng, phơi bày tư thế cầu khẩn trước mặt hắn.

Lạc Dĩ Mạt chạm vào hông anh, cật lực nắn bóp. Đưa tay cảm lấy vòi sen vẫn chưa tắt phía trên mình, điều chỉnh lại độ mạnh của nước. Dòng nước chảy từ vòi được chỉnh từ bốn lỗ giờ chỉ còn một lối ra duy nhất, tốc độ nước cũng vì thế mà mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Thầy, đừng nôn nóng. Em sẽ giúp thầy tắm rửa... từ trong ra ngoài...”

Dứt lời, Lạc Dĩ Mạt cầm vòi sen trượt dọc sống lưng anh. Dòng nước mạnh hơn bình thường không ngừng xối xuống cơ thể của Ân Nhược Triệt, chạm vào phần thân dưới bị kích thích của anh, khiến Ân Nhược Triệt không kiềm được rung mình một cái. Nước chảy từ eo xuống hạ thể, đọng lên phía dưới thứ ấy rồi nhanh chóng trôi tuột xuống sàn nhà ẩm ướt.

Lạc Dĩ Mạt dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những nếp gấp trong động nhỏ của anh, khiến cơ thể anh càng lúc càng run lên dữ dội, kèm theo đó vào sự ngọt ngào không sao lý giải được.

Cái hang nhỏ hồng hồng dưới làn nước càng khiến kẻ khác không thể cầm lòng, Lạc Dĩ Mạt khẽ đẩy tay vào trong. Nhưng chỉ được một đoạn nhỏ lại rút ra. Hắn cứ ra vào đùa bỡn như thế, trêu chọc Ân Nhược Triệt bất mãn rên lên.

“Thầy, kiên nhẫn một chút. Nhiều ngày không làm, em không muốn thầy bị thương.”

Nói năng thì ra vẻ hiền lành lắm. Thật ra hắn chỉ muốn dần vật anh thôi.

Ngón tay cứ ấn vào rồi lại nhanh chóng tiến ra, một chút nước đã len lỏi vào thân thể Ân Nhược Triệt.

“Dĩ... Dĩ Mạt... Tắt nước đi... Nước chảy vào hết rồi!” Ân Nhược Triệt chau mày khi cảm thấy dòng nước ấm đang mỗi lúc một vào sâu hơn cơ thể mình.

“Vậy sao? Để em xem!” Lạc Dĩ Mạt không chút khách khí đẩy mạnh ngón tay vào bên trong, khiến cơ thể anh vô thức phản ứng, dấy động một thứ khao khát không thể gọi tên. Chẳng mấy chốc hắn lại tiếp tục trêu đùa, miệng lẩm bẩm những lời giễu cợt: “Không có. Thầy à, làm gì có nước trong này!”

Anh phát hiện bản thân có hối hận cũng không kịp nữa. Ai bảo anh không thể phản kháng lại con người này, lúc nào cũng chỉ để lộ ra bộ dạng khuất phục hắn?

Những chuyện xảy trong quá khứ đã dạy anh rất nhiều điều. Trong đó có một việc cực kì quan trọng. Đó là càng ra sức giãy giụa, thủ đoạn của Lạc Dĩ Mạt càng khủng khiếp hơn. Vì vậy dù có khó chịu đi nữa, tốt nhất là nên an phận, để mặc cho Lạc Dĩ Mạt kia tiếp tục lộng hành... tiếp tục đẩy ngón tay thứ hai vào trong anh.

Bên dưới làn nước trơn trượt, hai đầu ngón tay tiến vào cũng không mấy khó khăn, Lạc Dĩ Mạt không đi thẳng vào như mọi khi, mà chỉ dùng ngón tay mở rộng lối vào của anh, không ngừng khiến nơi ấy mỗi lúc một giãn nở. Sau vài lần rồi nhiều lần, cái động nhỏ đáng yêu kia chẳng mấy chốc đã giống như miệng của một con cá nhỏ, lúc đóng, lúc mở, chẳng khác nào đang ra sức mời gọi hẳn...

Khi thấy đã tương đối “đạt yêu cầu”, Lạc Dĩ Mạt di chuyển hai ngón tay theo hai hướng khác nhau, vạch ra một khe hở huyền diệu giữa cửa hang của anh. Không đợi Ân Nhược Triệt cầu xin nhẹ tay, Lạc Dĩ Mạt đã cầm lấy vòi sen ban nãy vẫn còn đặt trên lưng anh, hướng về phía cái “miệng nhỏ” vừa hé mở kia, chính sức nước mạnh nhất xối tới.

“Dĩ Mạt! Đừng mà! Nước vào trong rồi! Mau bỏ ra đi!” Ân Nhược Triệt có thể cảm thấy dòng nước nóng đang chảy sâu vào trong mình. Muốn giãy giụa. Nhưng dù đang bận bịu với cái động nhỏ của anh, Lạc Dĩ Mạt vẫn thừa sức kiềm hãm anh lại.

“Đừng nhúc nhích mà thầy. Chỉ là nước thôi, đâu có khó chịu đến vậy. Nếu nhiều đây mà thầy không thể nhẫn nhịn được, thì chốc nữa biết phải làm sao đây?” Lạc Dĩ Mạt không chút thương tiếc nhắm thẳng vòi sen vào cửa động, một lượng nước lớn cũng theo đó mà tràn vào người anh.

“Thầy, có đúng là thầy vẫn chưa tắm xong không? Sao bên trong lại sạch sẽ thế này? Đúng là vô cùng sạch sẽ nha! Vậy... hôm nay tắm rửa đến đây thôi!”

Lạc Dĩ Mạt tắt vòi sen, đỡ khẽ đang thở hổn hển kia đứng vững. Lấy khăn lau khô nước trên người anh, không quên cả mái tóc mềm ướt nước.

Bên dưới chứa đầy thứ chất lỏng ấm nóng, cảm giác thật sự rất khó chịu. Ân Nhược Triệt định thừa lúc hẳn không để ý, len lén để nước chảy ra. Ngay khi tay anh vừa mới chạm vào, Lạc Dĩ Mạt đã cười gian tà kéo lại. Tiếp đến, ghé sát tai anh thì thào:

“Thầy, lại đây xem em mang quà gì về cho thầy này.”

55. Quyển 2 - Chương 20: Trang Phục Nữ

“Đây là.....”

“Âu phục. Âu phục nữ.”

Ân Nhược Triệt quay lại nhìn gương gần trong gang tấc của kẻ đối diện.

Lạc Dĩ Mạt dường như không quan tâm, vẫn tiếp tục trưng bày bộ quần áo của hẳn.

“Cái này để làm gì?”

“Để thầy mặc!”

“Không cần!”

“Thầy đừng quên, Dĩ Mạt đã vì thầy mà biến thành trò cười cho cả trường. Thầy không thấy nên đáp trả một chút sao?” Đầu ngón tay của Lạc Dĩ Mạt nhẹ nhàng di chuyển trên tấm lưng trắng mịn lồi lõm của anh, vẽ vẽ vòng tròn bất định. “Thầy, nguyên nhân em không muốn thầy trở thành Công chúa của trường là vì... bộ dạng mặc y phục nữ của thầy, chỉ có mỗi mình em được nhìn thấy!”

Nói xong Lạc Dĩ Mạt liền nhanh tay nhét bộ quần áo kia thẳng vào ngực anh, sau đó đẩy anh vào phòng tắm: “Em không nhìn đâu! Thầy mau thay đi!”

Ân Nhược Triệt cầm lặng nhìn bộ đồ trong tay mình: Một âu phục, một áo lót, và một quần trong của phụ nữ...

Một cái quần trong... gợi cảm quá mức cần thiết a.

Trong lúc nhất thời choáng vàng, Ân Nhược Triệt đã nhiều lần tự đấu tranh với bản thân.

Cuối cùng, sau một hồi khổ sở kháng chiến, kẻ ngốc ấy cũng đành ngoan ngoãn mặc cái áo trong vào, rồi đến bộ âu phục.

Lúc hé mở cánh cửa ra ngoài, ánh mắt chợt lườm đến cái quần trong anh cố ý bỏ qua đang nằm một đồng kia.

Vốn định cứ thế mà đi ra, ma xui quỷ khiến thế nào lại đem thứ ấy mặc lên người. Loại quần gì mà chỉ có mỗi lớp vải ren mỏng tanh, thêm vài thứ hoa văn bắt mắt phía trên, hoàn toàn không đủ khả năng che đi thứ đàn ông bên dưới của anh.

Nhưng... loại y phục này nhìn thế nào cũng rất kích thích. Khiến anh khi mặc vào cảm thấy tim mình đập liên hồi. Hít thở sâu, anh từ tốn đi đến trước mặt hân.

Lạc Dĩ Mạt đã cởi sạch quần áo ướt, nằm trần như nhộng trên giường.

Khi thấy Ân Nhược Triệt xuất hiện, đôi mắt chợt nheo lại, phát ra thứ ánh nhìn nguy hiểm rợn người. Hân giang tay ra, nhìn anh nói: “Đến đây!”

Ân Nhược Triệt giơ tay nắm lấy tay hân, thuận theo ý hân quỳ gối trên giường: “Nhìn quái đản lắm đúng không?”

“Sao lại quái đản...” Lạc Dĩ Mạt nuốt nước bọt. Đàn ông mặc trang phục nữ tất nhiên không thể hoàn mỹ. Nhưng khi bộ âu phục này được khoác lên người Ân Nhược Triệt, lại toát ra nét tinh tế, dịu dàng, như thể mong muốn được kẻ khác che chở nâng niu.

Nhìn anh như thế này... thật khiến hân không sao tự chủ.

“Thầy... đáng yêu đến mức... không chịu đựng được” Lạc Dĩ Mạt quấn hai tay ôm chặt lấy chân kẻ đang quỳ trên giường, khản đặc thốt lên “Cho em “yêu” thầy có được không?”

Không đợi trả lời, bàn tay Lạc Dĩ Mạt đã nhẹ nhàng vuốt ve thứ đàn ông của anh bên dưới lớp ren mỏng manh.

Chỉ sau vài lần xoa nắn giản đơn, hân lập tức đâm thẳng ngón tay vào cái động nhỏ chỉ được bao phủ bằng một sợi dây duy nhất.

“Thầy, thầy chảy rất nhiều nước!” Nước trong cơ thể không ngừng ứa ra. Mỗi lần Lạc Dĩ Mạt tiến vào, nước liền tràn ra, ướt đầm ra giường.

Dòng nước ấm nóng này khiến anh nhớ đến lúc Lạc Dĩ Mạt tỉ mỉ tẩy rửa cơ thể của anh, cảm giác vô cùng ấm áp.

Lạc Dĩ Mạt quỳ xuống đối diện anh. Một mặt dùng tay đẩy nước ra, một mặt dùng răng từ từ tháo bỏ từng cúc áo trên bộ âu phục.

Khi ánh mắt chạm vào chiếc áo lót giấu kĩ bên trong, môi hân vẽ nên một nụ cười xấu xa cùng cực.

Dùng cảm đẩy áo trong xuống dưới. Tiếp đến, hàm răng trắng của hân lao thẳng vào ngấu nghiến hai điểm hồng phấn đã dựng đứng trước ngực anh.

“..... Ừm.....” Ân Nhược Triệt ngửa đầu ra sau, từ cổ họng không hề nén nổi mà vô thức thốt ra một tiếng rên khẽ.

Ba ngón tay của Lạc Dĩ Mạt nhanh chóng lấy hết nước ra khỏi người anh. Khi thấy nơi ấy đã tạm khô ráo, hân liền rút tay ra. Rồi đẩy hai ngón tay tiến vào, vuốt ve điểm mẫn cảm bên trong anh. Sau đó thêm một ngón nữa, chà sát hai bên da thịt.

“..... A... A..... Ừ a... Aha..... Dĩ..... A a..... Mạt..... A.....” Đầu ngực đã hoàn toàn thuần phục trong miệng kẻ kia. Những kích thích không ngừng giày vò khiến anh gần như phóng thích đến nơi. Bám chặt lấy vai người trước mặt, chờ đợi khoái cảm lên đến đỉnh điểm.

Sau khi đã lo liệu cho chiếc động nhỏ xong xuôi. Lạc Dĩ Mạt kéo váy anh, thấy thứ cương cứng kia đã ngẩng cao từ lúc nào, ngóc đầu ra khỏi lớp quần lót khêu gợi. Phía trên đã tím tái, liên tục run rẩy rỉ ra thứ chất lỏng trong suốt.

Lạc Dĩ Mạt gầm nhẹ một tiếng, vạch chiếc quần mỏng manh sang một bên, trực tiếp đâm thẳng vào trong anh.

Cảm giác chặt chội ấy, âm thanh mê hồn ấy, lại thêm bộ âu phục bị tháo bỏ giữa chừng... điên cuồng khuấy động khao khát của hắn.

“A..... Aha... A... A..... Sâu... Sâu nữa... Ừm..... A.....”

Ân Nhược Triệt gần như khóc đến nơi, vô thức đẩy một ngón tay vào trong miệng, vô thức liếm láp.

Hai chân đang gác lên vai Lạc Dĩ Mạt cũng mở rộng ra, anh luồn tay xuống thỏa mãn thân dưới của chính mình.

Lạc Dĩ Mạt thấy vậy, cũng hảo tâm giúp anh một tay, để anh nhanh phóng thích thứ dục vọng đang tràn căng trong người.

Ân Nhược Triệt nháy mắt đã bắn ra trong tay họ, trong tay của hai người.

Lạc Dĩ Mạt cũng đang trong tình thế bị kích thích đến mụ mị đầu óc. Khi đến gần cao trào vô thức đẩy điên cuồng vào bên trong anh. Phần váy của bộ âu phục đã bị đẩy lên đến thắt lưng. Chiếc áo lót vẫn còn trên người anh, hai sợi dây hai bên đã trượt xuống từ lâu, bám lấy cánh tay trắng nõn. Lạc Dĩ Mạt đưa tay nắm lấy hai hạt đậu nhỏ trên ngực anh, mạnh mẽ vuốt ve, phần hông cũng đồng thời tăng tốc, đẩy phần thân thể của mình vào sâu hơn trong anh...

56. Quyển 2 - Chương 21: Tiểu Biệt. Tân Hôn

Cao trào qua đi, hai người thở dốc nằm xuống cạnh nhau. Bàn tay không còn chạm vào thân thể đối phương, chỉ là ánh mắt cứ mãi dán chặt vào gương mặt thân quen kề cận...

Bộ âu phục nữ vẫn ở trên người Ân Nhược Triệt, không những vậy còn bị thứ dịch thể đàn ông làm cho váy bắn.

Lạc Dĩ Mạt chăm chú nhìn anh. Hắn chỉ mới vắng mặt vài ngày, mà gương mặt của Ân Nhược Triệt đã tiêu tụy đến nhường này.

Lúc không có nhà thì không thể nhắc nhở anh giữ gìn thân thể, nhưng bây giờ, hắn đã trở về, nhất định không được để anh hốc hác như vậy nữa.

“Thầy, ngủ đi!” Lạc Dĩ Mạt đưa tay giúp anh tháo bỏ bộ âu phục, sau đó kéo chăn che đi thân thể của hai người.

Ân Nhược Triệt không nói lời nào, nhưng đôi mắt một giây cũng không hề rời khỏi hắn.

“Nghe lời em, nhắm mắt lại đi!” Lạc Dĩ Mạt nhẹ nhàng đặt lên trán anh một nụ hôn, cánh tay to lớn vòng qua eo anh, hai bàn tay dừng lại trên phần mông khả ái của Ân Nhược Triệt.

“..... Ừm.....” Ân Nhược Triệt chiều theo ý hắn nhắm mắt, bởi vì anh biết Lạc Dĩ Mạt sắp làm gì, hàng lông mi xinh đẹp khẽ xấp xỉ run lên.

Lạc Dĩ Mạt một tay cẩn thận tách móng anh ra, tay kia từ tốn đẩy vào, giúp dòng dịch thể bên trong có thể dễ dàng chảy ra ngoài. Sau đó lấy khăn giấy lau chùi sạch sẽ.

Mỗi lần Lạc Dĩ Mạt giúp anh tẩy rửa thân thể, anh đều cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Dù vậy, anh vẫn rất thích hành động này của hắn, thích cái cảm giác hắn dịu dàng chạm vào cơ thể mình.

Tuy khi hai người ân ái, hắn thường nghĩ ra những thứ kì quái hành hạ anh, nhưng vào những lúc này hắn thật sự rất nhẹ nhàng, khiến anh không những không khó chịu, mà còn vô cùng hạnh phúc.

Anh đúng là càng lúc càng hư hỏng mà! Nhưng mỗi lần ham muốn của Lạc Dĩ Mạt trỗi dậy, cũng là khi cơ thể hắn toát ra một mùi hương vô cùng đặc biệt. Chỉ cần ngửi thấy mùi hương ấy, là anh giống như bị bỏ bùa mê, không thể chống cự, chỉ muốn được hắn yêu thương âu yếm. Vứt bỏ sạch sẽ mọi tôn nghiêm của bản thân, chỉ muốn được kẻ kia mạnh mẽ chiếm đoạt.

Loại bùa mê ấy... chính là mùi vị đàn ông đặc trưng của Lạc Dĩ Mạt...

“Được rồi, ngủ đi.....” Lạc Dĩ Mạt lấy khăn giấy lau tay, sau đó vỗ nhẹ đầu anh.

“Ừm.” Ân Nhược Triệt nghe lời nhắm mắt lại, nhưng chỉ được một lúc là lại mở ra. Ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Lạc Dĩ Mạt đang lặng lẽ nhìn mình.

“Nhìn gì chứ? Nhanh ngủ đi!” Lạc Dĩ Mạt nhẹ nhàng lấy tay che mắt anh lại.

Ân Nhược Triệt không hề động dậy, chỉ từ từ cảm nhận hơi ấm từ đôi mắt đang lan truyền khắp cơ thể. Sau một lúc, anh dụi dụi lên tiếng: “Dĩ Mạt!”

“Hửm?”

“Tôi không ngủ được.....”

Lạc Dĩ Mạt bật cười thành tiếng. Bàn tay đang che mắt anh cũng trượt xuống dưới cằm, hắn nhìn anh: “Nếu không ngủ được, em sẽ cùng thầy nói chuyện phiếm một chút.”

“Được.” Ân Nhược Triệt lập tức dựa sát vào người hắn. Y như làm nũng cọ cọ vài cái lên bả vai rắn chắc kia. “Lần này về nhà cậu đã nói những gì?”

“Ai..... Xem ra những thứ em vừa kể ban nãy, thầy không hề nghe được câu nào.” Lạc Dĩ Mạt ngấm ngĩa bàn tay anh. Hiếm có khi hoàn toàn lóa lồ mà vẫn nói chuyện cùng nhau nghiêm túc thế này: “Cha em dường như vẫn chưa phát hiện điều gì. Ông ta chỉ cho rằng em muốn chọc giận ông ta nên mới... làm chuyện ấy với đàn ông...”

Lạc Dĩ Mạt vỗ về đôi vai đã cứng đờ của người kia.

“Thầy, thầy không cần phải lo lắng như thế. Không phải em đã nói rồi ư? Trời có sụp xuống đã có em gánh. Mặc kệ người khác nói gì, em vẫn vĩnh viễn yêu thầy... Được rồi, để em kể tiếp. Em sau đấy thuận theo suy nghĩ của cha em mà bảo ông ta cho em ra khỏi Phong Dương. Nhưng tính tình của cha em lẽ nào em không rõ. Ông ta tuyệt đối không bao giờ chiều theo em. Cho nên, em mới có thể trở về!”

“Ông ta thật sự tin sao?” Ân Nhược Triệt nhắm hờ mắt lắng nghe chất giọng êm ái của hắn. Lúc này, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa, thế giới rộng lớn dường như cũng tan biến, chỉ còn duy nhất anh và hắn mà thôi.

“Ai biết được!” Lạc Dĩ Mạt bất cần thốt lên. “Tuy nhiên mặc kệ ra sao. Ông ấy tốt nhất đừng nên nghĩ đến chuyện chia cắt chúng ta. Trừ phi lão già đó không cần đứa con này nữa”

“Nhưng.....”

“Đừng nói chuyện đó nữa, chúng ta cùng tâm sự chuyện vừa rồi đi!” Lạc Dĩ Mạt đột nhiên cao hứng cười tươi. “Hình dáng của thầy lúc ấy... thật khiến kẻ khác... phải đứt đoạn kinh mạch a”

Ân Nhược Triệt hung hăng véo mạnh vào chân hắn. Tại sao chẳng bao giờ tỏ ra nghiêm túc được lâu thế này?

“Thầy chỉ có nhéo một chút, mà em đã thấy ngứa ngáy toàn thân rồi!”

“Lạc Dĩ Mạt, cậu là tên khốn kiếp nhất trong số những tên khốn kiếp trên thế giới!”

“Ha ha!” Lạc Dĩ Mạt bật cười vỗ vỗ vai kẻ đang kích động kia, trở lại vẻ nghiêm túc ban đầu: “Chỉ có điều... Tiếc là Diệc Phiền không có mặt, cậu ta chính là một nhà nghệ thuật hàng đầu đấy!”

“Diệc Phiền?” Người đã giúp Lạc Dĩ Mạt thay đổi trang phục vào phút chót ở lễ kỉ niệm trường.

“Đúng vậy, cậu ta từ nhỏ đã mơ ước trở thành một nhà nghệ thuật. Bộ âu phục mà thầy mặc ban nãy, nếu để cậu ta nhìn thấy, thế nào cũng cực kì hứng thú cho xem. Diệc Phiền thật sự rất có thiên phú!” Đột nhiên

hắn dừng lại, hướng mắt về phía ánh trăng sáng vàng vạc bên ngoài: “Chỉ có điều, sinh ra trong một gia đình quyền quý, quả là vô cùng khổ sở...”

Ân Nhược Triệt xiết chặt lấy người hắn, như thể muốn đem chút sức mạnh của mình truyền qua cho hắn.

Lạc Dĩ Mạt mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: “Được rồi thầy, nửa đêm rồi đấy, mau ngủ đi!”

“Ừm.....”

Ân Nhược Triệt cúi đầu, khẽ khàng thốt lên những câu chữ lí nhí, nhỏ đến mức tưởng chừng không thể nghe được: “Không muốn ngủ. Không muốn nhắm mắt. Sợ rằng khi mở mắt ra sẽ chẳng thấy cậu đâu nữa. Tôi chỉ muốn nhìn cậu như thế này.....”

“Ngốc quá, nếu thầy thích nhìn thì em sẽ để thầy nhìn cả đời...” Lạc Dĩ Mạt cứng chiều khẽ nhéo gương mặt trắng mịn nhỏ nhắn của anh “Nhưng hôm nay thì không được. Thầy mệt lắm rồi, nên ngủ đi... Em hứa sẽ không trốn đi đâu cả!”

“Ừm.....” Ân Nhược Triệt vội vã khép chặt mắt lại. Vì anh biết, nếu chỉ cần mở mắt thêm chút nữa thôi... thì hai hàng lệ đang kiềm nén sẽ vô thức rơi xuống...

57. Quyển 2 - Chương 22: Sự Tàn Nhẫn Của Diệc Phiền

“Lạc Dĩ Mạt, cậu đúng là tên tệ bạc trọng sắc khinh bạn!” Khước Diệc Phiền vừa nhìn thấy Lạc Dĩ Mạt đang vui vẻ quần quýt với ai kia trong phòng, chưa kịp hỏi han đã xông lên tặng hắn một đấm.

“Chào Diệc Phiền!” Lạc Dĩ Mạt xoa xoa cái cằm muốn bầm tím của mình, trưng bày bộ mặt tươi cười rạng rỡ.

“Cậu ầm đầu cần phải giả vờ thân thiết trước mặt tôi!” Khước Diệc Phiền quay đầu đi, không thèm nhìn mặt Lạc Dĩ Mạt.

“Là tôi sai rồi, khiến cho cậu lo lắng.” Lạc Dĩ Mạt quay sang ôm lấy vai Khước Diệc Phiền, ra vẻ nghiêm túc nói.

Khước Diệc Phiền đột nhiên rất muốn khóc, cố gắng mở to hai mắt, kiềm chế cho dòng nước kia không vô thức chảy ra, nhưng vẫn không giấu được sự ghen ngào trong giọng nói: “Trở về là tốt rồi...”

“A Tên chết bầm, đừng có mà ôm ôm ấp ấp như vậy. Ôm thầy của cậu ấy, buồn nôn chết được!” Khước Diệc Phiền đột ngột hét ầm lên, nói sang chuyện khác, ném Lạc Dĩ Mạt về phía Ân Nhược Triệt.

“Ôm thì ôm” Lạc Dĩ Mạt thuận tay ôm ghì lấy Ân Nhược Triệt, ghé sát vào người anh ngọt ngào nói: “Tôi không những ôm, mà còn hôn nữa! Nhóc con, ghen tức phải không?”

Hành động của Lạc Dĩ Mạt đột nhiên khiến anh nhớ đến Tống Chỉ Hi, Ân Nhược Triệt quay đầu hỏi Khước Diệc Phiền: “Chỉ Hi đâu?”

Khước Diệc Phiền nhếch môi, nửa buổi mới nói được một câu: “Cậu ta có chuyện của cậu ta. Ban ngày bọn em không gặp nhau.”

Về mặt ấy, khiến Ân Nhược Triệt không khỏi hồi tưởng đến những câu nói dè dặt cảm xúc mà Tống Chỉ Hi đã nói với mình: “Khi bắt đầu yêu hắn, lẽ nào thầy không đoán trước là sẽ rất đau khổ ư?”

“Chỉ Hi rất đáng thương” Bàn tay của Lạc Dĩ Mạt đang khoác trên người Ân Nhược Triệt đột nhiên hơi xiết lại.

Hắn đã từng gặp qua Tống Chỉ Hi, trước khi Ân Nhược Triệt xuất hiện. Đó là người được Khước Diệc Phiền chọn làm người tình của mình, một người con trai cực kì ít nói. Nhưng không biết từ lúc nào, thái độ của Khước Diệc Phiền đã hoàn toàn thay đổi. Từ bốn cột trở thành che chở. Khiến trái tim lạnh giá của người con trai ít nói kia cũng dần trao gửi cho cậu ta, trao gửi cho một người mà Tống Chỉ Hi biết rõ, sẽ khiến bản thân vô cùng đau khổ.

“Cậu cũng biết, cha tớ cũng như cha cậu. Tớ làm sao có thể làm tổn thương người cha đã yêu thương tớ từ nhỏ đến lớn!” Khước Diệc Phiền thở dài, khẽ thốt lên.

“VẬY... cậu có thể làm tổn thương Chỉ Hi sao?” Lời nói của Ân Nhược Triệt như nhát dao đâm thẳng vào tim Khước Diệc Phiền.

“Không còn cách nào khác. Nếu nhất định phải có một người chịu hi sinh. Thì người đấy... chỉ có thể là Chỉ Hi” Khước Diệc Phiền nhìn bọn họ, nở một nụ cười buông xuôi. Nhưng... cậu ta thật sự có thể buông xuôi ư?

“Cậu vì cha cậu mà từ bỏ ước mơ trở thành tạo hình sư, vào Phong Dương. Sau khi tốt nghiệp còn chấp nhận sự ăn bài của ông ta, tiếp tục quản lý sự nghiệp của Khước gia. Tiếp theo đó, nghe lời ông ta mà cưới vợ, sinh con. Diệc Phiền, cậu không thấy cuộc đời của cậu thật vô vị hay sao? Sống mà như không sống, chẳng khác nào một con rối trong tay kẻ khác!” Lạc Dĩ Mạt trước giờ vẫn luôn khâm phục sự điềm đạm quả quyết của Khước Diệc Phiền, nhưng hôm nay, cậu ta đã khiến hắn hoàn toàn thất vọng.

“Thân thể tớ là do cha mẹ sinh ra. Cuộc sống của tớ cũng là do họ ban cho!”

“Cậu...” Lạc Dĩ Mạt định phản bác, nhưng cánh cửa đã đột ngột mở ra, một giọng nói quen thuộc ôn tồn cất lên.

“Tình yêu của cậu thật là ấu trĩ! Chào Nhược Triệt!” An Dương tùy tiện thông thả bước vào, trao bó hoa lài được gói một cách tỉ mỉ trong tay cho Ân Nhược Triệt. Sau đó nhìn Khước Diệc Phiền mỉm cười như khiêu khích. “Đúng là một đứa con hiếu thuận. Nhưng xem cậu làm sao đối diện với tên nhóc đang đứng như tượng ngoài cửa kia!”

Khước Diệc Phiền toàn thân cứng đờ, trong miệng chỉ kịp thì thào vài tiếng rời rạc: “Chỉ... Hi...”

Sau đó lập tức bỏ chạy ra ngoài.

“Chỉ Hi ở ngoài ấy sao?” Ân Nhược Triệt hỏi. Nếu Tống Chỉ Hi nghe được những lời ban nãy, nhất định sẽ vỡ tan ra mất.

“Không có!” An Dương nhún nhún vai “Tôi đâu biết Tống Chỉ Hi là ai. Chỉ là muốn dạy cho tên nhóc kiêu ngạo kia một bài học thôi!”

“Cái gì?” Ân Nhược Triệt nhất thời chόang váng, một giáo sư danh tiếng mà cũng chơi trò trẻ con này sao?

“Tôi chỉ muốn cho cậu ta biết. Có một số chuyện không thể tự mình quyết định. Tình yêu... không phải chỉ cần nói vứt bỏ là có thể nhẹ nhàng nhàng vứt bỏ được. Tên nhóc ấy đã quá tự cao tự đại rồi...” An Dương cười nói.

Hiếm khi Lạc Dĩ Mạt lại không hề phản bác ý kiến của An Dương. Hắn biết việc An Dương vừa làm là vô cùng đúng đắn. Tên ngốc Khước Diệc Phiền ấy... phải có thuốc đắng thì mới già tụt được!

“Cũng như việc... tôi đã nói là tôi yêu cậu. Thì nhất định sẽ tìm cách giật lấy cậu từ tay tên nhóc họ Lạc!” An Dương đột nhiên mở to mắt nhìn Ân Nhược Triệt.

Lạc Dĩ Mạt lập tức như con sư tử đánh hơi được mùi nguy hiểm, nhanh chóng kéo Ân Nhược Triệt về phía mình. Trùng mắt nhìn An Dương, tên khốn kiếp này hôm nay còn dám trắng trợn tỏ tình trước mặt hắn!

Ân Nhược Triệt chỉ biết xấu hổ đứng trơ ra đó. Hết nhìn người này, rồi nhìn kẻ kia. Hai người đàn ông trước mặt khiến anh đau đầu phát điên lên được, chẳng biết phải làm thế nào cho phải.

Hương hoa lài trong tay Ân Nhược Triệt nhẹ nhàng lan tỏa, khiến Lạc Dĩ Mạt chợt nảy ra một sáng kiến.

Một sáng kiến cực kì hạnh phúc và lãng mạn...

58. Quyển 2 - Chương 23: Trang Viên Hoa Lài

“Thầy à, mùa hè này thầy đừng về nhà, theo em có được không?” Lạc Dĩ Mạt nằm trên giường, đặt quyển sách trên tay xuống, quay đầu nhìn về phía con người đang vui đùa trong núi công viên kia.

“Gì cơ?” Kỳ thi cuối kỳ khiến anh bận không kể xiết, phải nói là sứt đầu mẻ trán luôn mới đúng.

“Em nói thầy đừng về nhà, đi chơi cùng em cho khuây khỏa!” Lạc Dĩ Mạt lại dán mắt vào quyển sách.

“... Ừm... lát nữa tôi sẽ gọi điện về nhà hỏi ba mẹ”

Cứ như vậy, một học kỳ đã vội vã trôi qua không chờ đợi một ai. Kỳ thi bận rộn qua đi, kéo theo kỳ nghỉ thứ hai của bọn họ. Sau khi kỳ thi bên khoa mỹ thuật của Ân Nhược Triệt kết thúc, lại đến đợt kiểm tra bên khoa Luật của Lạc Dĩ Mạt. Cho đến khi kỳ thi của Lạc Dĩ Mạt hoàn tất tốt đẹp, sau một đêm ân ái ái, hẳn liền thu dọn hành lý, bảo muốn dạo chơi đây đó. Tính cách của cậu ấm Lạc Dĩ Mạt vẫn cứ độc đoán như thế, khiến Ân Nhược Triệt không có cách nào từ chối.

Chỉ có điều, thời gian trôi đi quá nhanh. Học kỳ này... đúng là chỉ có thể dùng mấy chữ “kinh thiên động địa” để kể lại. Một An Dương từ trên trời rơi xuống khiến cuộc sống vốn đã nhiều màu sắc của họ càng thêm phong phú. Còn có trò đùa ác ý của Lạc Dĩ Mạt vào lễ kỷ niệm ngày thành lập trường, tàn nhẫn bóp nát hình tượng Công chúa truyền thống. Đã vậy còn biết bao nhiêu việc lớn nhỏ khác... khiến anh thầm nghĩ, tình yêu của họ sau này, chắc chắn sẽ còn gian truân hơn nữa.

Ân Nhược Triệt ngồi trên chiếc xe không rõ đi đến nơi nào. Từ trong xe nhìn ra khung cảnh hai bên đường. Lúc nghe anh nói sẽ cùng bạn bè đi du lịch một chuyến, mẹ anh im lặng một hồi lâu rồi mới đồng ý. Người mẹ lúc nào cũng la mắng anh, lúc nào cũng trêu chọc anh, cũng chính là người cưng chiều anh nhất! Ân Nhược Triệt chợt vui vẻ bật cười.

“Cười gì vậy? Mau xuống xe thôi!” Lạc Dĩ Mạt đứng dậy lên tiếng, thất lưng đối diện anh “lát nữa không có xe bus đâu. Chúng ta phải ngồi xe nhà nông đấy!”

Lạc Dĩ Mạt xách theo hành lý, sóng vai cùng anh trên con đường quê nho nhỏ. Ở nông thôn thật thích, không khí quả nhiên rất trong lành. Hít sâu vài cái, Ân Nhược Triệt đột nhiên nhớ đến quê mình, trấn Giáng Khương.

“Có xe rồi kia! Đi thôi!” Lạc Dĩ Mạt vẫy tay, một người nông dân ngồi trên chiếc xe to kền nhìn giống như xe kéo chạy đến trước mặt bọn họ. Ân Nhược Triệt nhìn thân xe cao cao mà không khỏi cau mày. Cái thứ này, tại sao không có cửa xe, anh làm thế nào leo lên được đây?

Lạc Dĩ Mạt cười to, ném hành lý trong tay lên trên, sau đó quay đầu lại hôn nhẹ lên trán Ân Nhược Triệt một cái. Hắn cúi xuống, cánh tay vòng qua gối anh. Rồi trước cái nhìn chất phác của bác nông dân, hắn ngang nhiên nhắc bổng anh lên, đặt lên xe.

Ân Nhược Triệt thiếu điều xỉu hổ đến độn thổ. Nhìn thấy bác nông dân cười sang sảng mà tức giận quay qua tặng Lạc Dĩ Mạt một đấm.

“Tuổi trẻ đúng là tuổi trẻ, không gì tuyệt bằng! Vợ chồng son hai người quả là rất ngọt ngào a!” Bác nông dân kia ra vẻ hoài niệm thốt lên. Âm thanh phóng khoáng vang lên giữa cảnh ruộng đồng mênh mông, ngân vang mãi không dứt...

“Bác thật vui tính! Tuổi già nhưng người không già một chút nào!” Lạc Dĩ Mạt nhìn nhìn Ân Nhược Triệt, ngắm nhìn gương mặt đã đỏ bừng của anh “Bác à, đến trang viên Hoa Lài!”

“Được thôi!” Bác nông dân vừa dứt lời, xe đã bắt đầu xuất phát. Cái xe nhìn có vẻ rất cồng kềnh mà lại đi cực kỳ nhanh. Ngoại trừ đôi lúc Lạc Dĩ Mạt xuống xe mua sắm vài thứ ra, dọc đường đi đều rất thông suốt thoải mái, không hề gặp chút trở ngại gì.

Hai người thanh niên trên xe lâu lâu còn hứng chí la ầm lên. Hươu chân múa tay chẳng khác nào mấy đứa trẻ trong thôn. Tâm tình lúc này, chính là sự vui sướng không có gì bì được.

Sau cùng, xe dừng tại một nơi mang tên là “Trang viên Hoa Lài”.

Ân Nhược Triệt vốn tưởng, một nơi thuộc gia tộc giàu có như Lạc Gia, trang viên Hoa Lài nhất định cũng phải sang trọng lộng lẫy như mấy pháo đài cổ mà anh từng xem trên TV. Nhưng trước mắt chỉ có hai tầng lầu giản dị thật sự khiến anh mở rộng tầm mắt. Tuy nhiên, xét ra cũng không đến nỗi khác xa tưởng tượng của anh, ít nhất nơi này cũng mang phong cách cổ kính, nhưng lại là phong cách cổ kính của gia đình nông dân thời xưa.

“Chúng ta đến gặp ai vậy?” Ân Nhược Triệt quay sang hỏi người con trai ra vẻ bí mật kia.

“Anh của em.” Sau khi trả lời, Lạc Dĩ Mạt kéo tay Ân Nhược Triệt vào trong lòng “Anh của em là một người nghiện trà. Anh ấy nói anh ấy chán ghét cuộc sống thương trường, rồi đến nơi này xây nên trang viên Hoa Lài. Trở thành một người bình thường như bao kẻ khác. Đúng rồi, nơi này có tên là Trang viên Hoa Lài vì ở đây trồng rất nhiều loại hoa lài khác nhau. Anh ấy rất mê trà, đặc biệt là trà hoa lài...”

59. Quyển 2 - Chương 24: Tương Như Dĩ Mạt

“Thầy, thầy cứ đi sau em!” Lạc Dĩ Mạt xách theo hành lý cẩn thận đi về phía trước. Trông mắt không ngừng liếc trái liếc phải, nhất cử nhất động đều vô cùng cảnh giác.

Ân Nhược Triệt bước phía sau hần, thật sự không thể lý giải được hành động kì quái của Lạc Dĩ Mạt. Hần hình như đang dò xét gì đấy.

Hai người họ cứ thế bước bên nhau. Càng đi, Lạc Dĩ Mạt càng tỏ ra khác thường, trong miệng không ngừng thốt ra mấy câu không rõ đầu đuôi như “Gì thế này?” “Sao lạ vậy?” “Quên rồi sao?”

“Cậu nói gì thế?” Ân Nhược Triệt cuối cùng nhin không được lên tiếng hỏi.

“Anh của em, anh ấy... Khốn kiếp!!!”

Ngay khi Lạc Dĩ Mạt vừa quay sang trả lời Ân Nhược Triệt, một xô mực nước đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Toàn bộ mực bên trong đều đổ thẳng lên mặt hần, một giọt cũng không lãng phí: “Khốn kiếp! Rốt cục cũng không thoát được!”

“Chuyện gì thế này?” Ân Nhược Triệt quay sang người con trai đen đúa đang đứng chửi ầm lên, thỏ thẻ hỏi.

“Mỗi lần em đến đây, anh của em đều từ những chỗ khác nhau, bày ra những cái bẫy khác nhau để chọc tức đứa em xui xẻo này. Hôm nay em còn tưởng anh ấy quên rồi, ai ngờ lại là mực nước! Thôi quên đi, không nói nữa. Em đi tắm đây! Thầy cứ đi thẳng lối này là sẽ đến hoa viên!” Lạc Dĩ Mạt đưa tay lau mặt, mực nước vẫn liên tục chảy xuống, làm ướt đầm gương mặt tuấn tú của hần.

“Ừm, cậu cứ đi đi, tôi sẽ ở hoa viên chờ cậu” Ân Nhược Triệt nhìn bóng lưng ướt mem không ngừng chửi bới của Lạc Dĩ Mạt đi khuất, cũng xoay người rời khỏi. Quả nhiên đi thêm vài bước chân là đã đến hoa viên như hần nói, chỉ có điều, nó rộng lớn hơn tưởng tượng của anh rất nhiều.

Trong nhà kính ẩm áp là một biển hoa lài mênh mông. Từng đóa hoa không ngừng tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng, tạo nên mùi vị đặc trưng của Trang viên Hoa Lài. Trong chốc lát, Ân Nhược Triệt hoàn toàn choáng ngợp.

Không biết từ khi nào, Ân Nhược Triệt vừa quay đầu đã thấy Lạc Dĩ Mạt ở đấy. Tất cả đều bình thường, trừ bộ quần áo quái dị mà hần đang mặc trên người.

“Cậu lấy đâu ra bộ quần áo kì lạ này vậy?” Ân Nhược Triệt tròn mắt nhìn hần. Dáng vóc chẳng khác nào một nam tử thời Đường. Bộ cổ trang nhà Đường đồ sộ càng tôn thêm đường nét thanh tú trên thân thể cao ráo của Lạc Dĩ Mạt. Nhìn hần lúc này, vừa đẹp đẽ, vừa cao quý.

Người thanh niên kia thấy Ân Nhược Triệt cuối cùng cũng nhận ra sự có mặt của mình, quay đầu nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống bàn.

“Trời! Cậu còn đội tóc giả nữa sao?” Ân Nhược Triệt chạy đến tùy tiện nắm lấy mái tóc của người kia.

Người khoác Đường trang, suối tóc dài đến tận thắt lưng.

Thật hoàn mỹ đến chết đi được, đẹp đến chết đi được!

“Tôi biết đau đấy!” Người thanh niên im lặng kia cuối cùng cũng lên tiếng.

“Hả?” Ân Nhược Triệt ngây người. Mái tóc trong tay không phải là giả. Tóc giả thì làm sao dính chặt vào đầu thế này? Người thanh niên trước mặt rất giống Lạc Dĩ Mạt, nhưng hoàn toàn không phải một người.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh, đầu óc nhất thời choáng váng... Là song sinh!

“Tôi xin giới thiệu một chút. Tôi là Lạc Dĩ Nhu. Dĩ Nhu trong “Tương Nhu Dĩ Mạt”. Lạc Dĩ Nhu đưa tay ra, nhìn Ân Nhược Triệt dịu dàng mỉm cười: “Thầy à, xin buông tóc tôi ra có được không?”

Có đánh chết anh, anh cũng không bao giờ tưởng tượng ra Lạc Dĩ Mạt lại có thể sở hữu một nụ cười tao nhã như thế. Ân Nhược Triệt nhanh chóng thả tay ra, xấu hổ cười cười: “Tôi là Ân Nhược Triệt. Vừa rồi thật xin lỗi, tôi không nghĩ anh của Lạc Dĩ Mạt lại có gương mặt giống hệt cậu ấy!” Ân Nhược Triệt lại tiếp tục cười cười: “Ngay cả tên cũng rất giống nhau, quả là song sinh có khác!”

Lạc Dĩ Nhu và Lạc Dĩ Mạt đều có chung một gương mặt, khác chăng là tên nhóc thô lỗ kiêu ngạo kia lại chưa từng nở một nụ cười nào thanh thoát như thế.

“Thầy à, thầy không biết rồi. Chữ “Nhu” () khác với chữ “Nho” (). Tên của tôi và Dĩ Mạt có xuất xứ hoàn toàn khác nhau!”

Vừa nói, Lạc Dĩ Nhu vừa chấm tay vào tách trà, viết lên bàn một chữ “Nhu” tuyệt đẹp.

“Thầy Tiểu Triệt, thầy biết không. Ngay cả cái tên cũng chứa đựng nhiều ý nghĩa!” Lạc Dĩ Nhu nhìn về phía vườn lải rọng mênh mông ôn tồn nói: “Dĩ Mạt chính là sự lãng mạn trong câu nói “Tương Nho Dĩ Mạt”. Nhằm chỉ một tình yêu tuyệt mỹ khắc cốt ghi tâm. Còn tên của tôi, “Tương Nhu Dĩ Mạt”, chính là quên sạch thế sự nhân gian... Một cái tên rất vô tình vô nghĩa!”

Từng lời giải thích diêm tĩnh của Lạc Dĩ Nhu lại khiến Ân Nhược Triệt thoáng rung động.

“Tôi là một người anh kém cỏi. Để lại em mình ở nơi lạnh lùng tàn nhẫn đó, bản thân lại trốn đến nơi này ẩn dật. Người anh này có khác chi tên gọi, lạnh nhạt ích kỉ! Duy chỉ có một điều may mắn, ngay từ lúc nhỏ Dĩ Mạt đã tỏ ra hứng thú với chuyện thương trường. Ít ra cũng khiến sự tự trách trong lòng vơi đi day dứt. Mãi mãi ở lại nơi này, an nhàn thanh đạm, thoải mái yên hưởng...”

Tại sao Lạc Dĩ Nhu từ đầu đến cuối vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, chỉ có anh là đứng lặng nơi ấy, vô thức muốn khóc...

Trong thân thể hai người đang cùng chảy chung một dòng máu. Hắn nói hắn chán ghét thương trường, ích kỉ muốn sống yên bình ư? Như vậy có phải thật hay không, có phải là bản chất của dòng máu Lạc gia đang chảy trong huyết quản của họ hay không? Thứ mà họ mong muốn chính là... chinh phục kẻ khác, làm cho mọi người thuần phục dưới chân mình.

“Trang viên Hoa Lài thật xinh đẹp...” Ân Nhược Triệt nhìn về phía biển hoa lải trước mặt

“Chỉ là... Dĩ Nhu này, cậu có từng nghĩ đến, suốt đời giam chân trong vườn hoa này, có thật là hạnh phúc chân chính hay không? Tuy bốn mùa đều là mùa xuân, nhưng có chắc những đóa hoa này không muốn được một lần hít thở bầu khí thiên nhiên đích thực? Cho dù ra ngoài nhà kính, một năm chỉ được nở một lần, nhưng ít ra cũng được sống tự do tự tại. Hơn nữa, sang năm, chẳng phải lại có dịp nở rộ hay sao? Cầm giác bị trời buộc... Dĩ Nhu... Tôi nghĩ là cậu rõ hơn ai hết!”

Lạc Dĩ Nhu nhất thời chấn động.

Trong nhà kính ảm áp ngập hương hoa... chợt phảng phất một làn gió hạ ... khiến biển hoa vô tình lay động không thôi...

60. Quyển 2 - Chương 25: Medusa

“Dĩ Nhu, tôi còn nhớ một quyển truyện tranh từng xem trước đây...”

“Truyện tranh?” Lạc Dĩ Nhu liếc nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ giễu cợt. “Thầy à, không ngờ tâm hồn thầy lại trẻ trung đến vậy!”

Anh em có khác, miệng mồm độc địa hệt như nhau. Ân Nhược Triệt trong lòng thầm gào lên mấy tiếng.

Trần tình lại, nắm chặt tay ho một tiếng, quét sạch xấu hổ, tiếp tục nói:

“Khi còn đi học tôi đã từng đọc qua một quyển sách có tên là Tiệm thú cưng kinh hoàng . Hoàn cảnh lúc này, đột nhiên khiến tôi nhớ đến một chi tiết trong truyện...”

Medusa (*) là một con thú trong tiệm thú cưng của bá tước D, cùng tên với một nữ thần tóc rắn trong thần thoại Hy Lạp. Thế nhưng trong mắt của những người bên ngoài, nó chỉ là một con thần lằn màu trắng xinh xắn không hơn không kém.

D bá tước đem bán lại nó cho một nam diễn viên đã qua thời hoàng kim, tên là Robin (*).

Robin tỏ ra vô cùng yêu thương nàng, cho dù vợ chàng vì con thần lằn ấy mà không muốn ở bên chàng nữa.

Lần đầu tiên nhìn thấy con thần lằn bị che hai mắt, thân dưới chẳng khác nào một con rắn nhỏ, thì chàng đã không thể rời mắt khỏi nó rồi...

Ánh mắt bá tước D lúc đó ánh lên chút hoang mang. Ông ta nói cho chàng biết, không thể để cho người ngoài nhìn thấy Medusa, càng không được nhìn vào mắt nó...

Robin từng là một diễn viên vang danh, nhưng cái gì chóng đến thì cũng chóng đi, tiếng tăm cũng trượt dài theo năm tháng. Không còn diễn xuất, không còn thu nhập, ngay cả căn phòng nhỏ dành riêng cho Medusa cũng khó giữ được.

Robin rất yêu Medusa. Vì nó, vì muốn nó sống tốt hơn, chàng quyết định thử cả những vai phụ tầm thường trong các vở kịch...

Nhưng kết quả... chàng vẫn không thu hoạch được gì...

Có một ngày, chàng chuẩn bị một bữa cơm vô cùng thịnh soạn, còn mặc cho Medusa một quần áo vô cùng xinh xắn.

Hết ly này đến ly kia, càng uống càng say. Đến cuối cùng, chàng không nhin nổi mà muốn nhìn thấy đôi mắt bị che kín của nó. Medusa cảm nhận được điều ấy, vô thức vui về phía sau. Vì nó biết, đôi mắt của mình đáng sợ đến nhường nào...

Robin vẫn kiên trì, chàng mong muốn được nhìn thấy mắt của Medusa, dù một chốc thôi cũng được...

Nếu đã thật lòng yêu nhau, tại sao lại nỡ từ chối đối phương?

Chàng cuối cùng cũng có thể nhìn thấy đôi mắt thần bí xinh đẹp phía sau lớp vải.

Đôi môi run rẩy chỉ kịp nói hai tiếng “Tuyệt đẹp!” đã gục ngã trên nền đất.

Medusa đau đớn bò lên người chàng, nhưng chàng vĩnh viễn cũng không bao giờ tỉnh lại...

Đến phút cuối, Medusa đã làm một việc mà cả bá tước D cũng không bao giờ ngờ đến. Nó đứng lặng trước tấm gương, nhìn sâu vào mắt mình, tự vẫn.

“... Robin biết rõ nếu nhìn vào mắt nó sẽ chết. Medusa cũng biết nếu Robin nhìn thấy mắt mình sẽ không còn thở nữa. Thế nhưng... vì sao bọn họ còn làm cái việc ngu ngốc ấy...?” Ân Nhược Triệt quay đầu nhìn Lạc Dĩ Nhu, đôi mắt ẩn chứa hàm ý mỉm cười. “Cũng như hoa lài, cho dù biết rời khỏi nhà kính sẽ chết, bọn chúng vẫn khao khát một lần rời khỏi nơi này. Không lẽ người yêu hoa lại không hiểu được nỗi lòng của hoa sao? Việc ấy khác chi mong muốn của chính mình... mà bản thân cũng không thể nào lý giải...?”

Ân Nhược Triệt trầm ngâm một lúc, xoay người đối diện biển hoa ngào ngạt trước mặt:

“Dĩ Nhu, cậu là một người anh tốt, luôn nghĩ cho tương lai của em mình...”

Lạc Dĩ Nhu giật mình nhìn chằm chằm người thanh niên đang đứng trước vườn hoa. Giây phút ấy, Lạc Dĩ Nhu tưởng như bản thân đang nhìn thấy thiên sứ... một thiên sứ có khả năng nhìn thấu tâm can hẳn...

Lạc Dĩ Nhu nhìn về phía trang viên mà hẳn rất trân trọng kia, ngửa mặt lên trời cười vang một tiếng. Sau đó tao nhã bước đến gần Ân Nhược Triệt, nắm lấy tay trái của anh giơ lên trước mặt: “Tiểu Triệt, ném tên nhóc Dĩ Mạt đi, đến với tôi...”

Lúc này Lạc Dĩ Nhu cuối cùng để lộ ánh nhìn săn đuổi đặc biệt của Lạc gia.

Nhìn thấy gương mặt giống hệt Lạc Dĩ Mạt càng lúc càng tiến lại gần mình, Ân Nhược Triệt rất muốn đẩy hẳn ra, nhưng không sao phản kháng lại gương mặt ấy...

Ân Nhược Triệt cứ đứng ngây ra đó. Khi môi Lạc Dĩ Nhu gần chạm vào môi anh, Ân Nhược Triệt không biết làm gì ngoài nhắm chặt mắt lại...

Thế nhưng, đôi môi kia không hiểu sao vẫn không chạm vào anh.

Ân Nhược Triệt cẩn thận hé mắt nhìn trộm một cái.

Sau đó, anh lập tức tròn mắt, mồm há hốc đứng ngây người ra đấy...

Chỉ thấy... Lạc Dĩ Mạt không biết đã xuất hiện từ lúc nào, hai tay giữ chặt lấy đầu Lạc Dĩ Nhu. Hai người họ đang... hôn nhau. Ân Nhược Triệt nhìn đến mức mặt mày đỏ bừng.

Hai gương mặt không chút khác biệt, một kẻ còn xộc lưỡi thẳng vào bên trong miệng đối phương, một người trợn mắt nhìn hẩn...

“Thế nào? Anh à, kĩ năng hôn của em trai anh không tệ phải không?” Lạc Dĩ Mạt trừng mắt, dùng tay quệt mạnh môi mình. Mái tóc vẫn còn nhỏ nước xuống hai vai, xem ra hẩn vừa tắm xong đã trực tiếp chạy thẳng đến đây.

Lạc Dĩ Nhu cũng hung hăng lau đi nước bọt của Lạc Dĩ Mạt còn lưu lại trên mặt mình. “Thằng biến thái chết tiệt! Còn bỏ cái lưỡi ghê tởm kia vào nữa chứ!”

“Ai bảo anh dám dụ dỗ thầy tôi! Dám bảo thầy tôi ném tôi đi! Còn nữa... Lạc Dĩ Nhu, anh mới là tên chết tiệt không biết xấu hổ, dám tự tiện đổ mực lên người tôi!” Lạc Dĩ Mạt đập anh trai mình rồi chửi ầm lên.

“Đáng đời! Ai bảo không có chuyện gì lại chạy đến đây gây rối!” Khác với Lạc Dĩ Mạt, Lạc Dĩ Nhu nhìn có vẻ rất hả hê, cười nói: “Bao lâu rồi mà vẫn dần dần như vậy, bị ướm nhẹp là đáng!”

Ân Nhược Triệt nhìn hai gương mặt giống nhau như đúc, nhìn Lạc Dĩ Mạt lần đầu tiên phát điên gân cổ cãi vã, không khỏi bật cười.

Cuộc tranh luận đột ngột dừng lại, hai đôi mắt giống hệt nhau đồng loạt quay về phía anh.

Ân Nhược Triệt cười không ra hơi, xấu hổ vò đầu.

“Có điều... Dĩ Mạt à... Tiểu Triệt nhìn rất “ngon miệng”... Tặng cho anh đi!” Lạc Dĩ Nhu lấy tay khều khều Lạc Dĩ Mạt.

“Đừng có mơ!” Lạc Dĩ Mạt cầm khăn lau khô tóc.

“Được mà!” Đôi mắt Lạc Dĩ Nhu ánh lên tia nhìn gian tà “Cho anh chêm chân vào đi! Cả ba người chúng ta cùng thoải mái vui vẻ có được không? Tiểu Triệt dễ thương không chịu nổi!”

“Lạc Dĩ Nhu, anh uống trà riết phát điên rồi phải không?” Lạc Dĩ Mạt trừng mắt người anh đang phát biểu linh tinh trước mặt mình.

“Thương lượng một chút đi mà!”

“Không được!”

“Của ngon không thể để người ngoài, chúng ta là anh em một nhà mà!”

“Xuống địa ngục mà tìm anh em ma quỷ của anh!”

Bọn họ cứ thế mà đi, tiếng cãi nhau càng lúc càng xa. Hai anh em nhà này... bọn họ... hình như bỏ quên ai trong nhà kính mắt rồi.

=====

Chú Thích:

(*) Medusa: trong bản gốc của truyện ghi là “Mỹ Đồ Toa” nhưng theo phiên âm là Medusa trong huyền thoại Hi Lạp.

(*) Robin: trong bản gốc của truyện ghi là “La Tân”.

61. Quyển 2 - Chương 26: Thơ Ấu

Vào bữa tối, Lạc Dĩ Nhu vẫn dai dẳng hỏi dồn về vấn đề này, cho đến khi Lạc Dĩ Mạt từ chối để lần thứ N+1 thì mới tạm kết thúc.

“A... Một quá đi!” Rốt cục cũng thoát khỏi màn tranh cãi âm ỉ của anh em nhà họ, vừa ra ra khỏi phòng ăn, Ân Nhược Triệt đã vươn người than thở...

“Một gì vậy?” Lạc Dĩ Mạt ôm eo anh từ phía sau. Trải qua một trận cãi vã ồn ào như vậy mà Lạc Dĩ Mạt vẫn có thể có tinh thần ôm ấp anh, khiến Ân Nhược Triệt không khỏi khâm phục hẳn.

“Thanh niên các cậu đúng là khỏe thật!” Ân Nhược Triệt liếc mắt, phóng tầm nhìn khắp ngôi nhà mà bọn họ sẽ ở lại trong suốt kì nghỉ.

“Tiểu Triệt của chúng ta cũng đâu có già!” Lạc Dĩ Mạt hôn lên má anh, sau đó vội kéo anh đi: “Triệt, chúng ta đi xem phòng mình đi!”

Đã quen với việc bị lôi đi xềnh xệch thế này, Ân Nhược Triệt cũng không ra vẻ phản kháng. Nhưng dầu gì cũng cần một chút sĩ diện, nên anh đành la lên mấy tiếng khó chịu cho có lệ, dù vậy chân vẫn luống cuống chạy theo sau.

“Thế nào?” Lạc Dĩ Mạt mở cửa, dẫn anh đến trước ban công. Đứng ở nơi này, trang viên Hoa Lài chẳng khác nào một thảm hoa tuyệt đẹp, thoang thoảng hương thơm.

“Đây không phải là phòng của Lạc Dĩ Nhu sao?” Ân Nhược Triệt nuốt nước bọt, nơi này đến đẹp đến độ không biết dùng thứ gì để hình dung.

“Tất nhiên là không phải, anh ấy ở phòng bên cạnh. Đây là phòng của em. Nhưng bây giờ là phòng của em và thầy, phòng của hai người chúng ta!” Hai tay Lạc Dĩ Mạt vẫn để nguyên trên người anh. Trong khi anh im lặng nhìn vào mắt hắn. Mỗi khi vui vẻ, ánh mắt Lạc Dĩ Mạt đều đặc biệt lấp lánh, thâm thúy vô cùng.

Cảm thấy người bên cạnh đang chờ người ra nhìn mình, Lạc Dĩ Mạt ghé sát vào anh, nhỏ giọng thủ thỉ: “Triệt, đừng lo lắng quá, ở đây cách âm rất tốt!”

“Muốn nghe chứ phải không?” Hiếm khi nghe những lời thiếu đúng đắn của hắn mà anh lại không hề tức giận. Chỉ lười biếng ngả người dựa vào vai hắn.

Bọn họ chưa lần nào có cơ hội đặt chân đến một nơi nên thơ đến vậy. Cho nên anh cũng muốn cùng hắn lãng mạn một chút.

“Dĩ Mạt, cậu chưa từng nói với tôi cậu có anh song sinh, hại tôi phát hoảng lên được...”

“Ngạc nhiên mà! Vốn định xem nét mặt của thầy khi nhìn thấy hai người bọn em...” Lạc Dĩ Mạt đột nhiên chuyển sang giọng điệu tức giận: “Đều tại tên chết tiệt Lạc Dĩ Nhu kia!!”

“Có thể kể cho tôi nghe chuyện của cậu và anh cậu được không? Cậu chưa bao giờ đề cập đến người trong nhà trước mặt tôi...” Không muốn hắn tiếp tục bức mình, Ân Nhược Triệt nhanh chóng lái sang chuyện khác.

“Được thôi! Nếu thầy muốn nghe thì em sẽ kể!” Lạc Dĩ Mạt vốn không nghĩ đến việc giấu giếm chuyện nhà, nếu anh hỏi, tất nhiên hắn sẽ thoải mái trả lời:

“Lạc gia... là một gia tộc lớn mạnh. Nhìn vào thì thấy họ có tất cả, nhưng đến chút tình cảm yêu thương bình thường cũng không có. Mẹ và cha em là kết hôn theo sắp xếp của gia tộc. Lấy nhau được 2 năm thì mẹ sinh ra bọn em, em và Dĩ Nhu...”

“Cha của em vốn là một kẻ bất chấp thủ đoạn. Dù trong lòng không hề yêu thương mẹ nhưng vẫn kết hôn vì lợi ích cá nhân. Trước mặt người ngoài vẫn luôn đóng vai một người chồng tốt, một người cha hoàn hảo. Nhưng thật ra thì...”

“Mẹ từ nhỏ đã mang bệnh tim. Từ sau khi sinh nở càng chuyển biến xấu hơn. Sau cùng, đến khi bọn em lên 6 tuổi, bàn tay vẫn luôn ôm ấp bọn em bất chợt vĩnh viễn buông ra...”

“Vào giây phút mẹ em hấp hối, bà đã nói với cha: ‘Bất kể Dĩ Nhu quyết định việc gì ông cũng đừng ngăn cản nó. Đời này ông không yêu tôi. Nhưng tôi mong ông có thể thỏa mãn chút nguyện vọng đầu tiên và cũng là cuối cùng của tôi...’. Mẹ mất, lão già tàn nhẫn ấy cũng tỏ ra chút sám hối, nhưng còn ích lợi gì chứ?”

“Có lẽ để chuộc tội, lão bước thêm bước nữa với một người phụ nữ khác, cho dù ông nội tuyệt đối không đồng ý. Cha em làm vậy, cũng để có người chăm sóc bọn em đến bây giờ...”

“Anh trai em khi bước vào năm thứ hai cao trung thì đột nhiên bỏ về nhà, bảo rằng không muốn đến trường nữa. Anh ấy nói giáo viên trên trường thật tầm thường, muốn tự học. Cha em không nói một lời, liền cho anh ấy tiền để xây trang trại Hoa Lài này. Sau đó thì anh ấy cũng rời khỏi Lạc gia, sống những ngày tháng yên bình ở đây”

“Đã là song sinh thì khó tránh bị người khác so sánh. Còn nhớ lúc nhỏ, đã có nhiều người nói về vấn đề này. Thế nhưng cũng thật kỳ lạ, cho dù là song sinh thì nhiều đôi vẫn có điểm khác biệt, chỉ có bọn em là hoàn toàn giống nhau, hệt như cùng một khuôn đúc ra vậy. Bọn họ không thể tìm thấy điểm bất đồng trên gương mặt, thì liền chuyển sang so sánh về tính cách của cả hai...”

“Dĩ Nhu khéo léo khôn ngoan, em nghịch ngợm phá phách. Từ nhỏ mọi thứ đều do anh ấy gánh vác, không những vậy còn rất nuông chiều em. Sau này, khi cha dạy em việc kinh doanh. Em sơ ý làm sai bảng báo cáo, bị người khác dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, cảm giác lúc ấy, quả là vô cùng khó chịu. Thế là em thức trắng một đêm, quyết tâm sửa lại cho bằng được. Dĩ Nhu bảo muốn giúp em một tay, em liền nói: ‘Chuyện do mình làm sai, cũng phải do mình tự sửa chữa. Em biết là anh thông minh hơn em. Thế nhưng em nhất định sẽ nỗ lực. Vì em thích thương trường, em muốn trở thành một doanh nhân thành đạt’... Khi đó em còn nhỏ, không hề hay biết những lời ấy đã vô tình tổn thương Dĩ Nhu.”

“Sau khi Dĩ Nhu dời đến trang viên Hoa Lài, em còn nghĩ anh ấy nhu nhược nên mới trốn chạy, né tránh thương trường mạnh được yếu thua. Em không hiểu, nên luôn cho rằng anh ấy nhút nhát. Thật lâu sau đó, em mới bắt đầu hiểu ra... Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần em muốn cái gì, Dĩ Nhu liền đem thứ ấy tặng lại cho em. Những thứ thuộc về anh ấy, anh ấy vẫn không hề do dự mà đưa hết cho em. Lúc mẹ gần mất cũng nói như thế, anh ấy luôn nghĩ cho người khác, cho đến bây giờ vẫn chưa một lần nghĩ cho bản thân mình”

“Thật ra, doanh nhân chân chính của Lạc gia... chính là Dĩ Nhu...”

Lạc Dĩ Mạt đột nhiên ngừng lại... rất lâu... hít thở không gian tràn ngập mùi hoa lài thơm ngát.

“Tên gốc ấy... Vứt bỏ tất cả để chạy đến nơi này... cũng vì đứa em trai dần lớn của anh ấy... Một đứa em trai đầu óc tính toán không bằng một nửa anh ấy... Vậy mà, đứa em ấy chỉ có thể vờ như không hay biết nỗi khổ tâm của anh mình... Bởi lẽ, một khi là người của Lạc gia, thì đều có dòng máu tự tôn mãnh liệt hơn kẻ khác”

Ân Nhược Triệt cắn môi. Lạc Dĩ Mạt đau lòng cho anh trai mình. Trong khi Lạc Dĩ Nhu có lẽ cũng hiểu rõ tâm sự của em trai. Mọi chuyện lúc này, không biết là nên nói hết ra, hay mãi mãi giấu kín trong lòng thì sẽ tốt hơn...

62. Quyển 2 - Chương 27: Tình Điều? Điều Tình?

“Ngốc, thầy đang thương hại em đấy sao?” Lạc Dĩ Mạt nhìn vào gương mặt tràn ngập vẻ đồng cảm kia, bất giác mỉm cười. “Sớm biết thầy nghe xong sẽ tỏ ra như vậy, thì em đã không kể cho thầy nghe rồi!”

“Thầy à, thầy đã nghe qua những cặp song sinh thường có thần giao cách cảm không?”

“Hình như có từng nghe” Ân Nhược Triệt hơi nghiêng đầu một chút, đột nhiên lộ nét hưng phấn nắm lấy tay áo Lạc Dĩ Mạt “Hai người cũng vậy phải không? Thứ cảm giác ấy? Hai người cũng có phải không? Nói nhanh đi! Nói nhanh đi!”

“Cái này thì...” Lạc Dĩ Mạt trầm ngâm một hồi, nhìn đôi mắt lấp lánh sự hiếu kỳ kia, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì Dĩ Nhu là một lão hòa thượng tâm hồn trong sạch, quanh năm suốt tháng đều sống thanh đạm, không bao giờ phát sinh ham muốn... Nên em muốn biết, lúc em hưng phấn, thì anh ấy có cảm thấy hưng phấn hay không?”

Gương mặt Ân Nhược Triệt chốc lát đã tối sầm hẳn lại. Anh có định hỏi cái thứ ấy đâu?

“Hay là ngày mai chúng ta đi hỏi anh ấy, xem anh ấy đêm qua có hưng phấn không...” Lạc Dĩ Mạt nhanh tay tóm lấy kẻ vừa lâm trận đã muốn bỏ chạy bên cạnh “Đừng chạy, thầy à!... Đêm dài dằng dặc, thầy tưởng sẽ thoát khỏi tay em nhanh như vậy sao?”

“Nhưng Dĩ Nhu ở sát bên...”

“Không phải em đã nói thầy là phòng này cách âm rất tốt ư?” Lạc Dĩ Mạt ghé sát tai anh thổ thở: “Lẽ nào thầy không muốn làm ở một nơi xinh đẹp thế này?”

“Tôi...” Anh chợt nhớ, ban nãy từng có suy nghĩ muốn cùng Lạc Dĩ Mạt lãng mạn một chút.

“Đừng ồn! Triệt, em sẽ dịu dàng ôm ấp thầy một lần...”

Khung cảnh này... Giọng nói này... Ý tứ này... Quả là rượu không say, người tự say. Ân Nhược Triệt cũng say sưa chìm đắm vào những lời ngọt ngào êm ái của hắn.

Tuy nhiên, Ân Nhược Triệt hoàn toàn không có khái niệm về vấn đề... nước đến chân mới nhảy.

Biết rõ là Lạc Dĩ Mạt lừa mình, mà vẫn...

“Lạc Dĩ Mạt! Cậu làm gì vậy?” Ân Nhược Triệt phát hiện hai tay mình đã đang bị Lạc Dĩ Mạt cột vào lan can. Người hơi cúi xuống, mặt đối diện với cảnh sắc bên dưới ngôi nhà... “Lạc Dĩ Mạt! Cậu thả tôi ra! Khốn kiếp! Lạc Dĩ Mạt!”

“Triệt, nếu em là thầy, em sẽ không giam chân đâu!” Lạc Dĩ Mạt hảo tâm chỉ chỉ thứ đang cột lấy tay anh “Thầy không sợ quần mình rơi xuống sao?”

Ân Nhược Triệt lúc này mới nhận ra thứ đang trói chặt cổ tay mình chính là là thắt lưng của bọn họ.

Mà chiếc quần đáng thương của anh một khi không có thắt lưng níu kéo thì lập tức trượt xuống, vắt vèo trên mông anh.

“Lạc Dĩ Mạt..... Cậu lại giở trò.....” Không dám cử động mạnh, Ân Nhược Triệt chỉ biết cẩn thận quay đầu, cố gắng trừng mắt nhìn tên hư hỏng phía sau mình.

“Không có! Hôm nay em chỉ muốn cùng thầy tình tứ vui đùa một chút thôi!” Khẽ cử động ngón út, Lạc Dĩ Mạt dễ dàng kéo tuột quần anh xuống dưới, ngón tay mát lạnh của hắn còn không ngừng qua lại trên hạ thể đang phơi bày trong không khí.

Không thể hoàn toàn quay đầu lại, Ân Nhược Triệt không biết làm gì ngoài nhìn chăm chăm về phía biển hoa lải bên dưới. Tại nơi đẹp đẽ như thiên đường lại làm việc xấu xa này... Xem ra tên Lạc Dĩ Mạt kia thật sự muốn khiêu khích dục vọng trong người anh.

Bởi lẽ ở những nơi khác nhau, cảm giác cũng sẽ khác nhau... Hiện tại, chính là thứ cảm giác kích thích ghê gớm không sao diễn tả.

“Ban nãy em ở chỗ Dĩ Nhu phát hiện một thứ rất hay, lát nữa chúng ta dùng thử xem!”

Lạc Dĩ Mạt cởi bỏ áo anh, bàn tay luồn vào bên trong vuốt ve thứ chưa hoàn toàn cứng rắn nhưng đã bắt đầu có cảm giác nhô lên, đầu lưỡi hắn vươn ra, điên cuồng liếm láp lưng anh. “Triệt, em cứng lên rồi!”

Ân Nhược Triệt thoáng giật mình, bên dưới của anh cũng bắt đầu có cảm giác.

Chợt có tiếng nắp chai được bật mở. Ân Nhược Triệt lập tức biết được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, toàn thân không tự chủ được mà bắt đầu phấn khích.

“..... A.....” Thế nhưng thứ được thấm ướt chất bôi trơn đang cố đi vào người anh lại không phải là ngón tay của Lạc Dĩ Mạt, mà là một thứ lạnh lẽo có hình trụ: “Lạc Dĩ Mạt..... Cậu bỏ cái gì vào.....”

“Là trà xử (*). Triệt, thầy biết thứ ấy không?” Lạc Dĩ Mạt cầm trà xử tiếp tục tiến vào khe hở của cửa động.

“Nó khá trơn nhẵn, ít gây thương tích hơn ngón tay nhiều. Hơn nữa, cái này lại làm bằng thủy tinh, trong suốt như vậy... em có thể thấy được bên trong của thầy. Mặt khác, nó lại rất mát lạnh...”

Cái thứ lạnh lẽo ấy của hắn không ngừng ra vào thân thể anh. Lạc Dĩ Mạt liên tục đổ chất bôi trơn lên trên. Chiếc động nhỏ chật hẹp từ từ đã chấp nhận những chuyển động điên cuồng của hắn. Lạc Dĩ Mạt vỗ nhẹ hông anh nói: “Thầy à, thả lỏng một chút, bây giờ là cái thứ hai...”

“.....” Cái thứ hai so với cái đầu thô ráp hơn rất nhiều, nhưng nhờ dịch bôi trơn và sự rộng rãi từ trước, cũng nhanh chóng chui vào dễ dàng.

Lạc Dĩ Mạt dùng hai tay cầm lấy hai cây trà xử, lúc ra lúc vào. Thứ chuyển động không chút nhiệt độ ấy khiến đại não anh bắt đầu phản ứng.

“Dừng lại! Dĩ Mạt... Lấy ra đi!” Lạc Dĩ Mạt hề không báo trước, đẩy thêm một trà xử nữa vào trong anh. Ân Nhược Triệt cảm thấy phía sau mình như sắp rách toạt đến nơi. Đây là lần đầu tiên anh chịu đựng một thứ to lớn như vậy.

“Em sẽ không để Triệt của em bị thương đâu.....” Lạc Dĩ Mạt đẩy cả ba cây trà xử vào sâu hơn trong người Ân Nhược Triệt để đảm bảo chúng không bị tuột khỏi người anh: “Triệt, chỗ ấy của thầy... bị trà xử kéo căng đến mức không còn nhìn thấy nếp nhăn nữa rồi. Qua mấy cái trà xử trong suốt này, em có thể thấy bên trong thầy rất rõ ràng...”

=====

Chú Thích:

(*) Trà xử: đũa khuấy trà...

(OMG!!!)

63. Quyển 2 - Chương 28: Vườn Hoa Lài – H

Lạc Dĩ Mạt tiến về phía trước, cúi người chui giữa hai tay đang bị trói chặt của Ân Nhược Triệt. Từ từ luồn vào, rồi từ từ đứng dậy, khiến cho không gian vốn đã nhỏ hẹp càng thêm chật chội.

Lạc Dĩ Mạt cao hơn anh, cho nên loại tư thế này khiến Ân Nhược Triệt cảm thấy vô cùng thiếu tự nhiên. Dùng khủy tay dựa vào lan can, hắn ngẩng đầu nhìn gương mặt của Ân Nhược Triệt: “Mặt thầy đỏ ửng lên cả rồi!”

Cảm nhận rõ hơi thở gần sát bên mình, Ân Nhược Triệt cũng im lặng ngắm nghía gương mặt tuấn tú của hắn. Người anh yêu. Cho dù có nhìn đến bao nhiêu lần, nhìn ở góc độ nào, anh vẫn yêu.

Lạc Dĩ Mạt đưa tay ra sau đầu anh, luồn những ngón tay thon dài vào mái tóc đen mềm của anh, chính xác ấn môi mình lên đôi môi đối diện.

Lần đầu tiên hai đôi môi dịu dàng chạm vào nhau, đầu lưỡi từ tốn tiến vào khoang miệng đối phương. Sau khi đã thay đổi vô vàn tư thế, Lạc Dĩ Mạt mới chịu buông anh ra.

“Em yêu thầy.” Lạc Dĩ Mạt nói. “Tại trang viên Hoa Lài bao la này, dưới bầu trời đầy sao này, Lạc Dĩ Mạt xin thề, mãi mãi yêu thầy, vĩnh viễn không bao giờ phụ bạc thầy...”

“Những lời này, cậu nói với tôi từ trước không phải tốt hơn sao?” Nghe được những lời thâm tình của hắn, Ân Nhược Triệt đột nhiên mở lời.

“Thật ra ai trong chúng ta lại không muốn điều này chứ?” Lạc Dĩ Mạt cười lớn bóp nhẹ đầu mũi anh.

“Nếu thân thể bị nhét đầy mấy thứ kì quái, sau đó nghe kẻ khác nói những lời yêu đương, cảm giác sẽ như thế nào?” Ân Nhược Triệt không khách khí nói. Phía sau anh quả là bị tấ nghên rất khó chịu, ba cây trà xử kia vẫn lạnh băng như lúc đầu, khiến cái động nhỏ của anh có cảm giác như bị gió lạnh len lỏi vào trong.

“Không đợi được nữa à?” Nụ cười tà ác theo gương mặt của Lạc Dĩ Mạt cúi xuống bên anh. Bởi vì thất lưng đã dùng để trói tay Ân Nhược Triệt, nên quần hắn bây giờ cũng không chắc chắn, vương lại trên hông.

Nhưng do hấn trắng kiện hơn anh rất nhiều, nên chiếc quần vẫn chưa rơi xuống. Cởi bỏ cúc quần, kéo khóa, Lạc Dĩ Mạt đã chiếc quần đã tuột xuống văng sang một bên.

“Thật ra... em cũng vậy!” Lạc Dĩ Mạt cầm thứ của mình cho anh xem. Thứ ấy bình thường đã to lớn, hôm nay thực sự còn khổng lồ hơn mọi khi!

Lạc Dĩ Mạt đưa tay ấn lấy hông anh, khiến cho hai phần dương vật trần trụi của đàn ông chạm vào nhau. Hô hấp của cả hai dần trở nên gấp gáp.

Hai thứ thẳng đứng kiêu ngạo như hai thanh gương sắc bén liên tục cọ sát. Từ trước đến nay chưa từng trải qua khoái cảm này, cả hai người đều nóng rực như nhau, đều cứng rắn như nhau...

“Triệt, ngày hôm nay em không cho thầy ra trước em.” Lạc Dĩ Mạt chậm rãi hôn anh. “Lần nào sau cùng thầy cũng đều ngất đi cả. Lần này thầy nhất định phải ngoan ngoãn chịu đựng.”

Một mặt ra sức tiến về phía trước ma sát, một mặt đè hông anh xuống. Hai người họ đều khao khát nhiều kích thích hơn nữa.

“Triệt, thầy có muốn không? Có muốn em đâm vào hay không?” Giọng nói khản đặc của Lạc Dĩ Mạt nồng nặc mùi dục vọng.

“Muốn..... Dĩ Mạt..... Đừng hành hạ tôi nữa.....”

“Được” Lạc Dĩ Mạt nhẹ co sát thêm lần nữa rồi đột ngột ngừng kích thích anh, lùi lại phía sau.

“Thầy biết hôm nay em mua cái gì không?” Lạc Dĩ Mạt rút từng cây trà xử ra khỏi người anh. Cái động nhỏ bị kéo căng lập tức khép chặt trở lại. “Ngày hôm nay, nửa đường xuống xe, em đã đi mua một phát mình vĩ đại nhất của toàn nhân loại”

Sau khi bao nhựa được xé mở, Ân Nhược Triệt liền cảm thấy thứ nóng hừng hực như lửa đàn ông tiến vào trong mình, mang theo một lớp mỏng bao bọc...

Xúc cảm này...

“Triệt, thầy đoán được rồi chứ? Thứ em mua chính là BCS”

Thân dưới của hấn vẫn ra vào trong người anh như mọi khi. Chỉ có điều... phần đầu hơi nhô ra của thứ kia vô tình kích thích những điểm nhạy hai bên da thịt. Loại cảm giác này, quả là không nói nên lời. Giống bị một con kiến nhỏ điên cuồng cắn xé, cũng như bị thứ đàn ông kia âu yếm ngấu nghiến sâu thẳm bên trong.

“Có thích không?” Tiếng kêu của Ân Nhược Triệt khêu gợi hơn mọi khi rất nhiều “Thầy và em phải cùng ra, không cho phép thầy ra trước!”

Hấn không biết rằng lúc này, Ân Nhược Triệt hoàn toàn không hề nghe bất kì lời nào từ miệng hấn, chỉ biết mơ màng đối mặt với biển hoa lải mênh mông bên dưới, điên cuồng rên rỉ. Hương hoa ngào ngạt len lỏi vào mũi miệng, thân thể bị người kia chiếm đoạt từng mẩu một.

Đêm nay... có đất trời làm chứng nhân... cho tình yêu của họ.

...

Cuối cùng, Ân Nhược Triệt đã hoàn toàn thất hứa. Lần ấy, anh không chỉ phóng ra trước tiên, mà còn vô thức ngất lịm đi nữa...

64. Quyển 2 - Chương 29: Trêu Chọc

“Chào buổi sáng, anh trai!”

“Chào buổi sáng, Dĩ Nhu.”

Sau khi ngủ một giấc thoải mái, cả hai cùng đi xuống cầu thang, lên tiếng chào hỏi kẻ đang ở dưới nhà uống trà đọc báo, tức Lạc Dĩ Nhu.

“Trời còn sớm à?” Lạc Dĩ Nhu cười như không cười, nhếch khóe môi nhìn hai người trước mặt. “Náo loạn đến hơn nửa đêm, các người không thấy mất trật tự sao?”

Ân Nhược Triệt giật mình, lén lút nhéo mạnh Lạc Dĩ Mạt một cái, hỏi không ra tiếng: “Cậu không phải nói là không nghe được sao?”

Lạc Dĩ Mạt định cười cười cho qua chuyện, nhưng bàn chân đang đè nghiêng lấy chân hắn càng lúc càng tàn bạo hơn.

Lạc Dĩ Nhu sợ thiên hạ chưa đủ loạn, bồi thêm một cười tao nhã.

Cặp lông mày quăn rũ của Lạc Dĩ Mạt khê nhướng lên, dừng lại một hồi mới lên tiếng: “Anh, hôm qua em có mượn anh vài thứ mà quên nói cho anh biết.”

Nụ cười thoát tục của Lạc Dĩ Nhu đột nhiên vụt tắt, trong lòng chợt có dự cảm không hay. Từ từ nuốt nước bọt, hắn hỏi: “Em mượn cái gì?”

“Không có gì đáng kể.” Lạc Dĩ Mạt đặt bữa sáng trước mặt Ân Nhược Triệt. “Chẳng qua là dùng tạm mấy cây trà xử quý báu của anh thôi.”

“Em! Em! Em! Em lấy chúng làm gì?” Lốp mặt nạ điềm tĩnh của Lạc Dĩ Nhu nứt ra làm đôi, giọng nói có chút run rẩy.

“Em tìm ở chỗ anh ở nửa ngày mà không có thứ gì hay ho. May mà lúc ấy thấy được vài cây trà xử yêu dấu của anh. Hình dạng và kích thước đều rất vừa vặn, thế nên mượn dùng một chút.”

Lạc Dĩ Nhu suýt nữa phun toàn bộ trà trong miệng ra ngoài. Em trai của hắn là ma quỷ hay sao? Đó là thứ mà ngay cả khi uống trà, hắn cũng không nỡ đụng đến, nâng niu vô cùng. Vậy mà... Lạc Dĩ Mạt dám...

Ánh mắt của Lạc Dĩ Nhu quét qua người Ân Nhược Triệt, anh lập tức cúi gầm mặt xuống. Bởi vì... cái thứ dùng để pha trà kia... đã bị Lạc Dĩ Mạt đẩy vào... cửa động của anh mất rồi...

Lạc Dĩ Nhu không biết phải mắng chửi cái gì, mắt tròn tròn nhìn đứa em chết tiệt đang nhón nhờ dùng bữa sáng, còn kẻ bên cạnh thì chỉ im lặng ngắm nghía mặt bàn.

Trong đầu chợt nghĩ ra một ý nghĩ xấu xa. Lạc Dĩ Nhu liền mở rộng tờ báo trên tay hơn một chút, dùng bộ dạng khó nắm bắt lên tiếng: “Em thích thì em cứ dùng. Tiểu Triệt thích là tốt rồi. Những thứ hay ho anh còn rất nhiều, em muốn thì cứ lấy.”

Phản ứng bất ngờ của Lạc Dĩ Nhu khiến Lạc Dĩ Mạt khó hiểu gương mặt nhìn hắn.

“Chỉ có điều, nói qua cũng phải nói lại, tiếng la của Tiểu Triệt lúc ấy... quả là tuyệt vời hơn bình thường rất nhiều...” Lạc Dĩ Nhu buông tờ báo trên tay xuống, đưa tay chống cằm, để lộ nét mặt say sưa. Khóe mắt không quên quét qua gương mặt đã đen lại của em trai hắn và vẻ xấu hổ cực kì của Ân Nhược Triệt.

“Vậy thì...” Lạc Dĩ Mạt mỉm cười “Chắc anh cũng muốn biết, chỉ ở bên dưới em thì thầy mới phát ra những âm thanh êm tai như vậy”

Tên nhóc này ăn nói đồng đặc lắm, nhưng anh trai của hắn lại dễ bị đánh bại như vậy sao? “Đúng vậy, em thật sự đã cố gắng hết sức, anh có thể nhìn thấy mà.”

“Anh có ý gì?” Trong lời nói của Lạc Dĩ Nhu rõ ràng có hàm ý. Hắn không ngu ngốc đến mức không nghe ra.

“Không có gì. Chẳng qua là thương thức bộ dạng đang thời kì động tình của em trai và vẻ đáng yêu của Tiểu Triệt mà thôi.” Giọng nói của Lạc Dĩ Nhu bình thản như đang bàn luận chuyện thời tiết hằng ngày “Nét mặt bị kích thích của Tiểu Triệt quả là rất tuyệt. Còn cần môi khóc lớn nữa chứ. Thật khiến kẻ khác không nhịn nổi mà muốn chạy đến ôm ghì lấy!”

“Anh thấy ư?” Âm thanh của Lạc Dĩ Mạt đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

“Ai bảo em trối Tiểu Triệt ở lan can, còn khiến thầy ấy quay mặt về phía hoa viên của anh làm gì. Lạc Dĩ Mạt, em chính là một tên háo sắc hoang dâm vô độ. Cái này chỉ là gieo gió gặt bão thôi!”

“Đừng nói mấy lời vô ích! Nói, anh cuối cùng đã thấy những gì?”

“Từ khúc giữa... đến khúc cuối.” Lạc Dĩ Nhu nhẹ nhàng hớp trà. “Anh vẫn luôn đứng ở trong hoa viên, chỉ là hai người không phát hiện mà thôi.”

“Lạc...”

“Xoảng!” Toàn bộ thức ăn trên tay Ân Nhược Triệt rơi thẳng xuống đất. Gương mặt trắng bệch hoàn toàn không còn nhìn thấy hai anh em nhà họ, lập tức đẩy ghế bỏ chạy ra ngoài.

“Lạc Dĩ Nhu, anh điên rồi!” Lạc Dĩ Mạt gầm gừ qua kẽ răng, sau đó nhanh chóng đuổi theo Ân Nhược Triệt.

“Quá khen quá khen!” Lạc Dĩ Nhu nhìn theo bóng lưng của bọn họ, cho đến khi cả hai đều đã khuất tầm mắt.

Lạc Dĩ Nhu ngồi lại một mình, ngón tay thon dài ghì chặt tóc mình, đau đớn rên rỉ ——

Trà xử yêu dấu của tôi!!!

65. Quyển 2 - Chương 30: Nguyên Tố Thứ Năm

Lạc Dĩ Nhu đứng trên đuôi một chiếc thuyền nhỏ ở giữa mặt hồ.

“Nhìn Dĩ Nhu thật sự giống một bức họa!” Ân Nhược Triệt ngồi trên bờ chăm chú nhìn hắn. Y phục thời Đường bay phất phới, màu sắc vàng đen hòa quyện tinh tế, phía sau là mái tóc buông dài được cột lại một cách tùy ý. Đứng lặng giữa mặt hồ trong suốt như gương, thanh sơn lục thủy khiến dung nhan của Lạc Dĩ Nhu càng giống như thi như họa.

Đặc biệt khi hắn ngẩng đầu suy tư, dáng vẻ nhũn nhẽ lỏng lẻo mây ấy, đẹp đến mức khơi dậy hàng triệu tế bào nghệ thuật trong người anh.

“Một tên yêu quái ăn mặc kì dị thì có!” Giọng nói buồn ngủ của Lạc Dĩ truyền ra từ phía sau chiếc mũ đang che kín mặt hắn.

“Cậu mới là yêu quái!” Ân Nhược Triệt tức giận nói. Những thứ nghệ thuật vĩ đại của nhân loại qua miệng Lạc Dĩ Mạt đều không đáng một xu. Tình thơ ý họa, cái gì hắn cũng không hiểu? Thứ duy nhất hắn yêu chỉ là thực tế, thực dụng, thực tiễn mà thôi...

“Ngốc!” Lạc Dĩ Mạt bất mãn ngồi dậy, bỏ chiếc mũ che mặt sang một bên. “Trời nóng như vậy mà điên khùng đứng giữa trời, không say nắng cũng hôn mê mà chết!”

“Cậu là kẻ không hiểu được cái gì gọi là phong tình. Là một tên... tên... tên...” Ân Nhược Triệt không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung kẻ đang ngồi trước mặt mình.

“Mọi rợ!” Lạc Dĩ Nhu không biết đã lên bờ từ lúc nào, vừa vặn tiếp lời Ân Nhược Triệt.

“Đúng, chính là tên mọi rợ!” Ân Nhược Triệt lập tức gạt đầu thể hiện sự tán thành.

“Hai người chấp mạch hết rồi!” Lạc Dĩ Mạt hừ mũi một tiếng, lạnh băng nói: “Ổng tay áo dài như vậy, Dĩ Nhu thật sự giống cao nhân trong truyền thuyết a. Cái này gọi là gì nhỉ? Tâm tĩnh tự nhiên lạnh?”

“Cái đầu gỗ trôi sông như em không nghĩ được câu nào hay ho đâu!” Lạc Dĩ Nhu không để ý đến lời châm chọc của hắn, từ trên thuyền lấy lên một tấm vải hình caro vuông vức, trải xuống dưới chân, từ từ để trà cụ hảo hạng lên đấy, châm cho ba người mỗi người một chén.

Ân Nhược Triệt cầm lấy chén trà hoa lái nghi ngút hương thơm, không kiềm được mỉm cười lên tiếng: “Dĩ Nhu, đột nhiên tôi lại thấy cậu và bá tước D có nhiều điểm tương đồng. Dù mặc cổ trang, đi đến nơi nào cũng không quên trà bánh. Kì thực có thể nhớ đến câu chuyện Medusa cũng vì vóc dáng tao nhã của cậu, khiến ấn tượng đầu tiên của tôi là cậu rất giống với bá tước D!”

“Bá tước D là cái quỷ gì?” Lạc Dĩ Mạt vừa nhấp một ngụm trà liền phun ra. Thứ này cho người uống sao?

“Ma cà rồng!” Ân Nhược Triệt mất hết kiên nhẫn, lại trở nên cáu gắt.

Lạc Dĩ Mạt “À” một tiếng rồi không hỏi gì nữa, tiếp tục nằm dài xuống chỗ cũ.

Lạc Dĩ Nhu uống trà đã lâu, nên tâm hồn cũng rất ưu nhã, trước những thái độ như vậy cũng không hề phản ứng.

“Còn về thầy, Tiểu Triệt à, thầy có biết thầy đã tạo cho tôi ấn tượng gì không?”

“Là gì?” Ân Nhược Triệt hỏi ngay, ánh mắt lấp lánh hiếu kì.

“Để em đoán thử xem!” Lạc Dĩ Mạt rất có tinh thần ngồi dậy lần nữa, nhìn anh trai nói: “Thiên sứ lạc giữa phàm trần?”

“Đúng!” Hiếm có khi Lạc Dĩ Nhu không phản bác em trai của mình. “Thì ra em cũng có cảm giác tương tự như anh.”

“Ừm.” Lạc Dĩ Mạt ngồi xếp bằng, giọng nói như đang hồi tưởng về điều gì đấy. “Tuy rằng hôm ấy em đã uống rất nhiều rượu... Nhưng thật sự lúc đó đã có ảo giác nhìn thấy thiên sứ.”

Ân Nhược Triệt vô thức vò vò đầu. Không ngờ bọn họ lại nói về anh tuyệt vời như vậy. Thiên sứ kia đấy!

“Tuy nhiên... sau đó nghĩ lại... tôi thấy dùng hai tiếng thiên sứ để hình dung thầy không được chuẩn xác cho lắm. Dù vậy, cũng chẳng kiếm được từ nào khác để thay thế.” Lạc Dĩ Nhu buông chén trà xuống, đôi mắt tinh ánh mở to nhìn về phía Ân Nhược Triệt.

Ánh mắt của Lạc Dĩ Mạt dừng lại trên mặt Ân Nhược Triệt. Mặc dù hần từng nghĩ anh rất giống thiên sứ. Nhưng sau khi nghe Lạc Dĩ Nhu nói, hần cũng cảm thấy hình ảnh ấy không thật sự giống anh.

Bị bọn họ nhìn đến toát mồ hôi, Ân Nhược Triệt trong lòng cũng suy nghĩ khá nhiều. Ngay cả thiên sứ mà cũng không thể so sánh được ư? Thật là... không lẽ bọn họ muốn so sánh anh với chúa Jesus sao?

Ba người im lặng một lúc lâu. Không gian cũng chìm vào tĩnh lặng, chỉ thi thoảng có tiếng chim bay ngang qua, cùng làn gió nhẹ khẽ gợn mặt nước tạo nên những âm thanh yếu ớt.

“Nguyên tố thứ 5.” Lạc Dĩ Nhu đột nhiên nói.

Lạc Dĩ Mạt cũng nhanh chóng vỗ đầu một cái, lên tiếng: “Đúng, chính là nguyên tố thứ 5”

66. Quyển 2 - Chương 31: Thiên Sứ

Nguyên tố thứ năm? Ân Nhược Triệt rất muốn bắt chước giọng điệu của Lạc Dĩ Mạt, thô lỗ hỏi: Nguyên tố thứ năm là cái quỷ gì?

“Tiểu Triệt, thầy biết tên tiếng Anh của Dĩ Mạt là gì không?” Lạc Dĩ Nhu không giải đáp ngay thắc mắc cũng anh, mà bắt sang một chuyện khác.

Ân Nhược Triệt lắc đầu. Anh thật sự không biết. Rất nhiều thứ Lạc Dĩ Mạt chưa từng chủ động nói cho anh nghe, mà anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ hỏi hần.

“Michael.” Lạc Dĩ Nhu lần này không bắt anh phải khổ sở chờ đợi nữa, liền nói thẳng vào vấn đề. “Còn của tôi là Raphael. Thầy có thấy hai cái tên này rất kì lạ không?”

Tiếng Anh cũng Ân Nhược Triệt bao năm qua chỉ dừng lại ở “What is your name”, tất nhiên chỉ biết lặp tức lắc đầu.

“Mẹ của bọn tôi... là một người lãng mạn.” Lạc Nhĩ Du nhìn đứa em đang nghiêm túc của mình, từ tốn nói.

“Lần cuối cùng nằm trên giường bệnh, mẹ đã kể lại cho chúng tôi một câu chuyện...” Lạc Dĩ Nhu thấy em trai không mở miệng, bản thân đành tự lên tiếng. “Là câu chuyện về thiên sứ.”

“Sau khi kể xong, mẹ mỉm cười nhìn chúng tôi, nói chúng tôi chính là thiên sứ của bà ấy, bà ấy yêu chúng tôi, luyến tiếc không muốn rời xa chúng tôi”

“Dĩ Mạt nghe thấy liền khóc lớn, la ầm lên ‘mẹ ơi đừng đi’. Tôi cũng chỉ biết nén nước mắt. Năm ấy, chúng tôi chỉ vừa 6 tuổi”.

“Mẹ vỗ đầu chúng tôi, dịu dàng nhìn chúng tôi nói: ‘Nếu như Lạc Dĩ Mạt là Michael hiếu chiến, thì con, Dĩ Nhu, chính là Raphael thấu tình đạt lý. Hai con, chính là thiên sứ bảo hộ của mẹ, dù cho mẹ có đi đến nơi nào, các con vẫn mãi mãi bảo vệ cho mẹ.’”

“Sau đó, mẹ mất. Hai chúng tôi cùng nhau đổi tên tiếng Anh thành Michael và Raphael, như hai cái tên mẹ đã nói. Chúng tôi muốn vĩnh viễn bảo vệ cho người mẹ ở trên thiên đàng của mình. Hai đứa trẻ tự đặt tên cho mình như vậy, quả là rất kì lạ.” Lạc Dĩ Nhu cười nhạt.

“Mẹ của các cậu quả thật lợi hại. Từ lúc nhỏ như vậy đã nhìn thấy con người của cả hai khi trưởng thành. Michael và Raphael, so sánh quả thật rất chính xác.” Ân Nhược Triệt trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Mẹ của cả hai quả thật rất yêu thương họ, cũng như bọn họ hết lòng tưởng nhớ mẹ mình.

“Các cậu không chỉ là thiên sứ của bà ấy...”

Mà còn là của chính tôi...

“Triệt, nếu như chúng em là thiên sứ, vậy thì thầy sẽ là thứ giúp cho thiên sứ tồn tại, nguyên tố thứ 5.”

Ân Nhược Triệt hít sâu.

Ánh mắt anh và hân như hòa lại thành một, trói chặt vào nhau. Trời đất vạn vật như hoàn toàn tan biến. Chỉ còn lại duy nhất mình họ.

Câu nói: nếu bọn họ là thiên sứ, thì anh chính là nguyên tố thứ năm, khiến cho tim anh hạnh phúc đến đau nhói. Gió thu yếu ớt đã bắt đầu len lỏi giữa nắng hè, nhẹ nhàng lan tỏa sự dịu dàng ấm áp vào tim mỗi người.

“Khụ!” Lạc Dĩ Nhu đột nhiên ho nhẹ một cái. Theo kinh nghiệm xương máu của bản thân, nếu hân im lặng, nhất định tên em trai chết tiệt của hân sẽ lao đến, không bỏ qua cơ hội hôn ngấu nghiến lấy Ân Nhược Triệt.

Ân Nhược Triệt chạm vào khuôn mặt đã đỏ bừng của mình. Nếu Lạc Dĩ Nhu không có ở đây, anh sợ bản thân nhất thời mất hết kiểm chế, quên sạch tất cả mà chạy đến ôm chặt lấy Lạc Dĩ Mạt.

“Lạc Dĩ Nhu, anh đúng là càng lúc càng đáng ghét.” Lạc Dĩ Mạt nhìn người anh trai yêu dấu vừa phá hỏng chuyện tốt của hân.

“Anh vốn rất đáng ghét mà.” Lạc Dĩ Nhu không để ý đến sự tức giận của em trai.

“Hai người từ lúc đặt chân đến đây, không phải lúc nào cũng đứng trước mặt tôi ‘tình chàng ý thiếp’ hay sao? Không muốn đi ra ngoài đường làm chuyện đồi bại, thì cũng nên vào phòng đóng cửa tắt đèn chứ. Ai đời lại long nhong trước mũi tôi quần quai quần quýt. Lạc Dĩ Mạt, mày là lợn giống đang trong thời kì động dục mất hết tính người phải không?”

“Lạc Dĩ Nhu, anh nói tôi thì hay lắm. Nhưng có bao giờ chịu nhìn lại bản mặt của mình không? Anh biết Triệt hay xấu hổ, còn cố ý la ầm lên như thế?”

Ân Nhược Triệt thấy chuyện ‘khuê phòng’ của mình bị hai anh em trêu tráo nhà này moi ra la hét giữa thanh thiên bạch nhật, trong lòng bất mãn vô cùng, nhưng cũng... bất lực vô cùng.

“Mệt rồi, không có sức cãi nhau với em!” Lạc Dĩ Nhu nheo mắt nhìn về phía mặt hồ lóng lánh trước mặt mình. “Bây giờ chính là mùa cá to béo nhất, hay là đi bắt hai con về đây.”

“Chỗ này có cá sao?” Lạc Dĩ Mạt quay quắt nhìn nửa ngày, sau đó hăng hái tháo vác hỏi: “Anh, có lưới không? Em đi bắt cho!”

“Mọi rợ đúng là mọi rợ. Mày tưởng nhà anh mày cũng đã man như mày hả?” Lạc Dĩ Nhu lập tức hạ giọng xuống, chỉ về phía thuyền mình nói: “Trên ấy có cần câu đấy!”

“Dùng cái thứ nhảm nhí ấy phiền phức chết được, xem em này!” Nói xong, Lạc Dĩ Mạt lập tức cởi bỏ quần áo, cả người chỉ còn có một chiếc quần trong, lấy áo của mình cột thành một chiếc lưới giản dị. Trước khi bước xuống nước, hình như nhớ đến thứ gì đấy, hân liền liếc mắt về phía Ân Nhược Triệt cười hỏi: “Có muốn em cởi luôn không?”

Cảnh tượng kinh hoàng ngày lễ truyền thống trường thoáng chốc hiện lên trong đầu anh, Ân Nhược Triệt đỏ mặt đập thẳng tên thanh niên trần tráo kia xuống nước.

“Quái vật! Thiên sứ cái quái gì chứ?” Ân Nhược Triệt quay mặt về phía hồ gào lên.

“Theo ý kiến cá nhân, tôi đồng ý với suy nghĩ của thầy.” Lạc Dĩ Nhu gật đầu phụ họa. “Tuy nhiên, thằng em trai của tôi thật sự rất yêu thầy. Yêu đến mức phát cuồng lên rồi. Trang viên Hoa Lài chỉ có 2 phòng ngủ, một của tôi, một của nó. Thầy là người thứ 3 đầu tiên. Ngay cả cha của chúng tôi cũng chưa bao giờ ở qua đêm tại nơi này.”

Ân Nhược Triệt đột nhiên thấy xấu hổ, vô tình nhớ đến những chuyện phóng đảng mà anh đã làm cùng Lạc Dĩ Mạt mấy ngày nay.

“Trước đây khi nó gọi điện thoại cho tôi, toàn là nhắc đến thầy. Tôi cũng rất tò mò không biết kẻ đã khiến một An Dương lạnh lùng phải động lòng có hình dạng ra sao?” Lạc Dĩ Nhu nhẹ nhàng chớp mắt “Đến khi thấy rồi, ngay cả tôi cũng suýt nữa đánh mất chính mình!”

“Tôi đâu có tốt đến vậy.” Ân Nhược Triệt xấu hổ ngồi xổm trên bờ hồ, phản chiếu trên mặt nước là đôi má ửng đỏ của anh.

“Dĩ Mạt rất trân trọng thầy! Nó nói nó sợ trong kì nghỉ này An Dương sẽ thừa dịp đến quấy phá, nên phải trông giữ thầy thật kĩ.” Ngữ điệu trêu chọc của Lạc Dĩ Nhu đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Nó luôn mong muốn có thể bảo vệ cho thầy thật tốt, mong muốn có thể cùng thầy mãi mãi hạnh phúc... Bởi vì nó... chính là Michael...”

Không kịp suy nghĩ đến những hàm ý sâu xa trong câu nói của hắn, Lạc Dĩ Mạt bỗng dưng từ dưới hồ xông lên, ném hai con cá trong chiếc áo ướt mem sang một bên, sau đó lập tức sấn tới chỗ Ân Nhược Triệt, kéo anh xuống nước, hôn điên cuồng...

Lạc Dĩ Nhu chỉ biết lắc đầu, xách hai con cá đáng thương vẫn còn vẫy vùng lên, từ tốn rời khỏi, không quấy rầy hai kẻ si tình thêm nữa.

Mùa hạ... cũng lặng lẽ ra đi, đánh dấu chấm hết cho chuyến hành trình đến đến trang viên Hoa Lài của họ.

67. Quyển 2 - Chương 32: Hoàn Thành Quyển Hai

Những ngày nghỉ hạnh phúc quả thật trôi qua quá nhanh, kì nghỉ tại trang viên Hoa Lài của bọn họ đến hôm nay là kết thúc.

Ân Nhược Triệt và Lạc Dĩ Nhu đứng ở cổng lớn chờ Lạc Dĩ Mạt gọi xe về.

“Thật không nở đi!” Ân Nhược Triệt lưu luyến quay đầu nhìn lại ngôi nhà mà bọn họ đã ở lại suốt một tháng qua.

“Cái gì mà không nở chứ, lần sau lại bảo Dĩ Mạt đưa thầy đến chơi là được rồi.” Lạc Dĩ Nhu cười cười. Hắn thật sự không rõ cuối cùng giữa hai người, ai mới là kẻ lớn tuổi hơn. Ân Nhược Triệt lúc trông rất giống một đứa trẻ, khiến hắn không nhận được muốn trêu chọc một chút. “Nếu Tiểu Triệt một mình quay lại, tôi sẽ càng vui mừng hơn nữa.”

“Tính cách anh em các người đều xấu xa như nhau!” Ân Nhược Triệt đối với kiểu nói năng cộc nhĩ này đã sớm đề kháng từ lâu, nên cũng chỉ thông thả đáp lại.

Lạc Dĩ Nhu nheo mắt nhìn về chiếc xe kéo nhỏ xíu cuối đường. “Dĩ Mạt về rồi!”

“Đâu?” Nghe vậy, Ân Nhược Triệt lập tức nhón chân lên, đưa tay che nắng nhìn ra xa.

“Tiểu Triệt.” Lạc Dĩ Nhu đột nhiên kéo tay Ân Nhược Triệt, giọng nói trở nên trầm thấp. “Có một câu tôi muốn nói cho thầy biết.”

“Cậu cứ nói.” Lâu lắm rồi anh mới có dịp thấy Lạc Dĩ Nhu nói chuyện với mình nghiêm túc như vậy, bản thân cũng vô thức nghiêm túc tiếp lời.

“Tôi từ bỏ việc kế thừa Lạc gia không hoàn toàn vì Dĩ Mạt.” Lạc Dĩ Nhu nhìn thấy chiếc xe kia càng lúc càng gần, giọng nói vẫn không chút thay đổi, không nhanh không chậm mà nói với anh. “Mỗi người đều có một mơ ước. Nếu nói thương trường là mơ ước của tôi. Thì trang viên Hoa Lài chính là thứ tôi suốt đời theo đuổi.”

Ân Nhược Triệt khó hiểu nhìn Lạc Dĩ Nhu, anh thật sự không nắm được ý hẩn.

“Tiểu Triệt, đôi khi tôi cảm thấy, ánh mắt thầy nhìn tôi tràn ngập sự thương hại!” Lạc Dĩ Nhu dùng đôi mắt nhìn thấu suốt lòng người đối diện với anh. “Thầy biết vì sao Lạc Dĩ Mạt có thể thoải mái ở nơi này đến thế không? Trước đây nhiều năm, nó lúc nào cũng áy náy về chuyện cũ, khi nói chuyện với tôi, cũng không giấu được vẻ nuối tiếc... Bởi vì nó muốn tôi cố gắng để không thua kém người trong Lạc gia. Cho nên, Tiểu Triệt, thầy không cần dùng đôi mắt xót xa áy náy nhìn tôi. Tôi rất thích cuộc sống hiện tại của chính mình. Có thể bây giờ thầy không thể hiểu những gì tôi nói... Nhưng... sớm muộn cũng có ngày thầy sẽ nhận ra...”

Mắt mở to không hiểu mô tê gì, đại não của Ân Nhược Triệt đã bắt đầu chập mạch.

“Được rồi Triệt, chúng ta đi thôi!” Lạc Dĩ Mạt nhảy xuống từ chiếc xe kéo cao ngất ngưỡng, đưa hai tay ra trước mặt Ân Nhược Triệt. “Có muốn em bế thầy không?”

Nhớ đến lúc bị hẩn nhắc bỗng lên như công chúa, Ân Nhược Triệt lập tức nỗ lực leo lên.

Lạc Dĩ Mạt nhìn thấy anh dùng tư thế rất kì quặc để trèo lên xe, vất vả một lúc cũng miễn cưỡng ngồi được vào chỗ, cũng nhanh nhẹn nhảy phốc lên.

Cảnh chia tay giữa mấy tên con trai cũng không quá phức tạp. Lạc Dĩ Mạt chỉ vẫy vẫy tay tạm biệt anh trai mình cho đến khi khuất tầm mắt.

Trên đường đi, hai người cũng không hào hứng như trước nữa. Ân Nhược Triệt vẫn suy nghĩ về câu nói của Lạc Dĩ Nhu. Còn Lạc Dĩ Mạt mấy ngày nay không hiểu sao tinh thần cứ không yên. Luôn có cảm giác mình đã quên thứ gì đó, nhưng nghĩ mãi không tìm ra manh mối.

Cứ như vậy, hai người tuy rằng im lặng nhưng vẫn vô cùng hạnh phúc quay trở lại Phong Dương.

Hoàng hôn, trước cổng Phong Dương, vài bóng người bị ánh tà dương làm cho đổ dài trên nền đất, đập vào tầm mắt của cả hai.

Vô thức, Lạc Dĩ Mạt, kéo Ân Nhược Triệt ra phía sau mình.

“Cậu chủ, lão gia mời cậu trở về.” Một người đàn ông mặc véc đen đi đến trước mặt Lạc Dĩ Mạt, cung kính cúi đầu.

Lông mày Lạc Dĩ Mạt như dính chặt vào nhau. Tại sao mấy gã tâm phúc của cha hẩn lại xuất hiện ở đây?

Nhéch môi, Lạc Dĩ Mạt dùng ánh mắt sắc sảo quét nhìn bọn họ. Sau cùng đưa mắt nhìn về phía Khước Diệc Phiên đã đứng sau cổng trường từ lúc nào. Chỉ biết cả hai gương mặt lúc ấy đều nghiêm nghị như nhau, đều như đang muốn nói hết những suy nghĩ trong lòng.

“Tôi biết rồi. Anh lái xe đi!” Lạc Dĩ Mạt nói với người đàn ông kia.

“Tôi sẽ nghĩ cách liên lạc với cậu.” Người đàn ông đi rồi, Lạc Dĩ Mạt liền quay sang nói với Khước Diệc Phiên đang lặng người kia. “Tôi giao thầy cho cậu. Trước khi tôi trở về, tuyệt đối đừng để thầy ấy xảy ra chuyện gì. Nếu thật sự không còn cách nào cứu vãn, thì nhanh chóng đưa thầy ấy đến chỗ anh trai tôi. Phải thật sự cẩn thận.”

“Tớ hiểu.” Khước Diệc Phiên nghiêm túc lắng nghe từng lời của hẩn. Xem ra cậu ta không cần phải nói thêm bất cứ điều gì, Lạc Dĩ Mạt đã sớm sắp xếp trước mọi chuyện.

“Cậu chủ, mời.” Một chiếc xe đen bóng có rèm che đỗ lại trước mặt ba người.

“Ừm.” Lạc Dĩ Mạt gật đầu, xoay người lại ôm ghì lấy Ân Nhược Triệt, tưởng như muốn đem anh khắc vào xương tủy. “Đừng sợ, không có chuyện gì đâu. Em sẽ nhanh chóng trở về!”

Nói xong, Lạc Dĩ Mạt từ tốn lên xe.

Lúc này, trời đã tối hẳn, cũng giống như niềm tin trong lòng bọn họ, toàn bộ đều đen kịt. Bởi vì... bọn họ biết... Lần trở về này, so với lần trước là hoàn toàn khác nhau...

Lạc Dân:

Quyển 2 hoàn thành rồi. Hoan hô!

68. Quyển 3 - Chương 1: Tạm Nghỉ Học

An Dương đi đến khoa mỹ thuật tạo hình, nơi từng được xem là chốn đông đúc nhất Đông Dương. Ân Nhược Triệt lúc này đang ngồi trong góc của gian phòng, hai tay ôm gối, đơn độc co người lại.

“Nhược Triệt, cậu khóc đấy à?”

“Đừng bật đèn. Tôi không khóc.”

Ân Nhược Triệt ngăn An Dương lại. Anh không muốn thấy ánh đèn. Anh sợ thứ ánh sáng trắng chói chang kia sẽ tổn thương đến mắt mình.

“Được.” An Dương giơ tay ra hiệu đã dừng lại, đi đến trước mặt Ân Nhược Triệt. “Cậu đừng ngồi dưới đất. Mau đứng dậy đi. Sẽ không tốt cho sức khỏe đâu!”

Dáng vẻ cô đơn của Ân Nhược Triệt khiến An Dương không khỏi đau lòng. Con người lúc nào cũng tươi cười kia sao lại thành ra thế này...

Người ngồi trên mặt đất vẫn ngoan cố lắc đầu, khề nhếch khóe môi, vẽ nên một nụ cười đau đớn.

Tuy rằng bên trong đen kịt một màu, nhưng qua ánh trăng, An Dương vẫn có thể trông thấy đôi mắt thâm quầng cùng mí mắt sưng tấy của anh.

“Lạc Dĩ Mạt tạm nghỉ học rồi ư?” Hôm nay, hắn đã nghe được ở chỗ hiệu trưởng chuyện Lạc gia thi hành chính sách quản thúc toàn diện đối với Lạc Dĩ Mạt.

Học kì đã bắt đầu, nhưng Lạc Dĩ Mạt vẫn chưa quay lại trường, lấy danh nghĩa tự học để không đến lớp. Đến khi tốt nghiệp thì sẽ nhận bằng tốt nghiệp như những sinh viên khác.

Nói cách khác, chính là Lạc Dĩ Mạt sẽ không bao giờ còn xuất hiện trong khuôn viên đại học Phong Dương nữa.

“Anh biết rồi sao?” Ân Nhược Triệt ghen ngào hỏi.

Từ ngày ấy, Lạc Dĩ Mạt bị người của Lạc gia cắt đứt mọi mối quan hệ bên ngoài. Lần này so với lần trước hoàn toàn khác biệt, Lạc gia đã thực sự lên tiếng. Khước Diệc Phiên sau khi biết chuyện đã trăm phương nghìn kế tìm cách liên lạc với Lạc Dĩ Mạt, nhưng không hề thu được bất kì kết quả gì.

Ai trong bọn họ cũng hiểu rõ, Lạc Dĩ Mạt đã bị cha hắn cấm túc toàn diện.

Ai trong bọn họ cũng hiểu rõ, Lạc gia đã biết mối quan hệ giữa Lạc Dĩ Mạt và Ân Nhược Triệt, muốn thật sự ra tay, đặt dấu chấm hết cho bức tranh tình yêu của hai người.

“Sẽ không có chuyện gì đâu. Tên nhóc kia chắc chắn sẽ nghĩ ra cách mà.” An Dương cúi xuống trước mặt anh, rồi quỳ hẳn xuống đất. “Tên nhóc kia làm sao dám bỏ rơi một người đáng yêu như cậu được? Hơn nữa hắn khó có thể quên còn có một kẻ lúc nào cũng giương mắt sói là tôi. Tên nhóc ấy nhất định sẽ thoát được, vì hắn sợ tôi ôm cậu bỏ trốn. Hắn thừa biết tôi hấp dẫn hơn hắn nhiều mà. Cho nên cậu không cần lo lắng.”

“Tôi cũng rất muốn nghĩ như vậy.” Ân Nhược Triệt nhìn thẳng vào mặt An Dương, bình tĩnh đến mức khiến kẻ khác hoảng loạn. “Cậu ấy chưa bao giờ bỏ lại tôi lâu như vậy. Cậu ấy không phải là không muốn trở về, mà là không thể trở về. Tôi nhớ cậu ấy. Nhớ đến đau lòng. Còn cậu ấy? Cậu ấy chắc chắn cũng đang nghĩ về tôi. Thậm chí so với tôi còn đau khổ hơn gấp trăm nghìn lần...”

Một giọt lệ... lặng lẽ chậm chạp lăn xuống..

“An Dương, tôi phải làm gì bây giờ? Đã gần một tháng nay tôi không gặp cậu ấy. An Dương, anh có biết cái cảm giác đau buốt đến tận xương tủy này khổ sở đến mức nào không? Đêm nào tôi cũng ôm ghì lấy gối, cầu mong có thể ngửi được hương vị còn lưu lại của cậu ấy. Nhưng... ngửi được thì đã sao chứ? Tim vẫn đau đến ngạt thở...”

“Nhược Triệt, đừng khóc.” An Dương vươn ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ màu bạc như ánh trăng đang lấp lánh trên má anh. Lạc Dĩ Mạt có thể để anh đau khổ, nhưng An Dương tuyệt đối không thể làm chuyện ấy. Ai có thể biết nước mắt của anh khiến hấn đau đến nhường nào, không cam tâm đến nhường nào...

“Đúng. Khóc thì có ích gì?” Ân Nhược Triệt tựa vào vách tường phía sau mình, lẩm bẩm vài tiếng: “Bây giờ, ai cũng không thể giúp được chúng tôi...”

“Ngốc quá, cậu quên là vẫn còn có tôi sao?” Nếu như anh cần, hấn sẽ sẵn sàng dâng cả thế giới rộng lớn này tận tay anh.

Ân Nhược Triệt lắc đầu: “Dĩ Mạt không muốn tôi nhờ cậu anh!”

Trái tim An Dương như trúng phi tiêu, rất sâu.

Toàn thân thoáng run lên, suýt nữa té ngã trên nền đất.

Thì ra.. cái cảm giác đau buốt đến tận xương tủy... chính là thế này đây...

69. Quyển 3 - Chương 2: Chim Trong Lồng

Trong chiếc lồng vàng lộng lẫy này, Lạc Dĩ Mạt đã bị giam cầm tròn 29 ngày rồi.

Ngày ấy, sau khi hấn bị tức tốc gọi về, bước vào trong nhìn thấy nét mặt của cha mình, hấn đã ngầm hiểu mọi chuyện đã đến lúc cam go.

Quả nhiên, kỳ thực lần đầu tiên hấn trở về, ông ta đã biết Ân Nhược Triệt hoàn toàn khác với những bạn tình trước đây của hấn. Sở dĩ ông ta vẫn án binh bất động chỉ vì ông ta muốn biết tình cảm của bọn họ cuối cùng đã đến mức độ nào.

Có thể vì hấn quá ngây thơ! Đưa Ân Nhược Triệt đến trang viên Hoa Lài là một hành động cực kỳ sai lầm. Một sai lầm chí mạng!

Địa vị của Lạc Dĩ Nhu trong lòng Lạc Dĩ Mạt, Lạc Dịch đương nhiên hiểu rõ hơn ai hết. Hấn có thể đưa Ân Nhược Triệt đến trang viên Hoa Lài... Chứng tỏ... Địa vị của anh trong lòng hấn hoàn toàn không thua kém anh trai.

Cha của hấn là người như thế nào chứ? Hấn tại sao lại khinh địch đến nhường này?

Thân là cậu chủ của Lạc gia, Lạc Dịch từ lâu đã an bài cuộc đời cho hấn.

Lúc nào thì cho hấn quen biết phụ nữ, lúc nào thì để hấn kết hôn, lúc nào nên làm chuyện gì, đều đã được ông ta dự tính chẳng khác nào một kịch bản được sắp xếp kĩ càng.

Lạc Dịch trước kia mặc hấn thỏa sức sa đọa là vì Lạc Dĩ Mạt tuy yêu đương lăng nhăng, nhưng chưa bao giờ làm điều gì quá đáng, nghịch ý ông ta.

Còn lúc này, ông không thể để tất cả chệch đường ray, ông ta muốn tự tay chặt đứt cái mầm mống ái tình ngu ngốc đang len lỏi trong lòng con mình, không từ bất kì thủ đoạn nào.

“Thật khốn kiếp...” Lạc Dĩ Mạt nằm trên giường hướng mắt nhìn trần nhà, cánh tay giơ cao ra phía trước, tựa như muốn nắm bắt thứ gì đấy, nhưng trong lòng bàn tay không có gì khác ngoài không khí...

Cửa khóa ngoài, mỗi ngày đều có người gác.

Cửa sổ làm bằng thủy tinh chống đạn. Hấn căn bản không có cách thoát thân.

Mấy ngày đầu, hắn không ngừng chửi bới đập phá âm ỉ. Những kẻ bên ngoài cũng như điếc như mù, không hề để ý đến hắn. Hắn chỉ còn biết im lặng, để đầu óc yên tĩnh để lo tính chuyện tiếp theo.

“Triệt... Em rất nhớ thầy... Gần đây thầy có khỏe không...” Đôi mắt đã bắt đầu ướt nước. Lần đầu tiên bị chia cắt như thế này. Hắn không thể liên lạc với bất kì ai. Thậm chí còn không bằng tù tội, chí ít tù nhân vẫn còn có thể gặp mặt người đến thăm tù.

“Mẹ nó!” Lạc Dĩ Mạt mắng lớn một tiếng rồi bật dậy. Hối hận liệu có ích gì? Hắn phải nghĩ cách để thoát ra ngoài mới đúng. Chỉ cần bước qua được cánh cửa này, chỉ cần gặp được Lạc Dịch, mọi thứ có thể chuyển biến tốt hơn.

Nhưng... Phải làm thế nào đây?

Ánh mắt vô vọng của Lạc Dĩ Mạt đột nhiên lóe lên. Bây giờ, người duy nhất có thể cứu hắn, chỉ có bản thân hắn thôi. Hắn ngồi trên giường. Tỳ tiện gác chân, một tay dùng ngón trỏ gõ nhẹ lên đùi, tay kia xoa xoa phần cằm đầy râu ria của mình.

“Triệt không thích mình để râu.” Suy nghĩ một lúc, Lạc Dĩ Mạt đột nhiên bật cười. Nhớ có lần, phần râu mới nhú của hắn vô tình để lại vết xước nhàn nhạt trên làn da nõn nà của Ân Nhược Triệt, nhìn thôi đã khiến hắn đau lòng vô cùng. Hắn hỏi anh: Có đau không? Anh lắc đầu, thật dịu dàng nói với hắn: Không đau, nhưng gương mặt đầy râu của cậu, nhìn chẳng đẹp chút nào cả...

Lạc Dĩ Mạt lại chạm vào ria mép của mình, liền quyết định trước tiên phải dọn sạch bọn chúng trước đã. Đứng trước bồn rửa tay, Lạc Dĩ Mạt nhìn bộ dạng gầy gò của chính mình trong gương. Hắn bây giờ trông chẳng khác nào một tên người rừng giữa chốn hoang dã. Thầy mà nhìn thấy nhất định sẽ giật bắn người cho xem.

“Thầy...”

Quên khuấy bàn tay đang bận bịu, Lạc Dĩ Mạt khẽ thốt lên một tiếng, lưỡi dao sắc bén lập tức để lại vết tích trên mặt hắn.

Máu, từ vết thương hòa lẫn vào kem cạo.

Rất đau. Nhưng cũng không thể sánh bằng cơn đau trong lòng ngực...

Người mà bản thân yêu nhất trên đời, sao phải xa cách hai nơi thế này?

Triệt... Em rất nhớ thầy... Thật sự nhớ quá đi mất...

70. Quyển 3 - Chương 3: Điều Kiện

Hơn mười lăm ngày của tháng kế tiếp cũng trôi qua. Ân Nhược Triệt vẫn nằm lặng trên giường mình.

Chỉ cách đây không lâu... Khi vẫn còn hạnh phúc bên nhau, bọn họ vẫn thường ân ái trên chiếc giường này.

Anh nhớ hắn quá đi mất. Ngày trước, khi nghe thấy những lời lăng ló của hắn, anh chỉ thấy chúng thật thiếu đứng đắn và nghịch ngợm, chỉ muốn hắn tỏ ra nghiêm túc hơn một chút.

Nhưng, bây giờ, anh chẳng mong gì ngoài được hắn mạnh mẽ yêu thương như trước kia, không, chỉ cần một cái ôm nhẹ trong thoáng chốc, hay chỉ cần nghe thấy một tiếng nói của hắn thôi cũng đủ lắm rồi...

Sau vài tiếng gõ cửa khẽ khàng, Khước Diệc Phiền bước vào. Cậu ta ngồi đối diện anh, chậm chạp lắc đầu: “Thầy, em bắt lực rồi. Bây giờ không chỉ em không thể gặp Dĩ Mạt, ông Lạc đã đóng cửa từ chối tiếp khách, ngay cả cha em cũng không thể nhìn thấy ông ta.”

“Diệc Phiền, tôi muốn đến Lạc gia.” Thật ra đáp án anh đã biết từ lâu, Lạc Dịch sẽ không cho Dĩ Mạt của anh bất kì đường lui nào.

Khước Diệc Phiền lắc đầu: “Vô dụng thôi. Thầy đi cũng chỉ uống công. Thậm chí còn rước cả nhục nhã, đã vậy lại khiến bọn họ canh chừng thêm chặt chẽ.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu, Diệc Phiền.” Ân Nhược Triệt gật đầu nhìn Khước Diệc Phiền. Đồng thời, một ý nghĩ cũng âm thầm lóe lên trong đầu anh.

...

An Dương nhìn vị khách đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, nhất thời không thốt nên lời.

“Thành thật xin lỗi, tôi chỉ có thể nhờ vả anh thôi.” Ân Nhược Triệt cúi người thật thấp.

An Dương lúc này giống như một vị đế vương ngồi yên trên ghế sofa, từ tốn thưởng thức ly rượu hảo hạng trong tay, không hề quan tâm đến vẻ lo lắng của Ân Nhược Triệt.

Ngày hôm ấy, tim hắn đã bị anh đâm một nhát quá sâu.

Hắn cũng là một người đàn ông. Hắn cũng có lòng kiêu hãnh và tôn nghiêm của riêng mình. Hắn biết, vì anh quá yêu Lạc Dĩ Mạt, nên mới thốt ra những lời vô tâm ấy, nhưng chính vì chúng là những lời vô tâm, nên hắn lại càng thêm đau đớn...

Trước mắt hắn... người thanh niên đang đứng khúm núm trước mắt hắn chính là người hắn yêu.

Nhưng mà thứ người ấy đang tha thiết cầu xin lại không phải vì hắn, mà là vì một người con trai khác. Trái tim của An Dương... đã hoàn toàn hỗn loạn...

“Nhược Triệt, cậu ngồi xuống rồi nói.” An Dương vứt bỏ ý định sẽ không bao giờ nhìn mặt anh. Hắn không muốn phơi bày vết thương của mình trước mắt kẻ khác.

Ân Nhược Triệt ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Thật mừng làm sao. Cậu vẫn còn nhớ đến tôi. Tuy rằng đây là sự lựa chọn bất đắc dĩ cuối cùng, sau khi đã thử qua vô số biện pháp nhưng không có kết quả.” An Dương ngấm ngấm ly rượu trong tay mình, khoe mắt ánh lên tia nhìn khiến người đối diện thêm phần nhột nhạt.

“Anh nói đúng. Bây giờ, người duy nhất tôi có thể nhờ cậy, chỉ có mỗi mình An Dương anh thôi.” Đôi mắt của Ân Nhược Triệt không chứa đựng chút sợ hãi nào, can đảm hướng thẳng về phía An Dương. Anh biết, trên thế giới này anh có thể nhờ vả bất kì ai, chỉ có An Dương là không được, bởi vì anh sợ sẽ vô tình làm tổn thương hắn. Nhưng... Ân Nhược Triệt vẫn muốn ích kỉ một lần, anh biết, để giữ được tình yêu này, bản thân sẽ trở thành một kẻ vô cùng tàn nhẫn.

Nếu như... Lạc Dĩ Mạt ở đây... Nhất định sẽ rất tức giận...

Cho dù mất đi tất cả, hắn cũng không muốn cúi đầu trước An Dương, càng không cho phép anh cầu xin như thế này...

“Tôi chỉ nhờ vả anh một lần này thôi. Tôi biết tôi không có quyền nói như vậy. Nhưng... An Dương... Tôi thật sự cùng đường rồi... Sau này, tôi sẽ tận tình báo đáp cho anh...”

“Báo đáp?” An Dương hỏi lại: “Cậu lấy cái gì để báo đáp?”

Chỉ một câu thôi đã khiến Ân Nhược Triệt á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, anh biết lấy cái gì báo đáp hắn đây?

“Tôi có thể giúp cậu cứu Lạc Dĩ Mạt ra. Nhưng... tôi có một điều kiện.”

An Dương đặt ly rượu xuống, những ngón tay thon dài đan vào nhau, đặt yên trên đùi, phong thái vương giả tỏa ra không thể lẫn lộn được.

“Tôi muốn cậu... để tôi có cậu một lần.”

Nói hắn thừa nước đục thả câu cũng được, nói hắn máu lạnh vô tình cũng được. Hắn chỉ muốn có anh một lần, chỉ muốn thật sự có được người hắn yêu tha thiết một lần... Hắn thật sự đã yêu anh đến mù quáng mất rồi...

“An Dương, anh có gì phải làm khó tôi như vậy?” Ân Nhược Triệt cười khở lên tiếng. Đúng rồi, ngoài thân thể ra, anh còn có thể dùng thứ gì để báo đáp An Dương?

Hắn biết, hắn đang uy hiếp anh, lợi dụng anh, thủ đoạn này tuy rằng rất đê tiện, nhưng hắn vẫn nguyện ý muốn làm. “Cậu lưỡng lự sao?”

Ân Nhược Triệt cắn môi, anh đứng ra phải cương quyết chối từ. Nhưng... nếu như anh từ chối... anh và Lạc Dĩ Mạt từ nay về sau sẽ trở thành người xa lạ. Vì Lạc Dĩ Mạt, anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Nhưng... cuộc đời... sao lại ép anh đứng trước sự lựa chọn khó khăn đến thế?

“Nhược Triệt còn có cơ hội để lưỡng lự sao?” Ân Nhược Triệt để lộ nụ cười đẹp đến đau lòng.

Anh đứng dậy, đi đến trước mặt người kia, bọn họ lúc này chỉ còn cách nhau một chiếc bàn.

Ân Nhược Triệt không chút sợ hãi nhìn về phía An Dương. Nếu đã quyết định, anh tuyệt đối sẽ không hối hận...

Những ngón tay xinh đẹp của anh bắt đầu cởi bỏ quần áo của chính mình. Động tác không nhanh, không chậm, khiến An Dương nhìn đến mức toàn thân khô nóng...

Áo khoác nhanh chóng rơi xuống, tạo thành nửa đường cung nhỏ dưới chân anh. Để lộ lớp áo sơ mi trắng quen thuộc. Thứ mà Lạc Dĩ Mạt trước đây vẫn thường pha trò là lớp áo đã cướp mất linh hồn hắn ngay lần gặp đầu tiên...

Màu trắng ấy... cuối cùng cũng nhẹ nhàng rơi xuống tấm thảm nâu thẫm trên sàn nhà.

Ân Nhược Triệt đang từng chút một phô bày thân thể mà ai đó vẫn luôn hết sức nâng niu bảo vệ trước mặt người đàn ông khác.

Bàn tay... trượt xuống quần...

Giữa chừng bỗng nhiên buông lỏng, chỉ kịp tháo bỏ một chiếc cúc. Ân Nhược Triệt lẽ ra phải tự tay cởi tất cả, nhưng đôi tay không hiểu sao không thể tiếp tục.

Anh nhìn An Dương, chưa chút mỉm cười:

“Xin lỗi, An Dương, tôi không làm được...”

Con người đang giãn ra của An Dương chợt thu nhỏ lại. Thế nào... Hắn đã dùng đến thủ đoạn cực kỳ đê tiện này... vẫn không thể chiếm được anh ư?

“Anh đến giúp tôi... Tôi thật sự... Không thể tự làm được...”

Khao khát tưởng chừng bị kẻ khác chà đạp đột ngột bùng dậy. Toàn bộ thế giới của An Dương bỗng nhiên bừng sáng.

Một kẻ bước nhanh, lao đến trước mặt người còn lại. An Dương ôm ghì lấy anh trong tay mình...

Cuối cùng... hắn cũng có thể hôn nghiêng đôi môi đỏ mọng hắn ngày đêm mong nhớ...

71. Quyển 3 - Chương 4: Hiến Thân

Môi của An Dương mang theo mùi vị quen thuộc của đàn ông.

Trong cổ họng đầy dư vị của rượu cùng vị cay chát của thuốc lá, hoàn toàn khác với nụ hôn cuồng nhiệt của Lạc Dĩ Mạt. Môi của An Dương... mang theo sự khiêu khích mạnh mẽ. Cũng hôn say đắm như nhau, nhưng cảm giác lại chẳng chút tương đồng.

Tim của anh... rất đau...

Buông môi, An Dương dùng đôi mắt thâm thúy nhìn anh trong chốc lát, thân người đột ngột cúi xuống, bàn tay trượt xuống sau đầu gối anh, chỉ một động tác nhẹ nhàng, hắn đã nhắc bổng Ân Nhược Triệt vào trong phòng ngủ.

Nằm trên chiếc giường khổng lồ màu tím nhạt... Anh hiểu ra... Kết cục cuối cùng đã an bài... Sao còn ôm trong mình chút hi vọng ngu ngốc? Ân Nhược Triệt đưa tay phải lên, đặt trên mặt mình, che đi đôi mắt.

Quên đi, chỉ cần nhẩn nhin một chút sẽ qua thôi. Cứ coi như người đang ôm ấp anh chính là Lạc Dĩ Mạt... Cũng còn may, người đang chiếm đoạt anh là An Dương. Chỉ ít, hắn cũng không bao giờ làm tổn thương anh...

Thế nhưng, thân thể này phản bội Lạc Dĩ Mạt, thà rằng nhận một nhát dao hay hàng ngàn quả đấm còn thấy dễ chịu hơn...

Lúc ngọn đèn tắt lịm, thân thể cường tráng của An Dương áp chặt vào người anh.

Giống như đang đứng trước một nữ thần, An Dương kính cẩn hôn lên xương quai xanh của anh, dùng đầu lưỡi trườn xuống phía dưới thăm dò. Cho đến khi cảm nhận được hai điểm nhỏ trên ngực anh mới dừng lại. Đầu lưỡi từ tốn tiếp xúc thân mật với nó, sau đó khẽ khàng vẽ nên những đường vòng cung nhỏ nhắn xinh đẹp. An Dương hành động rất nhẹ nhàng, cũng đầy kỹ xảo, có chút trêu chọc, đùa bỡn đến mức khiến lòng người ngứa ngáy.

Khi anh vẫn im lặng cảm nhận, An Dương đột nhiên dùng hàm răng cắn lấy, liên tục cắn mút, nhưng vẫn kiềm chế không làm tổn hại đến anh, chỉ đủ để kích thích thần kinh mẫn cảm của Ân Nhược Triệt.

Ân Nhược Triệt phát hiện, anh đã bắt đầu có cảm giác. Trong lòng không khỏi thầm rên rỉ.

Đàn ông thực sự là một loài động vật đáng thương. Bất kể có yêu thích hay không, bất kể có tình nguyện hay không, thân thể vẫn luôn thành thật một cách đáng sợ, phản bội lại ý chí chủ nhân của nó.

Anh nghĩ... bản thân mình thật nhục nhã... Chẳng khác nào... một cô gái bán hoa... chỉ biết đem thân thể chờ đợi khách hàng thưởng thức...

Môi của An Dương... đã trượt xuống cằm của anh...

Tất cả đều kết thúc hết rồi...

Không chút khó khăn, An Dương nhanh chóng ngậm lấy phần thân dưới vẫn chưa hoàn toàn bị kích thích của anh. Giây phút này, có lẽ chính là giấc mơ mà An Dương bao ngày ấp ủ! Người hắn yêu... và sự thỏa mãn trên thân thể người tình...

Khoái cảm bên dưới xộc thẳng đến tầng ngoài của đại não. Chưa bao giờ tưởng tượng lại có ngày này, Ân Nhược Triệt tự thấy căm ghét chính mình. Anh nhìn xuống, phần đàn ông của anh đã ngạo nghễ dựng đứng trong miệng người kia từ lúc nào...

Dĩ Mạt, tôi nên làm gì bây giờ?

Thân thể và trái tim hoàn toàn mâu thuẫn...

Anh chính kẻ đáng hổ thẹn nhất trên thế giới!

Cảm nhận thứ trong miệng mình đang dần thay đổi, An Dương cũng tăng nhanh tốc độ, khiến vật bị khiêu khích kia càng mất tự chủ, điên cuồng cương cứng.

Không gian hoàn yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên âm thanh mút mát đáng xấu hổ của ai đấy, cùng tiếng ma sát của da thịt...

Đột nhiên, An Dương nghe được tiếng gì đấy... Rất yếu ớt... Cái ấy... Là ảo giác ư?

“Dĩ... Mạt... Dĩ Mạt... Dĩ Mạt...”

An Dương ngồi thẳng dậy, quỳ trên giường, đột ngột đưa tay che kín mặt mình.

Một nhát kiếm đau đớn nhưng đã khiến hắn tỉnh ngộ! Trái tim của An Dương đau đớn quặn thắt. Ân Nhược Triệt khóc nức nở, âm thanh vừa rồi là do anh cắn môi không cần thận để lọt ra.

Phát hiện An Dương đột nhiên dừng lại, Ân Nhược Triệt giương đôi mắt ngập nước nhìn nét mặt lạnh lùng đến băng đá của An Dương.

“Xin lỗi... Tôi sẽ không khóc nữa... Xin lỗi... anh... anh cứ tiếp tục đi.” Ân Nhược Triệt lập tức ngồi dậy lấy tay vùi vào dụi mắt, tay kia đặt lên quần của An Dương. “Là tôi... sai. Để tôi làm cho. Tôi sẽ giúp anh làm.”

“Nhược Triệt.” Thấy hình dạng luống cuống lấy lòng của Ân Nhược Triệt, vết thương tưởng chừng chỉ vừa khép miệng lại một lần nữa bị 2 bàn tay tàn ác nào đẩy kéo căng ra. An Dương lao đến ôm ghì người trước mặt.

Hắn đang làm gì thế này? Luôn miệng bảo yêu anh tha thiết, nhưng... bây giờ... hắn sao có thể...?

“An Dương, xin lỗi, xin lỗi, anh đừng giận.” Giọng nói yếu ớt của Ân Nhược Triệt vang lên trong lồng ngực hắn.

“Người nên xin lỗi là tôi mới đúng.” An Dương vẫn ôm chặt lấy anh, nhìn lên trần nhà. “Tôi sao có thể làm cái chuyện súc sinh này. Nhược Triệt, đừng làm nữa. Người có lỗi chỉ có mình tôi. Nhược Triệt... tôi xin lỗi...”

Sâu kín trong tim Ân Nhược Triệt, vô thức chấn động, vừa giống như cảm giác trút đi gánh nặng. Nhưng nghĩ lại, đầu óc một lần nữa bất an. Nếu hắn tha cho anh, vậy... Lạc Dĩ Mạt phải làm sao?

Thân thể được thả ra, sau đó lớp y phục mềm mại cũng được khoác lên người anh. “Bây giờ tôi sẽ đến Lạc gia ngay. Cứ ở đây chờ tôi.”

An Dương chỉ quay đầu lại nói bấy nhiêu, rồi lập tức đi khỏi.

Nhìn thấy nét mặt tràn đầy đau khổ của An Dương, Ân Nhược Triệt ngồi lặng trên giường, nước mắt từ lúc nào đã âm thầm rơi xuống, trong lòng chông chênh hàng trăm hàng ngàn thứ... nhưng cuối cùng cũng quy về một câu nói...

An Dương... xin lỗi...

Nếu như anh không gặp Lạc Dĩ Mạt, anh nhất định sẽ bị một An Dương dịu dàng hấp dẫn...,

Nhưng... Anh đã gặp Lạc Dĩ Mạt trước tiên... Tim của anh chỉ có thể chứa đựng hình ảnh của duy nhất một người...

Mặt trái của tình yêu, không lẽ chính là sự tổn thương mà bản thân dành cho kẻ khác ư?

Lòng ngực của Ân Nhược Triệt giống như đang lặng lẽ bén lửa... chậm rãi thiêu đốt... dày vò..

72. Quyển 3 - Chương 5: Giăng Co

Lạc Dĩ Mạt nhìn chằm chằm hai cánh cửa vuông vức che ngay bên ngoài cửa sổ. Mỗi ngày, những người đến đưa cơm cho hắn đều mở cánh cửa ấy rồi đẩy thức ăn vào.

Hắn chỉ có một cơ hội này thôi.

Khi tiếng leng keng từ ngoài cửa vọng vào, toàn bộ các cơ bắp của Lạc Dĩ Mạt đều căng ra chờ đợi.

Khi hai cánh cửa trước khung cửa sổ mở ra, cũng là lúc một đôi tay từ bên ngoài tiến vào.

Thấy thời cơ đã đến, Lạc Dĩ Mạt bước nhanh đến, thô bạo nắm lấy đôi tay kia, dùng toàn bộ sức lực giữ chặt chúng lại. Người đứng bên ngoài la lối vùng vẫy.

Được ăn cả, ngã về không. Lạc Dĩ Mạt thừa biết nếu thất bại, kết quả của hắn sẽ như thế nào. Nhếch môi, nghiêng răng dùng một tay kéo mạnh, tay kia theo khe hở vươn ra ngoài, nhanh chóng trượt xuống, mò lấy chìa khóa bên hông kẻ kia.

Cũng còn may, cánh cửa giam cầm hắn vẫn còn có thể mở được.

Vừa mở cửa, Lạc Dĩ Mạt ra khỏi phòng liền trông thấy đám vệ sĩ như dự đoán.

“Cậu chủ, mời cậu trở về phòng.” Trong đấy có một kẻ vươn tay ra, muốn kéo hắn quay lại chỗ cũ.

Con người đen láy trầm xuống, Lạc Dĩ Mạt nắm lấy tay kẻ ấy, chỉ bằng một động tác đã thực hiện cú quạt vai tuyệt đẹp.

Nhìn quanh tứ phía, uy nghiêm nói: “Tôi là cậu chủ của Lạc gia, ai cả gan thử động vào tôi xem.”

Bọn vệ sĩ do dự, không ai dám bước đến gần hắn.

Đang lúc cam go, bỗng nhiên toán người ấy tách ra hai bên, tạo thành một lối nhỏ ở giữa. Một người đàn ông bước đến. Người đàn ông này chính là tâm phúc của cha hắn, cũng là người hôm ấy đã được cử đến đưa hắn trở về Lạc gia.

“Lâm Được, anh muốn cản tôi sao?” Đôi lông mày rậm của Lạc Dĩ Mạt nhướng lên, neho đôi mắt tuyệt đẹp, hỏi.

“Lâm Được không dám. Lão gia cho mời cậu chủ.” Lâm Được nhìn về mặt khiên kích của Lạc Dĩ Mạt, cung kính trả lời.

Muốn đến thì đến, Lạc Dĩ Mạt không nói dây dưa, đẩy người đang ngáng trước mặt sang một bên, bước nhanh đến thư phòng của Lạc Dịch.

“Con đến rồi à?” Lạc Dịch ngồi tại bàn, rõ ràng là đang đợi hắn.

“Đúng. Tôi đến. Sau đó muốn lập tức đi ngay.” Lạc Dĩ Mạt cảm thấy tức giận trước vẻ mặt thản nhiên của cha hắn.

“Con nghĩ là ta sẽ cho con đi?”

“Ông nghĩ là ông sẽ giam tôi mãi được sao?”

Hai cha con giương mắt nhìn nhau khiến không khí càng lúc càng căng thẳng.

“Dĩ Mạt, ta sẽ không cho phép con làm ô danh Lạc gia. Ta cũng không cho phép con trai của mình làm chuyện không đúng đắn với một người đàn ông có địa vị thấp hèn như thế.”

“Tùy ông thôi. Nhưng... Chuyện của tôi không cần ông quan tâm.” Lạc Dĩ Mạt lạnh lùng hừ một tiếng. “Tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc.”

Lạc Dĩ Mạt tặng cho người đàn ông muốn kéo hắn đi một đấm, sau đó dễ dàng hất tay ra. “Mơ mộng không chế tôi ư? Từ giờ trở đi, tôi cũng không nể tình ông nữa.”

“Con đừng quá ngây thơ. Con nghĩ con có thể thoát ra ngoài sao? Lấy trứng chọc đá. Bây giờ không ai giúp được con đâu.” Lạc Dịch trầm ngâm một lúc rồi từ tốn lên tiếng. “Ngay cả Dĩ Nhu.”

“Cái gì?” Lạc Dĩ Mạt trừng mắt. Dĩ Nhu cũng biết rồi ư?

“Ngay khi ta bắt đầu ra tay, Dĩ Nhu, cái thằng bé đã bỏ đi rất lâu không hề có ý định trở về ấy lại có mặt ở trong nhà. Nó muốn ta bỏ qua chuyện của con.”

Lạc Dĩ Mạt cắn môi. Xem ra anh trai của hắn cũng không có tác dụng. Nếu không, hắn đã không bị giam cầm đến lúc này.

“Những lời mẹ các con trần trối trước khi mất không phải là lệnh bài đặc xá. Vì vậy, ta đã nói với nó, nếu như nó còn nhúng tay vào chuyện này, ta sẽ phé đi một chân của đứa em trai nó yêu thương.” Lạc Dịch lạnh lẽo cất giọng. “Đã là người của Lạc gia, đã là con của ta, nếu làm nghịch ý ta, một chân có là gì? Mạng sống của các con là do ta ban cho. Nếu như cần, ta sẽ vui lòng lấy lại.”

Trên mặt Lạc Dịch không còn lưu lại chút tình người. Ông ta đã nói là làm. Lạc Dĩ Mạt hiểu rõ cha hắn là thứ máu lạnh tàn nhẫn đến nhường nào.

“Còn... nếu con ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.” Lạc Dịch giăng ra một cái bẫy ngọt ngào. “Không những vậy, ta cũng sẽ bỏ qua cho cậu người yêu bé bỏng của con.”

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc.” Lạc Dĩ Mạt kiên định nói.

“VẬY... Ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của nó.”

“ĐƯỢC THÔI, TÔI SẼ CHẾT CÙNG THẤY ẤY.”

Gương mặt dày dặn kinh nghiệm của Lạc Dịch khẽ giật nhẹ. Lạc Dĩ Mạt là con của ông ta, cả hai đều như nhau, nói được làm được.

Đang lúc căng thẳng lên đến cao trào, cánh cửa đột nhiên bị kẻ bên ngoài đá văng ra. Lâm Được lập tức bỏ tay ra khỏi vết thương ở hông, phục hồi dáng điệu mọi khi.

“NGÀI LẠC, ĐÃ LÂU KHÔNG GẶP.” An Dương phong độ chậm rãi tiến đến, đưa mắt nhìn khung cảnh trong phòng, cười ha hả đưa tay chào hỏi Lạc Dịch.

Hiển nhiên, Lạc Dịch thấy An Dương xông vào bất ngờ, trong lòng có chút hoang mang, nhưng nhanh chóng lấy lại phong thái điềm đạm bình thường, nắm lấy bàn tay đưa ra. “An Dương, đúng là đã lâu không gặp. Thế nào, An tiên sinh sao lại có thời gian rảnh rỗi dời bước đến Lạc gia?”

An Dương cười cười không nói gì, vui vẻ nhẹ nhàng đặt một cây súng lục nhỏ, loại xác định tầm ngắm tự động, lên giữa chiếc bàn tinh xảo của Lạc Dịch, tao nhã mỉm cười.

Lạc Dịch lập tức hiểu chuyện. Toàn bộ Lạc gia đã bị An Dương khống chế cả rồi. Ngay cả Lâm Được đứng phía sau cũng không dám manh động.

“An tiên sinh chuẩn bị công phu như vậy, chẳng hay là muốn Lạc Dịch tôi đây giúp đỡ chuyện gì?” Cái con người đã sớm nhìn thông suốt mọi việc không làm gì khác ngoài phô bày nụ cười điềm đạm quen thuộc.

“NGÀI LẠC KHÁCH KHÍ RỒI. An Dương quả là có chút yêu cầu hơi quá đáng. Mong là ngài Lạc đây có thể giúp một tay.” An Dương liếc mắt nhìn Lạc Dĩ Mạt vẫn đang im lặng cau mày. “An Dương muốn mời cậu Lạc đến hàn xá một chút.”

Nụ cười trên gương mặt Lạc Dịch có phần trở nên mất tự nhiên. Tên An Dương này rõ ràng muốn đến cướp người. Nhưng... bị kẻ khác uy hiếp đến nước này, ông còn biết làm gì bây giờ?

Lạc Dĩ Mạt vẫn im lặng. Hẳn thật sự không hiểu hành động này của An Dương có nghĩa là gì, còn ý đồ hàm chứa bên trong càng không thể lý giải.

Cảm giác bị người khác uy hiếp đúng là rất khó chịu. Tuy nhiên... thỉnh thoảng cũng nên để cha hắn ngậm bồ hòn làm ngọt một lần.

“Nếu... An tiên sinh có ý đó... Vậy thằng bé nhà tôi đành làm phiên vậy.”

“Nào dám, nào dám... Cảm tạ ngài Lạc đây đã có ý giúp đỡ.” An Dương thu hồi thứ đặt trên bàn, ra hiệu mời Lạc Dĩ Mạt đi trước.

Trong phòng lúc này chỉ còn ba người, Lạc Dịch mở miệng: “Lần này coi như cho qua. Nhưng... An tiên sinh không cảm thấy bản thân hơi quá đáng sao? Chuyện riêng của Lạc gia sao lại tỏ ra hứng thú như vậy? Tuy Lạc gia không có thực lực đáng sợ như An tiên sinh đây, nhưng có câu tức nước vỡ bờ. Bị kẻ khác ức hiếp mãi sẽ không khoanh tay chịu trận đâu. Lạc gia tất nhiên sẽ liều chết phản kháng. Đến lúc đó, thật khó nói trước ai thắng ai thua. Tin rằng An tiên sinh đây không muốn hai bên cùng thiệt phải không?”

An Dương nhất thời có chút chần chừ. Ngữ điệu của Lạc Dịch không nặng không nhẹ, mỗi câu thốt ra đều như gai nhọn không ngừng châm chích, khiến hắn đứng ngồi không yên.

Quả là lần này hắn hành động không được thỏa đáng, nhưng đó là biện pháp duy nhất trong lúc bế tắc. Lạc Dịch không chịu tiếp khách, hắn còn biết làm gì hơn. An Dương cúi đầu: “Lần này là An Dương bất kính. Tuyệt đối không có lần sau, mong ngài Lạc yên tâm.”

Lạc Dịch gật đầu ra về tiễn khách.

“NGÀI LẠC HÔM NAY NỂ TÌNH An Dương, An Dương hết sức cảm kích. Chuyện riêng của Lạc gia, An Dương nhất định sẽ không nhúng tay vào. Nhưng... về phần Nhược Triệt, An Dương tôi sẽ liều chết bảo vệ. Dù có cùng Lạc gia các người một mất một còn, cũng không hối tiếc.”

Lời cảnh cáo ôn tồn của An Dương từ tốn vang vọng khắp gian phòng xa hoa rộng lớn.

73. Quyển 3 - Chương 6: Yêu Đến Cùng

“Nhược Triệt, Lạc Dĩ Mật đang ở trong thư phòng.”

Là thật ư? Ân Nhược Triệt không dám tin bước xuống giường. “Cám ơn anh An Dương.”

“Đợi đã!” An Dương đột nhiên đưa tay ngăn anh lại. “Trước khi cậu xuống gặp cậu ta, tôi muốn nói chuyện với cậu một chút.”

Ân Nhược Triệt gật đầu.

“Lạc Dĩ Mật bây giờ chỉ có thể dùng hai chữ nghèo túng để hình dung, Lạc gia sẽ không chu cấp bất kì viện trợ nào cho cậu ta nữa. Hai người cũng không thể sống vui vẻ như lúc trước. Từ nay về sau, cả hai có thể sẽ phải sống khốn khổ lang bạc dưới sự cản trở của nhà họ Lạc.”

“Tôi không sợ.” Ân Nhược Triệt kiên định nói.

“Lạc Dĩ Mật là cậu chủ của Lạc gia, dù có làm việc gì thì cũng không ai dám tổn hại đến cậu ấy. Nhưng cậu thì khác, Lạc Dịch muốn lấy mạng cậu dễ như trở bàn tay.”

An Dương nói, giọng điệu hàm chứa sự do dự. Ân Nhược Triệt vẫn khẳng khái: “Tôi không sợ.”

“Lúc này, cậu vẫn có thể quay đầu.” An Dương thở dài, lấy tay vuốt lại những sợi tóc rối hai bên thái dương. “Nhược Triệt, An Dương tôi cho cậu một lựa chọn, cậu cần phải suy nghĩ thật kĩ — Ra khỏi cánh cửa này, từ nay về sau cậu sẽ phải sống một cuộc đời đầy rẫy bất công. Mặt khác, nếu cậu ở lại, tôi sẽ yêu thương cậu, bảo vệ cậu, dâng hiến cho cậu tất cả hạnh phúc mà người khác không sao có được.”

Bờ vai Ân Nhược Triệt khẽ run lên, sau đó anh mỉm cười. “Có thể ở bên cạnh cậu ấy, tôi không sợ bất kì điều gì. An Dương, tôi thành thật xin lỗi. Tôi không thể vì sự nhu nhược của bản thân mà đánh mất cậu ấy.”

Dứt lời, Ân Nhược Triệt đưa tay kéo cửa.

“Nhược Triệt, giữa tôi và Lạc Dĩ Mật, cậu cuối cùng vẫn chọn cậu ta sao?” An Dương chưa từ bỏ ý định, hỏi thêm một lần.

Thân thể Ân Nhược Triệt đột nhiên bất động, ngay cả cánh tay đang giơ ra kia cũng buông thõng xuống. Lồng ngực giống như bị một hòn đá khổng lồ đè lên, môi mở ra như muốn nói gì, nhưng chỉ thốt lên những tiếng rời rạc không rõ nghĩa. Vì tình yêu của bản thân, anh còn phải làm tổn thương An Dương bao nhiêu lần nữa đây?

“ Bao lâu nay không phải cậu chỉ chờ giờ phút này sao? Đi nhanh đi!” Biết anh đang cắn rứt, An Dương đau xót mở lời.

Chần chừ trong chốc lát, Ân Nhược Triệt đưa tay chạm vào cánh cửa một lần nữa. Dù đau đớn nhiều hay ít, anh đều không muốn An Dương phải nhận lãnh bất cứ điều gì, nhưng đó cũng là thứ anh mãi mãi không làm được.

Ngay khoảnh khắc Ân Nhược Triệt quyết định mở cánh cửa, cánh tay An Dương đột ngột vươn ra, ôm ghì lấy anh từ phía sau, thanh âm khản đặc vang lên: “Nhược Triệt, anh yêu em, em biết không?”

“An Dương...” Ân Nhược Triệt ngẩng đầu, khép hờ mắt lại, nhẹ nhàng buông một tiếng thở dài. “Ân Nhược Triệt chỉ có một, nếu như có thể, tôi rất muốn trao tặng một cái tôi khác cho anh. Bao lâu nay, anh luôn chân thành giúp đỡ tôi, tôi thật lòng không muốn anh đau khổ. Tại sao không thể nghĩ ra cách vẹn toàn hơn... An Dương, nhìn thấy anh đau, tôi cũng dần vật không yên...”

“Ngốc, vì sao lúc nào em cũng lương thiện như vậy?” An Dương mỉm cười rồi dần trở thành tràng cười lớn. “An Dương tôi chúc hai người hạnh phúc.”

Vừa nói xong liền giữ lấy tay anh, giúp anh mở cửa. Ân Nhược Triệt bị An Dương đẩy hẳn ra ngoài. Cánh cửa sau đó bị đóng rầm lại, anh còn không kịp nhìn thấy vẻ mặt của An Dương.

“Theo tôi.” Giọng nói trong trẻo của Trữ Triều Ca khiến kẻ đang đứng trầm ngâm ngoài cửa giật bản mình. “An Dương sau khi thay y phục sẽ xuống ngay.”

Sau khi nói bằng quơ vào không trung xong, mặc kệ anh có theo kịp hay không, Trữ Triều Ca nhanh chóng xoay người bước đi.

Hắn ghét Ân Nhược Triệt, cũng căm ghét Lạc Dĩ Mạt. Bọn họ sao lại tàn nhẫn với An Dương như vậy?

Trong phòng khách, Lạc Dĩ Mạt hai tay nắm lấy nhau đặt yên trên đùi.

Cửa bật mở, con người hần nhưng nhớ ngày đêm hiện ngay trước mắt.

Vốn tưởng chỉ cần nhìn thấy mặt nhau, sẽ quên hết tất cả mà chạy đến... Nhưng... bọn họ không ai nhúc nhích, đến cả một cử động nhỏ nhất cũng không có, chỉ im lặng hướng mắt nhìn đối phương...

“Mời ngồi.” Không nhìn ra thứ cảm xúc đang lấp lánh trong mắt họ, Trữ Triều Ca dừng lại nói với Ân Nhược Triệt.

“Cảm ơn.” Ân Nhược Triệt từ tốn ngồi xuống bên cạnh Lạc Dĩ Mạt. Vừa ngồi xuống, Lạc Dĩ Mạt liền đưa tay ra nắm trọn lấy tay hắn, vẫn không nói một lời nào, nhưng bàn tay càng lúc càng xiết mạnh.

Lúc này, một An Dương trong bộ quần áo giản dị cũng xuất hiện.

Trữ Triều Ca rót nước cho ba người. An Dương không bảo hắn rời khỏi, nên hắn cũng tự nhiên đứng bên cạnh An Dương.

“Tạm thời, Lạc gia vẫn chưa hành động.” An Dương châm một điếu thuốc, thần thái như mọi khi, hoàn toàn không thể nhận ra là hắn vừa thất tình. “Nhưng tôi không dám đảm bảo sau này cũng sẽ không có việc gì xảy ra. Lạc Dịch là cha của cậu, ông ta tất nhiên sẽ không gay gắt lắm với cậu. Nhược Triệt thì lại khác, bọn họ sẽ ra sức đối phó với cậu ấy. Tôi cứu cậu ra, cũng nghiêm túc cảnh báo cậu, nếu Nhược Triệt gặp chuyện bất trắc, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu. Đây là lúc cậu phải có trách nhiệm với người đàn ông của cậu.”

Trên gương mặt Lạc Dĩ Mạt tràn ngập nét cương nghị. “Tôi thề, tôi sẽ dùng mạng sống của mình để bảo vệ thầy ấy.”

“Cầm lấy. Đây là sự giúp đỡ cuối cùng của tôi đối với hai người.” An Dương đẩy hai chiếc chìa khóa trước mặt họ. “Tôi cùng với Lạc gia tiếng tăm đã xung đột một lần, không thể tiếp tục làm chuyện quá đáng, cho nên, sau này các người phải tự lo liệu. Đây là chìa khóa nhà trọ.”

Nhìn về hướng Ân Nhược Triệt, An Dương cười nói: “Nhược Triệt, tôi cũng xin tặng cậu một món quà sau cùng. Tôi đã nói chuyện với hiệu trưởng của Phong Dương. Ông ta đồng ý cậu sẽ là giáo viên duy nhất được phép tự do ra vào trường.”

“An Dương.....” Cảm động đến không biết làm gì, Ân Nhược Triệt đột nhiên ngu ngơ buộc miệng thốt ra một câu: “Anh rốt cục đang làm nghề gì vậy?”

An Dương cười lớn, kiểu hành động này đúng là chỉ có Ân Nhược Triệt thôi.

“An Dương là chủ tịch ngân hàng Thông Dụng.” Trữ Triều Ca thay An Dương trả lời.

“Ngân hàng Thông Dụng?” Tập đoàn ngân hàng lớn nhất Châu Á ư?

“Còn là...” Thấy Ân Nhược Triệt mỗi lần ngạc nhiên đều há hốc miệng ra, An Dương xấu xa nói thêm một câu. “Ông chủ của ngân hàng ngầm. Thật ra, quy mô của ngân hàng ngầm không thua kém gì ngân hàng Thông Dụng, bởi vì tôi làm giàu là nhờ nó.”

“Ngân hàng ngầm tư nhân?” Thật là... chẳng trách Lạc Dịch với An Dương phải nhượng bộ vài phần. Người này dù là hợp pháp hay phi pháp gì cũng kiếm lời được cả!

“Được rồi. Tài xế sẽ chở hai cậu đến nhà trọ. Thời gian cũng không còn sớm nữa, nhanh đi thôi.”

Cười rồi lại cười, trên đời có bữa tiệc nào là không tàn, nhưng An Dương vẫn muốn để lại chút dấu tích của mình trên bức họa duyên phận của hai người ấy.

“An tiên sinh, ân nghĩa này không biết dùng lời nào để cảm tạ.” Lạc Dĩ Mạt kéo Ân Nhược Triệt đứng dậy, cúi gập người trước An Dương.

“Đừng nói mấy thứ nhảm nhí ấy. Tôi làm vậy cũng đâu phải vì cậu.” An Dương không nhận được xua tay. “Sau này nhớ chăm sóc Ân Nhược Triệt chu đáo, nếu cậu ấy mà bị uất ức gì, tôi sẽ không tha cho tên nhóc cậu đâu.”

Cúi chào lần thứ hai, Lạc Dĩ Mạt nắm tay Ân Nhược Triệt bước theo Trữ Triều Ca ra ngoài.

Chỉ còn một người lặng thinh ở đây.

An Dương buông một tiếng thở dài. Hắn thật sự mệt mỏi đến chết đi được...

Không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua... chỉ thấy Trữ Triều Ca đã đứng bên cạnh hắn.

“An Dương, nghỉ ngơi một chút đi, ngày hôm nay đã vất vả lắm rồi.” Trữ Triều Ca đỡ người trên ghế đứng dậy. An Dương cũng khẽ cử động, toàn bộ sức nặng của cơ thể cường tráng đều đổ dồn lên người Trữ Triều Ca.

Trữ Triều Ca đặt hắn nằm yên trên giường, kéo chăn ngay ngắn.

“Triều Ca, nhớ sắp xếp, phái người bảo vệ Ân Nhược Triệt 24 tiếng đồng hồ, không được sơ suất.” An Dương nằm xuống, mắt khép hờ, uể oải lên tiếng. “Hơn nữa, không được để bọn họ phát hiện. Phải hành động âm thầm.”

Trữ Triều Ca vẫn lặng lẽ đứng ở bên giường. “An Dương, anh tội gì phải làm như vậy...”

“Cứ làm theo lời tôi.” An Dương mở mắt nhìn hắn. “Triều Ca, nghe lời đi.”

Trữ Triều Ca bĩu môi, quay đầu nhắc điện thoại, giao phó công việc cho bọn đàn em.

“Sắp xếp xong chưa?” Điện thoại vừa cúp xuống, An Dương thở hắt ra, vẫy vẫy ta ra hiệu cho Trữ Triều Ca, thân thể hơi nhích qua một bên, để trống phần giường bên cạnh mình. “Triều Ca, nằm xuống đây với tôi. Chiếc giường này đã ngủ một mình quá nhiều năm rồi. Hôm nay đột nhiên muốn ôm ai đấy.”

“Nếu muốn ôm thì tôi sẽ tìm đàn bà cho anh, hay đàn ông cũng được, chỉ một cuộc điện thoại là xong thôi!”

Trữ Triều Ca ngẩng mặt đảo mắt chán nản nhìn trời, ngoài miệng liên tục trách cứ, nhưng cuối cùng cũng nghe lời chui vào trong chăn. Cánh tay của An Dương lập tức quấn lấy eo hắn, tìm một tư thế thoải mái rồi để yên trên đây. An Dương lúc này chẳng khác nào con mèo nhỏ đang không ngừng nũng nịu.

“Triều Ca, tôi bây giờ chỉ tin mỗi cậu thôi.” Giọng nói của An Dương tràn ngập vẻ buồn ngủ.

Bị đàn ông ôm chặt lấy, Trữ Triều Ca không biết làm gì ngoài nhắc nhở An Dương: “Ngủ thì ngủ đi, nhưng đừng làm mấy chuyện kì quái nữa!”

An Dương tưởng chừng như đã ngủ vẫn khẽ bật cười: “Triều Ca, cậu trở nên đáng yêu như vậy từ khi nào thế...”

Sau cùng mọi thứ dần rơi vào mơ hồ, chỉ còn nghe tiếng thở đều của An Dương.

Gương mặt vẫn vương lại nụ cười ban nãy, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt vào nhau...

74. Quyển 3 - Chương 7: Cùng Sinh Cùng Tử

Ân Nhược Triệt đứng ở cửa cảm ơn người tài xế của An Dương. Lạc Dĩ Mạt thì đi vào trong phòng, quan sát chung quanh. Thành thật mà nói, An Dương quả là người chu đáo tỉ mỉ, trong phòng đều là đồ dùng hàng ngày của họ ở Phong Dương, ngay cả quần áo trong tủ cũng là những y phục quen thuộc.

Đóng cửa lại, Ân Nhược Triệt thở hắt ra, xoay người đi vào trong. Tất cả mọi chuyện đã tạm xong xuôi rồi, anh bây giờ cái gì cũng không muốn, chỉ muốn nhìn thấy hắn, nhanh chóng nhìn thấy hắn.

Đôi tay vội vã đẩy cửa phòng ngủ. Lạc Dĩ Mạt vẫn đang đứng bên giường, ngạc nhiên nhìn anh. Đây không phải là ảo giác, Ân Nhược Triệt khẽ dụi dụi mắt rồi lại nhìn về phía trước.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của anh, Lạc Dĩ Mạt chỉ yêu chiều lắc đầu sau đó dang rộng hai tay về phía anh. “Thầy à, qua đây.”

Hai tiếng “thầy à” quen thuộc vang lên bên tai khiến anh muốn bật khóc. Ân Nhược Triệt cắn môi chạy đến nấp mình trong lòng người con trai kia.

Tốt quá rồi, đây không phải là mơ. Hắn thực sự đang đứng trước mặt anh. Tưởng như có hàng nghìn lời muốn nói, nhưng tất cả đều nghẹn lại, không nói nên lời.

“Thầy, em đã về.”

Nước mắt không còn kiềm được, tràn mi ứa ra ngoài, bao nhiêu ngày uất ức, lo lắng mong ngóng, cứ thế theo dòng lệ thỏa sức trào ra.

Lạc Dĩ Mạt lại lắc đầu, kéo cổ áo người thanh niên trong lòng mình lên. “Không được khóc, không được để nước mũi chảy đầy áo em.”

Ân Nhược Triệt khóc đến nỗi chẳng còn biết gì, qua đôi mắt ngập nước, anh miễn cưỡng nhìn lên gương mặt đầy vẻ nghiền ngẫm của Lạc Dĩ Mạt. Sự đau lòng ban nãy không biết chạy biến đâu mất, Ân Nhược Triệt khịt khịt mũi, nói bằng giọng nghèn nghẹn: “Lạc Dĩ Mạt, sao miệng mồm cậu lúc nào cũng độc địa như vậy?”

Lạc Dĩ Mạt cười lớn, lấy khăn giấy giúp anh lau sạch gương mặt nhỏ nhắn, sau đó khẽ bóp chiếc mũi vẫn còn hồng hồng của anh nói: “Ngốc quá, có thể gặp nhau là chuyện vui kia mà. Sao lại khóc lóc sụt sùi như vậy?”

Ân Nhược Triệt tức giận hất tay hắn ra, hóa ra chỉ có mình anh là người lo lắng mà thôi. Anh tức giận ngồi xuống một bên giường, quay lưng về phía hắn.

“Giận à?” Lạc Dĩ Mạt tiến lại gần, dùng vai mình hích nhẹ vào vai anh, sau đó ngã lưng xuống giường, nhắm mắt lẩm bẩm. “Bây giờ đã nhìn em với vẻ mặt như vậy rồi ư? Sau này em còn phải nhờ ai đây nuôi cơm. Chắc chết đói mất thôi... Ai, thật đáng thương mà...”

Ân Nhược Triệt quay sang nhìn con người đang nằm vật ra giường kia. Đúng rồi, kể từ nay, đây sẽ là nhà của bọn họ. Chỉ nghĩ đến đây thôi, lồng ngực đã dâng lên cảm giác vô cùng ngọt ngào. Chẳng mấy chốc đã không còn tức giận, anh nằm chống cằm kề bên người con trai kia, từ trên nhìn xuống gương mặt tuần tú của hắn.

“Thế này thật sự không sao ư?” Ân Nhược Triệt lo lắng hỏi. Lạc gia thật sự buông tha cho bọn họ đơn giản như vậy?

Lạc Dĩ Mạt mở mắt nhìn anh, không nói không rằng kéo anh xuống, hôn đắm đuối.

“Sợ gì chứ?” Lạc Dĩ Mạt nói khi buông ta khỏi kẻ vẫn còn hỗn hển sau nụ hôn sâu.

“Cha của cậu có khi nào đang nghĩ cách bắt cậu trở lại hay không?” Lo lắng nhất vẫn chính là điều này.

“Không đâu. Ông ta biết bản thân không thể quản được em. Bây giờ mục tiêu của ông ấy... chính là thầy.” Lạc Dĩ Mạt nhắc người lên, gương mặt gần như áp sát vào mặt anh. “Thầy à, thầy đã thật sự nghĩ kỹ chưa? Em bây giờ chỉ có hai bàn tay trắng. Sau này chỉ có thể nương tựa vào thầy để sống mà thôi.”

“Trước khi gặp lại cậu, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Bất kể sau này phải đối đầu với thứ gì, chỉ cần ở cạnh cậu là tốt lắm rồi.” Ân Nhược Triệt kiên quyết nói.

“Thầy, thầy có sợ chết không?” Im lặng một lúc, Lạc Dĩ Mạt đột nhiên lên tiếng. “Nếu... cha em sai người giết thầy thì sao?”

Trong một ngày mà đã nghe qua vấn đề này đến những hai lần. Lần thứ nhất đã không sợ, lần thứ hai sao có thể sợ chứ?

“Không sợ. Nếu như nhất định phải lựa chọn giữa cậu và tính mạng của mình, tôi vẫn chọn cậu.”

“Thầy, nếu như thầy chết đi, em cũng không thể sống một mình.” Giọng nói của Lạc Dĩ Mạt đầy vẻ kiên định. “Nếu em không thể cứu thầy, em sẽ chết cùng thầy.”

Cả hai rơi vào im lặng.

Những lời thề nguyện đầu dễ thốt ra... vì trong đây còn chứa đựng tình yêu mãnh liệt và không hề hối hận.

“Bây giờ, theo lời An Dương, hần đã chấm dứt trách nhiệm với người đàn ông của em rồi. Mỗi ngày em sẽ đưa đón thầy đến trường. Trong trường có Diệc Phiền, cũng tạm an tâm. Còn trên đường đi, em và thầy sẽ cùng nhau lo liệu.” Lạc Dĩ Mạt kéo Ân Nhược Triệt vào trong lòng. Từ nay về sau, bọn họ phải tuyệt đối đề cao cảnh giác. Hần biết... Lạc Dịch không dễ dàng gì buông tha cho bọn họ. Phải tính toán trước tất cả, phải đề phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra.

“Dĩ Mạt, tôi hỏi cậu... Nếu như... tôi và An Dương xảy ra chuyện gì...” Ngập ngừng một lúc, Ân Nhược Triệt cẩn thận nói tiếp: “Cậu có ghét tôi không?”

“Ngốc, thầy đã vất vả lắm rồi.” Trong lòng Lạc Dĩ Mạt như có thứ gì thắt lại. Nếu như có chuyện ấy xảy ra, thì người hần hận nhất chính là bản thân mình. Vì hần, người mà hần thương yêu phải chịu đựng quá nhiều. “Thầy, em không còn là trẻ con nữa. Giờ đây em nhất định sẽ không hành động thiếu suy xét nữa, em sẽ mãi mãi bảo vệ thầy?”

“Cậu không buồn sao?” Ân Nhược Triệt dò xét.

Ngày ấy, dáng vẻ tức giận đến bật khóc của Lạc Dĩ Mạt khi nghĩ anh bị An Dương hiếp đáp vẫn còn hiện rõ ngay trước mắt. Anh biết, Lạc Dĩ Mạt là kiểu đàn ông có tính chiếm hữu rất cao.

Nói không đau khổ, nói không căm giận thì đúng là những lời dối trá. Lạc Dĩ Mạt vỗ vai anh trấn an: “Trong lòng thầy có em là được rồi. Hơn nữa, em biết An Dương không phải loại người như vậy.”

“Đúng vậy, An Dương lại nương tay với tôi thêm một lần nữa.” Ân Nhược Triệt nói giọng yếu ớt. “Vì bản thân mình, tôi đã vứt bỏ tất cả chân tình của An Dương, nhưng anh ấy vẫn giúp đỡ chúng ta. Tôi thật sự rất quá đáng, thật sự không phải người...”

“Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Trong lòng chứa đầy dằn vặt, Lạc Dĩ Mạt lập tức lảng sang chuyện khác. “Nói đến An Dương, hần đúng là rất chu đáo! Ban nãy em vừa xem sơ, thấy tất cả đồ dùng ở Phong Dương đều được đem đến đây. Ngay cả dịch bôi trơn cũng không quên. Nhìn này, đều đặt ngay ngắn trong ngăn tủ cả này.”

“Lạc Dĩ Mạt!” Ân Nhược Triệt tức giận gào lên. “Lẽ ra cậu phải là người thấy ăn năn hối hận nhất chứ, sao lại lòi cái thứ ấy ra nói vậy hả? Cậu đúng là quá đáng mà!”

“Thầy à, đêm xuân một khắc đáng nghìn vàng.” Lạc Dĩ Mạt kéo anh đến, ấn xuống giường. “Nơi đây sau này sẽ là nhà của chúng ta. Vậy hôm nay... chính là đêm động phòng của hai ta.”

“Lạc Dĩ Mạt, buông tôi ra!” Nghe mấy lời hần nói, Ân Nhược Triệt ra sức giãy giụa. Anh vẫn chưa nói hết câu mà!

“Đã nhiều ngày không “làm” rồi, thầy không thấy nhớ sao?” Lạc Dĩ Mạt nheo mắt nhìn gương mặt đỏ ửng bên dưới mình.

“Tôi...”

“Thầy, mắt thầy sưng đỏ thế kia, đúng là dọa người mà. Em đã nói rồi, em chỉ cho phép thầy khóc khi em đang “yêu” thầy thôi. Thầy lần này không ngoan... cho nên... em sẽ phạt thầy...”

75. Quyển 3 - Chương 8: Kỷ Niệm

Ân Nhược Triệt bước nhẹ về phía cửa. Những ngày tháng sống chung thật ngọt ngào, cả hai chẳng khác nào vợ chồng mới cưới. Mỗi ngày Lạc Dĩ Mạt đều đặn đưa đón anh. Căn hộ do An Dương tặng cho không xa trường học cho lắm, về nhà vừa tắm rửa xong, đã thấy Lạc Dĩ Mạt dọn cơm nước thơm lừng trước mặt anh.

Tuy nhiên, anh chưa từng nghĩ Lạc Dĩ Mạt biết nấu ăn, không những vậy còn nấu nướng rất thơm tất nữa, đúng là hần đã trưởng thành hơn trước rất nhiều. Từ lúc chung sống đến nay, anh luôn được Lạc Dĩ Mạt

chăm sóc chu đáo. Tuy có hơi ngượng một chút nhưng rất yên tâm thoải mái. Lạc Dĩ Mạt còn nói: Bây giờ anh làm chủ bên ngoài, còn hần tề gia nội trợ, giúp chồng trông con.

Giúp chồng trông con? Vậy mà hần cũng nghĩ ra được. Ân Nhược Triệt bật cười. Quay sang cánh cổng gập đầu một cái, cổng lập tức tự động mở ra.

Nói đi nói lại, chỉ có Hiệu trưởng là đáng thương thôi. Cái miếu nhỏ của ông làm sao lại thỉnh được toàn đại phật tôn kính đáng sợ thế này? Nhờ vào ân đức của An Dương và Lạc gia mà giờ đây, địa vị của anh trong trường chẳng thua gì Hiệu trưởng. Nói theo cách khác, ngay cả Hiệu trưởng nhìn thấy anh cũng y như đưng trúng ôn thần.

“Cười ngốc cái gì thế hả?” Lạc Dĩ Mạt đi đến cầm lấy cặp táp trong tay anh. Thầy giáo ngốc nghếch vừa đi vừa ngẩn ra, cười đến ngu cả người. Nếu hần không lên tiếng, dám chắc anh sẽ tông thẳng vào người hần.

“Dĩ Mạt, cậu đến rồi.” Ân Nhược Triệt chủ động vươn tay nắm lấy tay hần. Bọn họ ngày nào cũng tản bộ về nhà như vậy, chưa bao giờ chú ý đến ánh mắt của kẻ khác. Thật ra không phải là không chú ý, chỉ là mỗi lần có ai đó nhìn ngó soi mói, liền bị Lạc Dĩ Mạt trừng mắt cho một cái hồn tiêu phách lạc, chỉ có mình anh chẳng biết gì thôi... “Hôm nay ăn gì?”

“Sao mỗi lần nhìn thấy em thầy cũng hỏi ăn món gì vậy?” Lạc Dĩ Mạt xoa xoa đầu anh. “Hôm nay thầy muốn ăn gì, chúng ta cùng đi mua.”

“Hửm?” Ân Nhược Triệt đột nhiên có cảm giác... mình giống như vật nuôi của Lạc Dĩ Mạt.

“Thầy quên mất hôm nay là ngày gì rồi sao?”

...

Cho đến khi về tới nhà, Ân Nhược Triệt cũng chưa nhớ ra hôm nay là ngày gì.

“...Oa...” Trợn mắt há hốc. Anh chẳng qua là mới tắm rửa một chút thôi mà, sao Lạc Dĩ Mạt có thể biến hóa ra một bàn dọn đầy món ngon thế này?

“Thầy, thầy thật sự không nhớ hôm nay là gì à?”

Ân Nhược Triệt ngồi vào chỗ, vẫn lắc lắc đầu.

“Thầy quả nhiên là loại người vô tình!” Lạc Dĩ Mạt nhìn chăm chăm anh. “Thầy đã quên hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau sao?”

“... Ó...” Tin này quả thật giật gân mà!

Ân Nhược Triệt lấy tay lau mồ hôi lạnh. “Ngày này cũng cần ăn mừng ư?”

“Đó cũng là lần đầu tiên của chúng ta.” Lạc Dĩ Mạt hiềm khi lãng mạn như vậy, thế mà anh lại chẳng chút cảm kích.

Đối với hần có lẽ là ngày này rất ý nghĩa, nhưng đối với Ân Nhược Triệt mà nói, đây chính là ngày anh bị người ta cưỡng bức, có gì đáng để kỉ niệm chứ? Chúc mừng anh lần đầu bị đàn ông cưỡng đoạt sao?

Tuy nhiên những lời này anh chỉ có thể giấu trong lòng, không có ý định nói ra để chọc giận con dã thú trước mặt.

“Thầy, thầy đang thăm mắng em phải không?” Lạc Dĩ Mạt chống cằm cười gian tà nhìn Ân Nhược Triệt. Nhìn thấy hần nghiêng răng nghiêng lợi mà mở lời như vậy, chắc hần trong lòng chẳng nghĩ được cái gì tốt đẹp.

“Sao như vậy được?” Ân Nhược Triệt vội vã cười cười.

“Thật ra, em định cùng thầy lãng mạn một chút. “Lạc Dĩ Mạt đi vào trong nhà bếp, lấy ra một chiếc bánh ga tô nhỏ nhắn tuyệt đẹp. “Nhưng thầy lại làm em thật sự rất tức giận. Cho nên... chúng ta sẽ thay đổi phương pháp ăn mừng!”

“Cậu... Cậu muốn làm gì?” Trong lòng dâng lên dự cảm không lành. Sao anh lại đi chọc giận kẻ này kia chứ?

“Thầy chắc hẳn cũng biết rồi, lần đầu tiên của chúng ta, thầy đã thiệt thòi rất nhiều. Vậy, hôm nay em sẽ giúp thầy có một hồi ức tốt đẹp hơn.”

“Nhưng... tôi còn chưa ăn...” Ân Nhược Triệt muốn chạy trốn ngay tức khắc, nhưng đôi chân nhỏ đáng thương của anh đã bán đứng anh rồi...

“Lát nữa sẽ ăn cơm, bây giờ ăn thầy trước đã.” Lạc Dĩ Mạt duỗi tay nắm lấy cổ anh, hai chiếc mũi khẽ chạm vào nhau. Hắn khẽ cảm thán: “Đúng là ở bên ngoài tốt thật. Bất cứ lúc nào cũng có thể “yêu” thầy.”

Đại ca à, lúc ở trong trường, không phải cậu cũng động dục bữa bãi hay sao? Không phải cứ hứng lên là làm hay sao? Không phải thích thì ngay tại chỗ, không để ý đến cảm nhận của người khác sao?

Tuy nhiên... những lời độc thoại nội tâm đáng thương này mãi mãi không đến được tai Lạc Dĩ Mạt...

76. Quyển 3 - Chương 9: Điểm Nhảy Cảm

“Thầy, thật vui là em có thể gặp được thầy.”

“Hử?” Còn tưởng Lạc Dĩ Mạt sẽ lao vào anh giống như hổ đói vồ mồi, sau đó đè anh ra xử tử ngay tại chỗ... Nhưng, hắn chỉ ôm ghì anh vào trong lòng, một chút động tác quá đáng cũng không có, điều này khiến cho não bộ của Ân Nhược Triệt rơi vào tình trạng chết lâm sàng.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em nhớ, dường như có cả tuyết rơi.” Quên đi bữa ăn thịnh soạn trên bàn, hắn chỉ dịu dàng ôm ấp anh trong lòng ngực, những chuyện trước kia dần hiện rõ trong đáy mắt.

“Đúng vậy, còn cậu thì là một con ma men.” Ân Nhược Triệt quên hẳn lời đe dọa ban nãy, cùng hắn hồi tưởng về kỉ ức.

“Rồi em tưởng thầy là con gái, rồi...”

“Cấm nói ra!” Ân Nhược Triệt vội vã chặn miệng hắn lại, chuyện như vậy có thể kể ra được sao?

“Được, không nói.” Lạc Dĩ Mạt ghé sát vào tai anh, thỏ thẻ từng chữ một: “Ngày hôm sau, trên giường còn vương rất nhiều máu. Thầy bị thương nặng lắm phải không?”

“...”

“Còn đau không?” Giọng nói của Lạc Dĩ Mạt càng lúc càng trầm thấp, tiếng thì thầm bên tai chẳng mấy chốc biến thành từng đợt hơi nóng phả vào màng nhĩ.

“Ngốc, lâu như vậy còn đau gì nữa?” Làn da của Ân Nhược Triệt đỏ ửng lên như bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây hồng, vô thức đẩy Lạc Dĩ Mạt ra, anh chẳng bao giờ quen nổi với kiểu nói chuyện này. “Buông ra đi, chúng ta ăn cơm thôi.”

“Không đau là tốt rồi.” Tiếp tục phả hơi ấm, Lạc Dĩ Mạt khẽ tách môi ngậm lấy một bên tai đã đỏ ửng của anh. “Bởi vì đó là lần đầu, em không biết cách. Sau đó em không hề làm tổn thương thầy...”

“... Ừm...” Chất giọng ngập vị ái tình cùng hương thơm nam tính đặc trưng hòa lẫn vào nhau. Như một loại phản xạ có điều kiện, hai đầu gối của Ân Nhược Triệt bắt đầu nhũn ra.

“Thầy có biết điểm nhảy cảm của thầy là ở đâu không?” Đầu lưỡi của Lạc Dĩ Mạt đẩy vào mặt trong vành tai anh, âm mưu tiến sâu hơn vào chiếc động nhỏ kia. Thứ mềm mại ẩm ướt ấy khiến cho làn da trắng nõn của Ân Nhược Triệt nổi lên vài sợi gân nhỏ mảnh dẻ.

“Là tai... Thầy có cảm thấy thế không?” Bàn tay của người kia không hề cử động, nhưng đầu lưỡi cùng lời nói cũng đủ kích thích anh.

“Kề tiếp, là cổ. Cổ của thầy rất nhỏ, khiến kẻ khác kiềm không được, muốn cắn lên ấy...”

“Ừ... Ừm...Ừ...” Những âm thanh rời rạc thoát khỏi sự khống chế của cổ họng, từ từ phóng thích ra ngoài.

“Da của thầy thật tuyệt, chỉ cần cắn nhẹ đã để lại dấu tích.” Hấn nhấp nháp anh như một thứ mỹ vị trần gian, rồi nhanh chóng biến thành một con cún nhỏ, liếm láp không ngừng, thấm ướt từ chỗ vành tai cho đến cổ.

“Dĩ Mạt... Đừng như vậy... Đừng...” Sự kích thích từ tổn còn khiến người ta chịu nhiều giày vò hơn cả sự tấn công trực tiếp. Từng cử chỉ trêu đùa liên tục làm lồng ngực ngứa ran, nhưng kẻ kia vẫn nhất mực chần chừ, không chịu tiến thêm bước nữa, chỉ muốn khuấy động tất cả những điểm mẫn cảm khác người trên cơ thể anh.

“Thầy, rất dễ chịu phải không? Mỗi lần thoải mái thầy đều nhắm mắt lại hưởng thụ.” Lạc Dĩ Mạt dùng răng cưỡi bỏ áo anh. Vì đang ở nhà, nên anh không mặc nhiều lớp, chẳng mấy chốc khuôn ngực đã lập tức phơi bày. Lạc Dĩ Mạt kéo anh xoay người lại, nửa ngồi trên bàn. “Bên dưới này, là hai nụ hoa đã đứng thẳng lên của thầy...”

Giây phút phần lưỡi của hắn khẽ tiếp xúc với đầu nhũ của anh, một dòng điện đột ngột chạy khắp thân thể của Ân Nhược Triệt, tấm lưng nhạy cảm liền gập lại, hướng đầu ngực ra sau. Nhưng Lạc Dĩ Mạt đã nhanh chóng mở miệng cắn lấy điểm hồng của anh, cộng hưởng cùng tư thế đang thu lại thiếu kiểm chế của Ân Nhược Triệt, hai nụ hoa tinh xảo bị kẻ đối diện kéo căng ra,

“... A... Đau quá...” Ân Nhược Triệt cau mày, khép chặt hai mắt ngửa đầu lên. Loại trêu đùa này thật sự rất khó chịu. Anh muốn hấn, nhưng tại sao lần nào hắn cũng phải trêu đùa anh, khiến anh điên dại đến mất hết lý trí mới chịu ngừng tay?

Thầy Ân mãi mãi không sao chống đỡ lại sự bốn cột của hắn. Lạc Dĩ Mạt cười gian ác tóm lấy đầu nhũ đã biến sắc của anh lần nữa, thỉnh thoảng còn đánh lưỡi qua lại. Ngay cả đầu nhũ bên cạnh cũng bị hắn làm cho dựng đứng lên.

“...” Ân Nhược Triệt cố kiềm nén những tiếng rên sắp thoát ra khỏi cổ họng.

“Tiếp theo, là thân dưới xinh đẹp của thầy.”

Cũng giống như ban nãy, hắn dùng răng tháo bỏ nút thắt ở trên quần anh, đẩy cảm xuống. Quần trong của Ân Nhược Triệt lập tức hiện ra ngay trước mắt hắn.

“Thật khó xử quá! Có nên dùng răng cắn thầy được không đây? Nhưng hôm nay Dĩ Mạt lại muốn phục vụ thầy thật tốt. Thầy, thầy nói xem em phải làm gì bây giờ?” Lạc Dĩ Mạt ra vẻ khổ não ngược lên nhìn người thanh niên đang xấu hổ đến mức chẳng dám hướng mắt xuống.

“Đừng... hỏi tôi nữa... Dĩ Mạt... làm đi... được không?”

“Không được! Phải có phương pháp mới được chứ!” Dứt lời, Lạc Dĩ Mạt hôn lên quần anh, ngậm lấy khối thịt đàn ông bên trong, cách miệng hắn một lớp vải.

Bị lớp vải ngăn trở, hắn không thể âu yếm hoàn toàn hạ thể của anh. Nhưng quần trong mỗi lúc một ẩm ướt khiến cảm giác ma sát ngày một rõ rệt, hòa cùng nhịp thở gấp gáp của đàn ông. Tuy không thể trực tiếp đạt đến khoái cảm, nhưng lại mang đến hương vị vô cùng lạ lẫm.

“Dĩ Mạt...A... Dĩ Mạt... A... A... Dĩ Mạt...” Vì quá thoải mái, Ân Nhược Triệt bắt đầu tiến đến trạng thái hưng phấn cực độ, nhìn như thể sắp nổ tung đến nơi.

Lạc Dĩ Mạt ra sức phục vụ anh. Cách một lớp vải, miệng hắn đang mỗi nhử đi, nhưng nét mặt của người thanh niên kia đáng yêu như vậy, sao hắn có thể dừng tay được chứ?

77. Quyển 3 - Chương 10: Thực Chi Tính Dã (*)

(*) Thực Chi Tính Dã: “Ăn cũng thuộc về bản chất”. Câu nói của Mạnh Tử, trích trong “Mạnh Tử — Cáo Tử Thượng”.

Ý chỉ: Sự đói khát cũng như dục vọng (Thực) đều là một bản tính tự nhiên của con người (Tính).

Chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là anh sẽ đạt đến đỉnh điểm, chỉ một chút nữa thôi, nhưng làm thế nào cũng không thể giải phóng. Ân Nhược Triệt bắt đầu mất dần kiên nhẫn.

Lạc Dĩ Mạt đương nhiên biết anh muốn gì, quyết định không tiếp tục trêu đùa anh nữa, đưa tay cởi bỏ chiếc quần trong đã ướt hơn phân nửa, mở miệng tiếp tục liếm láp anh.

Thân dưới được khoang miệng bao bọc, cái cảm giác này khiến người ta thoải mái đến tê dại, tất cả tế bào thần kinh miễn cảm đều bị kích thích triệt để. Tiếng la của Ân Nhược Triệt càng lúc càng lớn hơn, bàn tay đang chống trên mặt bàn cũng xiết chặt lại thành hình nắm đấm.

Cơ một chân anh lên, nhanh như cắt, Lạc Dĩ Mạt nhắm ngay cửa động, dùng ngón tay cái mạnh mẽ ấn vào.

“... A a a a a...” Thứ dung dịch nóng ấm của Ân Nhược Triệt lập tức phun trào trong miệng người kia.

Lạc Dĩ Mạt không chút cau mày, nuốt chửng toàn bộ vào trong cổ họng. Tuy hương vị của thứ ấy không dễ nuốt một chút nào, vừa tanh lại vừa chất, nhưng nó lại thuộc về người hân yêu thương nhất, nên khi đến đầu lưỡi đều trở nên ngọt lịm.

“Dĩ... Dĩ Mạt? Cậu ăn nó ư?” Ân Nhược Triệt sau khi đã điều chỉnh lại nhịp thở, không dám tin nhìn Lạc Dĩ Mạt.

“Đúng! Ăn rất ngon.” Lạc Dĩ Mạt cười gian tiến đến gần anh.

Ánh mắt ướt át của thầy thật sự quá đẹp.

“Thứ ấy sao có thể ăn được?” Ân Nhược Triệt không dám nhìn thẳng vào hân. Anh chưa từng nghĩ đến việc Lạc Dĩ Mạt lại đi nuốt thứ ấy của mình.

“Thầy à, thầy có muốn nếm thử một chút hay không?” Lạc Dĩ Mạt giữ lấy gương mặt anh, khiến ánh nhìn của cả hai có dịp chạm vào nhau.

“Ăn... của cậu hả?” Ân Nhược Triệt nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi.

Hân rõ ràng không có ý này, tên gốc kia lại tự tiện xuyên tạc. Có điều... đề nghị vừa rồi cũng không đến nỗi tệ, lần sau nhất định phải thử xem sao. Không muốn tiếp tục trêu chọc anh, Lạc Dĩ Mạt cầm lấy tay người kia, đẩy vào trong quần mình, hướng dẫn anh cầm lấy thứ đàn ông đang dựng đứng của hân.

“Thầy, em muốn.”

“Ừm.”

Lạc Dĩ Mạt một tay đặt nguyên trên hông anh, tay khác trực tiếp tiến vào cửa động. Ân Nhược Triệt nghe lời tựa hân vào vai hân, một tay từ tốn xoa nắn cho hân, một tay cởi bỏ quần áo của đối phương, tận tình giúp hân cảm thấy thoải mái.

Vì toàn bộ chất bôi trơn đều để cả ở trong phòng ngủ, nên hôm nay hân muốn tiện tay dùng bánh ga tô một phen, thay cho dịch lỏng.

Lớp kem mềm mại, dường như vẫn còn lạnh lạnh, nhưng hoàn toàn đảm đương tốt vị trí của chất bôi trơn. “Thầy, em không nhịn được nữa. Nếu đau thì nói em.”

“... Ừm...” Lạc Dĩ Mạt trực tiếp đẩy hai đầu ngón tay vào. Đột nhiên bỏ vào nhiều như vậy khiến cho cơ thể anh lúc đầu không kịp thích ứng, nhưng vì cả hai ngày nào cũng làm chuyện này nên động nhỏ của anh cũng nhanh chóng được mở ra. Sau cơn đau nhỏ nhoi kia, là trùng trùng điệp điệp bao nhiêu khoái cảm. Vì mới phóng thích, nên đằng sau đặc biệt nhạy cảm, chỉ vài đầu ngón tay nhúc nhích của người kia... không đủ để thỏa mãn anh. “Dĩ Mạt... Được... Được rồi...”

“Không được đâu thầy, còn chưa mở ra hết mà.”

“Tôi nói được rồi mà.” Ân Nhược Triệt nhanh chóng kéo thứ ấy của hân đến trước cửa động của mình, tay kia gạt bỏ bàn tay vẫn còn đâm rút kia ra, lập tức đẩy vào.

Lối vào vẫn chưa mở hoàn toàn, khi tiến vào thân thể anh, cả hai đều đồng loạt nhú mày.

“Đau không?” Lạc Dĩ Mạt vừa hỏi vừa xem xét, ở yên trong cơ thể anh, không dám cử động.

Ân Nhược Triệt lắc đầu đồng viên. “Tiếp đi!”

Lạc Dĩ Mật cúi người, cuốn anh vào một nụ hôn nóng bỏng, sau đó cầm tấm đệm lót ghế, tiến sát lại người Ân Nhược Triệt, nhắc anh lên, lót tấm đệm giữa nơi tiếp xúc của anh và chiếc bàn.

“Thầy, em muốn cử động.”

“... Ừm... Ừ a... Ừ... A ha...”

Thân thể bị Lạc Dĩ Mật kéo ra, ở giữa không trung. Tấm đệm lót giữa lưng anh và cạnh bàn giúp Ân Nhược Triệt không cảm thấy đau đớn, nhưng cánh tay lại phải miễn cưỡng chống lên bàn, làm trụ đỡ. Đôi chân thanh mảnh bị người kia đặt trên vai, thắt lưng bị kiểm giữ trong tay đối phương. Cảm giác bị khuất phục mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Mỗi lần hấn tiến vào đều khiến hông anh vô thức tuột xuống, tạo điều kiện cho thứ ấy thâm nhập sâu hơn, tưởng chừng chạm vào nội tạng của Ân Nhược Triệt.

Tư thế này tuy khiến sự kết hợp của họ càng thêm hoàn mỹ, nhưng lại chỉ dựa vào lực đỡ của cánh tay Lạc Dĩ Mật.

“Thầy, đâm vào như thế này, thầy thích không?”

“... A a... Aha... Cậu... đừng hỏi... tôi... A...” Lạc Dĩ Mật lúc nào cũng thích dùng lời nói kích thích anh. Tuy rất khó nghe, nhưng sự kích thích còn lớn hơn.

“Thầy, em vẫn luôn gọi thầy là thầy, nhưng thầy chưa dạy cho em bất cứ thứ gì!” Động tác của Lạc Dĩ Mật vẫn không chậm lại. Hấn nhìn vào gương mặt đỏ ửng của Ân Nhược Triệt, gian ác nói: “Tất cả những chuyện chăn gối đều là em dạy cho thầy. Chính em là người đã dạy thầy trở nên phóng đảng như thế này.”

“Đừng nói nữa... A... Đừng... nói...”

“Thầy, la lên cho em...” Lạc Dĩ Mật nói với anh bằng giọng điệu trầm thấp nặng nề.

Bị khóa lấp bởi tầng tầng lớp lớp ham muốn cháy bỏng, ánh mắt hấn bây giờ hung tợn đến đáng sợ.

“Thầy, mau cầu xin em tiến sâu vào trong thầy. Cầu xin em điên cuồng đâm sâu vào trong thầy.”

78. Quyển 3 - Chương 11: Thân Mật

“Thầy, la lên đi!” Đã gần đạt đến đỉnh điểm, Lạc Dĩ Mật không ngừng tăng tốc, từng cú đẩy đều chạm vào điểm nhạy cảm sâu thẳm trong anh.

“A a a... Dĩ Mật... A a... Tuyệt quá... Dĩ Mật... Cậu đẩy tuyệt quá... A a...”

Bị âm thanh ấy kích thích, Lạc Dĩ Mật ấn anh xuống, phần eo nằm hấn trên bàn, phần hông bị hấn giữ lấy giữa không trung. Ân Nhược Triệt tự giác co chân vòng qua thắt lưng của người kia, tư thế này sẽ giúp hấn tiến vào sâu hơn nữa.

“Thầy, tiếp tục la đi, em thích nghe thấy tiếng của thầy.”

“... Ừm ừm... A Dĩ Mật... A ha... Cậu lớn quá... A a... Sâu quá rồi... Ừ... Dừng lại...”

“Ngốc, sao có thể nói dừng là dừng được.” Lạc Dĩ Mật thở gấp, đỉnh điểm dục vọng đã sắp sửa đạt được, nhưng người thanh niên bên dưới chỉ mới bắt đầu cương lên, hấn đương nhiên không muốn chỉ duy nhất bản thân thỏa mãn.

Lạc Dĩ Mật quay sang nhìn chiếc bánh gatô đã mất đi một phần, vươn tay ra. Lần này, hình dạng của chiếc bánh đã hoàn toàn thay đổi. Gần như toàn bộ phần kem đều được hấn gom cả trên tay mình. Sau đó hấn nhẹ nhàng nắm lấy thứ ấy của người kia.

Lớp kem giúp cử động thêm trơn trượt dễ dàng. Bàn tay của Lạc Dĩ Mật cùng phần thắt lưng của hấn phối hợp vô cùng hoàn hảo. Chịu đựng hai luồng khoái cảm khác nhau trên cơ thể mình, Ân Nhược Triệt tưởng chừng không sao chịu đựng thêm nữa.

Cả gian phòng tràn ngập hương kem ngọt lịm, hòa cùng âm thanh hoan lạc của hai thân thể không ngừng ma sát, đan cài sức nóng hừng hực của cơ bắp đang căng lên, trút cạn sức lực bản thân.

“Thầy! A a a a!” Cuối cùng, sau tiếng gầm hoang dại, Lạc Dĩ Mạt phun trào toàn bộ tinh túy trong anh.

Bị âm thanh nam tính mê hoặc, Ân Nhược Triệt nhắm chặt mắt, phóng thích lần hai.

Từ tốn trượt ra khỏi người anh, Lạc Dĩ Mạt cẩn thận ôm anh xuống bàn. Dưới bụng của Ân Nhược Triệt, lặn vào lớp kem mềm mại là thứ dịch thể trắng đục của đàn ông. Hình ảnh phóng đảng này khiến cổ họng anh trở nên khô khốc, anh đã ra những hai lần.

Lạc Dĩ Mạt không đành lòng nhìn thấy anh thêm một mỗi, liền ngăn Ân Nhược Triệt tiếp tục nhìn xuống phía dưới, rồi nhanh chóng bế anh vào trong nhà tắm.

“Dĩ Mạt...” Nhịp thở của Ân Nhược Triệt dần dần ổn định, anh ngẩng đầu lên, ngắm nhìn người thanh niên đã trưởng thành hơn rất nhiều trước mắt mình.

“Thầy, gần đây thầy khỏe hơn nhiều đấy.” Lạc Dĩ Mạt bế anh vào bồn tắm. Hắn không mở nước bồn tắm, chỉ mở vòi hoa sen tẩy rửa cho cả hai. “Bắn những hai lần mà vẫn không ngắt xiú.”

“Thể lực của tôi trước giờ vẫn rất tốt mà.” Ân Nhược Triệt thả lỏng toàn thân, dựa hẳn vào người thanh niên bên cạnh, tận hưởng sự chăm sóc dịu dàng của hắn.

“Ha ha...” Lạc Dĩ Mạt cười nhạt hai tiếng. Có cần khoác lác thể không? “Đã vậy... gần đây thầy cũng không còn khóc nữa.”

“... Hở...” Chuyện này... Anh thật sự không biết nói khoác thể nào đây.

“Không những vậy còn thay đổi khá nhiều... Về mặt của thầy... Rõ ràng ham muốn đến mù mị.”

“Ban này không có. Cậu đừng nói năng lung tung!” Ân Nhược Triệt quay sang trừng mắt nhìn hắn. Anh ham muốn đến mù mị bao giờ?

“Thầy nói không có thì không có vậy.”

Về mặt anh trọn vẹn nhẵn nhụi nhưng lại chẳng có vẻ gì là tức giận, ngược lại còn khiến người khác cảm thấy nhột nhột toàn thân, Lạc Dĩ Mạt giữ lấy gương mặt nhỏ nhắn của anh trong tay mình. Hình dáng này... giống hệt như đang mời gọi hắn vậy.

“Nhưng... nhanh thật đấy... mới đây đã được một năm rồi.” Ân Nhược Triệt đưa hai bàn tay lên cao, hứng lấy dòng nước đổ xuống, rồi nhìn ngắm chúng chậm chạp chảy qua kẽ tay.

“Thầy thấy hối hận không?” Lạc Dĩ Mạt ngừng tay, nhìn xuống bên cạnh mình.

“Sao lại hối hận?” Ân Nhược Triệt cười hì hì, quay lại hôn người thanh niên kia một cái thật kêu. “Chỉ là... sau lần gặp gỡ khủng khiếp ấy, tôi thật không ngờ lại có thể có ngày này.”

Lạc Dĩ Mạt cũng bật cười, tiếp tục công việc đang dang dở. “Thầy đến giờ vẫn chưa hài lòng ư? Vẫn không thể xóa bỏ hồi ức ngày trước à?”

Ân Nhược Triệt suýt nữa là cắn trúng lưỡi. Không phải Lạc Dĩ Mạt vừa rồi cũng vì lý do ấy mà “ăn” anh sao... Trời ạ... Cái miệng ngu ngốc của anh...

“Thầy, chúng ta vẫn chưa hẹn hò bao giờ phải không?” Chỉ cần nhìn gương mặt đỏ lựng kia cũng đủ biết anh đang nghĩ cái gì rồi. Không muốn làm khó anh, Lạc Dĩ Mạt nói tiếp: “Trước kia khi nào cũng phải lên lút né tránh, ngày mai chúng ta chính thức hẹn hò một lần được không?”

“Hẹn hò?” Đôi mắt của Ân Nhược Triệt đột nhiên sáng lấp lánh. Đúng là một từ vô cùng mới mẻ à nha!

“Em sẽ để thầy chọn địa điểm muốn đến.” Tâm trạng vui vẻ của anh nhanh chóng lây qua hắn, Lạc Dĩ Mạt mỉm cười lên tiếng.

“Hoan hô!”

“Ngốc, chúng ta đang ở trong bồn tắm đấy!” Lạc Dĩ Mạt kiềm giữ người thanh niên đang phấn khích kia lại. Anh suýt nữa là ngã ra ngoài rồi.

Ân Nhược Triệt le lưỡi: “Người ta đang vui mà!”

“Muốn vui thì để lát nữa. Bây giờ, mau mở chân ra, em muốn rửa sạch bên trong.”

Mỗi lần làm chuyện này... còn kích thích hơn lúc bọn họ đang “yêu” nhau. Ân Nhược Triệt ngoan ngoãn khép mắt lại, dựa đầu vào xương quai xanh của người kia, nhẹ nhàng mở hai chân của mình ra.

Chết tiệt! Trông anh lúc này thật sự quá đáng yêu!

Bao nhiêu ý chí của Lạc Dĩ Mạt hoàn toàn đổ sụp dưới chân. Cúi đầu nuốt lấy môi anh, ngón tay hẩn chậm rãi đẩy sâu vào trong động nhỏ...

...

...

“Tình hình Dĩ Mạt gần đây thế nào?” Lạc Dịch chấp tay sau lưng đứng bên cửa sổ.

“Chúng tôi đã cố gắng tiếp cận vài lần, nhưng bọn họ có người bảo vệ, không thể ra tay.”

“Người của An Dương.”

“Đối phương xem ra đã được huấn luyện kỹ lưỡng. Chắc hẳn là những tay sai trong giới xã hội đen của An Dương.”

“Mau nghĩ cách đi. Nhất định phải bắt được nó.”

“Là cậu chủ ạ?”

“Không cần quan tâm đến nó. Cho dù bắt nó về đây, tìm nó vẫn không thể chết được.” Gương mặt của Lạc Dịch tràn ngập nét hung tợn. “Thứ ta muốn là bóp nát toàn bộ hi vọng trong nó. Đầu tiên, là phải hủy diệt tình yêu mà nó hết mực nâng niu...”

79. Quyển 3 - Chương 12: Hẹn Hò

“Thầy, hôm nay là do thầy quyết định, thầy muốn đi đâu?”

Ban đêm... chính là thiên đường của các cặp tình nhân. Trần ngập đường phố là những đôi uyên ương ôm ấp vô cùng thân mật. Lạc Dĩ Mạt đề mủ xuống, nghiêng đầu hỏi Ân Nhược Triệt.

“... Hở...” Hẹn hò đúng là chuyện tốt, nhưng anh căn bản chưa từng hẹn hò với ai bao giờ. Lúc học đại học cũng từng kết giao với hai người bạn gái, nhưng do anh ngây ngô chẳng chút lãng mạn nên nhanh chóng chia tay. Anh luôn dành hầu hết thời gian chăm chú ở khoa mỹ thuật, mãi mê vẽ vời hết ngày này ngày sang ngày khác. Bây giờ lại bảo anh quyết định, anh biết làm thế nào đây? “Cậu bảo sao cũng được... Tôi cũng không biết bình thường người ta hẹn hò hay làm những việc gì... Chưa từng thử qua...”

Thầy đúng là thành thật khủng khiếp mà! Ho nhẹ một tiếng, Lạc Dĩ Mạt nén cười nói tiếp: “Thì cùng đi ăn tối, dạo phố, xem một phim nào đấy... Và sau cùng chính là khách sạn.”

“Ừm.” Cái cuối cùng nhất định phải dẹp ngay, Ân Nhược Triệt cau mày chăm chú suy nghĩ. Chả trách hôm nay Lạc Dĩ Mạt không nấu cơm, hóa ra là muốn ăn ở bên ngoài. Nhưng... ăn cái gì bây giờ? Đang ra chiều suy nghĩ, Ân Nhược Triệt đột nhiên vỗ tay một cái: “Tôi biết rồi. Chúng ta đi ăn Kentucky!”

“Tâm hồn thầy đúng là nuôi mãi không lớn!”

Không để ý đến ánh mắt tràn đầy sát khí của Ân Nhược Triệt, Lạc Dĩ Mạt kéo anh chạy vào trong một tiệm Kentucky, nơi có ông lão râu trắng đứng trước cửa lớn.

“Không đói sao? Nhìn thôi cũng no được à?” Lạc Dĩ Mạt uống tách café ướp lạnh, tay trái gác trên lưng ghế, nhìn Ân Nhược Triệt đang mắt to mắt nhỏ ngồi lặng trước phần ăn.

“Tại sao cậu là Hamburger và café? Còn của tôi lại là cái này?” Ân Nhược Triệt nhìn chăm chăm linh vật biểu tượng huyền thoại của Kentucky đang mỉm cười rạng rỡ trên bàn mình, nói từng chữ một.

“Cái ấy hợp với thầy!” Lạc Dĩ Mạt trả lời nghiêm túc.

“Nhưng... đây là phần ăn trẻ em.” Ân Nhược Triệt cầm món đồ chơi tặng kèm phần ăn trẻ em giơ trước mặt hẳn. Đúng là chương mất mà!

“Thì thầy đã hết trẻ con đâu.”

“Lạc Dĩ Mạt!” Ân Nhược Triệt quay quắt nhìn xung quanh, đột ngột giật lấy phần hamburger của hẳn, ăn nhồm nhoàm từng miếng lớn, hai mắt trợn trừng ra vẻ cảnh giác, trông đáng điệu chẳng khác nào đang sẵn sàng liều mạng với bất kì ai có ý định tranh giành với anh.

Không thể khống chế được nữa, Lạc Dĩ Mạt nằm úp trên mặt bàn, cười sặc sụa như điên. Trời ạ, ai đến giết hẳn cho rồi! Anh không phải là đang cố tình tỏ ra đáng yêu đấy chứ?

Bữa ăn ấy... cứ nhẹ nhàng vui vẻ như thế trôi qua. Trước lúc rời khỏi, Ân Nhược Triệt nhất quyết không chịu mang món đồ chơi kia theo, nên Lạc Dĩ Mạt đành tươi cười tặng lại cho một cậu bé đứng cạnh mình.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Ân Nhược Triệt hỏi. Anh không rành rẽ thành phố S cho lắm. Lúc này thật sự không biết phải làm gì. Bình thường mọi người thường đi đâu hò hẹn nhỉ?

“Hay là đi xem phim gì đấy đi.” Lạc Dĩ Mạt đề nghị.

Xem phim! Đột nhiên hình ảnh trong rạp chiếu phim lần trước ở Phong Dương vụt qua trong đầu, Ân Nhược Triệt lập tức lắc đầu nguầy nguậy. “Không đi, không đi! Dĩ Mạt, chúng ta dạo phố được không?”

“Ừm.” Lạc Dĩ Mạt giúp anh chỉnh lại khăn quàng cổ, rồi ôm lấy vai anh, thân mật chậm rãi bước đi.

...

Tại Quảng trường Tình Nhân.

Ân Nhược Triệt nhìn trái nhìn phải. Oa~ Giới trẻ bây giờ đúng là phóng khoáng thật nha! Chỗ này chỗ kia đều có người hôn nhau còn hiểu được, nhưng góc tường cũng có người đang động tay động chân thì... Nhìn mà muốn đỏ mặt rụng tim luôn ấy chứ!

“Thầy, rình mò chuyện người khác là hành vi không tốt đâu!” Lạc Dĩ Mạt lên tiếng kéo con người đang há hốc mồm ngóng chuyện thiên hạ kia trở về thực tại.

Ân Nhược Triệt khẽ rụt cổ lại. Anh đúng là có nhìn hơi quá thật.

“Thầy, có thấy đài phun nước giữa quảng trường không?” Lạc Dĩ Mạt chỉ vào đài phun nước cao hơn 5 mét được bao phủ bởi vô số ánh đèn neon.

“Thật lợi hại, mùa đông mà cũng không đóng băng!” Ân Nhược Triệt tiếp tục lặp lại hành động quen thuộc – há hốc miệng nhìn.

“Nước ở đó đã được xử lý rồi. Có thể nói đây là điểm đặc sắc nhất của quảng trường Tình Nhân. Chúng ta đến đó đi!”

Cao quá! Ân Nhược Triệt ra về ngưỡng mộ đứng dưới chân đài phun nước. Lạc Dĩ Mạt đứng ngay phía sau, bảo anh cùng ngẩng đầu lên. Ánh đèn rực rỡ trong đáy mắt cả hai không ngừng lung linh biến hóa.

“Thầy, để em hát cho thầy nghe một bài.” Lạc Dĩ Mạt đề nghị, kéo thấp đến nỗi anh không thể trông thấy gương mặt của hẳn.

“Được.” Đến tận bây giờ vẫn chưa lần nào nghe hẳn hát, Ân Nhược Triệt lập tức quay tới quay lui để nhìn thấy mặt người kia.

“Đừng xoay lưng tung.” Lạc Dĩ Mạt kéo anh dựa lưng vào người mình. Từ phía sau vòng tay qua hông anh, cúi đầu thấp xuống bên tai anh, cất giọng:

“Dù bốn ba trăm nẻo vẫn không màng dừng lại.

Mãi đi tìm hạnh phúc đã đánh rơi.
Có người nói làm sao biết chúng ở nơi đâu.
Nhưng sự thật chính là không tìm được ai có khả năng thay thế.
Từ khoảnh khắc đầu tiên ấy, có những điều đã được an bài thành định mệnh.
Nhưng số phận vẫn mãi đổi dời...
Khiến chân tình tìm thấy được nhau...”

80. Quyển 3 - Chương 13: Tình Yêu Đồng Giới

“Triệt, không ai có thể thay thế được thầy. Thầy chính là tình yêu duy nhất đời này kiếp này của em...”

“Dĩ Mạt.” Hóa ra tình cảm con người cũng có thể bày tỏ bằng cách này. Nhìn bọt nước tung trắng xóa, nhìn những ngọn đèn muôn màu trước mắt, Ân Nhược Triệt chậm rãi nói: “Lúc đầu, tôi định sẽ nghe theo sự an bài của mẹ mình, lấy vợ, sinh con, chưa từng nghĩ đến sẽ cùng một người đàn ông rơi vào hoàn cảnh như bây giờ. Nhưng... từ đầu đến cuối, tôi chưa từng hối hận. Đã chấp nhận yêu, dù phải hi sinh rất nhiều thứ, tôi cũng không tiếc nuối. Cũng như cậu nói, là duy nhất, bất kì ai cũng không thể thay thế được.... Dĩ Mạt, chúng ta chưa từng có qua thứ gì gọi là thề non hẹn biển, nhưng hạnh phúc đã sớm đọng lại trong tim. Có thể ở bên cạnh cậu, tôi thật sự rất hạnh phúc.”

“Cảm ơn thầy.....”

Ân Nhược Triệt đột nhiên bật cười, nắm lấy vạt áo của Lạc Dĩ Mạt: “Dĩ Mạt, tôi muốn hôn cậu.”

Hắn mỉm cười buông lỏng tay ra, kỳ thực dù anh không nói hắn cũng rất muốn hôn anh.

Dùng ngón trỏ đẩy nhẹ vành mũ lên trên. Lạc Dĩ Mạt khép mắt chờ đợi. Hắn biết anh thường dễ xấu hổ, hiếm khi lại chủ động như vậy, nên nhanh chóng chiều theo.

Ân Nhược Triệt kéo lấy cổ áo của người kia, hai bờ môi lạnh như băng chẳng mấy chốc đã chạm vào nhau...

“Bọn GAY chết tiệt...”

Đột nhiên, một tiếng hừ lạnh lọt đến tai hai người họ. Âm thanh khinh bỉ hòa lẫn sự ghê tởm.

Ân Nhược Triệt lập tức buông hắn ra, cúi đầu. Anh đã hoàn toàn quên mất, tuy nơi này là Quảng trường Tình nhân, nhưng vẫn không phải là chốn thuộc về riêng họ, anh không nên quá vô ý như thế...

Khốn nạn! Lạc Dĩ Mạt nghiêng răng lao đi đến trước mặt gã kia.

“Thế nào? Muốn đánh nhau sao?” Nhìn Lạc Dĩ Mạt cao hơn mình đến nửa cái đầu, gã thanh niên cũng có chút e dè, nhưng vẫn ưỡn ngực ra vẻ khiêu khích. Người con gái bên cạnh khẽ kéo gã, bảo không nên gây chuyện. Nhưng gã vẫn chẳng biết lý lẽ, muốn thể hiện chút phong thái nam nhi của mình.

“Dĩ Mạt...” Cách đó khá xa, Ân Nhược Triệt cũng hô lên một tiếng, người thanh niên kia trông rất hung tợn.

Tất cả chuyện này, chẳng khác nào thêm dầu vào lửa.

Lạc Dĩ Mạt xách cổ áo gã lên. Lúc hắn giơ tay, mọi người còn tưởng hắn sẽ đâm thẳng vào mặt người kia, nhưng tay hắn lại rời khỏi quỹ đạo định sẵn, hạ xuống vị trí giữa hai chân của gã thanh niên. Sau khi sờ soạng một lúc, bàn tay đang nắm lấy cổ áo của kẻ kia mạnh mẽ ném về phía trước, khiến gã suýt nữa té lăn ra đất. Sau đó giơ bàn tay vừa chạm vào chỗ kia lên trước mặt, những ngón tay hơi co lại, vẫn giữ nguyên hình dạng ban nãy. Tiếp đến quay đầu đối diện bạn gái của gã, nở một nụ cười mê người:

“Tiểu thư à, đổi bạn trai đi.”

“Mẹ kiếp!” Gã kia lúc này mới hiểu hành động vừa rồi của Lạc Dĩ Mạt là ý gì, tức giận lao đến nhắm mắt nhắm mũi quẹt mặt quẹt râu của Lạc Dĩ Mạt.

Lạc Dĩ Mạt khê nghiêng đầu, dễ dàng tránh được công kích. Bàn tay như gọng sắt bắt lấy nắm đấm của gã, khiến gã không sao thu tay lại được. “Thiếu gia từ nhỏ đã tập võ. Thế nào? Muốn thử cho biết không?”

Cánh tay bị giữ chặt không cách nào giật về, gã bây giờ mới biết thằng ranh con trước mắt không dễ dây vào.

Tiếng cãi vã ồn ào nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người. Rất nhiều người hiếu kì đã lảng lạng đi đến xem thử.

“Mẹ kiếp! Mày là thằng đồng tính biến thái chết dịch! Cả hai thằng mày là hai thằng đồng tính luyện ái bản thủ! Thích bị đàn ông làm lắm phải không? Thích bị thiên hạ sàm sỡ lắm à? Khoái lắm hả?”

Thấy nhiều người đi đến, gã kia lại càng cố ý la to hơn. Hết thấy đều hướng ánh nhìn về phía Lạc Dĩ Mạt và Ân Nhược Triệt, xầm xì to nhỏ.

“Khốn nạn!” Hắn phát điên tung một cước khiến gã ngã lăn ra đất, vồ lên người gã đánh tới tấp. Gã kia vừa cố chống chọi, vừa lớn miệng gào lên:

“Tên đồng tính giết người!”

“Mẹ nó! Ông đây sẽ bịt mồm mày lại!” Chưa bao giờ hắn phần nộ như lúc này. Ai muốn nói gì hắn cũng được, nhưng... không được sỉ nhục thầy.

“Dĩ Mạt, đừng đánh nữa!” Ân Nhược Triệt nhanh tay giữ lấy hắn. Ở đây đã đủ khinh bỉ lắm rồi, tội gì phải rước thêm nhục nhã vào người cơ chứ? “Chúng ta về nhà thôi!”

“Thầy...” Lạc Dĩ Mạt ngồi trên người kẻ kia, giương mắt nhìn anh.

“Về nhà!” Ân Nhược Triệt khẳng khái kéo lấy tay hắn. “Không muốn ở lại đây nữa.”

Trầm ngâm trong tích tắc, Lạc Dĩ Mạt đứng dậy, nắm chặt lấy tay anh nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

Ngày hôm nay... lẽ ra không nên ra ngoài...

“Thật quá đáng mà!” Trong đoàn người đang túm tụm xem chuyện kia đột nhiên lao ra hai cô bé, chạy đến hung hăng tặng cho người thanh niên đang nằm bẹp trên đất hai cước. Một người trong số hai người ngược lên nhìn bọn họ với đôi mắt tràn ngập bất bình, thẳng thắn nói: “Đừng để tâm đến mấy lời của loại người này. Hắn căn bản chẳng hiểu gì cả!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Chúng em ủng hộ hai anh!” Không hiểu do đâu, Ân Nhược Triệt lại nghĩ vừa trông thấy tia nhìn hưng phấn lóe lên trong mắt hai cô bé.

“Xin lỗi.” Cô gái đi cùng gã kia cũng đến cúi đầu trước bọn họ. “Xin đừng để bụng.”

Bấy giờ, những người vây quanh đây cũng bắt đầu xôn xao, đa phần là an ủi bọn họ.

Ngơ ngác nhìn nhau một lúc, hai người chợt cùng bật cười.

Lạc Dĩ Mạt mỉm cười lắc đầu, ôm lấy vai của Ân Nhược Triệt, nở một nụ cười cảm kích với đám đông, rồi mang người yêu rời khỏi...

“Tiểu thụ đáng yêu quá đi...”

“Tiểu công cũng rất manly a...”

“Thật xứng đôi.”

“Đúng vậy, hâm mộ chết đi được!”

Những lời bàn tán phía sau dễ dàng lọt vào tai Ân Nhược Triệt, nhưng lại không khiến anh khó chịu như ban nãy.

Cuộc đời là vậy, ngay lúc gặp phải chuyện không vui, tức thì sẽ gặp chuyện khiến mình thoải mái. Nào ai biết được khoảnh khắc sau ấy sẽ có điều gì, càng không thể dự liệu trước tương lai...

Đúng vậy, ai có thể đoán được tương lai?

Trước bão táp luôn là sự tĩnh lặng, hạnh phúc bây giờ, nhưng ai biết ngày mai sẽ tàn nhẫn đến nhường nào...

81. Quyển 3 - Chương 14: Bắt Cóc

Lại một buổi sáng trời trong.

“Thầy, em phải đến chỗ anh, tối nay không thể đến đón thầy được.” Lạc Dĩ Mạt cau mày nói. Vì Lạc Dịch đã không có động tĩnh quá lâu, hắn cảm thấy có gì không ổn. Phòng bệnh hơn chữa bệnh, hắn quyết định tới tìm Lạc Dĩ Nhu thương lượng đối sách.

“Ừm, chuyển lời hỏi thăm của tôi đến Dĩ Nhu. Đi đường cẩn thận.” Gật đầu, Ân Nhược Triệt xoay người bước vào trường.

“Đợi đã.” Lạc Dĩ Mạt níu tay anh, cau mày dặn dò thêm lần nữa: “Tan tầm thì đón taxi chạy thẳng về nhà, không được đi đâu khác, ai gọi cửa cũng không được mở.”

Chuyến đi đến Trang viên Hoa Lài lần này, nhanh nhất cũng phải mất cả ngày, hắn thật sự không yên tâm, quá đổi không yên tâm khi để anh ở lại một mình.

“Dài dòng suốt mướt quá! Đi đi!” Ân Nhược Triệt mỉm cười xua tay, bước vào sau cổng trường. Từ tối qua đến tận bây giờ, Lạc Dĩ Mạt chỉ dặn đi dặn lại anh mấy câu đó. Chỉ là đi một chút thôi mà, có vấn đề gì được chứ? Anh cũng đâu phải là thổ con, càng chẳng có con sói hung ác thêm thịt thổ nào ở đây cả.

Nhưng hiện thực thường không tốt đẹp như tưởng tượng...

Tan tầm, Ân Nhược Triệt nghe lời gọi taxi, vừa mới ngồi xuống chưa kịp nói địa chỉ, đã bị vật gì đẩy khê chầm vào cơ thể, sau đó thì chẳng còn biết gì nữa...

...

Ân Nhược Triệt dụi mắt. Sao ban nãy lại ngủ gục thế nhỉ?

“Tĩnh rồi ư, Ân tiên sinh?”

Một âm thanh xa lạ đánh tan sự tĩnh lặng. Ân Nhược Triệt lúc này mới phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm. Trong phòng, có hai người đàn ông ăn mặc nghiêm trang. Tuy trẻ một nhịp nhưng Ân Nhược Triệt rất cục nợ ra, lúc lên taxi định về nhà, anh đã bị người khác thuốc cho mê man. Còn hai người đàn ông trước mặt, một trong hai đã luống tuổi. Chắc hẳn đây chính là người cha mà Lạc Dĩ Mạt đã dùng trăm phương ngàn kế để đề phòng, Lạc Dịch.

“Lần đầu diện kiến. Tôi là Lạc Dịch.” Người đàn ông có ánh mắt không khác gì Lạc Dĩ Mạt tiếp tục lên tiếng.

“Chào bác, bác Lạc.” Đứng dậy khỏi chiếc ghế salon bằng da đắt tiền, Ân Nhược Triệt bước đến trước bàn của Lạc Dịch. Nếu đã bị đưa đến nơi này, có muốn trốn cũng không trốn được, anh đành phải chọn cách đối mặt. Thật ra, anh cũng sớm đoán được sẽ có ngày này,

“Như bọn họ, gọi tôi là ông Lạc.” Lạc Dịch hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh bỉ quét lên người Ân Nhược Triệt. “Ân tiên sinh, đã làm thầy giáo, lại quan hệ với học trò của mình, có phải là vô đạo đức lắm không?”

“Ông Lạc.” Cặp lông mày thanh tú của Ân Nhược Triệt hơi nhíu lại. Anh vốn định sẽ nói chuyện thân thiện với người này, nhưng xem ra đây là điều không thể. Trong lời nói của Lạc Dịch không có chút khách khí, chắc hẳn ông ta rất hận anh. Ân Nhược Triệt tuy không được thông minh, nhưng lại chất chứa khí chất quật cường dị thường. Anh ngẩng đầu, đối diện với gương mặt lạnh lùng của Lạc Dịch: “Ai quy định giáo viên không được yêu? Ai quy định giáo viên không thể thích học sinh của mình?”

“Pháp luật.” Lạc Dịch nhẹ nhàng cất lời. “Cậu có biết xấu hổ hay không, không tự biết thân phận của mình tôi cũng mặc, nhưng cậu còn kéo theo Dĩ Mạt. Nếu như chuyện này bị vạch trần, thì tiền đồ của Dĩ Mạt sẽ ở đâu?”

“Nếu cậu ấy đã lựa chọn thì đã không còn lo sợ hậu quả nữa rồi. Quyết định của cậu ấy cũng chính là quyết định của tôi. Chúng tôi sẽ cùng nhau đối mặt với tương lai. Cho dù bị vạch trần, chúng tôi cũng sẽ tự gánh

chịu mọi chỉ trích. Cho nên, không phiền ngài phải bận tâm.” Uốn cao người, Ân Nhược Triệt nói thật đồng dạng. Anh không quan tâm sau này sẽ ra sao, không quan tâm có bị người đời chỉ trích hay không, chỉ cần yêu nhau, bọn họ sẽ nắm tay vượt qua mọi trắc trở.

“Hừ.” Một đơn âm thoát ra từ cánh mũi, đôi mắt như có thể nhìn xuyên lòng người của Lạc Dịch đối diện với tròng mắt trong suốt của anh. “Chúng ta đều là những người thông minh, tôi không muốn lãng phí thời gian. Cậu quần lấy Dĩ Mạt cũng vì gia cảnh của Lạc gia. Cậu muốn gì, tôi cũng có thể cho cậu. Chỉ cần cậu buông tay, rồi bỏ nó, Lạc gia sẽ cho cậu cả đời, không, mấy đời không phải lo chuyện tiền nong.”

“Lấy tiền của ông lại đi!” Ân Nhược Triệt đột ngột mỉm cười. Hóa ra, những kẻ có tiền cũng giống như kịch truyền hình trên TV, gặp chuyện gì cũng lấy tiền ra giải quyết, bao gồm cả tình yêu, bao gồm cả hạnh phúc. “Có thể ông khinh bỉ tình yêu của chúng tôi. Nhưng. Ông. Không đủ tư cách. Để khinh bỉ nó.”

Điều xì gà trong tay Lạc Dịch gần như bị nghiền nát. Gương mặt không động chút sợ hãi của Ân Nhược Triệt càng khiến ông ta thêm tức giận gấp vạn lần.

“Cậu không sợ tôi giết cậu?”

“Không sợ.” Trước đây, cả An Dương và Lạc Dĩ Mạt đều từng hỏi anh về vấn đề này. Bây giờ, câu hỏi trong giả thiết đã trở thành hiện thực. Không sao cả, chết thì chết, nếu như nhất định phải khiến bọn họ cách xa nhau, vậy, cứ để anh chết trước đi, nếu thế, sẽ không phải chịu đựng đau đớn lúc phân ly.

“Tôi khâm phục dũng khí của cậu.” Lạc Dịch ném điều thuốc trong tay xuống sàn, rồi phất tay ra hiệu cho Lâm Dục.

Ân Nhược Triệt nghiêng đầu nhắm mắt lại, biết rõ mình đã bị dẫn đến đường cùng. Anh không sợ phải đối mặt với cái chết, chỉ là, anh vẫn còn chưa nói lời tạm biệt...

Vài người vây cạnh anh. Hơi thở của những tên đàn ông ấy rất gần, gần hơn hẳn bình thường.

“Ông...” Đột ngột mở mắt, Ân Nhược Triệt vội lùi lại đến mức té ngã. Bên cạnh anh là mấy gã đàn ông trần như nhộng, thân dưới cũng đã dựng đứng. Anh không dám tin nhìn về Lạc Dịch: “Ông sao có thể...”

“Bắt đầu đi!” Không màng đến đôi mắt mở to kinh hoàng của Ân Nhược Triệt, Lâm Dục phất tay ra hiệu.

Nhận được lệnh, lũ đàn ông kia lập tức bắt đầu hành động. Ân Nhược Triệt vô thức xoay người định bỏ chạy, nhưng chưa kịp nhắc bước thì một chân đã bị tóm lấy. Tiếp đến là một cú đấm mãnh liệt nơi vùng bụng. Anh cúi gập người trên sàn, vất vả hô hấp.

“Đừng làm rách quần áo của nó.” Trước khi bọn người kia hành động, âm thanh uy nghiêm của Lạc Dịch lại vang lên.

Anh bò trên mặt đất, những cú đấm vẫn tới tấp lao đến, mãi đến lúc ý thức dần mơ hồ...

Quần áo bị kẻ khác cởi bỏ không còn một mảnh...

Hai tay hai chân đều bị họ đè lên, anh chẳng khác nào cá nằm trên thớt...

Thân dưới không cần chất bôi trơn đâm thẳng vào trong thân thể của anh. Đau đớn đến tận xương cốt, khiến anh bình tĩnh khỏi cơn mơ màng, hoàn toàn tỉnh táo. Không hề thương tiếc, lũ đàn ông tấn công như súc vật.

Đau quá...

Ân Nhược Triệt cắn môi, muốn nhanh chóng đau đớn mà bất tỉnh cho rồi...

Nhưng dường như đọc được suy nghĩ của anh, một gã đàn ông nắm lấy tóc anh, thô bạo tát mạnh vài tát, sau đó bóp chặt lấy hai má của anh, tổng thứ thân dưới tanh hôi kia vào trong miệng Ân Nhược Triệt. Mặc kệ anh có khó chịu hay không, gã điên cuồng đẩy vào, đâm sâu trong cổ họng của anh...

Gã đàn ông phía dưới anh đã lên đến đỉnh. Tiếp đến, là một kẻ khác...

Ân Nhược Triệt rất muốn bất tỉnh nhưng bên dưới là cảm giác đau đớn xé da xé thịt, trong miệng bị thứ tanh tưởi chèn ép không sao thở nổi...

Sợi dây chuyền mà Lạc Dĩ Mạt tặng cho anh vẫn lấp lánh dưới ánh đèn, nhưng lúc này đây, cả nó cũng không thể cứu anh...

Dĩ Mạt, xin lỗi, tôi không biết sẽ thành ra như vậy...

Dĩ Mạt, cậu đâu rồi? Tôi muốn về nhà.....

Dĩ Mạt, đau quá.....

Dĩ Mạt.....

Dĩ Mạt.....

Dĩ Mạt.....

82. Quyển 3 - Chương 15: Tuyệt Vọng

“Lão gia, cứ như thế mà hành hạ cậu ta đến chết sao?” Thời gian hôn mê của Ân Nhược Triệt càng lúc càng dài, Lâm Dục bước đến xin ý kiến của Lạc Dịch. Hắn cảm thấy khâm phục người con trai có vẻ ngoài thư sinh kia, từ đầu đến cuối anh chỉ nhủu mày chịu đựng chà đạp, không hé răng nửa lời.

“Không.” Lạc Dịch mỉm cười. “Hành hạ nó đến chết, Dĩ Mạt sẽ hận ta cả đời. Con ta ta hiểu, ta sẽ khiến nó ngoan ngoãn trở về đây. Bảo chúng ngừng tay, mặc quần áo cho nó, rồi đưa về chỗ Dĩ Mạt.”

Tuy rằng không hiểu Lạc Dịch đang nghĩ gì, nhưng Lâm Dục vẫn ra lệnh cho bọn đàn ông đang điên cuồng dằn vò anh dừng lại.

...

Một chiếc xe màu đen có rèm che đỗ dưới ánh đèn đường nhập nhòa. Kể trên xe sau khi nhận được cú điện thoại của ai đấy, liền vút lại một người trên đất, sau đó khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi.

Lạc Dĩ Mạt bước vội xuống taxi, trả tiền xong là chạy ào về nhà. Mới đây mà đã nửa đêm rồi, không biết thầy đã ngủ chưa.

Hắn lòng nóng như lửa chạy đến trước cửa nhà trọ, vẫn chưa có ai mở cửa. Cách đó không xa, một người đang nằm bất động trên nền tuyết thu hút sự chú ý của hắn. Dáng người ấy... quần áo ấy...

Lạc Dĩ Mạt cuống cuống chạy đến như kẻ điên. Sau khi thấy người thanh niên đang nằm trên tuyết kia chính là Ân Nhược Triệt, hắn cảm thấy, giọng nói của chính mình đều đã run rẩy: “Th... Thầy... Tỉnh lại...”

Người thanh niên đang hôn mê khẽ mở hai mí mắt trĩu nặng. Khi biết người đang ôm mình là ai, anh mỉm cười yếu ớt: “Dĩ Mạt... Cậu về rồi...”

“Thầy!” Lạc Dĩ Mạt tiếp tục ôm lấy anh dìu vào trong nhà. Chỉ một đoạn đường ngắn mà anh đi đứng chệnh choạng rồi.

Thầy rốt cục đã gặp phải chuyện gì? Sao lại nằm bất tỉnh trên tuyết?

Hô hấp vẫn chưa ổn định lại, hắn đặt Ân Nhược Triệt nằm lên giường, bật đèn.

Thầm cầu nguyện trong lòng, ngón tay run rẩy cởi quần áo của người kia.

Trước mắt Lạc Dĩ Mạt tối sầm, giá như hắn không nhìn thấy thì tốt hơn.

Trên người anh, đầy rẫy những vết bầm, nhan nhản những dấu răng vẫn còn ứa máu, cùng thứ dịch thể trắng đục đã khô đi của đàn ông. Chỗ bị thương nhiều nhất là đùi trong và ngực, cùng với hai má bị đánh đến đỏ bầm và phần hàm bị bóp đến thâm lại. Cố gắng điều chỉnh nhịp thở của chính mình, Lạc Dĩ Mạt hoàn toàn không dám nhìn phía sau anh.

Bản thân như kẻ mất hồn, Lạc Dĩ Mạt bước vào phòng tắm vắn nước ấm đầy bồn. Hắn không muốn đối mặt với hiện thực, nếu tất cả chỉ là mơ thì tốt biết mấy. Lẽ ra hắn không nên đi khỏi, hắn đã bảo vệ anh kiểu gì thế này? Sao có thể để anh bị tổn thương nhiều như vậy?

Thất thần rất lâu, đến khi nước trong bồn trào cả ra ngoài, thấm ướt quần áo của hắn, Lạc Dĩ Mạt mới hoàn hồn, ra bế Ân Nhược Triệt đặt vào bồn nước.

Thương tích đầy người lại chạm vào nước nóng, Ân Nhược Triệt khẽ nhú mày.

“Thầy, ráng chịu một chút.” Lạc Dĩ Mạt cũng đang chịu đựng cơn đau như cào xé trong lòng, ngón tay đẩy nhẹ vào bên trong để lấy hết dịch thể ra ngoài. Một lát sau, trên mặt nước đã nổi lên thứ dung dịch trắng đỏ hỗn độn ẩn hiện trong làn hơi nước.

Tại sao thầy lại gặp phải chuyện này? Chỉ biết bất lực hỏi trời, lòng hắn đau như cắt.

Tắm rửa xong, Lạc Dĩ Mạt bôi thuốc cho anh. Hít một hơi thật sâu, hắn tách móng anh ra. Khi thấy nơi ấy đã bị sưng tấy, rách nát đến mức không nhìn ra hình dạng, tất cả những thứ gọi là lý trí hay bình tĩnh đều bị quẳng sạch đi cả rồi!

Lạc Dĩ Mạt chậm rãi đứng lên. Khi thấy ánh mắt dịu dàng của Ân Nhược Triệt đã khép lại, thân thể hắn tràn đầy uất hận. Hắn phải trả thù, cho dù kẻ ấy có phải là cha đẻ của hắn đi nữa.

“Reng... Reng... Reng... Reng... Reng...”

Điện thoại đột ngột vang lên, Lạc Dĩ Mạt nheo mắt nhìn nó, từ tốn nhấc máy.

“Tôi là An Dương.”

“...”

“Nhược Triệt về rồi sao?”

“Ừm.”

“Cậu có biết... là ai làm không?”

“Ừm.”

“Được, vậy tôi không cần nói nhiều nữa. Lạc Dĩ Mạt, nếu tôi đoán không sai thì cậu đang muốn trở về Lạc gia phải không?”

Trầm ngâm một lúc, Lạc Dĩ Mạt lại tiếp tục “Ừm” một tiếng.

“An Dương, có thể cho tôi mượn súng được không?”

An Dương đột nhiên im lặng.

“Yên tâm, tôi sẽ dùng súng.” Hít một hơi thật sâu, hắn tiếp tục nói.

Sau một hồi im lặng, giọng nói nghiêm túc của An Dương vang lên: “Không biết lượng sức! Tôi cho cậu mượn súng thì làm được gì? Lạc gia bây giờ đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ cậu tự chui đầu vào lưới thôi. Cậu cho là cậu có thể đụng vào một sợi tóc của Lạc Dịch sao? Trở về rồi, cậu sẽ lại bị người ta giam cầm. Còn Nhược Triệt, chẳng khác nào con hổ nằm gọn trong hang sói, bất kì ai cũng có thể lấy mạng cậu ấy. Lạc Dĩ Mạt, sự bình tĩnh của cậu đâu rồi?”

“Tôi không cam lòng.” Tiếng nói của Lạc Dĩ Mạt khẽ run lên, những ngón tay nắm chặt lấy tai nghe đang dần trở nên trắng bệch.

“Nghe này, Dĩ Mạt! Điều cậu nên làm bây giờ là chăm sóc Nhược Triệt thật tốt, không để xảy ra thêm bất kì điều bất trắc nào. Về phần Lạc gia, tôi sẽ nghĩ cách. Kích động không thể giải quyết được vấn đề. Nếu lúc này mà cậu đột ngột rời khỏi, thử hỏi người vừa trải qua chuyện khủng khiếp như Nhược Triệt có thể chịu đựng nổi không?”

“Tôi... biết rồi...” Nắm đấm xiết chặt từ từ buông lỏng, Lạc Dĩ Mạt đau khổ nhắm hai mắt lại.

“Chăm sóc Nhược Triệt cho tốt. Ngày mai tôi sẽ liên lạc với cậu sau. Cố gắng an ủi cậu ấy, đừng để cậu ấy quá đau lòng.”

“Ừm”

Cúp máy, hấn điên cuồng dầm tới tấp vào chiếc bàn. Lạc Dĩ Mạt cảm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ bừng, đau đớn như thác lũ bao phủ toàn bộ con người hấn. Lửa giận không sao ức chế làm hấn mờ mắt, hung tợn nghiền nát đập phá tất cả những thứ lọt vào tầm mắt. Sức lực ấy... như muốn đem hết phần uất, hổ thẹn, đau khổ trút sạch ra ngoài.

Cho đến khi dốc hết sức lực, Lạc Dĩ Mạt mới kinh ngạc đứng nhìn gian phòng hỗn độn, rồi từ từ chết lặng đi...

“Dĩ... Mạt?” Con người đang hôn mê đột nhiên thốt lên vài tiếng yếu ớt.

“Em đây.” Lạc Dĩ Mạt lao đến bên giường.

“Tôi không sao.” Ân Nhược Triệt vẽ lên môi mình một nụ cười mệt mỏi. “May mà tôi là đàn ông... Không có thứ gọi là trinh tiết... Dĩ Mạt... Tôi buồn ngủ quá... Mai chúng ta sẽ nói chuyện... Cậu đừng lo... Tôi thật sự không sao cả...”

Sau những câu nói đứt quãng, Ân Nhược Triệt cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Những lời an ủi lẽ ra hấn nên nói với anh cuối cùng lại bị cơn cuồng nộ cuồng phăng đi cả. Lạc Dĩ Mạt khẽ kêu lên một tiếng rồi quỳ trên mặt đất, cạnh bên giường anh. Hai bàn tay xiết chặt lấy đầu gối như không còn cảm giác, từng giọt nước mắt lớn chảy xuống gương mặt cương nghị, trượt xuống chóp mũi, rơi trên nền đất...

Thầy, em xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi...

Tiếng khóc bị kiềm chế của hấn len lỏi vào đêm đen.

Bi thương, suy sụp... khiến không ai muốn dành lòng nghe tiếp...

Tại sao... Yêu lại tuyệt vọng đến nhường này?

83. Quyển 3 - Chương 16: Sự Phẫn Nộ Của An Dương

An Dương ném điện thoại đi, nhếch môi đảo mắt quét qua từng người trong gian phòng. Ngay tức khắc, bầu không khí càng trở nên ngột ngạt.

An Dương hướng ánh nhìn về phía người đàn ông đang bị trói ngược hai tay ra sau, dừng lại trong ít giây.

Vượt ra ngoài dự tính của tất cả, An Dương đột nhiên lấy ra một khẩu súng bắn thẳng về phía người kia. Chỉ kịp thấy trên ấn đường của kẻ ấy xuất hiện một chấm đỏ, không kịp kêu lên một tiếng đã ngã lảo đảo nằm mềm nhũn trên nền đất.

“An Dương?” Trữ Triều Ca mất bình tĩnh la lên một tiếng. Nơi này là văn phòng của Ngân hàng Thông Dụng, An Dương sao có thể giết người ở đây được?

Không để ý đến anh, giọng nói lạnh lùng của An Dương cuối cùng cũng vang lên: “Các người, trông coi người cho ta như thế đấy à?”

“Xin lỗi An tiên sinh.” Lau mồ hôi lạnh, đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy An Dương như vậy. “Vì ngài ra lệnh cho chúng tôi bảo vệ bí mật, nên chúng tôi luôn quan sát ở cự li khá xa. An tiên sinh lên taxi, sau đó xe đến chỗ nhà trọ, xuống xe cũng là một người thanh niên ăn mặc giống hệt An tiên sinh. Chúng tôi tưởng là An tiên sinh... nên không...”

Ánh mắt của An Dương lại quét về phía kẻ ăn mặc giống hệt Ân Nhược Triệt đang quỳ ở giữa phòng. Cảm nhận được ánh nhìn của An Dương, đồng thời nhớ đến người vừa mới chết bên cạnh mình, hấn... bất giác ra cả quần...

“An Dương, hấn là người do Lạc gia thuê về, không biết gì cả...”

“Đoàng!” Trữ Triều Ca còn chưa kịp nói xong, người thanh niên đã ngã xuống đất. Tất cả mọi người đều hít sâu nín lặng.

“Lạc gia, sao lại biết hành động của bọn họ?” Giọng nói của hấn, không chứa đựng mấy may cảm xúc.

“Chuyện này... Ngài không cho phép chúng tôi nghe lén điện thoại của bọn họ, cho nên... Tôi nghĩ là do điện thoại tiết lộ ra. An tiên sinh, chúng tôi thật sự không ngờ Lạc tiên sinh lại đột ngột đi khỏi, cũng không ngờ Lạc gia lại hành động nhanh như vậy. An tiên sinh, xin ngài hãy tin tưởng chúng tôi! Chúng tôi chỉ vô tình thôi!”

Cửa được mở ra từ bên ngoài, bước vào là một người thanh niên xấp xỉ tuổi Trữ Triều Ca.

“An Dương.” Liếc nhìn thi thể trên mặt đất, người ấy lại nhìn An Dương gật đầu.

Trữ Triều Ca không hiểu gì nhìn kẻ vừa mới đến. Thiên Tuân. Sao An Dương lại cho tìm hân?

“Thiên Tuân, cậu sẽ bảo vệ Nhược Triệt.” Không nói lời nào vô ích, An Dương đi thẳng vào vấn đề.

“Vâng.” Thiên Tuân nghiêm mặt, không chút hoài nghi những gì An Dương vừa nói.

“An Dương?” Cần phải chuẩn bị ghê gớm như vậy sao? Người thanh niên tên Ân Nhược Triệt kia đáng giá như vậy sao?

“Triều Ca.”

“Vâng.” Bị gọi đích danh, Trữ Triều Ca lập tức khẽ gật đầu.

“Những người bảo vệ Nhược Triệt trước đây là do ai phái tới?” An Dương quay đầu nhìn Trữ Triều Ca. Ánh mắt ấy... vô cùng xa lạ.

“Vì an toàn của ngân hàng Thông Dụng, tôi không bảo Thiên Tuân phái người đến, chỉ lấy người trong xã hội đen...”

“Được rồi!” Không đợi hân nói xong, An Dương mất kiên nhẫn cắt ngang. “Triều Ca, tôi rất thất vọng.”

“An Dương...”

“Thiên Tuân.” An Dương rời mắt khỏi Trữ Triều Ca, quay sang Thiên Tuân nói tiếp: “Đem hết toàn bộ những người từng bảo vệ Nhược Triệt đi tiếp đàn ông, bao gồm cả vợ và con gái bọn họ.”

“Vâng.” Trên gương mặt Thiên Tuân không chút cảm xúc, chỉ lắng nghe lời dặn.

“An Dương, làm như vậy quá...”

“Triều Ca, cậu muốn chống đối tôi sao?” Hôm nay Triều Ca nói quá nhiều, An Dương mất kiên nhẫn lên tiếng hỏi.

“Triều Ca không dám.” Triều Ca cung kính cúi đầu. Những gì An Dương nói, không ai dám nửa lời phản kháng.

“Thiên Tuân, đi làm đi. Nhược Triệt sau này giao cho cậu. Nếu như... xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu cũng tự kết liễu đi.” Hân dừng lại trong ít giây. “Giết tất cả những kẻ nhúng tay vào chuyện ấy. Thiến toàn bộ những kẻ đã cưỡng bức Nhược Triệt, khiến chúng sống không bằng chết.”

Trên mặt của An Dương... lóe lên tia nhìn chết chóc.

“Vâng.” Thiên Tuân sau khi cúi đầu chào thì bước ra phía cửa, sai người mang những tên đàn ông ban nãy rời khỏi.

Đột nhiên một người đàn ông giãy giụa thoát khỏi sự kiềm chế của bọn thuộc hạ, quỳ rạp trước mặt An Dương, gào khóc: “An Dương tiên sinh, ngài muốn tôi thế nào cũng được, nhưng hãy tha cho người nhà của tôi. Con tôi chỉ mới bốn tuổi. An tiên sinh, tôi van xin người!”

“Bốn tuổi.” An Dương để lộ nụ cười đầu tiên trong suốt ngày hôm nay. Hân xoa nhẹ cây súng trong tay mình, đôi môi quyến rũ nói một câu khiến kẻ khác phải cứng lưỡi: “Bốn tuổi, thì đi hầu hạ những tên cấp dưới nhỏ hơn vậy.”

Lời của An Dương... khiến tất cả phải giật mình tại chỗ. Con người hiền lành trước kia... sao lại trở nên tàn nhẫn thế này?

Trữ Triều Ca đi theo Thiên Tuân ra ngoài, hắn không muốn tiếp tục nhìn một An Dương như vậy, càng không muốn đối mặt một An Dương lạnh lùng như bây giờ.

“Triều Ca?” Khép cửa, Thiên Tuân quay sang bên cạnh. “Sao cậu không ở lại với An Dương?”

“Tôi không muốn thấy bộ dạng bây giờ của anh ta.” Trữ Triều Ca nghiêng đầu đi, không nhìn vào gương mặt lạnh lẽo nhưng thanh tú của Thiên Tuân.

“Cậu đang giận?”

Trữ Triều Ca cứng đờ, lắp bắp nói: “Tôi giận cái gì chứ?”

“Triều Ca, ở bên An Dương nhiều năm như vậy, cậu còn chưa hiểu được ngài ấy sao?” Thiên Tuân nói không hề chớp mắt, từng câu chữ điềm tĩnh cứ tuôn ra. “Triều Ca, cậu từng yêu ai chưa?”

“Chờ đến khi cậu yêu ai đấy, rồi cậu sẽ hiểu...” Chỉ để lại một câu như vậy, Thiên Tuân liền đi khỏi.

Trữ Triều Ca đứng ngây tại chỗ nửa ngày trời. Có thể hắn không hiểu yêu là thế nào thật! Chần chừ trong chốc lát, hắn đẩy cửa bước vào.

An Dương ngồi yên vị sau chiếc bàn lớn như một vị đế vương, dùng hai tay đỡ lấy trán mình, nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không màng ngẩng đầu mà lên tiếng: “Triều Ca, đến đây!”

Trữ Triều Ca đi đến bên cạnh An Dương. Đây là lần đầu hắn thấy An Dương đau lòng như vậy. Do dự một chút, hắn đặt tay lên vai người kia.

“Cậu không hiểu hành động của tôi ngày hôm nay đúng không?” An Dương ngẩng đầu lên, giọng nói thật nặng nề. “Triều Ca à, ta cho mọi người cơ hội, nhưng ai sẽ cho Nhược Triệt cơ hội đây? Lúc bọn họ biết Nhược Triệt bị bắt đi lại giấu giếm không nói. Sau đó báo cho ta một cái tin chậm trễ cùng một kẻ được mượn về thì được ích lợi gì? Có ai biết, Nhược Triệt ở trong Lạc gia bị hành hạ đến mức nào? Cậu có biết, khi tên khốn nạn ấy nói cho ta biết Nhược Triệt bị cưỡng bức, ta cảm thấy như thế nào không?”

“Ta muốn tha cho bọn họ, nhưng ai sẽ tha cho Nhược Triệt đây...” An Dương vẫn ngồi trên ghế, nhưng đã đem toàn bộ sức nặng của mình dựa hẳn vào người Triều Ca. “Dù đã từ bỏ tình yêu dành cho Nhược Triệt, dù không còn theo đuổi mơ ước, nhưng An Dương này vẫn muốn bảo vệ người mình từng yêu. Chỉ một quyền lợi như vậy... mà cũng bị kẻ khác cướp đi sao?”

“Triều Ca à, ngay từ đầu tôi đã biết không thể có được Nhược Triệt, nhưng lại bị tình yêu của họ cuốn hút, bị sự thuần khiết của Nhược Triệt hấp dẫn, khiến trái tim tưởng như đã chết nhiều năm bắt đầu đập trở lại. Tôi yêu cậu ấy, cho dù cậu ấy không yêu tôi cũng không sao, chỉ cần để tôi yêu cậu ấy một chút thôi cũng được... Ngay từ đầu, tôi đã biết được kết cục, nhưng vẫn chưa từng hối hận... Chỉ là... Sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, không cho tôi có được cậu ấy đã đành, còn đang tâm hủy hoại cậu ấy, hủy hoại tình yêu của bọn họ, thứ mà tôi cả đời không sao chiếm được... Triều Ca à... Tôi thật không cam lòng...”

Gần đây, An Dương đã quen thổ lộ tâm sự trước mặt hắn. Trữ Triều Ca cũng đã quen không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mượt kia, lắng lắng nghe hắn giải bày. Chỉ khi còn lại duy nhất hai người bọn họ ở bên nhau, An Dương mới để lộ vẻ cô đơn như bây giờ.

“Triều Ca, tôi đã từ bỏ tình yêu dành cho cậu ấy.” An Dương ngẩng mặt lên, con ngươi đen láy nhìn thẳng vào hắn, nghiêm túc hỏi: “Nhưng... tôi... có thể tiếp tục bảo vệ cậu ấy không?”

Nét mặt của An Dương lúc này khiến tim hắn chợt thất lại. Hắn cũng không muốn thấy người đàn ông luôn luôn kiên cường kia phải sở hữu vẻ mặt bất lực như thế này. Hắn mỉm cười, khẳng định với An Dương: “Tất nhiên anh có thể tiếp tục bảo vệ cậu ấy.”

An Dương cúi đầu, tiếp tục dụi vào trong người hắn.

“Cám ơn cậu, Triều Ca.” Sau một tiếng thở dài, An Dương lại căn dặn: “Triều Ca, tìm một thầy thuốc lớn tuổi một chút đến nhà của Nhược Triệt. Thương tích của Nhược Triệt Lạc Dĩ Mật khó mà tự xử lý hết được, càng không thể đến bệnh viện. Nhớ canh giữ dưới lầu, nếu Lạc Dĩ Mật muốn ra ngoài, bảo bọn họ tìm cậu ta về.”

84. Quyển 3 - Chương 17: Chữa Thương

Đến hừng đông ngày hôm sau, Ân Nhược Triệt vẫn sốt cao không hạ. Lạc Dĩ Mạt vốn định ra ngoài tìm bác sĩ, nhưng vừa mới mở cửa đã gặp phải bác sĩ do An Dương cử đến.

Khi nhìn thấy gương mặt sưng húp như bánh bao của Ân Nhược Triệt, cùng màu da đã không còn có thể nhận ra, vị bác sĩ luống tuổi nhiều năm trong nghề cũng bất giác thở dài.

Từ khoang miệng đến cổ họng của Ân Nhược Triệt đều đã sưng tấy, không thể nói chuyện, cũng không thể ăn uống, chỉ còn biết dựa vào một mũi tiêm dinh dưỡng để cầm cự. Không nói đến những vết bầm tím trên người, vì trong nước bọt của người có rất nhiều vi khuẩn, nên những vết cắn nhằn nhằn trên người Ân Nhược Triệt đã dần chuyển sang thứ màu đỏ kì dị, do không được xử lý kịp thời nên bắt đầu có dấu hiệu lở loét. Cuối cùng là đến phía sau, nơi để lại thương tích nặng nhất trên người Ân Nhược Triệt. Đến đây, vị bác sĩ lớn tuổi hơi khựng lại, ông ta từ trước đến nay vẫn chưa từng thấy qua trường hợp nào như vậy. Khi tách ra, nơi ấy bị tổn hại vô cùng ghê gớm...

Mỗi lời căn dặn của bác sĩ, tất cả đều khiến gương mặt của Lạc Dĩ Mạt mỗi lúc một sa sầm, tim hần thắt lại từng chút một.

Sự hành hạ mà Ân Nhược Triệt vừa hứng chịu, còn thống khổ hơn cả lăng trì.

...

Ba ngày sau, An Dương gọi điện đến lần hai. Hần nói hần đã hoạn sạch bảo bối của tất cả những tên đàn ông từng làm nhục thầy, giết hết tay sai của Lạc Dịch đã tham gia chuyện này, bao gồm cả Lâm Dược.

Nhưng dù như vậy, Lạc Dĩ Mạt vẫn chưa thể nguôi giận, vì người mà hần muốn giết nhất, chính là Lạc Dịch.

Tại sao... cha đẻ của hần... lại tàn nhẫn tổn thương người hần yêu thương nhất đến nhường này...

...

Một tuần sau, Ân Nhược Triệt đã có thể mở miệng, âm thanh khó nghe như tiếng cưa gỗ. Câu đầu tiên anh nói chính là: Xin lỗi, Dĩ Mạt... Hôm đó, tôi không nghe lời, không đón taxi, nên gặp phải bọn lưu manh...

Kiểm nén nổi chua xót đau đớn đang cuộn cuộn trong lòng, Lạc Dĩ Mạt cau mày diễn kịch cùng anh, trách anh không cẩn thận gì cả, sau này không được cãi lời thế nữa.

Nghĩ rằng Lạc Dĩ Mạt thật sự không phát hiện ra, Ân Nhược Triệt để lộ một nụ cười yên tâm. Anh đâu biết, nụ cười ấy của anh, đang bóp nát trái tim của hần...

...

Hai tuần sau, vết thương trên người đã bớt sưng, chỉ còn những vết tím nhằn nhạt cùng những dấu răng đã liềm miệng. Lạc Dĩ Mạt hỏi bác sĩ, xem có thể xóa hết sẹo cho anh được không.

Ba tuần sau, những vết sẹo trước đây chỉ còn để lại màu trắng nhạt, không nhìn kĩ sẽ không thấy. Bác sĩ nói, chỉ cần uống thêm vài thang thuốc sẽ hoàn toàn không còn nữa.

Từ đầu đến cuối, Lạc Dĩ Mạt đều chăm sóc vô cùng chu đáo.

Từ đầu đến cuối, Ân Nhược Triệt giống như chưa từng trải qua chuyện gì, như thể anh chỉ bị một trận ốm nặng mà thôi.

Sự thản nhiên của anh, những câu “không sao cả” của anh, bộ dạng cố tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra của anh, khiến cõi lòng của Lạc Dĩ Mạt không có một khắc yên tĩnh...

Bao nhiêu lần, Lạc Dĩ Mạt muốn nói với anh: “Triệt, thầy cứ khóc đi! Khóc hết ra sẽ thoải mái hơn một chút. Khóc hết ra sẽ không đau khổ đến nhường này...” Nhưng... mỗi lần trông thấy gương mặt tươi cười của anh, những lời muốn nói đều bị kiềm lại trong lồng ngực....

Có lẽ... anh đã trở nên kiên cường hơn rất nhiều... còn Lạc Dĩ Mạt lại càng lúc càng yếu đuối hơn...

Lạc Dĩ Mạt biến thành một người vô cùng dịu dàng, không còn bá đạo, không còn tùy hứng, chỉ thích hành động theo sở thích của mình, không còn áp đặt, không còn làm khó anh, không còn hiếp đáp anh.

Có đôi khi, Ân Nhược Triệt có cảm giác, trong đáy mắt của Lạc Dĩ Mạt đang che giấu một nỗi đau nào đấy. Chỉ khi hắn ngồi suy nghĩ một mình, hắn mới trở về con người thật trước đây. Anh không phải loại người thông minh, anh không thể hiểu tại sao Lạc Dĩ Mạt lại thay đổi nhiều như vậy, chỉ đơn thuần cho rằng do hắn đau xót vì anh bị thương mà thôi...

Một tháng trôi qua, mùa đông lạnh nhất là vào trung tuần tháng mười hai. Ân Nhược Triệt đã hoàn toàn bình phục, như thể chưa từng chịu qua bất kì tổn thương nào. Tinh thần của Lạc Dĩ Mạt trong một tháng qua cũng phần nào nguôi ngoai.

Sau cùng, bất chấp sự ngăn cản quyết liệt của Lạc Dĩ Mạt, Ân Nhược Triệt vẫn kiên quyết quay về trường tiếp tục giảng dạy.

Hết tháng này là đến dịp nghỉ đông. Vào cuối học kì, anh còn rất nhiều việc phải sắp xếp...

Ở khoảnh khắc quyết định ấy, Lạc Dĩ Mạt đột nhiên nhận ra, Ân Nhược Triệt đã không còn là kẻ chờ đợi sự chở che của người khác. Anh đã trở nên kiên cường hơn rất nhiều, càng lúc càng khiến hắn an tâm hơn.

Anh không thể vĩnh viễn là người đàn ông sống dựa vào sự bảo vệ của kẻ khác, anh cũng cần bảo vệ người anh yêu thương. Anh không thể mãi mãi đem thân thể đầy thương tích của mình nép trong vòng tay của Lạc Dĩ Mạt. Anh không muốn trở thành gánh nặng. Anh phải mạnh mẽ lên, để sau này có thể là người mở rộng vòng tay, để Lạc Dĩ Mạt dựa vào.

Qua chuyện tại Lạc gia, Ân Nhược Triệt đột nhiên thông suốt rất nhiều điều...

85. Quyển 3 - Chương 18: Mộng Dài Không Dứt

Hôm nay là ngày đầu tiên Ân Nhược Triệt quay trở lại trường học. Cũng như mọi khi, Lạc Dĩ Mạt đưa anh đến tận cổng trường. Cho đến lúc này vẫn chưa có bất kì biến động gì, trời yên bể lặng.

Trong trường vẫn êm ả như vậy, không ai để tâm đến việc anh xin nghỉ một tháng để làm gì. Lại được quay về cuộc sống bình thường, Ân Nhược Triệt không khỏi có chút cảm thán.

Ân Nhược Triệt tiếp tục những công việc lúc trước của mình.

Vào lúc mười giờ sáng, anh bỗng nhận được một tin nhắn nặc danh:

‘Ân Nhược Triệt tiên sinh, mời tiên sinh mở hộp thư điện tử của mình, có văn kiện khẩn.’

Không hiểu gì vò vò đầu, hộp thư điện tử của anh đã N năm nay chẳng dùng đến, ai lại gửi thư cho anh chứ? Sao không gửi qua điện thoại? Là bạn học thời đại học à? Sau khi vào Phong Dương có ai còn nhớ địa chỉ hộp thư của anh đâu!

Mặc dù có chút kì quái, anh vẫn chạy đến văn phòng của giáo sư, mượn dùng máy vi tính.

Quả nhiên, trong hộp thư có một bức chưa đọc.

Ngay khi nhấp chuột vào lá thư, thế giới của Ân Nhược Triệt tức khắc bị bao trùm bởi một màu đen kịt...

Lá thư ấy, một dòng chữ cũng không có, chỉ toàn là hình ảnh. Đây rầy những bức hình anh bị đàn ông cường bức ngày hôm ấy, từng chi tiết, từng biểu cảm đều được ghi lại rất rõ ràng...

Không dám tin đây là sự thật, hai mắt anh mở to đến ửng đỏ, tay che miệng vì sợ bản thân vô thức la lên. Khung cảnh ấy, cái ngày mà anh muốn quên nhất trong đời mình, một lần nữa lại hiển hiện tường tận ngay trước mắt.

Ân Nhược Triệt giật lùi ra sau. Vì anh đứng dậy quá đột ngột, chiếc ghế sau lưng chọt tạo ra thứ âm thanh chói tai. Mọi người tức thì dồn mắt về phía anh. Trong ánh nhìn của họ, tràn đầy hoảng hốt.

Tại sao họ lại nhìn anh như thấy quái vật thể kia?

Khi Ân Nhược Triệt cúi đầu nhìn vào điện thoại của bọn họ thì... tất cả đã quá rõ ràng. Thì ra... lá thư kia đã được soạn lại thành tin nhắn và gửi đến từng di động của tất cả thầy giáo viên. Ngay khi anh nhấp chuột mở mail, mọi giáo viên, mọi sinh viên của Phong Dương, chỉ cần có điện thoại đều có thể...

Ân Nhược cảm thấy được nụ cười của mình đang méo mó đến cùng cực. Giữa ánh nhìn kinh sợ của bao nhiêu người, anh lao đảo chạy khỏi phòng làm việc.

Anh chạy như kẻ mất hồn. Dọc đường đi không hề phát hiện những sinh viên mà mình lướt qua có vẻ mặt như thế nào, cũng không chú ý đến việc những người bước sau anh càng lúc càng nhiều, càng không nghe được những ngôn từ ô uế thốt ra từ miệng họ...

Mãi đến khi, có người giật lấy cổ áo anh, ném anh xuống nền đất, anh mới nhận ra bản thân mình đang bị vây hãm bởi hàng loạt nam sinh với nụ cười đậm đặc. Anh ngồi yên trên đất, tất cả ánh dương đều bị bọn họ che khuất...

“Giáo viên xinh đẹp của bọn em, còn nhớ tụi em không?”

“Còn nghĩ thầy là trình tiết liệt nữ gì sao? Hừ!”

“Đẹp đi! Mông của thầy ấy không còn được An Dương và cậu chủ nhỏ nhà họ Lạc ưu ái nữa rồi. Hàng thanh lý!”

“Tao đây cũng muốn xem coi, món nào làm cho An Dương và Lạc Dĩ Mạt điên cuồng đến vậy!”

“Là mặt? Hay là mông?”

“Nói thừa làm gì? Mọi người đến thử là biết ngay!”

Không biết ai ra lệnh mà tất cả thầy đều lao vào cởi bỏ quần áo của anh. Anh chỉ có hai tay, không thể chống lại những kẻ đang đỏ mắt thèm khát kia. Rất nhanh, quần áo trên người bị xé toạt. Giữa sân trường mùa đông, anh nằm đấy, bán thân lỏa lồ...

Tim tê buốt đến nổi... thân thể không còn thấy lạnh nữa.

Bao nhiêu phản kháng cũng thành vô ích, anh chỉ biết cắn môi, chờ đợi cực hình thứ hai...

“Tụi bây là lũ khốn nạn chết tiết!”

Một kẻ trong đám đông kia, không biết bị ai dấm một cú mà ngã lăn ra đất, sự ồn ào ban nãy trở nên im bật.

“Thầy có sao không?” Bước qua đoàn người, Tống Chỉ Hi đi đến khoác áo lên người anh.

Đứng trước mặt bọn họ là một Khước Diệc Phiền chỉ mặc mỗi một lớp áo len, cơ bắp trên người đều đã căng lên, ánh mắt Khước Diệc Phiền ngùn ngụt lửa: “Hôm nay, trước mặt Khước Diệc Phiền tao đây, đứa nào muốn động vào thầy, thì hỏi qua nắm đấm của tao cái đã.”

Đám sinh viên lặng đi trong chốc lát, một mình Khước Diệc Phiền tất nhiên không phải đối thủ của bọn chúng. Nhưng, sự xuất hiện của cậu ta lại khiến bọn họ liên tưởng đến An Dương và Lạc gia. Nếu như bọn họ “thượng” Ân Nhược Triệt... thì... hai người ấy sẽ bỏ qua cho họ sao?

“Chỉ Hi, đưa thầy đi.” Nhìn thấu được sự chần chừ của chúng, Khước Diệc Phiền nhanh chóng quyết định, nếu bây giờ không đi chỉ sợ không còn cơ hội thoát thân.

Tống Chỉ Hi nâng anh dậy, đi về phía Khước Diệc Phiền, lập tức rời khỏi đám người đang tạm thời án binh bất động.

“Thầy, nghe em, thầy không thể ở lại trong trường được nữa. Em đã gọi điện thoại cho người nhà, xe ở ngay ngoài cổng, tài xế sẽ chờ thầy về chỗ Dĩ Mạt, mau đi đi.” Khi đến tới cổng trường, Khước Diệc Phiền nói thật ngắn gọn. Quả thật Ân Nhược Triệt phải mau chóng rời khỏi nơi này. Bây giờ toàn bộ giáo viên sinh viên đều đã thấy những tấm ảnh chụp bị cưỡng bức của anh, cho dù thân thể không bị nguy hiểm, nhưng tinh thần của Ân Nhược Triệt, đã tan vỡ cả rồi.

Ân Nhược Triệt khẽ gật đầu, bước lên xe của Khước gia.

Đến khi xe bắt đầu lăn bánh, Khước Diệc Phiền mới thở phào nhẹ nhõm, lấy điện thoại gọi cho Lạc Dĩ Mạt:

“Dĩ Mạt, tớ Diệc Phiền đây. Nghe này, tớ không muốn dài dòng, thầy xảy ra chuyện rồi.”

Đầu dây bên kia liền truyền đến tiếng gầm như hổ báo.

“Cậu đừng kích động! Nghe tớ nói đã! Không biết ai đã đem những thứ... mà thầy bị người ta... Chuyện đó, cậu đã biết chưa?”

“Tôi biết rồi!”

“Ừm... những tấm ảnh của chuyện ấy, được phát tán trên điện thoại di động của mọi giáo viên và sinh viên tại Phong Dương, tất thấy mọi người.”

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng.

“Tài xế nhà tớ đã chở thầy về chỗ cậu rồi. Cậu đừng nên đi đâu cả, cứ ở nhà chờ thầy ấy.”

“Ừm.”

“Dĩ Mạt, nghe này, thật ra tớ cũng không muốn nói cho cậu biết. Nhưng... vừa nãy... thầy thiếu chút nữa lại bị...”

“Diệc Phiền, gửi những tấm ảnh cậu nhận được cho tôi.” Lạc Dĩ Mạt đột ngột lên tiếng, cắt ngang lời cậu.

“Dĩ Mạt, đừng xem, nó rất...”

“Đưa tôi.”

“...” Khước Diệc Phiền thở dài. “Tớ biết rồi. Tớ gửi cho cậu ngay đây. Nhưng cậu nhất định phải ở nhà chờ thầy về đây. Thầy chốc nữa sẽ về tới ngay.”

“Biết rồi.”

Cúp máy, Khước Diệc Phiền nhú mào gửi toàn bộ ảnh cho hắn. Cậu không biết, Lạc Dĩ Mạt xem xong sẽ nổi trận lôi đình đến nhường nào.

“Như vậy... có ổn không?” Tổng Chỉ Hí nhìn ra khung cảnh bên ngoài cổng sắt mà hỏi cậu.

“Không biết nữa, chúng ta về thôi.” Khước Diệc Phiền ôm lấy vai người kia. Chuyện xảy ra với Ân Nhược Triệt vẫn còn khiến cậu không khỏi kinh hồn bạt vía, không khỏi lo lắng sợ hãi.

“Ừ, về mặc thêm áo khoác. Diệc Phiền, lạnh không?”

Khước Diệc Phiền cắn môi lắc đầu, vô thức ôm chặt hơn người con trai đang nép trong lòng mình.

86. Quyển 3 - Chương 19: Không Lối Thoát

Ngay lúc Ân Nhược Triệt nhận được những tấm hình ấy, An Dương cũng nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh.

Trong văn phòng đột nhiên có tiếng đổ bể, Trữ Triều Ca nhanh chóng chạy vào.

“An Dương? Sao vậy?” Những thứ trên bàn đèn bị hất hất xuống sàn nhà. Khép cửa, Trữ Triều Ca bước đến cạnh hắn.

An Dương không nói chuyện, ánh mắt nhìn xuống nền đất.

Theo hướng nhìn của hắn, Trữ Triều Ca thấy được những tấm ảnh rải rác trên sàn nhà...

Đó là... những tấm hình Ân Nhược Triệt bị cưỡng đoạt...

Góc chụp của mọi tấm hình đều rất chính xác, không hề thấy gương mặt của những gã đàn ông khác, chỉ trông thấy mỗi biểu cảm của Ân Nhược Triệt, thậm chí là tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Trữ Triều Ca đã biết nguyên nhân khiến cho An Dương phẫn nộ như vậy.

Trong ánh, một Ân Nhược Triệt gần như mê man đang bị ép nuốt lấy thứ đó của đàn ông. Gã kia dùng sức đẩy vào. Như vậy gã còn thấy chưa đủ, thô bạo bóp lấy má anh.

Trên người anh nhan nhản vết tích, không xanh thì tím, thứ ánh sáng leo loét từ ngọn đèn trắng duy nhất trong phòng càng khiến điều ấy rõ ràng hơn. Dấu răng ứa máu rải khắp cơ thể, đặc biệt là ngực và **. Không chỉ vậy, một gã đàn ông đang điên cuồng cắn lấy ngực anh. Màu của máu, nhuộm đỏ hàm răng trắng dã, rồi chảy dọc xuống dưới thân...

Những cảm xúc cổ kiêu xuống khiến Trữ Triều Ca vô thức nhắm mắt lại, hai hàng mi khẽ run nhẹ, thể hiện sự hỗn loạn trong lòng.

Hắn không muốn nhìn nữa. Sống chừng ấy năm trời, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy một thứ tàn nhẫn như vậy...

Hắn muốn cất lời an ủi An Dương, nhưng không biết phải mở miệng như thế nào. Ngay lúc ấy, hắn thấy được một bức ảnh bị những tấm khác che đi một phần...

Đó là một tấm chụp chi tiết, chỉ tập trung đúng một điểm.

Trên ấy là phần ** của Ân Nhược Triệt đã sưng tấy và đầy máu. Lẫn trong máu, còn có thứ dịch thể trắng đục. Chất lỏng ấy chảy từ miệng vết thương, tràn xuống đùi, rất nhiều... thật sự rất nhiều...

Trữ Triều Ca biết, sau khi xảy ra chuyện, An Dương không một lần đến thăm Ân Nhược Triệt. Vì hắn sợ, sợ bản thân mình không chịu đựng nổi. Thế mà... Lạc gia dùng thủ đoạn này chẳng khác nào bắn trúng tim đen... Thẳng tay gửi thứ đến trước mặt An Dương.

Ở mặt sau tấm ảnh đáng sợ kia, Trữ Triều Ca phát hiện một hàng chữ:

‘An Dương, ta đúng là không thể không khâm phục tiên sinh. Có thể đến tận nhà ta mà giết chết Lâm Dược. Món quà nhỏ này coi như đáp lễ.’

“Lần này là Lạc Dịch ép ta phải ra tay!” Gương mặt An Dương thâm lại một cách đáng sợ. Hắn đứng dậy, đi thẳng ra cửa.

“Anh định làm gì?” Trữ Triều Ca nhìn thấy hắn bước ra cửa, vội hỏi.

“Huyết tủy Lạc gia!” An Dương dừng bước, chỉ nói duy nhất một câu trước khi mở cửa.

“An Dương!” Cửa đã mở ra, Trữ Triều Ca liền chạy đến, dùng thân mình chặn ngang, khiến cánh cửa đóng sập lại. Hắn nhìn An Dương, cuống quýt lắc đầu. “An Dương, anh không thể đi được!”

“Triều Ca, tránh ra!” Chỉ cần đẩy nhẹ, An Dương đã làm cho kẻ đang lắc đầu nguầy nguậy kia ngã sang một bên.

“An Dương!” Cánh cửa một lần nữa mở ra. Trữ Triều Ca liêu lĩnh ôm lấy An Dương. “Anh không thể đi! Xin anh! Anh không thể đi được!”

Bị hắn ôm ghì lấy, An Dương khẽ buông tay. Cánh cửa trước mặt từ từ khép lại.

“An Dương, nghe tôi nói đã.” Trữ Triều Ca khấn trương ôm chặt lấy hắn, đầu ngón tay bám vào ngực áo người kia. Hắn biết, hắn không mạnh bằng An Dương. “Có một số việc anh có thể làm. Có một số việc anh không thể làm. Tôi biết anh rất đau lòng, nhưng bọn họ không thể sống mãi dưới sự che chở của anh được. Nếu một ngày anh bỏ mặc bọn họ, không phải bọn họ sẽ càng thê thảm hơn sao. An Dương, trừ khi anh giết chết tôi, bằng không Triều Ca sẽ không bao giờ cho anh rời khỏi nơi này!”

Khẽ nghiêng người, An Dương vốn định sẽ kéo tay Trữ Triều Ca lên, tiếp tục điều muốn làm.

Trữ Triều Ca ngược mắt nhìn vào gương mặt vẫn lạnh băng như cũ của An Dương: “An Dương. Cho dù chỉ là chim non, nhưng anh cũng nên thử để bọn họ tự mình bay lượn. Anh làm sao biết được, có thể ngay lúc anh buông tay, chính là lúc họ tung cánh giữa không trung.”

An Dương nhìn thẳng vào đáy mắt đầy vẻ quan tâm của Trữ Triều Ca. Cánh tay đang buông lỏng bên hông đột nhiên giờ lên, giữ lấy cảm hắn, không chút chần chừ mà hôn nghiêng lấy...

...

...

Lạc Dĩ Mạt cầm chặt lấy chiếc di động, khủy tay đặt trên đùi, ngồi lặng người trên ghế sofa.

Những bức ảnh mà Khước Diệc Phiền gửi đến khiến hắn thấy rõ những cực hình mà Ân Nhược Triệt phải gánh chịu ngày hôm ấy. Lúc đó, một Ân Nhược Triệt khóc không ra nước mắt đã cầu nguyện hắn đến cứu mình bao nhiêu lần, chờ đợi bao nhiêu lần, và cũng đã thất vọng bấy nhiêu lần...

Sau tin nhắn của Khước Diệc Phiền, là một đoạn tin nặc danh gửi đến máy hắn:

‘Lạc Dĩ Mạt, đây chỉ mới là bắt đầu thôi. Con đã chuẩn bị tinh thần cho kịch vui tiếp theo chưa? Những tấm hình của Ân Nhược Triệt chắc chắn sẽ khiến cho cảnh sát chú ý. Đến lúc đó, cả hai cứ thông thả mà đón nhận sự khinh bỉ của cả thế giới đi!’

Đúng rồi! Hình chụp đã lan khắp Phong Dương, cảnh sát nhất định sẽ nhúng tay vào. Nếu không có chỗ dựa vững chắc, thầy nhất định sẽ bị ép khai ra những thương tổn của bản thân, viết ra giấy, lấy cung.

Lạc gia đã sử dụng đến thủ đoạn này, một mình An Dương cũng không thể chống chế được. Tiếp đến hắn phải làm gì đây? Vết thương của thầy còn chưa liền miệng, không lẽ lại để kẻ khác xát muối lên sao?

Ngoài cửa, vang lên một tiếng động nhỏ. Đó là tiếng leng keng của chìa khóa.

Không những vậy còn là âm thanh của một người đang luống cuống mở chìa khóa nhưng mãi không mở được.

87. Quyển 3 - Chương 20: Yêu Thương

Ân Nhược Triệt cố gắng mở thêm vài lần nhưng cánh cửa cứ đứng lì ra đó. Ngay khi anh vẫn còn đang nỗ lực đấu tranh với nó, Lạc Dĩ Mạt đã đẩy cửa ra từ bên trong.

“Dĩ Mạt...”

Ân Nhược Triệt bên ngoài mặc áo khoác của Khước Diệc Phiền, quần áo bên trong tuy đã được chỉnh đốn lại nhưng vẫn rất xốc xếch. Lạc Dĩ Mạt không kiềm lòng được khẽ thốt ra một câu: “Thầy...”

Tiếng “thầy” đầy đau đớn ấy cứ mãi luẩn quẩn trong không khí. Tuy hắn chưa từng quá lưu tâm đến nghề nghiệp của thầy, nhưng cũng không thể ngờ thầy sẽ rời khỏi vị trí giáo viên trong hoàn cảnh thế này...

Ân Nhược Triệt ôm chặt lấy người thanh niên trước mặt, khóc lớn: “Tôi... không bao giờ được làm thầy nữa...”

Tiếng khóc xé lòng kia giống như một con dao nhỏ cắt sâu vào tim hắn. Mỏi mở ra rồi khép lại, hắn cũng không biết nên nói lời nào để an ủi đối phương. Cứ như vậy, hắn đứng yên ở đấy, lắng nghe tiếng khóc tuyệt vọng của anh, cùng tiếng tan nát của chính lòng mình...

Đến cuối cùng, quyết định của hai người họ là đúng hay sai? Một Lạc Dĩ Mạt luôn luôn vững tin chợt thấy lòng mình lung lay trong phút chốc...

Sau khi khóc rất lâu, Ân Nhược Triệt rốt cục cũng lặng đi. Anh không nói mình đã gặp phải chuyện gì, hắn cũng không hề hỏi...

“Thầy, để em giúp thầy tắm rửa.” Lạc Dĩ Mạt vuốt ve mái tóc mềm của anh, nói nhỏ.

“Ừm.” Ân Nhược Triệt giơ hai tay ra giống hệt một đứa trẻ. Vừa mới khóc thỏa thuê, anh gần như không còn chút sức lực nào.

Lạc Dĩ Mạt ôm lấy anh, đặt vào chiếc bồn tắm trước kia từng tràn đầy hạnh phúc của bọn họ, nơi cả hai đã hoan ái cùng nhau không biết bao nhiêu lần. Thở trọng của hai người khiến nước trong bồn tràn cả ra ngoài.

“Thầy à, sao em nuôi mãi mà thầy không mập thế?” Lạc Dĩ Mạt cọ rửa tỉ mỉ từng chỗ một trên cơ thể anh, không bỏ sót bất kì một điểm nào.

“Ai bảo cậu ngu ngốc làm việc vô độ!” Ân Nhược Triệt cười hì hì cảm nhận sự phục vụ của hắn. Tựa đầu vào ngực Lạc Dĩ Mạt thật sự rất thoải mái. Mặc kệ sau này sẽ xảy ra chuyện gì, bây giờ là thời gian của riêng họ, anh chỉ muốn chậm rãi thưởng thức mà thôi.

“Phát biểu linh tinh! Thầy cũng thích kia mà!” Lạc Dĩ Mạt cưng chiều vỗ nhẹ hai má anh.

“Chứ không phải chỉ mình cậu thích thú thôi sao?!” Ân Nhược Triệt tức giận nói. Bàn tay của Lạc Dĩ Mạt lướt qua thân dưới mẫn cảm của anh, khiến Ân Nhược Triệt không khỏi có chút thất vọng.

“Thầy đừng nói là thầy không muốn đấy nhá!” Lạc Dĩ Mạt dịu dàng đổ nước lên đầu anh, từ tốn mát xa. Khi đã thấm nước thì đổ xà phòng lên ấy, nhẹ nhàng đến mức Ân Nhược Triệt vẫn thoải mái mở tròn mắt nói chuyện phiếm với hắn.

Ân Nhược Triệt ngẩng đầu nhìn ngắm gương mặt của Lạc Dĩ Mạt. “Sao mắt của cậu lại đỏ hoe vậy?”

“Đều tại thầy lộn xộn quá, bọt xà phòng dây hết vào mắt đây này! Thầy ngoan ngoãn chút đi, gội đầu nữa là xong rồi.” Lạc Dĩ Mạt thở dài khẽ ấn đầu người kia xuống, không cho anh nhìn hắn nữa.

Không còn quay ngược quay xuôi, Ân Nhược Triệt chuyển sang nghịch ngợm hai thứ nổi lên trên ngực hắn. Bọn họ đã lâu không làm chuyện ấy, nghĩ đến việc này, anh có hơi...

Lạc Dĩ Mạt từ trước đến nay chưa từng bình tĩnh như vậy. Bất kể anh có đùa giỡn như thế nào, hắn cũng không chút phản ứng. Sau khi đã gội đầu xong, buổi tắm rửa kéo dài gần một giờ đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc.

Lạc Dĩ Mạt tiếp tục để người con trai đang quấn khăn kín mít kia ngồi trên giường, nửa ngồi nửa quỳ sấy tóc cho anh.

Hành vi dụ dỗ ban nãy hoàn toàn thất bại, Ân Nhược Triệt lẳng lặng ngồi im một chỗ. Chờ khi tiếng máy sấy đã ngưng bật, không kiềm được nữa, anh ngẩng đầu nhìn hắn: “Dĩ Mạt, có phải vì tôi bị người ta... nên cậu chê tôi dơ bẩn hay không?”

“Thầy đừng nói lung tung!” Lời của anh khiến lòng hắn thất lại. Lạc Dĩ Mạt quay đi, đặt máy sấy xuống bàn. Rồi xoay người lại, trở về dáng vẻ cột nhà như mọi khi: “Thế nào? Thầy muốn à?”

Ân Nhược Triệt như cần trúng lưỡi, hai má đỏ lên, cúi gằm mặt xuống.

Vừa tắm xong, hai cơ thể được bao phủ bởi hương thơm dễ chịu, Lạc Dĩ Mạt nghiêng người ra trước, cọ mũi mình vào mũi anh. “Vậy làm đi!”

Vẫn là cảm giác quen thuộc ấy, vẫn là những ngón tay quen thuộc ấy, vẫn là hương vị quen thuộc ấy... Được hắn ôm ấp, bao nhiêu chán ghét đau đớn đều hoàn toàn tan biến. Lạc Dĩ Mạt chính là liều thuốc của anh...

Lạc Dĩ Mạt không điên cuồng như mọi khi, thản nhiên nhẹ nhàng kích thích từng điểm nhỏ trên người anh. Đã lâu không trải qua chuyện này, anh nhanh chóng phản ứng. Sau đó thứ ấy cũng nằm trọn trong miệng người kia.

Thân thể tìm thấy nguồn khoái cảm quen thuộc, Lạc Dĩ Mạt lại toàn tâm hầu hạ anh. Rất nhanh, anh phóng thích như trút trong miệng hắn.

Lạc Dĩ Mạt ngồi dậy, lần thứ hai nuốt lấy chất lỏng của người kia. Nhưng lúc này đây, hắn không cảm nhận được chút ngọt ngào nào, mà chỉ có sự chua chát khó lòng nuốt xuống.

“Dĩ Mạt?” Còn đang điều chỉnh lại nhịp thở sau khi giải phóng, Ân Nhược Triệt khó hiểu ngược mắt nhìn hắn. “Cậu không muốn sao?”

“Hôm nay thầy đã mệt lắm rồi. Chờ thầy nghỉ ngơi một chút chúng ta sẽ tiếp tục.” Lạc Dĩ Mạt mỉm cười xấu xa bước vào nhà bếp, mang lên một ly sữa. “Thầy, uống sạch không còn giọt nào cho em! Sau đó ngoan ngoãn ngủ một giấc. Khi nào thầy thức dậy, em sẽ cho thầy đạt đến đỉnh điểm.”

Đỏ mặt, Ân Nhược Triệt ngoan ngoãn uống cạn ly sữa, rồi nằm xuống giường.

Lạc Dĩ Mạt đắp chăn kĩ lưỡng cho anh. Tựa đầu vào giường, hẩn ngẩn nhìn mí mắt anh từ từ trĩu nặng, lắng nghe tiếng thở đều.

Nếu như... chưa từng có chuyện gì xảy ra thì tốt biết mấy! Nhìn thấy gương mặt tươi cười của thầy, mà hẩn cảm giác như đang chịu đựng một sự mỉa mai nào đấy, một sự chế giễu vô hình nào đấy.

Lạc Dĩ Mạt không biết làm gì ngoài mãi mê vuốt ve gương mặt của anh, không rời mắt khỏi anh, như muốn đem toàn bộ nét mặt kia in sâu vào tâm trí, khắc sâu vào đại não, vĩnh viễn không phai nhạt...

Trên ly sữa ban nãy vẫn còn đọng lại chút màu trắng ngà. Ai có thể ngờ, Lạc Dĩ Mạt đã bỏ vào trong đấy một viên thuốc an thần...

88. Quyển 3 - Chương 21: Chia Cắt

Một đêm không mộng mị, Ân Nhược Triệt đã ngủ rất ngon lành. Vươn tay sờ soạng bên cạnh, vị trí của Lạc Dĩ Mạt đã trống không từ lúc nào.

“Dĩ... Mạt?”

“Cậu tỉnh rồi à?” Cửa mở, nhưng người bước vào không phải Lạc Dĩ Mạt.

“An Dương?” Ân Nhược Triệt dụi dụi mắt. Bây giờ anh mới nhận ra nơi này không phải là nhà của bọn họ. “Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?”

“Lạc Dĩ Mạt đưa cậu đến, gửi cậu lại cho tôi.” An Dương dựa người vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, nhìn thẳng vào người thanh niên được Lạc Dĩ Mạt chăm sóc vô cùng chu đáo bấy lâu nay.

“Anh... đùa gì vậy?” Nhìn An Dương, nụ cười của Ân Nhược Triệt trở nên gượng gạo. “Dĩ Mạt đâu? Cậu ấy làm sao? An Dương, anh đừng đùa với tôi nữa được không?”

“Lạc Dĩ Mạt sẽ không quay lại đâu.” An Dương nheo mắt nhìn gương mặt anh đang dần tái đi, nụ cười ác ý nhưng cũng rất nghiêm túc. “Cậu ta nhờ tôi chuyển lời đến cậu, cậu ấy không cần cậu nữa.”

“Không thể nào!” Ân Nhược Triệt lắc đầu. Anh không tin những lời của An Dương. Vì sao vừa tỉnh giấc lại gặp phải chuyện này? Lạc Dĩ Mạt sao có thể đem anh đến chỗ An Dương được? Trước khi ngủ mọi thứ vẫn rất tốt mà, sao lúc tỉnh lại hoàn toàn thay đổi? Hẩn...

“Cậu ta nói, cậu ta không chịu nổi cậu nữa. Cậu ta không muốn suốt ngày phải trông nom cậu, giúp cậu giải quyết hậu quả. Cậu quá vô dụng, bản thân cũng là đàn ông, nhưng ngay cả chính mình cũng không tự bảo vệ được.” Trong ánh mắt An Dương không có lấy một chút dối trá. Tuy tàn nhẫn, nhưng hẩn vẫn tiếp tục nói cho hết: “Cậu ta nói, cậu ta cảm thấy cậu thật ghê tởm. Bị một đám đàn ông chơi đùa thỏa thuê, cực kì bẩn thỉu. Nên cậu ta mới gửi cậu cho tôi, tùy tôi xử lý, mặc cậu muốn sống chết gì cũng được.”

“An Dương, nói cho tôi biết đi, anh đang đùa phải không?” Duy trì trên môi một nụ cười giả tạo, Ân Nhược Triệt chỉ mong tất cả chỉ là một trò đùa.

“Nhược Triệt, tôi lấy nhân cách của mình ra cam đoan, những lời này, đều là những lời Lạc Dĩ Mạt muốn tôi chuyển cho cậu.”

Dừng lại một lúc, An Dương lại cất lời:

“Tiếp theo, là những điều mà An Dương tôi muốn nói với cậu...”

...

Nhà của An Dương hoàn toàn không phải là một ngôi biệt thự xa hoa, mà chỉ là một căn hộ cao cấp. An Dương bảo không thích cảm giác quanh quệ trong biệt thự, căn hộ vẫn có cảm giác gia đình hơn.

Đang lúc đêm khuya, một loạt chuông cửa chọt ào ào kéo đến phá tan giấc ngủ của hẩn. An Dương mơ mơ màng màng ra mở cửa. Ngay khi nhìn thấy kẻ đứng sau cửa chính, cơn buồn ngủ cũng lập tức tiêu tan.

“Thành thật xin lỗi, đã trễ thế này còn quấy rầy ông.” Lạc Dĩ Mạt ôm ghì lấy một Ân Nhược Triệt quần chăn kín mít.

“Nhược Triệt sao vậy?” An Dương nhìn thấy anh đang ngủ say trong lòng người kia, lo lắng hỏi.

“Không sao cả.” Cúi xuống nhìn gương mặt ngon giấc của anh, ánh mắt của Lạc Dĩ Mạt dịu dàng như chực rơi lệ. “Chỉ là đang ngủ thôi, tôi cho thầy ấy uống thuốc an thần.”

Vội ngẩng đầu lên, An Dương cũng đại khái hiểu được. Nhưng hắn không ngờ Lạc Dĩ Mạt lại dứt khoát như vậy.

“Tôi giao thầy cho ông.” Đưa mắt nhìn anh lần cuối, Lạc Dĩ Mạt nhẹ nhàng đặt anh vào vòng tay của An Dương. “Hãy chăm sóc thầy ấy thật tốt. Đừng để thầy ấy phải chịu đựng bất kì tổn thương nào nữa.”

“Cậu đi rồi, cậu ấy sẽ ra sao?” Ân Nhược Triệt thật sự rất nhẹ, không cần cố sức cũng có thể ôm gọn lấy. An Dương nhận lấy trách nhiệm mà Lạc Dĩ Mạt giao cho hắn. Hắn tất nhiên sẽ không cự tuyệt, sẽ cố gắng làm hết sức mình.

“Chỉ cần để thầy ấy khỏi phải đau khổ, ông muốn nói gì cũng được.” Lạc Dĩ Mạt nhìn người thanh niên trong lòng An Dương, cười khổ: “Nói là... tôi không cần thầy ấy nữa. Nói tôi không yêu thầy ấy nữa. Nói tôi chán sự phiền toái của thầy ấy lắm rồi. Nói tôi đem thầy ấy tặng cho ông. Nói tôi thấy thầy ấy ô ứ. Nói tôi...”

Nghẹn lời trong phút chốc, Lạc Dĩ Mạt cuối cùng không nói được nữa. Cố ổn định mình, yết hầu không ngừng lên xuống, hắn kiềm giọng: “Nói gì cũng được. Miễn là đừng để thầy ấy tiếp tục nhớ đến tôi, đừng để thầy ấy tiếp tục chờ đợi tôi. Cứ thế... mãi mãi... không bao giờ nữa...”

Lạc Dĩ Mạt đột nhiên im bặt, vội vàng bước đi. Nhưng cuối cùng, hắn đột nhiên quay lại, nhìn ngắm gương mặt anh thêm lần nữa. Không sao ức chế được mình, hắn đưa tay vuốt ve gò má anh, tuyệt vọng mở lời:

“Vì thầy, điều tàn nhẫn gì em cũng có thể nói ra, điều gì em cũng có thể làm. Chỉ cần thầy không phải đau khổ, em tình nguyện gánh vác tất cả thầy.”

Em có thể hủy hoại tình cảm của chúng ta, có thể từ bỏ mọi thứ của chúng ta. Nhưng... Triệt... Em yêu thầy...

Bất kì điều gì cũng không thể ngăn cản được tình yêu em dành cho thầy... Triệt, em thực sự rất yêu thầy...

Triệt, em xin lỗi... Hóa ra, trong hai chúng ta, em mới chính là người yếu đuối...

Triệt, đừng tha thứ cho em, xin thầy đừng tha thứ cho em...

Hãy trở lại cuộc sống trước kia của thầy...

Triệt, hãy quên em đi...

Tất cả đau khổ, chỉ cần để mình Lạc Dĩ Mạt gánh vác là đủ lắm rồi.”

Giọng hắn run đi, bàn tay đang chạm vào gương mặt anh cũng đang run rẩy, nhưng hắn vẫn không khóc. Cuối cùng, hắn dịu dàng vén những sợi tóc vương trên thái dương ra sau tai anh, rồi nhắm mắt, quay đi, không hề nhìn lại một lần. “An Dương, thầy trông cả vào ông.”

“Lạc Dĩ Mạt.” Ngay giây phút hắn rời khỏi, An Dương lên tiếng hỏi: “Cậu thật sự từ bỏ sao?”

“Dĩ Mạt không từ bỏ. Chỉ là, không còn cách khác...”

...

An Dương điềm tĩnh kể lại chuyện đêm qua, Ân Nhược Triệt ngơ ngác ngồi nghe hết toàn bộ.

Theo phản xạ, anh đưa tay sờ lên cổ mình, nhưng sao... hoàn toàn trống trải.

“Vòng cổ của tôi đâu?”

“Lạc Dĩ Mạt mang đi rồi. Cậu ta nói cậu không cần nữa. Cậu cứ ngủ thêm chút nữa, tôi ra ngoài trước.” Dứt lời, An Dương xoay người bước đi.

Ân Nhược Triệt ngược nhìn chiếc đèn chùm treo trên trần nhà... Thì ra, lúc người ta đau khổ nhất lại không phải là lúc khóc, mà là khi đau đến mức không sao rơi lệ. Chạm vào cổ mình, gia huy của Lạc gia, thanh gươm và bụi gai, thứ duy nhất mà Lạc Dĩ Mạt trao tặng cho anh, giờ đây không còn nữa.

Bụi gai tuy đầy gai nhọn, nhìn như đã bao bọc toàn bộ thanh gươm, không chút kẽ hở. Nhưng bụi gai đã quên mất, tuy rằng nó trông rất nguy hiểm, nhưng cây gươm kia cũng làm bằng sắt thép. Nó...cũng có thể làm tổn thương bụi gai kia mà...

Anh và Lạc Dĩ Mạt, đến cuối cùng, thì ai mới là bụi gai? Ai mới là thanh gươm đây?

Ân Nhược Triệt đột nhiên bước xuống giường, chạy đến trước mặt An Dương, chăm chăm nhìn hấn.

Lúc này, Trữ Triều Ca vẫn chưa hay biết gì, như mọi ngày lấy chìa khóa mở cửa căn hộ của An Dương, bước vào trong.

“An Dương, bây giờ, anh còn cần tôi không?”

Trữ Triều Ca lập tức khựng lại, hấn không biết tại sao Ân Nhược Triệt lại đến nơi này, chỉ nghe thấy giọng nói quen thuộc của An Dương đang trả lời anh: “Còn.”

“Vậy thì tốt...” Ân Nhược Triệt nở một nụ cười như hiểu hết tất cả, buông người ngã xuống. An Dương nhanh tay đỡ lấy thân thể đang sắp rơi kia, ôm ngang người anh.

“An Dương...” Ngay lúc An Dương chuẩn bị bước vào phòng ngủ, Trữ Triều Ca rốt cục cũng phát ra âm thanh lí nhí yếu ớt: “Anh không thể... Anh chỉ tự chuốc khổ vào thân thôi...”

An Dương quay đầu lại, mỉm cười: “Triều Ca, rồi một ngày cậu sẽ hiểu.”

89. Quyển 3 - Chương 22: Chia Tay

Từ lúc vào đông đến nay, không biết trời đã bao nhiêu lần đổ tuyết.

Lạc Dĩ Mạt toàn thân ướt sũng, bước vô định trên đường. Lồng ngực thoát ra từng nhịp thở nặng nhọc, giống như bị một khối đá vô hình chèn ép.

Rồi không biết bản thân đã đi được bao lâu, hấn cuối cùng cũng đổ gục xuống ven đường.

Hấn ngồi bệt bên dưới một ngọn đèn đường ảm đạm.

“Thầy...”

Hấn nói không ra tiếng, chỉ thấy một làn khói trắng tỏa ra.

Chuyện đã qua, tất cả đã khép màn...

Tình yêu của bọn họ, cứ ngỡ không thể nào lay chuyển. Nhưng cuối cùng, chỉ bên nhau vón vện một năm...

Hấn muốn rũ bỏ tất cả để yêu, muốn liều lĩnh để tiếp tục yêu, nhưng tại sao thầy luôn là người duy nhất gánh chịu tổn thương? Tình yêu đồng giới có lẽ là cấm kỵ, có lẽ sẽ gặp báo ứng, nhưng tại sao cứ phải báo ứng tất thầy lên thầy?

“Dĩ Mạt này không cần gì cả... Em chỉ cần duy nhất mình thầy... Vì sao... Vì cái gì... Chỉ mỗi một yêu cầu nhỏ nhoi như vậy... mỗi một yêu cầu nhỏ nhoi như vậy cũng không có được...”

Nước mắt, chảy dài trên gương mặt cương nghị của hấn...

Lạc Dĩ Mạt khóc nhưng khóe miệng nhếch lên, tạo thành một nụ cười chua chát.

“Cứ thế... Cứ thế mà chia tay... Thầy... Chúng ta...”

Kiểm nén, kiểm nén, rồi lại kiểm nén. Cuối cùng, dòng nước mắt cũng không thể giữ lại được.

“Triệt!” Tiếng gọi khản đặc vang lên, Lạc Dĩ Mạt nắm lấy ngực áo mình, nỗi đau như ăn mòn con người hấn.

Một người thanh niên, cùng tiếng khóc giữa đêm. Tình yêu không còn, hi vọng của hắn cũng không còn...

“Thầy, thầy nhất định phải hạnh phúc. Triệt, thầy phải... hạnh phúc ...”

“Từ giờ về sau, Dĩ Mạt sẽ không còn bảo vệ cho thầy nữa... Không còn có thể gặp thầy ... Cũng không thể ôm lấy thầy... Triệt.. Dĩ Mạt... phải đi... phải đi rồi...” Nghẹn lời, hắn cuối cũng không thể nói thêm gì nữa. Lạc Dĩ Mạt điên cuồng nắm lấy tóc mình, từng giọt nước mắt lớn nóng hổi rơi xuống nền đất, từ từ đông lại.

“Cho dù ra đi... nhưng tình yêu em dành cho thầy mãi không thay đổi... Dĩ Mạt vĩnh viễn không quên thầy... Hãy để Dĩ Mạt chọn cách ra đi để bảo vệ thầy...”

“Dĩ Mạt là một kẻ vô dụng... Thật muốn... Em thật sự muốn được ôm lấy thầy lần nữa... Dù chỉ để em nhìn thầy trong chốc lát thôi cũng được...”

“Lẽ ra... Dĩ Mạt lẽ ra sẽ ở cạnh thầy cả đời này... Nhưng... bây giờ chúng ta lại biến thành hai đường thẳng song song.”

“Thầy... Tim em đau lắm... Đau đớn như có vật gì đâm xuyên qua ấy... Thầy, quên em đi... Dĩ Mạt không muốn thầy cũng chịu đựng nỗi đau như vậy... Dĩ Mạt không đành lòng...”

“Đây là điều cuối cùng em có thể làm cho thầy... Hãy để em nhận hết mọi tội lỗi... mọi đau khổ... Thầy... nhất định phải vui vẻ... Thầy... hãy tìm một người thật lòng đối tốt với thầy... Thầy... Chúc thầy hạnh phúc...”

Giọng khàn đi, hắn khóc nhiều đến mức không sao thốt được nên lời. Lạc Dĩ Mạt cố mở miệng, nhịp thở càng lúc càng nặng nề, nước mắt trên gương mặt thi nhau lăn xuống. Vì những giọt nước nóng ẩm kia không ngừng tuôn chảy, dù giữa đêm đông rét buốt, chúng vẫn không kịp kết băng.

Thế giới của Lạc Dĩ Mạt đã sụp đổ. Mọi hi vọng, mọi ước mơ, mọi tình cảm đều bị chôn vùi bên trong, mãi mãi không lấy lại được...

Vùi đầu giữa hai chân, tiếng nức nở vẫn vang lên bi ai như vậy, lẻ loi như vậy...

Không biết đã khóc bao lâu, người thanh niên đột ngột ngẩng đầu, nét đau đớn trên gương mặt đã pha lẫn phần nộ.

“Dẹp hết đi!” Lạc Dĩ Mạt xiết chặt nắm đấm, hươu mạnh giữa không trung. “Cái gì mà hạnh phúc chứ? Đều là mấy lời sáo rỗng! Thầy không có Dĩ Mạt bên cạnh, làm sao có thể hạnh phúc? Dĩ Mạt một ngày không có thầy, cũng chẳng khác nào cục hình tra tấn...”

Run rẩy nhắm mắt lại, Lạc Dĩ Mạt ngược mặt lên. Vòm trời tràn ngập bông tuyết, những đốm trắng nhỏ nhẹ nhàng chạm vào mặt hắn, biến thành từng giọt nước li ti.

“Thầy, em không muốn thầy quên em... Không muốn để thầy quên đi tình yêu của chúng ta... Xin thầy... Đừng bao giờ quên Dĩ Mạt... Bất kể sau này thầy bên cạnh ai... sống cùng ai... cũng đừng quên... Từng có một người tên là Lạc Dĩ Mạt... yêu thầy... yêu thầy đến chết... yêu đến mức hận không thể khắc hình bóng thầy vào trong xương thịt... yêu đến mức không có kẻ nào có thể yêu thầy như hắn đã yêu thầy...”

Buông một tiếng thở dài, cương quyết lau khô nước mắt, Lạc Dĩ Mạt chệnh choạng đứng lên.

Chỉ trong khoảnh khắc, người thiếu niên đã lột xác trở thành một người đàn ông thật sự...

Tạm biệt, người tôi yêu...

Tạm biệt, người duy nhất tôi yêu trong cuộc đời này...

Tạm biệt, tình yêu...

Trên bầu trời đã nhuộm ánh hừng đông.

Khi mặt trời đã dần lên cao, tình yêu của Lạc Dĩ Mạt và Ân Nhược Triệt cũng sẽ giống như những bông tuyết kia, chậm rãi tan ra, hóa thành hơi nước, tan vào không khí, trở thành nỗi đau vĩnh viễn in chặt trong lòng...

90. Quyển 3 - Chương 23: Quên

Từ lúc tỉnh dậy đến giờ, Ân Nhược Triệt vẫn tỏ ra bình thường như chưa từng có việc gì xảy ra, không hề hỏi qua chuyện của Lạc Dĩ Mạt đâu chỉ một lần, cũng không hề có vẻ đau đớn.

“Vì sao lại như vậy?” Trữ Triều Ca khẽ giọng hỏi Ân Dương.

“Có lẽ là do đã kích quá lớn.” Ân Dương cười khổ một tiếng. “Đột nhiên gặp phải nhiều chuyện khó chấp nhận như vậy, không phát điên cũng là tốt lắm rồi.”

“Nhưng... anh ta giống như người mất trí nhớ.”

“Không đâu.” Ân Dương lắc đầu. “Cậu ấy chỉ tạm đóng cửa trái tim mình. Triều Ca, cậu có biết tại sao hôm ấy tôi lại không từ chối Nhược Triệt, nói với cậu ấy là tôi vẫn cần cậu ấy không?”

“Lúc đầu không hiểu, giờ thì đã hiểu.”

Vào cái khoảnh khắc đầu tiên ấy, hắn cực kì căm ghét Ân Nhược Triệt. Đặc biệt là sau khi chia tay với Lạc Dĩ Mạt, tự nhiên không chút liêm sỉ hỏi Ân Dương có cần anh hay không. Lúc đó, sự khinh bỉ của hắn đã lên đến đỉnh điểm. Nhưng, nhiều ngày trôi qua, hắn dần dần hiểu được dụng tâm của Ân Dương. “Nếu như ngày ấy anh nói không cần anh ta nữa, Ân Nhược Triệt sẽ giống như bị toàn thế giới vứt bỏ. Người cuối cùng mà anh ấy có thể dựa dẫm chỉ còn có anh. Đối lại là tôi, nếu bị anh khước từ, tôi nhất định không còn dũng khí sống tiếp.”

“Haizz...” Ân Dương thở dài một tiếng. “Khi nào thì Nhược Triệt mới có thể đối mặt với sự thật đây? Tuy rằng hiện tại rất tàn nhẫn, nhưng... mãi trốn tránh đâu phải là cách giải quyết.”

Ân Nhược Triệt bước đến, cuộc trò chuyện giữa hai người lập tức gián đoạn.

“Ân Dương, có thật là anh đang viết tiểu thuyết lãng mạn không?” Vừa rồi anh có thấy vài bản thảo trong máy tính của Ân Dương. Giọng văn của Ân Dương quả thật vô cùng dạt dào cảm xúc.

“Lần đầu tiên gặp nhau, không phải tôi đã nói với cậu rồi ư?” Nhìn Ân Nhược Triệt, Ân Dương dịu dàng mỉm cười.

“Ngôi sao sáng trong ngành Triết học, chủ tịch ngân hàng, ông chủ ngân hàng ngầm, thậm chí còn là tiểu thuyết gia. Ân Dương, tôi thực sự rất phục anh đấy!” Ân Nhược Triệt tỏ giọng sùng bái.

Đột nhiên, một ý nghĩ chợt lướt qua trong đầu hắn, có chút lo lắng, Ân Dương nói: “Nhược Triệt, có muốn vẽ tranh minh họa không? Giúp tôi vẽ tranh cho cuốn tiểu thuyết này, không cần lên màu, chỉ cần phác họa vài nhân vật thôi cũng được.”

“Vẽ tranh ư... Được, để tôi thử xem.” Sau một thoáng do dự, Ân Nhược Triệt gật đầu. “Nhưng đã lâu không vẽ nên không chắc là sẽ vẽ đẹp, đến lúc đó đừng cười tôi đấy!”

“Sao lại thế được? Triều Ca, cậu dẫn Nhược Triệt đến thư phòng, tìm người mua những thứ đồ đạc cần thiết.” Ân Dương dịu dàng giao trách nhiệm cho Ân Nhược Triệt. “Nhược Triệt, Ân Dương sẽ chờ cậu.”

...

Ân Nhược Triệt ngồi yên trong thư phòng rộng thênh thang của Ân Dương. Tại sao anh vẽ mãi mà không được, tâm tình của anh hoàn toàn rối loạn, đầu óc lại gần như trống rỗng.

Trên sàn nhà nhan nhản những bản nháp, ấn mạnh huyết thái dương, Ân Nhược Triệt đứng dậy.

Trên bàn làm việc của Ân Dương có một chiếc radio nhỏ. Ân Nhược Triệt bật cười chạm vào nó. Sao Ân Dương còn thích nghe thứ này? Từ lúc anh tốt nghiệp đại học đến giờ, đã chẳng còn thấy qua radio nữa.

Nhớ lại thời gian ở trường đại học, Ân Nhược Triệt bật radio. Anh không biết đây là kênh gì, chỉ nghe thấy giọng nói êm tai của người dẫn chương trình.

“Tiếp theo là một bạn nghe đài không để lại danh tính. Thính giả này vừa mới thất tình, nhưng vẫn còn rất yêu đối phương, nên tâm trạng đau đớn khôn nguôi, muốn yêu cầu bài hát. Sau khi trời sáng. Ý nghĩa của bài hát này là chuyện tan vỡ cũng không có gì quá to lớn, dù sao chúng ta cũng từng yêu nhau. Được

rồi, ngay sau đây sẽ là bài hát Sau khi trời sáng gửi tặng cho bạn nghe đài đang buồn bã kia, mong bạn sớm tìm được hạnh phúc đích thực của chính mình...”

Không chờ Ân Nhược Triệt kịp phản ứng, radio đã vang lên giọng hát của một nam ca sĩ:

“Không thể bên em đến lúc răng long, bên em đến khi đầu bạc

Anh không biết, còn ai có thể làm chỗ dựa cho em giống như anh nữa hay không.

Anh chỉ mong, em sẽ nhớ thật nhiều về anh

Sau khi trời sáng

Sẽ không còn được nắm lấy tay em nữa

Sau khi trời sáng

Anh chậm rãi biến mất khỏi giấc mộng của em

Không dám nói... Lời ‘Tạm biệt’ cũng không dám nói ra

Sau khi trời sáng

Anh phải để lại cho em lý do gì đây?

Sau khi trời sáng

Chỉ còn nỗi cô đơn ở lại

Đừng buồn bã, tất cả đau đớn hãy để mình anh chịu đựng trong câm lặng

Anh tin tưởng rằng anh có thể... Ôm lấy em trường cửu như trời đất

Yêu em là niềm kiêu hãnh của anh. Dù ra sao cũng được.

Chờ mong vòng tay ôm ấp của em. Có lẽ cơ hội ấy vô cùng nhỏ bé.

Nước mắt rơi nhưng vẫn gượng nở cười. Anh biết làm sao trốn chạy?

Giấc mộng trống trải. Làm sao viết tiếp cuộc đời chúng ta sau này

Xiết chặt bàn tay, không sao nhìn thấy ngày gặp lại...”

Giọng hát chậm rãi biến mất, một giọt nước mắt khẽ lăn trên má anh, rơi xuống mặt bàn, tạo thành một vệt nước nho nhỏ...

“Dĩ... Mạt...”

Trái tim đã khóa kín nhiều ngày cuối cùng cũng mở ra.

Anh làm sao có thể muốn quên đi hình bóng hần? Anh làm sao có thể nghĩ chỉ cần quên đi sẽ chẳng còn đau khổ nữa? Anh làm sao có thể không nhớ đến tình yêu của hai người...

Anh làm sao có thể?!

Bài hát ấy, giống như Lạc Dĩ Mạt đang nói cùng anh, nói hết với anh những kiềm nén trong lòng hần...

Bài hát ấy, là nỗi đau xuyên suốt con người hần...

Bên tai, đột nhiên vang lên câu:

“Kể từ ngày mai, em sẽ không còn được gặp thầy nữa, em thật không đành lòng...”

Những lời này... hần đã nói với anh khi nào?

Tại sao... anh hoàn toàn không nhớ?

Đêm ấy, anh rốt cục còn không nghe được những gì nữa?

Dĩ Mạt, sao lại thành ra như bây giờ...

“Dĩ Mật!”

91. Quyển 3 - Chương 24: Điều Tốt Đẹp Đã Mất

“Nhược Triệt...” Nghe thấy tiếng la của anh, An Dương cùng Trữ Triều Ca liền chạy vào. Khi nhìn thấy gương mặt đầm đìa nước mắt của anh, An Dương rốt cục cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Trữ Triều Ca lặng lẽ tắt radio, cả gian phòng chỉ còn tiếng nức nở của Ân Nhược Triệt.

“Cậu đã chấp nhận đổi mặt với sự thật rồi sao?” An Dương dịu dàng lau hai hàng lệ trên má anh. “Cậu biết không? Bộ dạng mấy ngày qua của cậu, Lạc Dĩ Mật mà nhìn thấy sẽ đau lòng lắm.”

“An Dương... Tại sao cậu ấy... Tại sao cậu ấy phải đi... Tôi không còn sợ gì cả... Bất kì điều gì tôi cũng có thể chịu đựng... Tôi đã cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn... Tại sao lại bỏ tôi vào lúc này... Tại sao lại không cho tình yêu của chúng tôi một cơ hội... Cậu ấy chán tôi rồi ư... Cậu ấy thật sự chán ghét tôi rồi ư...” Ân Nhược Triệt nắm chặt áo của An Dương, vô vọng gào lên.

“Nhược Triệt... Chẳng lẽ cậu còn không hiểu Lạc Dĩ Mật sao?” An Dương vỗ lưng anh dỗ dành. “Cậu ta không hi vọng lại nhìn thấy cậu bị tổn thương, nên mới một mình trở về đối mặt cùng Lạc Dịch. Cậu ấy hi sinh tình yêu của hai người cũng vì muốn bảo vệ cho cậu. Điều cậu ấy làm là vô cùng đúng đắn. Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy.”

“Tôi không cần cậu ấy phải hi sinh. Nếu không có cậu ấy, tôi sống còn ý nghĩa gì? Cậu ấy làm thế không phải là bảo vệ tôi! Tại sao lại ích kỉ như vậy? Cậu ấy có thử nghĩ giùm tôi hay không? Tại sao không hề nói với tôi nửa lời?”

“Anh tỉnh táo lại đi!” Trữ Triều Ca rốt cục không nhịn được nữa, lập tức kéo Ân Nhược Triệt đến trước mặt mình, giữ chặt lấy vai anh, lớn tiếng: “Quyết định lựa chọn như vậy, người đau khổ nhất chính là Lạc Dĩ Mật. Cậu ấy cần rằng từ bỏ, thà để anh hận mình còn hơn nhìn thấy anh bị tổn thương. Ân Nhược Triệt, anh có biết không hả? Từ đầu đến cuối, anh gặp phải chuyện gì hần đều biết cả. Dù anh không nói nhưng cậu ấy vẫn biết tất cả. Làm một người đàn ông, khiến cho người mình yêu phải gánh chịu bao nhiêu sỉ nhục như vậy, anh có biết hần cảm thấy thế nào không?”

Những lời của Trữ Triều Ca khiến dòng lệ của anh lập tức ngưng ràng rụa. Lạc Dĩ Mật... đều biết cả rồi...

“Nếu không phải chẳng còn lối thoát, thì một người vốn luôn kiêu hãnh như Lạc Dĩ Mật có chấp nhận làm việc này không? Ân Nhược Triệt, tại sao anh lại hạ thấp tình yêu mà cậu ấy dành cho anh? Tại sao lại như con rùa rút cổ, muốn quên sạch hình bóng Lạc Dĩ Mật? Dù gì cả hai cũng từng hạnh phúc với nhau kia mà! Cái gì mà không có tình yêu thì đi tìm cái chết? Anh muốn chết thì cứ chết! Nhưng anh chết rồi, Lạc Dĩ Mật cũng không biết đâu. Cậu ấy còn phải ở Lạc gia chịu đựng giày vò. Anh chết rồi có thể được giải thoát, nhưng còn Lạc Dĩ Mật thì sao? Ân Nhược Triệt, anh không phải là trẻ con! Anh có để tâm đến tấm lòng Lạc Dĩ Mật đối với anh hay không?”

An Dương trong lòng trầm thán phục Trữ Triều Ca, thật không ngờ những lời này lại thốt ra từ miệng hần.

Trong chớp mắt, Ân Nhược Triệt giống như điều mất dây, thất thần đứng lặng đi, không khóc, cũng không cử động.

“Nhược Triệt à.” An Dương đi đến nâng mặt anh lên, dịu dàng mỉm cười. “Triều Ca nói đúng đấy. “Những gì mà cậu ban nãy, thật có lỗi với Lạc Dĩ Mật.”

“An Dương?”

“Nhược Triệt, tôi còn một chuyện chưa nói. Sau khi Lạc Dĩ Mật đi một ngày, Phong Dương có gọi điện đến, nói hiểu lắm đã được làm rõ. Ảnh chụp ấy chỉ là ảnh ghép, vì được phát tán trên di động nên không phân định được thật giả. Do đó, hiệu trưởng Phong Dương nói cậu có thể tiếp tục đến trường. Hoặc nếu cậu không muốn đến lớp, họ vẫn sẽ chuyển tiền lương vào tài khoản của cậu. Cậu biết... vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy không?”

“Vì Dĩ Mật...”

“Đúng, vì Lạc gia đã buông tha cho cậu.” Thấy anh không còn kích động như trước, thậm chí còn bình tĩnh nghe hẳn nói chuyện, An Dương rốt cục cũng có thể nhẹ lòng. “Nhược Triệt, thể lực của Lạc gia không hề nhỏ, chỉ một mình An Dương thôi thì không thể chống đỡ được gì. Nếu không có Lạc Dĩ Mạt, e rằng... những tấm ảnh của cậu đã được lan truyền khắp nơi. Cậu có biết, Lạc Dĩ Mạt dùng cách này cũng chỉ để bảo vệ cậu không?”

“Tôi biết.” Đôi mắt vô hồn cuối cùng cũng tìm được điểm nhìn, Ân Nhược Triệt cúi đầu cảm ơn hai người bọn họ. Tuy rằng sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt, nhưng trên gương mặt người thanh niên kia đã không còn chút rối bời nào nữa. “Tôi sẽ không nói những lời ích kỉ nữa. Cảm ơn hai người. An Dương, tôi đã quấy rầy nhiều ngày rồi. Cảm ơn cả hai cả bỏ qua cho sự nông nổi của tôi. Bây giờ tôi phải về nhà rồi, trở về thôn Giáng Khứu.”

...

Ân Nhược Triệt nhanh chóng rời đi.

“Giờ anh đã an tâm chưa?” Trữ Triều Ca rót một ly rượu cho An Dương.

“Đúng, đã hoàn toàn yên tâm rồi.” An Dương cầm lấy ly rượu đặt lên môi, đột nhiên nhớ đến việc gì đấy, hẳn hướng mắt về Trữ Triều Ca, nhếch miệng cười. “Triều Ca, cậu có nghĩ là tôi muốn lợi dụng cơ hội này để giữ Nhược Triệt bên mình không?”

“Tôi không rảnh rỗi như vậy, quản cả chuyện riêng của anh.” Liếc An Dương một cái tóe lửa, Trữ Triều Ca cũng tự rót cho mình một ly rượu thật đầy. Tuy rằng hẳn tỏ ra như không có gì, nhưng những biểu cảm trên gương mặt kia đã bán đứng chủ nhân của nó.

“Vậy à...” Kéo dài giọng, An Dương cố tình không nhìn hẳn. “Tôi đã nói rồi, từ bỏ là từ bỏ, tôi chỉ muốn giúp cho cậu ấy thôi... Triều Ca... Nói gì thì nói... Lúc cậu dỗi trông rất đáng yêu...”

...

Cuối cùng, mùa đông năm nay, anh lại trở về thôn Giáng Khứu. Lần này quay về, anh quyết định sẽ vĩnh viễn không đi đâu nữa.

Hiện tại, hoa mai đã nở rộ rực rỡ. Ân Nhược Triệt bước đến cạnh cây mai cao lớn đang đứng vững vàng bên cây cầu bằng đá, tựa người vào nó, cảm nhận nguồn năng lượng đang không ngừng lưu chuyển bên trong.

“Dĩ Mạt, tôi đã về đến nhà rồi. Thật tiếc là cậu vẫn chưa từng đặt chân tới cái thôn nhỏ của tôi, nơi này thật sự rất tuyệt...”

Dựa vào thân cây, Ân Nhược Triệt không để ý đến những đóa hoa khẽ rơi trên áo mình. Vào lần hẹn hò đầu tiên của hai người, bài hát mà Lạc Dĩ Mạt hát tặng anh, Ân Nhược Triệt vẫn còn nhớ rất rõ. Bởi vì thấy bài ấy cũng khá hay, nên sau đó anh vẫn thường nghe đi nghe lại. Bây giờ, không hiểu sao lại tự dưng nhớ đến giai điệu của nó.

“Anh mãi mang theo nụ cười tràn ngập yêu thương của em...”

Dọc chuyến hành trình kiếm tìm những điều tốt đẹp không còn nữa...

Bất cẩn để dòng lệ lướt qua khóe môi mình...

Anh dùng bàn tay em từng một thời nắm lấy, khẽ lau đi...”

“Dĩ Mạt, tôi mãi mãi không quên hạnh phúc mà chúng ta từng có, mãi mãi không quên cậu là người tôi yêu nhất trong cuộc đời này. Tôi sẽ không bao giờ quên cậu, không bao giờ... Tôi sẽ mang theo lời chúc phúc của cậu, sống thật vui vẻ. Cho dù không gặp được nhau, chúng ta vẫn cùng đứng dưới một vòm trời, vẫn cùng hít thở chung một bầu không khí... Tôi có thể nghĩ thấy, trong làn gió kia có hương vị đặc trưng của cậu...”

Nước mắt... nhẹ nhàng lăn trên gò má. Ân Nhược Triệt giơ tay lau đi dòng lệ trên mặt mình, bước tiếp về nhà.

Tạm biệt, Dĩ Mạt...

Tạm biệt, người tôi yêu thương nhất...

Tạm biệt, tôi sẽ mang theo tất cả những hoài niệm tốt đẹp của chúng ta, kiên cường sống tiếp...

92. Quyển 3 - Chương 25: Làm Quen

Mùa đông ba năm sau.

“Con trai à, mẹ muốn bàn với con chút chuyện.” Bà Ân thận trọng dò xét sắc mặt của Ân Nhược Triệt.

Ba năm trước, con của bà đột nhiên trở về, nói rằng đã giúp cho trường một việc trọng đại, Phong Dương vô cùng biết ơn, nên anh không phải tiếp tục đi làm, chỉ cần ở nhà cũng được hưởng lương. Tuy thấy rất kì lạ, nhưng hai vợ chồng bà cũng không hỏi nhiều. Con trai đã lớn đến nhường này, cũng biết phân biệt đúng sai rồi, ông bà không có lý do gì lại quở thúc anh như lúc nhỏ nữa, chỉ cần con mình vui vẻ là được.

“Mẹ cứ nói đi.” Đang dọn dẹp lớp tuyết trong sân, Ân Nhược Triệt không ngẩng đầu lên nói.

“Là thế này... Con à...” Bà Ân do dự. Con trai bà đã thay đổi rất nhiều, từ lúc trở về đã hoàn toàn thay đổi. Không còn quan tâm đến bất kì điều gì, không cười nói cũng không giận dữ, không bày tỏ quá nhiều cảm xúc. Ngày nào cũng như ngày nào, đều đặn đến vườn mai trong thôn, rồi ngồi lặng ở đấy hơn nửa ngày trời, bất kể đông hạ, chưa một lần sai lịch.

Bà đã vài lần muốn hỏi, nhưng lần nào cũng chỉ bắt gặp đôi mắt điềm tĩnh ẩn giấu bí ẩn của Ân Nhược Triệt. Anh không nói một lời, chỉ im lặng nhìn về phía bà. Là một người mẹ, nhìn thấy cảnh ấy, lòng bà cũng đau như dao cắt. Vì thế, bà quyết định không bao giờ hỏi nữa, bà không muốn lại nhìn thấy ánh mắt đau đớn của con mình.

“Thằng cháu trai nhà bên kia đã sắp tròn một tuổi rồi. Con cũng đã lớn, cũng hai mươi chín rồi còn gì... nên...” Bà Ân cẩn thận ngó lơ.

Ân Nhược Triệt đang xúc tuyết chột khựng lại, chân tay cứng đờ.

Kết hôn ư? Anh vốn nghĩ đã quên đi chuyện này, anh tưởng hai từ ấy sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trong thế giới của anh nữa... Nhưng, anh đã quên mất cha mẹ mình. Dù cuộc sống của anh coi như đã kết thúc, nhưng, là một người con, anh làm sao trốn tránh trách nhiệm này?

Xoay người lại, Ân Nhược Triệt nói với bà Ân: “Nếu có người phù hợp, thì mẹ cứ làm chủ hết đi.”

“Thật vậy ư?!” Bà Ân hưng phấn hét ầm lên. Bà không ngờ thằng bé nhà bà lại đồng ý nhanh như vậy. Bà đúng là không ngờ được mà.

“Dạ.” Nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của mẹ, anh lại cảm thấy thật mỉa mai. Hóa ra anh đã khiến cha mẹ mình lo lắng đến nhường này, anh đúng là một đứa con bất hiếu!

“Này, con trai, giờ mẹ đang có một con bé rất được, có muốn gặp thử không? Thím Trâu của con nói với mẹ, nếu con muốn xem mắt, thì gọi điện cho thím ấy. Dù sao con cũng không bận, chi bằng...” Bà Ân nhanh nhẩu giới thiệu, bà phải phòng hờ con mình đột ngột đổi ý chứ.

“Vậy, con sẽ đi.” Ân Nhược Triệt cười cười. Không đành lòng nhìn bộ dạng sốt sắng của mẹ mình, anh quyết định đóng vai một đứa con hiếu thuận. “Mẹ cứ gọi điện đi! Cô ấy là người trong thôn mình à?”

“Con bé ở trên thành phố S mà con từng dạy học ấy. Con trai mau đi thay bộ nào sáng sủa một chút. Mẹ sẽ gọi cho thím Trâu hẹn chỗ gặp, con phải lập tức đi ngay nghe chưa?” Đôi mắt bà Ân lấp lánh vui sướng, đẩy đẩy đứa con đang đứng cứng đờ vào trong nhà. “Lần này đi, tối đến không về nhà cũng không sao. Nếu con thích có thể qua đêm ở khách sạn chung với con bé. Mẹ con phóng khoáng tiến bộ văn minh lắm. Tốt nhất là một tiền xuên tâm, cho mẹ nhanh được bế cháu...”

Không chú ý đến một tràng phân tích kể lể của mẹ mình, trong lòng Ân Nhược Triệt tràn ngập nỗi chua chát.

Thành phố S... Anh vốn nghĩ cả đời mình cũng không bao giờ quay lại nơi ấy...

...

Ba năm trôi qua, nơi này cũng không thay đổi gì nhiều, quen thuộc như thể anh chưa từng rời khỏi.

Đặt chân lên mảnh đất đầy ắp kỉ niệm, không thể phủ nhận rằng lòng anh đang chùng xuống.

Ân Nhược Triệt thong thả bước, cuối cùng cũng đến được chỗ hẹn, một quán café xa lạ anh chưa hề ghé qua.

Anh không biết cô gái kia mặt mũi trông như thế nào, nhưng cô ta thì biết. Vì vậy anh chỉ biết đứng chất phát giữa đại sảnh của quán, chờ có ai đẩy nhận ra mình.

“Xin hỏi, có phải Ân tiên sinh không?” Rốt cục, một nhân viên phục vụ đi đến chỗ anh. Sau khi anh gật đầu xác nhận, bồi bàn liền dẫn anh đến chiếc bàn ở sâu trong góc. Ân Nhược Triệt thầm cười khổ trong lòng, vị trí này đúng là hoàn hảo cho việc tìm hiểu nhau!

“Ân tiên sinh, lần đầu gặp mặt, tôi tên là Quý Liên.” Đó là một cô gái xinh đẹp và phóng khoáng. Cô ấy chủ động đưa tay ra, nắm lấy tay anh.

“Chào cô, tôi là Ân Nhược Triệt.” Ra mắt vài câu, hai người cùng nhau ngồi xuống. Ân Nhược Triệt quay sang bồi bàn: “Làm ơn cho tôi một tách trà.”

Vì cha mẹ, anh mới ngồi ở nơi này, mới đóng vở kịch hình thức vô nghĩa này. Nếu tương lai nhất định phải kết hôn, thì anh cũng sẽ giao bản thân mình cho cha mẹ quyết định, để hai người tìm được cô con dâu mà họ mơ ước. Anh chẳng qua chỉ là một công cụ vô vị mà thôi.

“Anh là giáo viên?” Quý Liên tao nhã cầm lấy ly nước, cười đưa tình nhìn người đàn ông trước mặt. Tất nhiên, cô rất vừa ý. Anh bên ngoài trông còn đẹp trai hơn cả ảnh chụp, toàn thân toát ra khí chất của một nho sinh thời xưa. Ân Nhược Triệt chính là mẫu người yêu thích của cô ấy. “Tôi đang làm thư ký ở công ty Khải Luân.”

“Chẳng trách trông tiểu thư lại thanh lịch như vậy, hóa ra tiểu thư là thư kí.” Lời khen tặng của Ân Nhược Triệt khiến cô gái thầm vui sướng trong lòng.

“Ân tiên sinh thật khéo nói, tôi có thể gọi anh là Nhược Triệt không? Anh gọi tôi là Tiểu Liên được rồi.” Cô gái kia rất muốn dấn sâu hơn vào mối quan hệ này, nếu có thể, cô ta tuyệt nhiên không bỏ lỡ người đàn ông đặc biệt trước mặt.

“Được, Tiểu Liên.” Bồi bàn cuối cùng cũng mang trà đến. Người con gái kia vẫn tiếp tục huyền thuyên, còn ánh mắt của Ân Nhược Triệt đã khẽ lướt ra ngoài cửa sổ từ lúc nào. Bên kia cánh cửa, xe cộ tấp nập, trời cũng gần chập tối. Mùa đông là như vậy, ban ngày luôn rất ngắn ngủi.

Thành thị vẫn hoa lệ như thế, tại tòa nhà cách quán café của anh không xa, màn hình lớn trên ấy đã bắt đầu chuyển sang kênh tin tức. Rất nhanh, mọi sự chú ý của anh đều đổ dồn về phía ấy.

Đã lâu rồi anh không xem TV.

Sau tin tức quốc tế là tin giải trí, tiếp theo, là tin tức xã hội.

Tuy không nghe thấy âm thanh, nhưng vẫn có thể trông thấy hàng chữ màu vàng vĩ đại ở giữa màn hình:

“Cậu chủ nhỏ của Lạc gia, Lạc Dĩ Mạt, chính thức tiếp quản xí nghiệp của Lạc thị.”

Tiếp đến:

“Để kỉ niệm tròn hai năm ngày cưới của Lạc Dĩ Mạt, Lạc Dịch quyết định giao lại chức chủ tịch cho con trai, quả thật rất ý nghĩa.”

Tiếp theo, anh thật sự không xem nổi nữa...

93. Quyển 3 - Chương 26: Trò Đùa Số Phận

Thì ra, hai năm trước hắn đã kết hôn. Thật là mỉa mai làm sao! Ngày mà anh phải đi xem mắt người khác cũng là ngày kỉ niệm hai năm ngày cưới của hắn. Thế nào? Ngay cả ông trời cũng muốn trêu chọc anh ư?

Trông thấy vẻ mặt của Ân Nhược Triệt đột nhiên trở nên kì lạ, Quý Liên hướng mắt về phía anh đang nhìn chăm chú, dễ dàng trông thấy hàng chữ đang chạy trên màn hình lớn phía trước tòa nhà.

“Ái chà, Lạc Dịch tự nhiên hôm nay lại quyết định giao lại Lạc thị cho Lạc Dĩ Mạt. Không ngờ ông ta lại mê tín như vậy, cái này gọi là song hỷ lâm môn phải không?” (*)

(*: Một quan niệm thường gặp của người Hoa. Khi chuẩn bị thực hiện một sự kiện nào đấy, họ thường định ngày trùng khớp với một chuyện vui khác – như cưới hỏi, khai trương, mừng thọ... Với mong muốn mang lại vận may cho cả hai, và tạo nền tảng cho may mắn sau này.)

“Cô... biết ư...?” Lần đầu tiên trong ngày, anh dồn toàn bộ ánh nhìn về phía người đối diện.

“Tất nhiên rồi, lễ cưới tổ chức hai năm trước chính là giấc mơ của mọi cô gái! Hoa lệ lộng lẫy chẳng khác nào trong truyện cổ tích! Suốt một tháng trời, sự kiện cậu chủ nhỏ Lạc gia kết hôn đã ngự ở trang nhất của mọi tờ báo, đồng thời cũng khiến cho rất nhiều thiếu nữ phải khóc thầm đau xót. Thật đáng tiếc, còn trẻ như vậy... mà Lạc Dĩ Mạt đã bị nhét vào chiếc hôn hôn nhân rồi.” Theo như sự hào hứng trên mặt Quý Liên, Ân Nhược Triệt cũng đoán được lễ thành hôn hai năm trước tráng lệ đến nhường nào.

“Dĩ... Mạt... À, vợ của Lạc Dĩ Mạt là người như thế nào?” Kiềm nén đau xót, anh miễn cưỡng mỉm cười.

“Là một tiểu mỹ nhân, loại như một chú chim nhỏ hay nép vào người khác ấy. Ừm, nói thế nào nhỉ? Nếu tôi là đàn ông, tôi cũng sẽ yêu cô ta mê mẩn. Anh không biết vào ngày cưới, Lạc Dĩ Mạt đã nhìn cô ta say đắm đến mức nào đâu! Thật hâm mộ bọn họ! Đúng là trời sinh một đôi...”

“Cô Quý...” Ân Nhược Triệt đột nhiên đứng dậy, gượng cười nói: “Xin lỗi cô. Tôi có chuyện phải đi gấp. Thật có lỗi, lần sau chúng ta sẽ tiếp tục trò chuyện.”

Bỏ lại người con gái còn chưa kịp hiểu gì, Ân Nhược Triệt vội vã chạy ra ngoài.

Anh không muốn nghe cô ấy kể tiếp về hôn sự xa hoa cùng người vợ dịu dàng của Lạc Dĩ Mạt. Đã rất lâu rồi, anh không dám xem TV hay đọc báo, cũng bởi vì bị nỗi sợ này ám ảnh. Nhưng, hôm nay lại tận mắt nhìn thấy, thậm chí còn được người khác kể lại rất rạch ròi tỉ mỉ, không muốn nghe cũng không được...

Rảo bước vô định trên đường, cứ đi mãi như thế không biết bao lâu. Cho đến khi anh phát hiện chân mình đã muốn tê cứng, thì mới nghĩ đến việc: anh phải về đâu bây giờ?

Cảm xúc đã phần nào lắng lại, anh bắt đầu nghĩ cho bản thân mình. Cúi đầu nhìn đồng hồ, mới đây đã mười một giờ đêm. Chuyển xe về nhà anh đã hết cách đây hai tiếng rồi. Ngủ lại khách sạn ư? Quên đi! Ân Nhược Triệt lập tức bác bỏ. Vậy...

Ngẩng đầu nhìn những ánh đèn hồng tím cuối đường, anh đột nhiên nghĩ đến An Dương.

Thì ra... cái lần duy nhất An Dương ghé thăm anh vào hai năm trước, là bởi vì hôn lễ của Lạc Dĩ Mạt...

Ngày ấy, An Dương đột nhiên đến tìm anh. Hắn xuất hiện trước mặt anh với bộ dạng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Để rồi từ đầu đến cuối, hắn tuyệt nhiên không hé răng nửa lời, chỉ lúng túng bảo rằng tự nhiên thấy nhớ anh, muốn đến thăm anh...

Hóa ra... Lần ấy An Dương tìm gặp là vì muốn an ủi anh. Chỉ có điều, anh vốn chẳng hay biết gì cả...

Bật cười chua chát, Ân Nhược Triệt bước về phía căn hộ của An Dương.

Vòng qua vòng lại dưới lầu, Ân Nhược Triệt mua tạm vài món đồ nấu sẵn. Anh rất ít khi đến thăm người khác, nên không biết nên tặng cái gì, đành mua vài món ăn khuya đơn giản.

Nơi mà An Dương ở, anh rất dễ dàng tìm đến. Vừa đưa tay bấm chuông, đã nghe bên trong vang lên tiếng người chạy ra mở cửa.

“Ai đấy? Nhược Triệt? Ai da, cậu sao lại đến đây? Mau mau vào đi!” Bộ dạng của An Dương như thể mới về nhà không lâu. Cravat chỉ vừa nới lỏng, vạt áo sơ mi cái trong cái ngoài quần, cả hàng cúc áo cũng mới tháo được nửa trên, khiến phần ngực rắn chắc ẩn hiện sau lớp vải. Quả là gọi cảm đến mức không nói nên lời!

Ân Nhược Triệt đưa mấy hộp đồ ăn làm sẵn cho An Dương, sau đó xoay người khép cửa. Vừa quay người lại, đã trông thấy gương mặt kinh ngạc của Trữ Triều Ca.

“Chào cậu, Triều Ca!” Cát tiếng chào xong, anh mặc áo khoác lên trên giá, mang dép lê bước vào trong nhà. Đôi chân đáng thương của anh đã muốn đóng băng cả rồi!

“Ừm.” Trữ Triều Ca gật đầu, quay người lấy áo khoác đặt trên ghế sofa. “Nhược Triệt, anh cứ ngồi đi. Tôi phải về rồi.”

“Nhưng tôi có mua thức ăn khuya...” Nhìn Trữ Triều Ca đang lúng túng mang giày, Ân Nhược Triệt tốt bụng nói.

“Không việc gì đâu! Cậu ta muốn đi thì cứ để cậu ta đi! Hai chúng ta ăn là được rồi.” An Dương cầm chén từ trong bếp đi lên, vừa vặn trông thấy cảnh ấy. Hắn không nói thêm lời nào, chỉ đặt tay lên người Ân Nhược Triệt, nở một nụ cười đầy ác ý. “Triều Ca, lái xe chậm một chút, đi đường cẩn thận.”

Nhìn cánh tay An Dương đang khoác lên người của kẻ khác, Trữ Triều Ca giống như bị điểm trúng tử huyệt, tiến không được, mà lùi cũng chẳng xong.

“VẬY... Triều Ca, cậu có muốn ăn cùng không? Tôi mua rất nhiều...” Bộ dạng của hai người này đúng là kì quái mà. Giăng cơ một lúc, Ân Nhược Triệt lại tốt bụng mở miệng.

Đang đứng gần cửa, Trữ Triều Ca từ từ bước vào, ngồi yên trên ghế sofa giữa phòng khách. Cả ba cứ thế lẳng lặng dùng bữa.

Trong lòng như có hàng vạn con mèo nhỏ đang thi nhau cọ mình, Ân Nhược Triệt cúi gầm mặt ăn cơm, thỉnh thoảng liếc sang nhìn trộm bên cạnh, thận trọng dò xét.

An Dương mỉm cười chẳng khác nào một con mèo vừa bắt được mồi. Còn sắc mặt của Trữ Triều Ca thì chỉ có thể dùng một từ “kì quái” để hình dung. Không phải tức giận, không phải thẹn thùng, mà chỉ đơn giản là rất kì quái.

Mở miệng muốn nói nhưng lại thôi. Tiếp tục mở miệng muốn nói nhưng lại thôi. Ân Nhược Triệt đấu tranh vất vả đến mức chả còn biết thức ăn có mùi vị thế nào nữa. Vô cùng muốn hỏi, nhưng lại không biết phải hỏi thế nào. Đắn đo mãi, anh cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng lại hỏi trúng ngay vấn đề ngu xuẩn nhất:

“Thế... Tôi muốn hỏi... Trong hai người, ai nằm phía trên vậy?”

Một con quạ đen ngo ngoe bay ngang...

Hai người đàn ông trong phòng lập tức mở banh mắt nhìn anh. Ân Nhược Triệt gãi gãi đầu. Hình như anh vừa hỏi một chuyện không phù hợp cho lắm. Suy nghĩ một lúc, anh nhanh miệng chuyển sang câu khác:

“Còn nữa... Hai người có đổi chỗ cho nhau không?”

Vấn đề này có phù hợp hơn vấn đề ban nãy không nhỉ?

An Dương rốt cục không nhịn được nữa, đặt vôi chén lên mặt bàn, ôm bụng cười nghiêng ngả. Vì miệng vẫn còn thức ăn, lời nói ra câu được câu mất, nhưng đồng tai nghe vẫn hiểu được là hắn đang chê cười anh: “Nhược... Nhược Triệt! Tại sao cậu vẫn... vẫn ngốc như vậy! Cười... cười chết tôi mất!”

Trong lúc An Dương vẫn lăn ra cười, thì gương mặt của Trữ Triều Ca lại không ngừng biến sắc: đỏ, vàng, xanh, đen... màu nào cũng có vinh hạnh xuất hiện trên mặt hắn cả. Cuối cùng, hắn tức giận đứng dậy, cầm áo khoác bước ra ngoài.

Thấy thế, An Dương đang ôm bụng cười lập tức chạy đến bên ghế sofa, giữ chặt lấy tay hắn, lau vôi khỏi miệng, rồi quay lại mỉm cười với Ân Nhược Triệt: “Nhược Triệt, cậu cứ ăn trước đi. Tôi và Triều Ca có chuyện cần bàn. Nếu mệt thì cậu cứ vào phòng ngủ trước kia của cậu. Bọn tôi xin lỗi vì để cậu một mình.”

Dứt lời, hoàn toàn không quan tâm đến sự giãy giụa của Trữ Triều Ca, An Dương nhanh chóng kéo hắn vào phòng ngủ.

Căn hộ của An Dương cách âm rất tốt, phòng khách bây giờ đã hoàn toàn im ắng, Ân Nhược Triệt nhìn phần cơm vẫn còn tỏa khói nghi ngút, khéo môi khẽ cong, tạo thành nụ cười đầu tiên suốt ba năm dài đằng đẳng.

Tốt quá rồi, An Dương cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Tốt quá rồi...

Một người đàn ông tốt như An Dương, sao lại không thể có được tình yêu chân chính chứ?

Chúc mừng anh, An Dương.

94. Quyển 3 - Chương 27: Địa Ngục

Lạc Dĩ Mật bước tới chào từng vị khách trong buổi tiệc, nụ cười vẫn hiện diện thường trực trên môi. Đứng bên trái hắn là người vợ đã kết hôn được hai năm – Lăng Y Nhân.

Cho đến khi tiệc rượu chấm dứt, khách khứa đều về hết, Lạc Dĩ Mật lập tức đẩy vợ mình ra, tránh xa cô chẳng khác nào bệnh dịch. Lăng Y Nhân nhìn chồng mình, người đàn ông suốt hai năm qua chưa một lần thật sự là chồng cô.

“Lạc Dĩ Mật, hôm nay... anh có về nhà không?” Cô đi đến cạnh hắn, hai má ửng hồng như muốn tựa vào người hắn.

Lạc Dĩ Mật tức khắc lùi lại, nghiêng đầu không nhìn cô: “Cô cứ về đi, tôi sẽ về chỗ của mình.”

“Nhưng...” Lời cự tuyệt của Lạc Dĩ Mật khiến gò má đang ửng hồng trở nên nhợt nhạt, bàn tay vươn ra giữa không trung cũng xấu hổ thu về.

“Tài xế của cô đến rồi.” Lạc Dĩ Mật không để tâm đến ánh mắt ai oán của cô, xoay người bước về hướng khác, bỏ lại một Lăng Y Nhân kiêu diễm đứng lặng phía sau.

Hôm nay... chính là kỉ niệm hai năm ngày cưới của họ ư...?

...

Lạc Dĩ Mật chậm rãi rảo bước trở về căn hộ của riêng hắn.

Ba năm trước, khi hắn quay lại Lạc gia, một cuộc thỏa thuận đã diễn ra dưới nụ cười đắc thắng của chủ nhân nhà họ Lạc, cha hắn.

Bọn họ đã kí với nhau một khế ước, khế ước buôn bán tình yêu.

Lạc Dĩ Mật tuân theo mọi sự an bài của Lạc Dịch, trọn đời không gặp lại Ân Nhược Triệt.

Lạc Dịch nhanh chóng xử lý êm xuôi những rắc rối xung quanh tám ảnh kia, đồng thời cam đoan Ân Nhược Triệt sẽ không gặp phải bất kì phiền toái nào. Hơn nữa Lạc gia từ nay trở đi sẽ không bao giờ tìm đến quấy rầy anh.

Cuối cùng, vẫn giữ trên môi một nụ cười giả nhân giả nghĩa, Lạc Dịch nói với con mình: “Con trai à, ta là cha của con. Con đang toan tính điều gì ta đương nhiên thấu hiểu. Con vọng tưởng là sau khi cầm quyền Lạc thị, sẽ danh chính ngôn thuận đi tìm gã đàn ông kia. Đừng quên, những tám ảnh của nó vẫn ở trong tay ta. Nếu con vi phạm khế ước... Vậy... Nó không chỉ đơn giản gánh chịu nỗi nhục thân bại danh liệt thôi đâu... Còn nữa, con trai yêu à, cho dù ta chết, cũng sẽ có người thay ta tiếp tục giám sát con. Con tốt nhất nên thôi hi vọng viễn vông đi. Đời này kiếp này, cả hai sẽ mãi mãi chẳng thấy mặt nhau...”

Bàn tay đang ở trong túi hắn từ từ xiết chặt thành nắm đấm. Ba năm, hắn đã bỏ ra ba năm để tìm kiếm những bức ảnh của thầy. Cuối cùng thì Lạc Dịch đã giấu chúng ở đâu?

Thầy à...

Mỗi lần nhớ đến Ân Nhược Triệt, trái tim tưởng chừng đã chết của Lạc Dĩ Mạt lại lặng lẽ quặn thắt. Cũng chỉ vào những lúc như thế này, hắn mới thực sự cảm giác được rằng mình vẫn đang sống, chứ không phải là một thi thể chỉ biết hành động theo mệnh lệnh.

Hắn hận Lạc Dịch. Hắn hận không thể ngũ mã phanh thanh lão ta. Đúng như lão ta nói, hắn đã chết. Thứ mà lão ta đang tìm mọi cách uy hiếp chỉ là thân thể. Trọn đời này, Lạc Dĩ Mạt sẽ vĩnh viễn bị giữ chặt trong bàn tay ma quỷ kia...

Mua cho mình một căn hộ nhỏ gần công ty, Lạc Dĩ Mạt dọn ra khỏi Lạc gia, chưa một lần đặt chân về lại nơi ấy, cho dù là lễ tết đi nữa. Hắn và Lạc Dịch bây giờ chẳng khác gì cấp trên và cấp dưới trong cùng một công ty, hoàn toàn coi nhau như người xa lạ.

Hai năm trước, hắn nghe theo sự sắp xếp của ông ta, cưới thiên kim tiểu thư của Lăng gia. Cũng không có gì quan trọng, hôn nhân chính trị, đây là thủ đoạn quen thuộc của Lạc gia, chẳng qua là lấy vợ mà thôi!

Lạc Dĩ Mạt hừ lạnh một tiếng.

Kết hôn được hai năm, nhưng hắn còn chưa từng ghé qua nhà riêng của hai người, cũng chưa từng một lần chạm vào người con gái kia. Trước mặt mọi người, bọn họ sắm vai một đôi vợ chồng son ân ái hạnh phúc. Sau lưng, thậm chí cả tình cảm bạn bè cũng không có.

Còn cô gái kia thì quả là ngu ngốc! Cô ta biết rõ là hắn không thương mình, nhưng vẫn lao đầu vào yêu hắn. Đã thế còn hi vọng hảo huyền, cùng hắn diễn kịch trước thiên hạ. Sao đàn bà lại khờ dại như vậy?

Dừng bước, Lạc Dĩ Mạt nheo mắt nhìn về phía người đàn ông cách đấy không xa. Tấm lưng ấy, thật sự rất giống thầy...

Nhiều năm trôi qua đã tập cho hắn một thói quen, chỉ cần trông thấy ai đấy giống anh, hắn lập tức dừng bước nhìn chăm chú. Dẫu biết là không phải, nhưng... hắn vẫn muốn nhớ về những thứ đã qua...

Người đàn ông kia nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt hắn. Thân thể Lạc Dĩ Mạt lại bắt đầu bước đi.

Tuy là... hắn từng ôm ấp rất nhiều phụ nữ, nhưng từ khi rời khỏi thầy, cho dù là loại đàn bà nào, hắn đều không có cảm xúc.

Nhà của hắn đã ở ngay trước mặt.

Hắn rất thích căn hộ này. Ở đây, hắn có thể ôn lại tất cả về thầy. Cũng chỉ có ở trong ngôi nhà này, người đàn ông có vẻ ngoài kiêu hãnh kia mới để lộ phần yếu đuối ẩn sâu trong người hắn. Hắn thích ngồi ôm lấy gối mình, cọ xát hai má lên đấy, sau đó vùi đầu giữa hai chân, ngồi bất động.

Hắn ghét cay ghét đắng mỗi khi đêm xuống. Hắn ghét cay ghét đắng chiếc giường trong phòng mình, một nửa còn lại của nó luôn luôn lạnh lẽo. Hắn ghét lúc nửa đêm trở mình, vươn tay ôm lấy bên cạnh chỉ cảm nhận được không khí trống trải. Giật mình thức giấc, hắn mở to đôi mắt ráo hoảnh đến tận bình minh.

Hắn ghét phải đeo mặt nạ trước kẻ khác, hắn chán phải diễn kịch cùng Lăng Y Nhân.

Hắn khát khao lại được ôm lấy thân thể ai kia một lần... Rất muốn... Muốn đến đau đớn, muốn đến tưởng chừng không thở được...

Cuộc sống bây giờ chẳng khác nào địa ngục. Hắn chỉ mới hai mươi hai tuổi. Đến khi nào... đến khi nào thì hắn mới thật sự được giải thoát đây?

Sống... thật quá mệt mỏi...

95. Quyển 3 - Chương 28: Ruột Thịt

Trở thành chủ tịch của Lạc thị được một tuần, Lạc Dịch liền đem toàn bộ trọng trách trong công ty giao cho hắn, sau đó chính thức rời khỏi Lạc thị.

Lạc Dĩ Mạt lao đầu vào công việc như kẻ điên, hi vọng rằng sự bận rộn có thể biến thành ma túy, tê liệt mọi cảm quan của hắn.

Đêm đến, Lạc Dĩ Mạt lại vác thân thể uể oải trở về căn hộ của mình.

“Em về rồi à?” Trong gian phòng tối om, một giọng nói quen thuộc vang lên làm hấn giật mình.

Vội vàng mở đèn, không ngờ kẻ ngồi trên giường chính là người anh hấn đã không gặp mặt suốt ba năm, Lạc Dĩ Nhu.

Vốn định hỏi anh mình sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng khi nhìn kĩ lại hình dáng của Lạc Dĩ Nhu bây giờ, hấn nhất thời không kiềm được, kinh ngạc la lên: “Anh, tóc anh bị sao vậy?”

Đứng dậy, Lạc Dĩ Nhu ngấm nhìn đứa em hốc hác mệt mỏi của mình, đau lòng lặng người đi.

“Anh? Đã xảy ra chuyện gì?”

Không để ý đến câu hỏi của hấn, Lạc Dĩ Nhu vươn tay chạm vào gương mặt xanh xao của Lạc Dĩ Mạt. Bọn họ là anh em song sinh, tình cảm gắn bó thân thiết hơn cả anh em bình thường. “Ngốc, em xem em bây giờ trông giống cái gì hả?”

“Em không sao.” Lạc Dĩ Mạt gỡ tay hấn ra. Ba năm rồi họ không nhìn thấy nhau, tại sao hôm nay lại thành linh xuất hiện trong nhà hấn? Hơn nữa lại trong bộ dạng vô cùng kì lạ, Lạc Dĩ Nhu đã cắt đi mái tóc dài của mình, cởi bỏ bộ Đường trang mà hấn yêu thích nhất. Bây giờ cả hai giống hệt nhau như hai giọt nước, từ gương mặt, kiểu tóc đến quần áo.

“Thằng ngốc này, anh là anh trai của em kia mà!” Đôi mắt của Lạc Dĩ Nhu đã bắt đầu ửng đỏ, nhìn đáng vẻ quật cường của em trai mình, giọng hấn đầy trách cứ lẫn quan tâm.

“Anh!” Lạc Dĩ Mạt mất kiên nhẫn đẩy anh mình ra... Hấn không mong anh em hấn lại gặp nhau trong tình cảnh thế này. Tất cả đều do hấn tự mình lựa chọn, hấn không cần anh hấn đau khổ thay cho hấn.

“Thôi quên chuyện ấy đi.” Không muốn phí phạm thời gian, Lạc Dĩ Nhu đẩy xấp hồ sơ này giờ vẫn nằm yên trên giường đến trước mặt hấn. “Ký hết chúng đi.”

“Đây là cái gì?” Lạc Dĩ Mạt cầm lên, thuận tay lật ra xem.

Nhưng ngay khi mắt hấn chạm phải những dòng chữ trong ấy, đôi tay đang giữ lấy xấp giấy bỗng chốc run bắn, suýt nữa đánh rơi toàn bộ xuống sàn: “Anh, anh muốn làm gì?”

“Thế nào? Tiếc sao?” Nhét bút vào tay hấn, Lạc Dĩ Nhu khẽ cười: “Nhanh ký đi!”

“Không phải là tiếc hay không, mà là em không thể ký!” Xiết chặt xấp giấy trong tay mình, Lạc Dĩ Mạt lặng lẽ lắc đầu. Đó là một thỏa thuận chuyển nhượng, đại khái muốn Lạc Dĩ Mạt đem toàn bộ tài sản của mình giao lại vô điều kiện cho Lạc Dĩ Nhu. Nói cách khác, nếu hấn ký vào hợp đồng này, thân phận của hấn và Lạc Dĩ Nhu sẽ hoàn toàn hoán đổi cho nhau. Lạc Dĩ Nhu sẽ đường đường chính chính tiếp quản Lạc thị, còn hấn, sẽ tự do thoát khỏi mọi gông xiềng...

“Trước kia anh không thể giúp được gì cho em. Cách đây ba năm, khi ông ấy uy hiếp em, làm những chuyện khủng khiếp với Tiểu Triệt, anh cũng muốn làm gì đấy cho hai em, nhưng, hoàn toàn bất lực. Anh luôn chờ đợi giờ khắc này, khi ông ấy đem toàn bộ Lạc gia giao lại cho em. Em trai à, hãy để anh thay em gánh vác trách nhiệm này đi!” Lạc Dĩ Nhu lại lấy ra một xấp văn kiện được gói ghém cẩn thận, đẩy vào tay Lạc Dĩ Mạt.

Khi xé bao ra, hai mắt Lạc Dĩ Mạt lập tức mở to hết cỡ. Bên trong bao giấy là những thứ mà hấn đã tìm kiếm suốt ba năm nay, nhưng vẫn không có chút manh mối, từ ảnh chụp đến phim đều đầy đủ cả. “Anh, làm sao anh tìm được?”

“Anh hiểu ông ta hơn em. Hơn nữa, người mà ông ta đề phòng là em, không phải anh.” Nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của em mình, Lạc Dĩ Nhu lấy ra thứ cuối cùng: “Nhìn xem, giấy chứng nhận kết hôn của em.”

Lạc Dĩ Nhu giơ nó trước mặt em hấn, mở ra giữa không trung. Ảnh chụp vẫn không chút thay đổi, chỉ là... cái tên Lạc Dĩ Mạt đã biến thành Lạc Dĩ Nhu. Cát tổ hôn thú nực cười kia trở lại túi áo, Lạc Dĩ Nhu cười lạnh: “Chỉ cần có tiền thì chuyện gì cũng làm được. Đây là thứ mà Lạc gia đã dạy cho chúng ta.”

“Anh, em không thể, em không thể ích kỉ như vậy. Khi anh đem cả Lạc gia vốn thuộc về anh nhường lại cho em, đã đủ khiến em áy náy cả đời. Mãi đến sau này, khi thấy anh thật sự vui vẻ ở trang viên Hoa Lài, em mới tạm yên tâm. Bây giờ, em không thể để anh lại vì đứa em vô dụng này mà tiếp tục hi sinh thân mình nữa.”

Sự hi sinh của anh trai khiến tim hắn thắt lại. Mặt hồ vốn dĩ luôn tĩnh lặng trong lòng bỗng chốc bị khuấy động, nhưng dù gì cũng chỉ là sự lung lạc nhất thời mà thôi. Bất luận thế nào hắn cũng không thể để liên lụy đến anh mình. Con đường này là do hắn tự mình chọn lấy, thì hắn cũng có đủ dũng khí đến đi đến cùng.

“Dĩ Mạt, em trai và trang viên Hoa Lài, cái nào quan trọng hơn?”

“Anh, đừng...”

“Mơ ước đương nhiên quan trọng, nhưng em là em trai duy nhất của anh!” Lạc Dĩ Nhu bước đến trước mặt hắn. Vẫn là nụ cười dịu dàng như trước kia, nhưng đã phảng phất trong đáy chút đau lòng. “Anh không muốn... lại tiếp tục những đêm thức trắng. Dĩ Mạt, anh bây giờ mới nhận ra, chúng ta luôn có thứ gọi là thân giao cách cảm. Đã ba năm rồi, mỗi khi đêm xuống, anh lúc nào cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, cố gắng thế nào cũng không thể chợp mắt được. Dĩ Mạt, dòng máu đang chảy trong huyết mạch chúng ta là một. Em phải khổ sở thế này, thử hỏi anh trai em làm sao hạnh phúc?”

“Anh...” Thì ra, những dày vò mà hắn đang hứng chịu, anh hắn cũng cảm nhận rất rõ ràng. Cười gượng, Lạc Dĩ Mạt khẽ cúi đầu: “Nếu em ký, trang viên Hoa Lài sẽ ra sao? Loại trà mà anh thích uống sẽ ra sao?”

“Anh... đã châm lửa đốt sạch rồi.” Khóe miệng vẫn cong lên như cũ, nhưng cả vùng trời ngập lửa như đang hùng hực hiện lên trong đáy mắt của Lạc Dĩ Nhu. Không chút đắn đo hủy đi trang viên Hoa Lài mà mình hết mực nâng niu, vì em trai, hắn luôn hành động vô cùng dứt khoát: “Dĩ Mạt, trà thì ở đâu mà chẳng mua được. Tiểu Triệt thì chỉ có một mà thôi. Nhìn thấy em mình phải sống trong địa ngục trần gian, anh làm sao có thể ích kỉ hưởng an nhàn cho được? Anh hỏi em, nếu hôm nay chuyện này xảy đến với anh, thì em sẽ làm gì?”

Lạc Dĩ Mạt im lặng, nếu chuyện này xảy đến với anh hắn, hắn cũng sẽ quyết định tương tự.

Hắn cắn chặt môi mình. Anh hắn vì hắn mà đốt đi trang viên Hoa Lài yêu thương nhất, Lạc Dĩ Mạt đứng là nghiệp chướng nặng nề! Để đạt được hạnh phúc của riêng mình, hắn còn phải hi sinh hạnh phúc của bao nhiêu người nữa đây?

“Anh... Chỉ vì em... Có đáng không?” Lạc Dĩ Mạt nghiêng đầu hỏi, gương mặt hắn đầy vẻ hổ thẹn, hòa lẫn vào sự kiềm nén đang cố giấu giếm.

Quay người đi để em trai không nhìn thấy hai vành mắt đã đỏ hoe của mình, Lạc Dĩ Nhu vừa nói vừa gượng cười: “Như lời của Tiểu Triệt từng nói, anh thật sự là một anh trai hết mực yêu thương em!”

“Anh!” Lạc Dĩ Mạt lao đến ôm ghì lấy anh mình như lúc cả hai còn nhỏ. Nước mắt đã khô cạn nhiều năm giờ lại tràn ra, hắn không biết phải nói gì, chỉ mãi lẩm bẩm trong vô thức: “Anh... Anh...Anh...”

“Ôm cái gì mà ôm, khó coi chết đi được.” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng tim hắn không ngừng quặn thắt theo từng giọt lệ của em trai. “Thằng ngốc này, mấy năm nay, em đã chịu khổ đến mức nào...”

“Được rồi, thời gian không còn nhiều, chúng ta nên giải quyết vấn đề chính ngay.” Ra sức dụi mắt, Lạc Dĩ Nhu gỡ đôi tay đang ôm chặt lấy mình, ngẩng ngó gương mặt giống hệt hắn nhưng thấm đẫm nước mắt. Dù đau lòng đến mức nào, hắn vẫn không cho phép mình rơi lệ. Bất cười dùng tay áo lau nước mắt giúp em trai, hắn nhẹ nhàng nói: “Em trai à, hứa với anh, em nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải làm cho Tiểu Triệt hạnh phúc. Lạc gia chúng ta đã nợ cậu ấy quá nhiều. Anh làm việc này không chỉ vì em, mà cũng vì muốn chuộc tội thay cho Lạc gia.”

Ngẩng đầu lên, Lạc Dĩ Mạt nhìn người anh có gương mặt giống hệt mình, giọng khàn đi: “Lạc Dịch sẽ không để chuyện ấy xảy ra. Có thể ông ta đã biết phải đối phó thế nào.”

“Kí xong hợp đồng, chúng ta sẽ lấy trộm giấy chứng nhận. Tiếp đến anh sẽ đến làm ở Lạc thị dưới thân phận của em. Vì chúng ta quá giống nhau nên người ngoài chắc hẳn khó nhận ra, hơn nữa chẳng ai rảnh rỗi

đến mức dò xét xem chủ nhân Lạc thị là ai. Đến lúc đó, cho dù ông ta có phát hiện, thì mọi chuyện cũng đã xong xuôi, ông ta chẳng thể thay đổi được gì.”

“Nếu... ông ta có chết cũng không đồng ý thì sao? Nếu... ông ta lại tìm thầy gây chuyện... Thậm chí... sẽ làm gì anh thì sao...” Nước cờ này quả là rất hoàn mỹ, nhưng... một khi Lạc Dịch biết được mọi chuyện, thì hậu quả sẽ như thế nào? Hẳn coi như bỏ đi, nhưng còn anh và thầy hẳn thì biết làm sao?

“Dĩ Mạt, nếu ngay cả khi anh trở về cũng không thay thế được em, ông ta nhất định sẽ tách em và Tiểu Triệt ra... Vậy, ông ta sẽ cùng lúc mất hai người con...” Lạc Dĩ Nhu xoa nhẹ đầu hẳn như trước kia. “Nếu như ... ông ta thật sự muốn dồn chúng ta đến đường cùng... Dĩ Mạt, em có sợ chết không? Anh sẽ tình nguyện chết cùng em... chết cùng bọn em...”

96. Quyển 3 - Chương 29: Ràng Buộc

Chập tối, ba người nhà họ Ân cùng quây quần bên mâm cơm chiều như mọi khi.

Đột nhiên “keng” một tiếng, đôi đũa của Ân Nhược Triệt tuột tay rơi xuống bàn, chạm vào chén, phá tan sự im lặng.

“Con trai? Con làm sao vậy?” Gương mặt Ân Nhược Triệt đột nhiên trắng nhợt như tuyết, cắn môi ôm lấy ngực mình, tỏ ra vô cùng đau đớn. Bà Ân vội vàng chạy đến đỡ lấy anh, ông Ân cũng cau mày, nhanh chóng buông đũa.

Ân Nhược Triệt siết chặt ngực áo, miệng mở lớn, cố gắng điều chỉnh hô hấp để nói gì đấy, nhưng không sao thốt nên lời. Cảm giác này giống như tim anh đang bị thứ gì tóm lấy, rồi từ từ bị bóp nghẹt lại. Khẽ đẩy mẹ mình sang một bên, anh nhắm chặt hai mắt lắc đầu nguây nguậy.

“Nhược Triệt, con thật ra bị gì vậy?” Nhìn thấy bộ dạng khổ sở của con mình, ông Ân bước nhanh đến trước mặt anh, định đỡ anh dậy.

Đẩy đôi tay đang vươn tới của ba mình, Ân Nhược Triệt vùng dậy, lảo đảo đi về phía cửa...

Anh đi thẳng đến phòng khách, rồi, đột ngột bất động, đôi mắt ươn ướt cứ nhìn chăm chăm không chớp. Tim anh càng lúc càng đau, ngay bên ngoài cánh cửa kia, có gì đấy tạo cho anh cảm giác vô cùng thân thuộc.

Anh biết, hẳn đã đến...

Ông bà Ân bị hành động kì lạ của con trai làm cho rối bời, không biết phải làm gì. Ngay thời điểm căng thẳng lên đến đỉnh điểm ấy, thì cánh cửa đột nhiên bị ai đó mở ra.

Giống như giấc mộng hằng đêm, Lạc Dĩ Mạt thật sự đến đây, đứng trước mặt anh...

Sự xuất hiện của người thanh niên kia khiến cơn khó thở và đau đớn lập tức tan đi, Ân Nhược Triệt hạ cánh tay đang đặt trên ngực mình xuống, ngơ ngác đứng nhìn con người chẳng khác nào ảo ảnh trước mắt.

Bông tuyết dày đặc ngoài trời ủa vào từ cánh cửa mở toang, phả vào căn phòng ấm áp, nương theo gió lạnh chạm vào lớp áo phong phanh của anh. Nhưng bây giờ, dù chỉ một chút, Ân Nhược Triệt cũng không thấy lạnh...

Hai con người, một trong nhà, một vẫn còn ngoài cửa, chẳng ai nói một lời, chỉ im lặng đối diện nhau...

Trên người Lạc Dĩ Mạt là bộ đồ mà hẳn đã mặc vào cái ngày đầu tiên họ gặp nhau. Đồng phục mùa đông, bên trong là chiếc áo sơ mi được cài nút ẩu tả. Không biết đứng lặng bao lâu, Lạc Dĩ Mạt đột nhiên lại nở nụ cười quen thuộc như trước kia...

“Thầy, em đã về.”

Tiếng “thầy” vang lên làm cho sức lực toàn thân của Ân Nhược Triệt biến đi đâu mất, đau xót đè nén bao nhiêu năm đột ngột tuôn trào. Đầu gối Ân Nhược Triệt trở nên mềm nhũn, “bịch” một tiếng quy trên sàn, khóc lớn...

Khóe miệng người kia cong lên thành nụ cười đau đớn, hấn vội vã chạy đến ôm lấy người đàn ông mà hấn đã thương nhớ bấy lâu nay. Lạc Dĩ Mạt siết chặt vòng tay, hận không thể khảm anh vào sâu trong lòng ngực. Hấn... sẽ không bao giờ... không bao giờ buông ra nữa...

Ngày hôm nay cuối cùng không phải là mơ, cuối cùng hấn cũng có thể ôm lấy anh bằng xương bằng thịt.

“Thầy, em rất nhớ thầy...”

...

Chớp chớp đôi mắt khô khốc, ký ức trước kia nhanh chóng ủa về, Ân Nhược Triệt lập tức ngồi xuống, đưa mắt nhìn hấn.

Dừng lại ở con người đen láy như mực của Lạc Dĩ Mạt, anh vươn tay, cẩn thận chạm vào má hấn, nhưng ngay khi hai làn da thực sự tiếp xúc, Ân Nhược Triệt lập tức phủ cả lòng bàn tay lên ấy. Đôi mắt anh, một lần nữa đỏ au vì nước mắt.

Lạc Dĩ Mạt nghiêng đầu cọ mặt vào tay anh: “Thầy, sao lại khóc nữa rồi? Không lẽ những kỷ niệm mà em để lại cho thầy chỉ toàn nước mắt thôi sao?”

“Cậu... đã về thật ư... không phải mơ ư?” Tầm nhìn bị làn nước mỏng bao phủ, anh không thể nhìn rõ gương mặt hấn. Ân Nhược Triệt ra sức chớp mắt, nhưng cũng chẳng giúp được gì.

“Đừng khóc.” Lạc Dĩ Mạt dùng ngón cái lau đi những giọt lệ từ đôi mắt mọng nước của anh. “Em đã về. Lần này em sẽ không bao giờ, không bao giờ đi đâu nữa cả. Thầy đừng khóc. Gặp lại nhau sau chừng ấy năm, em không muốn chỉ trông thấy nước mắt của thầy.”

“Tôi đâu có khóc.” Ân Nhược Triệt vội lấy vạt áo lau lau mắt mình, ngoan ngoãn cười lấy lòng: “Cậu cao quá.”

“Tất nhiên là phải cao lên rồi.” Thật tốt quá, bọn họ lại có thể thoải mái nói chuyện phiếm cùng nhau, cuối cùng thì... nụ cười của hấn không còn phải trộn lẫn chua chát nữa rồi.

“Nhưng... sao lại gầy thế này?” Bàn tay anh trượt từ trên mặt xuống người hấn, hấn vẫn cứng cáp như xưa, nhưng đã gầy đi không ít.

“Thầy không có quyền chỉ trích người khác.” Lạc Dĩ Mạt tóm lấy bàn tay đang sờ soạng lung tung trên thân thể mình. Bảo hấn dâm tặc cũng được, nhưng bàn tay đây về lo lắng kia đang thổi bùng lên ngọn lửa tưởng đã tàn lụi suốt ba năm. “Thầy vốn đã đã gãy giò xương, giờ còn ốm hơn trước, ôm chẳng khác nào ôm bệnh nhân bệnh lao.”

“Tên nhóc này, lâu không gặp miệng mồm cậu vẫn độc địa như trước.” Lạc Dĩ Mạt của anh vẫn vậy, một chút cũng không hề thay đổi. Theo thói quen, anh vô thức vuốt ve gương mặt hấn.

“Em chẳng thay đổi gì cả.” Câu nói có đến hai nghĩa của hấn khiến cho không khí đột ngột thay đổi. Lạc Dĩ Mạt kéo tay anh vòng ra sau hông mình, Ân Nhược Triệt không chút phản kháng tiến đến phía trước, cho đến khi hai cơ thể ôm sát vào nhau: “Thầy có muốn thử không?”

“Ai muốn thử!” Tức giận liếc hấn một cái, Ân Nhược Triệt thả lỏng tựa đầu vào người hấn. “Này nhóc, cậu kiếm đâu ra bộ quần áo này? Năm trước cậu đã tốt nghiệp rồi mà.”

“Em có ý chuẩn bị để gặp lại thầy đấy.” Cúi đầu, hấn nâng cằm anh lên, thật chậm rãi, hấn tiếp tục: “Như thế này... giống như em chưa từng rời xa thầy.”

“Ấu trĩ.” Ngoài miệng thì chỉ trích, nhưng mắt anh đã bắt đầu đỏ lên. Đúng vậy, bọn họ đã xa nhau những ba năm... đã trải qua ba năm sống không bằng chết.

“Nhược Triệt à.” Tiếng khép cửa vang lên, người vừa đến là mẹ của Ân Nhược Triệt. “Ba con bảo cả hai xuống dưới.”

Hai người cùng đưa mắt nhìn nhau.

Đúng rồi, đây là nhà anh. Bọn họ ban nãy còn diễn một màn tương phùng lâm ly bi đát ngay trước mặt ba mẹ Ân Nhược Triệt. Bây giờ, phải xử lý thế nào đây?

Thời gian sao lại ngắn ngủi như vậy, ngắn ngủi đến mức không kịp để cả hai tâm sự thêm chút nữa, đã bắt họ đối diện với hiện thực...

97. Quyển 3 - Chương 30: Máu Mủ Tình Thâm

Ông Ân ngồi trên chiếc ghế sofa ở giữa phòng khách, lòng mày nhú chặt vào nhau, không nói nửa lời. Bà Ân từ từ bước đến cạnh ông, ra vẻ căng thẳng nhìn về hai người họ từ sau lưng chồng.

“Ai có thể cho tôi biết, có chuyện gì đang xảy ra không?” Khi tất cả mọi người trong phòng đều đã ngồi xuống, giọng nói uy nghiêm của ông Ân chợt vang lên.

Im lặng một lúc, anh tự biết không thể tiếp tục che giấu, hơn nữa anh không hề muốn che giấu, vì thế, Ân Nhược Triệt lấy hết can đảm lên tiếng: “Ba, mẹ, con là đồng tính luyến ái.”

Ngay cả Lạc Dĩ Mạt cũng không ngờ anh lại trả lời thẳng thắn như vậy. Còn đang chưa kịp định thần, ông Ân đã kéo cổ áo Ân Nhược Triệt lên, tát cho anh một bạt tai.

“Cha nó!” Bà Ân la lên một tiếng, nuôi con lớn đến nhường này mà chưa một lần bà nỡ xuống tay.

Không để ý đến tiếng la của vợ mình, ông tiếp tục giơ tay định tát anh thêm mấy cái, nhưng bàn tay vừa giơ lên giữa không trung đã bị Lạc Dĩ Mạt chặn lại. Nhận thấy hành động của mình hơi thiếu lễ độ, Lạc Dĩ Mạt liền buông tay ông Ân ra, rồi nhanh chóng kéo Ân Nhược Triệt vào lòng mình. Nếu ông nhất định muốn đánh, thì đánh mình hấn là được rồi.

“Buông ra!” Nhìn thấy con mình ôm ấp với một thằng đàn ông, lửa giận của ông càng bốc cao hơn bao giờ hết, sần nhả như muốn run lên vì cơn giận của ông.

Gian phòng... chẳng mấy chốc đã ngập mùi thuốc súng.

Mặt vẫn còn đau rát, nhưng anh không quan tâm, Ân Nhược Triệt vùng khỏi vòng tay của Lạc Dĩ Mạt, không chút sợ hãi đứng ưỡn ngực trước mặt cha mình lần thứ hai. Anh cuối cùng đã có thể thoát khỏi chuỗi ngày u ám trước kia, cho dù sau này có ra sao thì anh cũng sẽ không buông tay ra nữa, không chấp nhận sống tiếp những ngày sống không bằng chết kia nữa. Bọn họ đã trải qua một lần chia cắt, bây giờ, ngoài cái chết ra, không gì có thể tách họ ra khỏi nhau.

“Ba, cho dù ba có đồng ý hay không, con cũng phải sống bên cạnh Dĩ Mạt.”

Từ trước đến nay chưa từng thấy con mình kiên quyết đến vậy, lửa giận của ông Ân càng không thể nguôi ngoai. Đánh cũng đánh không được, nói cũng chẳng ai nghe, ông Ân tức giận phát run chỉ tay ra cửa: “Nếu mày thật sự muốn sống chung với nó, vậy thì coi như tao chưa từng sinh ra đứa con như mày. Mày cút ngay cho tao! Ân gia không bao giờ chấp nhận chuyện nhục nhã này xảy ra!”

Mọi chuyện đột nhiên trở nên không còn nước cứu vãn, anh không ngờ ba mình lại tuyệt tình đến thế, Ân Nhược Triệt đứng lặng đi tại chỗ.

Không gian như bị đóng băng, không ai nói với ai một lời nào. Sau vài giây, Ân Nhược Triệt chợt hít một hơi thật sâu, kéo Lạc Dĩ Mạt đến bên mình, kiên định nói: “Nếu như... ba nhất định muốn như vậy... thì... xin ba hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu này.”

Dứt lời, anh nắm chặt tay hấn rời đi.

“Không được đi!” Trông thấy con trai mình thật sự muốn bỏ đi, bà Ân lập tức lao đến, khóc lóc giữ lấy tay anh: “Con à, con đừng đi, ở lại bình tĩnh nói chuyện với ba đi con. Mẹ xin con, đừng đi!”

“Mẹ...” Khó khăn thốt lên một tiếng, đôi mắt đẫm lệ của mẹ khiến thần kinh đang căng ra của anh bình ổn trở lại. Ân Nhược Triệt đứng yên tại chỗ, do dự chần chừ. Tại sao lại phải bắt anh chọn lựa? Tại sao lại phải mâu thuẫn thế này?

Trong phòng bây giờ là tiếng khóc nức nở của bà Ân, nhịp thở phẫn nộ của ông Ân, cùng với gương mặt trắng bệch của Ân Nhược Triệt.

Lạc Dĩ Mạt thở hắt, chỉ vì hấn mà Ân gia trở nên ngột ngạt căng thẳng thế này...

“Triệt, thầy cứ ở lại bình tĩnh nói chuyện với cha mình.” Con người từ đầu đến cuối chưa nói một lời nào bỗng nhiên cất giọng thật dịu dàng. Trước mặt anh bây giờ là hai người anh hết mực yêu thương, hẳn không thể không nghĩ thay cho anh và gia đình anh được. Hẳn không muốn hạnh phúc của mình lại hủy hoại hạnh phúc của người khác. “Em và Lạc gia bây giờ đã cắt đứt mọi quan hệ. Em cũng không thừa nhận Lạc Dịch là cha em nữa. Nhưng thầy thì khác, thầy có một gia đình vô cùng ấm cúng. Em hi vọng khi chúng ta ở cạnh nhau, sẽ nhận được lời chúc phúc của cha mẹ thầy. Em không mong thầy sẽ giống như em, cả đời sống trong căn rứt.”

“Dĩ Mạt?”

“Em không đi đâu xa cả, em sẽ ở lại một khách sạn trong thôn.” Lạc Dĩ Mạt vỗ nhẹ đầu trấn an anh, nói lỏng bàn tay đang bị anh xiết chặt. “Em chờ thầy, chờ thầy lấy được sự cảm thông của người nhà. Hiện tại, chúng ta có rất nhiều thời gian. Triệt, coi như là vì em đi.”

“Ừm.” Ân Nhược Triệt ngược mắt nhìn người kia, hiểu rõ từng lời của hẳn, anh gật đầu không chút hoang mang. Ôm lấy người mẹ đang khóc lóc nức nở của mình vào lòng, anh ngẩng mặt nói với hẳn: “Chờ tôi.”

“Thành thật xin lỗi hai bác, cháu đã làm phiền nhiều rồi. Sau này cháu sẽ đến nhà giải thích sau.” Lạc Dĩ Mạt cúi gập người chào cung kính, sau đó xoay người, rời khỏi Ân gia.

Trong nhà, chỉ còn lại tiếng vọng thồn thức của bà Ân.

Ân Nhược Triệt dìu mẹ ngồi xuống sofa. Anh cũng ngồi xuống, mười ngón tay đan chặt vào nhau để yên trên đùi. Rồi y như đang đọc thoại, anh từ từ kể lại chuyện trước kia của hai người họ...

...

“Con không biết làm sao Dĩ Mạt có thể thoát khỏi sự giam cầm của Lạc gia, cũng không biết cậu ấy đã giải quyết với vợ mình thế nào.

Có thể ba mẹ nghĩ rằng tình yêu đồng giới là đáng ghê tởm, nhưng một khi đã yêu, trái tim đã trao đi rồi làm sao thu hồi lại được. Chẳng qua người con lựa chọn không phải là phụ nữ mà thôi, lẽ nào nhất định phải chịu nhiều phản đối như vậy, nhiều khinh khi như vậy?

Ba mẹ, sau khi chia tay cùng Dĩ Mạt, con cũng muốn làm một đứa con hiếu thảo, cũng muốn thôi nghĩ về cậu ấy... nhưng... tạo hóa trêu người...

Ba mẹ, con dù chịu đựng bao nhiêu đau khổ cũng không màn, con chỉ muốn được ở cạnh cậu ấy. Ba mẹ là ba mẹ của con, cũng là ruột thịt của con, chẳng lẽ... ba mẹ thật sự nhẫn tâm nhìn bọn con chịu đựng dằn vặt sao?

Ngay cả người xa lạ cũng có thể hiểu cho tình yêu của chúng con. Vậy sao ba mẹ, những người chảy chung một dòng máu với con, lại không thể chấp nhận...

Con biết, con biết chuyện này đối với ba mẹ mà nói là rất tàn nhẫn, nhưng... đứa con này vẫn muốn ích kỷ cầu mong sự tha thứ của ba mẹ.”

Từ chuyện từng ăn ở cùng Lạc Dĩ Mạt, đến cực hình mà Lạc Dịch tạo ra cho cậu, từ đầu đến cuối, Ân Nhược Triệt đều đã kể rất rõ ràng.

Ân Nhược Triệt từ trên sofa quỳ xuống sàn nhà, ngược nhìn gương mặt đầm nước mắt của mẹ mình: “Mẹ, con xin lỗi, con không thể lấy người phụ nữ nào cả, con không thể cho mẹ đứa cháu nào cả.”

Quay đầu lại, anh nhìn về phía người cha vẫn ngồi im lặng một chỗ, lông mày nhíu chặt vào nhau: “Ba, con biết những lời này là thừa thãi, nhưng con vẫn muốn nói: Con xin lỗi, ngàn vạn lần xin lỗi ba.”

Bà Ân hai mắt đỏ hoe. Sau khi nghe con mình kể xong mọi chuyện, bà cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân khiến anh trở thành một người hoàn toàn khác suốt ba năm. Bà biết, nếu không để hai người bên cạnh nhau, thì con bà sẽ lại tiếp tục cuộc sống mơ mơ màng màng, nhợt nhạt buồn tẻ như vậy. Tuy người anh chọn là đàn ông, nhưng... chỉ cần anh vui vẻ là tốt lắm rồi, bà cũng chẳng đòi hỏi gì thêm ở anh nữa.

Đã là mẹ, thì luôn luôn như vậy, luôn đặt con cái mình lên trên tất cả, yêu thương, cưng chiều, bao dung. Từ xưa đến nay, tình thương của người mẹ, vĩnh viễn là điều vĩ đại nhất.

Ông Ân sau khi nghiêm nghị nghe hết câu chuyện, vẫn không nhìn đứa con đang quỳ trên mặt đất, hất tay áo bỏ đi.

98. Quyển 3 - Chương 31: Tình Thương Của Người Cha

Tuyết đã ngừng rơi. Anh không sao chớp mắt, cứ ngồi lặng trên giường, đôi mắt xa xăm ra ngoài cửa sổ. Thật không ngờ bọn họ còn có thể gặp lại nhau, tất cả diễn ra đẹp đẽ chẳng khác nào giấc mộng...

“Con trai.” Bà Ân nhẹ nhàng mở cửa, bước vào ngồi bên cạnh anh.

“Mẹ, mẹ có trách con không?” Ân Nhược Triệt gồi đầu lên đùi mẹ mình. Đã nhiều năm rồi, anh không còn làm nũng với mẹ như thế này.

“Con trai ngốc, con chịu nhiều khổ sở như vậy sao không nói với mẹ lời nào?” Vuốt ve tóc con trai, bà yêu thương nói.

“Con không sợ khổ, nhưng, thứ con không nghĩ đến chính là... sau khi chịu qua bao nhiêu khổ cực, đến cuối cùng, chúng con lại phải cách xa nhau. Mẹ, tinh thần bị dày vò còn ghê gớm hơn nỗi đau thể xác. Mẹ, mẹ có hiểu được không? Đã mất đi một lần, con rất sợ phải mất mát lần hai. Bất kể phải dùng cách gì, con cũng muốn giữ chặt lấy tình yêu này, mãi mãi không bao giờ buông tay ra nữa.”

“Con sẽ không hối hận chứ? Dù sao các con cũng chỉ mới gặp gỡ nhau được một năm, còn bây giờ là chuyện cả đời người. Tình yêu của các con không giống những người khác, nhất định sẽ chịu nhiều đau đớn hơn. Nếu có một ngày, một trong hai con không chịu đựng được nữa, thì người kia biết phải làm thế nào?” Bà Ân lo lắng nói. Thật ra, khi nghe con mình thẳng thắn kể lại mọi chuyện vào chiều nay, bà đã quyết định sẽ ủng hộ mọi lựa chọn của anh, bởi lẽ, bà chỉ có duy nhất đứa con này thôi...

“Mẹ, bọn con cùng dùng cả đời này để yêu thương nhau. Không có nếu như, chỉ có chắc chắn, chúng con chắc chắn sẽ không bao giờ buông tay người kia ra, trừ khi, cả hai không còn hơi thở. Mẹ, nếu như cậu ấy chết đi, con cũng không thể tiếp tục sống. Nhiều năm như vậy, thứ duy nhất giúp con còn trụ vững chỉ là một hi vọng mong manh, hi vọng có thể gặp lại cậu ấy, dù chỉ trong khoảnh khắc. Hơn nữa, con không thể để cậu ấy chịu khổ vô ích...”

“Mẹ, nếu như... có ai đó ép mẹ phải rời xa ba con, mẹ có đau lòng không?”

...

“Em vừa khóc đấy à?” Ông Ân nhíu mày, nhìn vào đôi mắt đã sưng húp của vợ mình.

“Ông xã...” Chớp mắt mấy cái, nước mắt lại nhanh chóng rơi lã chã trên khuôn mặt, bà chui vào chăn, nắm lấy quần áo người đàn ông của bà. Không để ý mặt mình đã lem luốc nước mắt nước mũi, cứ ra sức cọ cọ vào đây. “Con trai ngốc thật đáng thương quá...”

“Tiểu Nhan à, anh không thể chấp nhận được.” Ông Ân thở dài, ông biết vợ mình là người hiểu con nhất, nhưng ông thật sự không thể đồng ý được.

“Ông xã, chúng ta chỉ có duy nhất một đứa con trai, em không muốn trông thấy gương mặt vô cảm không khóc không cười của nó nữa. Suốt ba năm nay, nó cứ như người trên mây, em cũng đau lòng lắm chứ. Em không muốn mọi thứ lại tiếp tục như vậy! Mặc kệ người nó chọn là ai, chỉ cần con nó vui vẻ là được rồi, chỉ cần con nó đối xử tốt với chúng ta là được rồi. Em không quan tâm đến thứ gì nữa, không cần thứ gì nữa cả!” Đập đập vào ngực người kia, bà lần đầu tiên có suy nghĩ: tính cố chấp của ông thật đáng ghét.

“Tiểu Nhan, em cũng nên thông cảm cho anh, Nhược Triệt là con trai của chúng ta, anh và em đều rất yêu thương nó. Nhưng tội nó đều là đàn ông. Anh không thể chấp được con mình lại bị đàn ông...” Ông Ân xoay mặt đi chỗ khác. Ông không biết chính xác có chuyện gì xảy ra giữa hai người, nhưng ít nhiều cũng mơ hồ đoán được. “Tiểu Nhan, anh cũng muốn hết mình ủng hộ con như em, nhưng... anh dù sao cũng là ba thằng bé kia mà...”

...

Chiến tranh lạnh giữa cha con nhà họ Ân vẫn cứ thế tiếp tục. Cũng không biết có nên gọi là chiến tranh lạnh hay không, chỉ thấy ông Ân không màng ngó ngang gì đến con mình.

Lạc Dĩ Mạt từ đó trở đi không hề đến tìm anh, hẳn đang chờ đợi tin tốt từ anh, nhưng ba anh thì vẫn lạnh nhạt như vậy. Ân Nhược Triệt trước nay vốn ăn uống không bao nhiêu, bây giờ dùng bữa lại càng ít đi.

Mẹ anh nhìn thấy mà nát lòng nát dạ, nhưng, cả hai đều là người mà bà yêu thương nhất, bà có thể ép buộc được ai, khuyên nhủ được ai đây?

Chẳng mấy chốc, năm mới đã sắp đến rồi.

Những tiếng thở dài chán nản của Ân Nhược Triệt càng ngày càng dài hơn. Không biết Lạc Dĩ Mạt gần đây thế nào? Nhìn từng mảng từng mảng hoa mai bên ngoài, mà lòng không ngớt cồn cào, mệt mỏi đến chết đi được.

Ba ngày nữa là sang năm mới. Không còn không khí náo nhiệt như năm rồi, Ân gia bây giờ ai nấy đều lặng lẽ chuẩn bị đón giao thừa.

“Chịu hết nổi rồi!” Cuối cùng, bà Ân mất sạch kiềm chế la lên một tiếng, đập bẹp hình tượng thù mị của người phụ nữ truyền thống, bà nắm lấy cổ chong chóng mình, nghiêng rầm rầm lợi nói: “Tôi mặc kệ anh nghĩ thế nào, tôi cũng không thể tiếp tục nhìn thấy con trai khổ sở như vậy nữa. Anh có thấy nó đã gầy đến mức nào rồi không hả? Tôi nói cho anh biết, tên họ Ân kia, anh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được! Không đúng, anh nhất định phải đồng ý! Bằng không... bằng không...”

Bà Ân đột nhiên nổi cơn tam bành khiến ông Ân giật bắn cả mình, chỉ biết cố gắng xoa dịu bà: “Bà... bà xã... em bình tĩnh lại một chút...”

“Tôi bình tĩnh hết nổi rồi! Tên họ Ân kia, tôi nói cho anh biết! Nếu con nó có mệnh hệ gì, tôi sẽ ly hôn với anh! Ly hôn! Đúng! Anh không đồng ý thì chúng ta vẫn cứ ly hôn! Không cần nói nhiều, bây giờ ly hôn luôn đi!”

99. Quyển 3 - Chương 32: Năm “mới”

Lạc Dĩ Mạt ngồi trong vườn mai, ngắm nhìn những cây mai đang nở rộ. Hắn nhớ anh đã từng nói, hoa mai ở thôn anh là đẹp nhất trên thế giới.

“Sao cậu lại tìm đến được nơi này?” Ân Nhược Triệt lặng lẽ xuất hiện sau thân mai, khiến hắn giật bắn cả người.

“Thầy?” Nhiều ngày không gặp, anh đã gầy đi thế này. Hắn yêu thương kéo anh vào trong lòng, cười hỏi: “Hôm nay thế nào rồi? Em cứ tưởng hết năm cũng không gặp được thầy!”

“Hừ! Tên tiểu quỷ vô lương tâm này!” Ân Nhược Triệt bấm đầu ngón tay vào xương sườn của hắn, tức giận nói: “Lâu như vậy cậu trốn đi chơi bởi chỗ nào hả? Tại sao không đến tìm tôi?”

Giữ bàn tay đang nhiệt tình hành hung của anh lại, hắn dùng tay mình nắm gọn lấy tay anh: “Sao lại không muốn đi tìm thầy, em chỉ sợ lại làm thầy khó xử thôi. Thầy và ba mẹ nói chuyện đến đâu rồi?”

Nhiệt độ từ bàn tay lan tỏa khắp thân thể, Ân Nhược Triệt rất thích hơi ấm này. Anh ngoan ngoãn tựa mình vào người hắn, nhẹ giọng nói: “Ba của tôi cho phép cậu đến nhà tôi ăn Tết.”

“Cái gì?!” Lạc Dĩ Mạt không dám tin nâng mặt anh lên, muốn nhìn xem anh đang nói đùa hay thật.

“Mẹ nói, nếu ba không chịu đồng ý, thì sẽ lập tức ly hôn.” Ân Nhược Triệt bật cười thành tiếng. Đây là lần đầu tiên anh trông thấy bộ dạng cầu xin rất ư là đáng thương của ba mình. “Mẹ còn nói, ly hôn xong sẽ dẫn theo tôi và cậu đi chu du bốn bể, không bao giờ quay về nữa.”

“Quả nhiên là mẹ ruột của thầy có khác...” Nghe xong mấy lời của anh, Lạc Dĩ Mạt lắc đầu bình luận một câu.

“Lạc Dĩ Mạt, cậu nói vậy là có ý gì?” Ân Nhược Triệt ra sức kéo căng mặt hắn ra. Mẹ của anh đã nỗ lực bảo vệ tình yêu của bọn họ, vậy mà tên nhóc chết tiệt này dám phán một câu như vậy.

“Em không có ý gì khác cả.” Gỡ cặp móng vuốt đang hung hăng hành hạ mình xuống, Lạc Dĩ Mạt hôn mạnh lên gương mặt nhỏ nhắn đang đỏ ửng vì lạnh của anh. “Em chỉ muốn nói, thầy và mẹ thầy đều đáng yêu như nhau, có thể nghĩ ra cách uy hiếp thú vị như vậy.”

“Coi như cậu biết điều.” Hừ mũi một tiếng, Ân Nhược Triệt nắm chặt lấy tay người kia. “Đi thôi, về nhà đón năm mới.”

“Ừm.” Về nhà, hai tiếng ấy mới ầm ập đến nhường nào.

Hắn xiết lấy tay anh.

Mong sao bọn họ có thể nắm tay nhau đi hết cả đời này như vậy...

...

Bầu không khí ở Ân gia bỗng trở nên cực kì kinh dị.

Từ lúc bước chân vào cửa đến giờ, ông Ân vẫn hằm hằm ngồi một chỗ, không nói nửa lời, chỉ nhìn chăm chăm về phía TV, hoàn toàn không để ý đến sự hiện diện của bọn họ, khiến cả hai vô cùng khó xử, ngồi cũng không được, mà đứng cũng không xong.

“Anh muốn bức tụi tôi đi khỏi nhà phải không?” Bà Ân vừa từ bếp chạy lên đã thấy cảnh này.

Hét một tiếng tức tối, bà điên tiết xách tai ông chồng mình lên: “Anh nhất định muốn ly hôn phải không? Anh cố ý phải không?”

“Kh...ông... c...ó... A...” Ông bị nhéo đến méo xệch quai hàm, khó khăn nói vài lời ngụy biện.

Ngay bên cạnh, còn có hai kẻ đang khổ sở nén cười. Đầu năm nay, quả nhiên mọi sự đều cát tường...

Bà Ân cuối cùng cũng “tốt bụng” ngừng việc hiếp đáp chồng mình lại, nhưng nhiều ấy cũng đủ khiến gương mặt ông Ân đỏ lựng cả lên.

“Bác gái, để con phụ bác.” vén tay áo lên, Lạc Dĩ Mạt đi theo mẹ của Ân Nhược Triệt. Có đánh chết hần, hần cũng không dám quay đầu nhìn lại. Vì hần biết, chỉ cần liếc mắt nhìn ông Ân một lát, hần sẽ lập tức phì cười ra mắt.

“Mẹ.” Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của mẹ mình, Ân Nhược Triệt vỗ vỗ ngực nói: “Dĩ Mạt nấu nướng rất lợi hại đấy!”

“Vậy... theo bác.” Nhìn bao quát từ trên xuống dưới, bà Ân nửa tin nửa ngờ dẫn Lạc Dĩ Mạt vào nhà bếp.

Cứ như vậy, bước đầu tiên vào Ân gia của hần đã thành công suôn sẻ!

100. Quyển 3 - Chương 33: Bữa Cơm Đầu Năm

“Con trai à, con quả nhiên không có khả năng xuống bếp mà.” Bà Ân vừa nặn sủi cảo, vừa quở trách đứa con trai đụng đầu hư đó của mình. Cuối cùng thì năm nay bà cũng có người sẽ chia gánh nặng rồi. Nghĩ lại thì tài nghệ nấu nướng của Lạc Dĩ Mạt không thể coi là xuất sắc, nhưng sau này, bà hoàn toàn có thể giao lại trọng trách nội trợ cho con rể tương lai... ấy nhằm... là con dâu chứ.

Kể bị đào thải mang tên Ân Nhược Triệt đứng dựa một góc nhìn hai người họ thoăn thoắt nấu nướng. Có đánh chết anh, anh cũng không ngờ được sẽ có một ngày như thế này. Cho nên dù mẹ anh có nói gì đi nữa, anh cũng cam tâm tình nguyện lắng nghe, hoàn toàn cam tâm tình nguyện mà nghe hết tất cả.

Sủi cảo được nặn xong xuôi, ba người nhà họ Ân ung dung ngồi trước TV, vui vẻ thoải mái chờ Lạc Dĩ Mạt đem sủi cảo chín lên.

“Chúng ta cùng đếm ngược thời gian thôi! Mười! Chín...” Trong TV vọng ra giọng nói đầy hưng phấn của người dẫn chương trình. Hồi chuông năm mới sắp vang lên, mọi người cùng hải lòng ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ lớn.

Đã nhiều năm không vui vẻ như vậy, bà Ân quay qua tặng mỗi người trong nhà một cái hôn thăm thiết như mọi năm.

Lạc Dĩ Mạt vừa bung sủi cỏ từ dưới bếp lên thì thấy cảnh ấy. Giống như một đứa trẻ, hân ước ao có thể là một thành viên trong gia đình ấm cúng này. Từ ngày mẹ mất, hân không còn được trải qua cái Tết thật sự nào nữa. Nhìn mãi, nhìn đến khi mắt đã cay cay từ lúc nào không biết. Lạc Dĩ Mạt khẽ lắc đầu, nói lớn như muốn che giấu tâm tình của chính mình: “Sủi cỏ đến rồi đây.”

“Đi thôi! Đi ăn sủi cỏ thôi!” Nghe thấy vậy, bà Ân liền lôi lôi kéo kéo đực lang quân chạy ào về phía bàn ăn. Cũng đã lâu không nhìn thấy một Ân Nhược Triệt lặng lẽ như hôm nay, anh không nói gì, chỉ đi đến cạnh bàn dọn chén đĩa như thường lệ.

Trong lúc mọi người đang ăn uống nhiệt tình, bà Ân đột nhiên lấy từ trong áo ra một bao đỏ, đưa tới trước mặt Lạc Dĩ Mạt. “Năm mới may mắn.”

“... Ồ ...” Nửa miếng sủi cỏ đang ở trên đĩa Lạc Dĩ Mạt lập tức rơi xuống bàn. Hân mở to hai mắt, ngăn người nhìn màu đỏ chói mắt kia.

“Cầm lấy đi!” Nhìn thấy Lạc Dĩ Mạt hóa đá tại chỗ, bà Ân tốt bụng đưa bao lì xì lại gần hân hơn nữa. Sau đó quay sang đứa con đang ngồi há hốc sững sờ bên cạnh mình, thản nhiên nói: “Mẹ không phải đã nói rồi sao? Chờ khi con kiếm được bà xã, mẹ sẽ không cho con tiền lì xì nữa, mà sẽ chuyển sang tặng cho bà xã của con!”

“Cầm đi!” Ông Ân này giờ vẫn chưa nói nửa lời, cũng bỗng đứng lên tiếng.

Lạc Dĩ Mạt ngượng ngùng nhận lấy bao lì xì, rồi liếc đôi mắt sắc lém nhìn về phía Ân Nhược Triệt, kẻ đột nhiên cầm đầu cầm cổ ăn như điên kia.

“Bà xã” à... Thật ra thì ai trong bọn họ mới là “bà xã” đây?

...

Sau khi ăn xong, hai người họ bị xách trở về ghế sofa.

Ông Ân ngồi đối diện họ, chậm chậm nhấp một ngụm trà, ho nhẹ một tiếng, không nhanh không chậm cất lời: “Hai đứa thế này, thì không thể đi làm bất kì thủ tục kết hôn gì cả, nhưng... ít nhất... cũng có vài điều phải thực hiện cho hợp lẽ.”

“Vâng.” Ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, Lạc Dĩ Mạt nghiêm túc lắng nghe nhạc-phụ-đại-nhân-tương-lai giáo huấn.

“Chọn một ngày nào đó đi chụp vài tấm ảnh, coi như làm thủ tục. Sau đó phải có một nghi thức đổi cách xưng hô trong nhà. Tất nhiên mọi thứ sẽ diễn ra ở nhà họ Ân, trước mặt tôi và mẹ Nhược Triệt.”

“Dĩ Mạt à, tôi giao đứa con yêu quý nhất lại cho cậu.” Bà Ân hướng đôi mắt đầy yêu thương về phía hai người họ. “Cậu không được ăn hiếp Ân Nhược Triệt nhà tôi đấy!”

“Không đâu ạ. Cháu yêu thầy ấy còn không hết nữa là.” Lạc Dĩ Mạt nhìn đắm đuối khuôn mặt đỏ lựng bên cạnh mình. Hân không ngờ tình yêu của hân lại nhận được lời chúc phúc, cũng không ngờ hạnh phúc mà hân luôn mơ ước bấy lâu lại có thể ở gần hân như lúc này, gần đến mức có thể đưa tay chạm đến được. Hân nắm lấy tay Ân Nhược Triệt, đứng lên trước mặt ông bà Ân, khom người nghiêm túc hứa: “Cám ơn hai bác đã giao Nhược Triệt cho cháu. Dĩ Mạt xin thề sẽ dùng hết cuộc đời này để yêu thương thầy ấy, chăm sóc thầy ấy, vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ.”

“Được.” Sau khi Lạc Dĩ Mạt kết thúc lời tuyên thệ trọng của mình, ông Ân khẽ gật đầu. “Cả hai sau này vẫn sống ở đây à?”

“Dĩ Mạt đã thu xếp một ngôi nhà ở đối diện nhà bác trai. Nếu bác trai cho phép, sau này con và Nhược Triệt sẽ sống ở đây.”

“Vâng cũng được.” Ông Ân nhấp một ngụm trà, đưa mắt nhìn đôi vợ chồng son quần quýt lấy nhau, đột ngột nói ra một câu: “Thế nhưng... Trước khi Nhược Triệt chính thức sống chung với cậu, cậu cho tôi được phép khước từ căn hộ riêng của cậu. Hai người... trước khi làm lễ... tuyệt đối không được ở cùng nhau.”

“... Ồ...” Tính vậy là sao? Ân Nhược Triệt cười méo mó. Ba cậu định bắt bọn họ thực hiện nghi lễ chính thức động phòng sao?

“Cháu sẽ làm theo.” Tâm tình của Lạc Dĩ Mạt đang rất tốt, hẳn nhất định sẽ làm theo mọi yêu cầu của ông Ân. Bởi vì hẳn cũng mong chờ ngày được chính thức bên cạnh người hẳn yêu thương. Tuy không có bất kì tờ hôn thú nào, nhưng lời chúc phúc chứng giám cho tình yêu của họ tuyệt đối không thể bỏ qua.

Cứ như vậy, dưới sự cho phép của ông Ân, tình yêu của bọn họ đi hết một vòng tròn lớn lại quay về khởi điểm. Là khởi điểm chứ không phải là điểm kết thúc, vì... những ngày tháng sau này chỉ mới bắt đầu thôi!

Lạc Dân:

Còn vài chương nữa là kết thúc rồi... Không biết các đại nhân xem xong tâm tình thế nào... Bạn Dân cực kì mong chờ comment của mọi người ah... Hắc hắc... Rất mừng vì có thể nhìn thấy cuộc hôn nhân này... Trước đây đã hại mọi người rất nhiều nước mắt rồi... Thật xin lỗi, xin lỗi, cực kì xin lỗi...

101. Quyển 3 - Chương 34: Tân Hôn

Hai người họ đi chụp vài tấm ảnh đơn giản theo ý của ông Ân. Sau đó tổ chức một buổi lễ đổi cách xưng hô nho nhỏ nhưng trang trọng tại Ân gia. Như vậy, Ân Nhược Triệt đã chính thức gả cho hẳn.

“Con trai à!” Bà Ân đi đến bên cạnh đứa con đang thu dọn đồ đạc. Bắt đầu từ ngày hôm nay, con trai của bà sẽ không còn thuộc về bà nữa, nghĩ đến đây, bà không khỏi có chút đau lòng. “Con trai à, con nói xem, sao mẹ lại có cảm giác như gả con gái đi thế này?”

“Mẹ, con chỉ dọn sang nhà đối diện thôi, nhìn qua là thấy, mẹ có cần như vậy không?” Nhìn thấy mẹ mình chẳng khác nào đứa trẻ mau nước mắt, Ân Nhược Triệt khẽ lắc đầu.

“Cũng đúng ha.” Bà Ân gãi gãi đầu, rồi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã có thêm chút thịt của con trai, nhỏ giọng: “Con trai à, có thể cho mẹ hỏi một chuyện không?”

“Dạ?” Vì không hề ngẩng đầu lên, nên anh không phát hiện ra ánh mắt kì lạ của mẹ mình. “Mẹ hỏi đi!”

“Vậy mẹ hỏi nha.” Bà Ân hưng phấn tiến lại gần, áp sát vào tai con trai thổ lộ: “Con nói cho mẹ biết, Dĩ Mạt là con dâu... hay là con rể của mẹ?”

“... Ồ...” Hai tay khựng lại, anh quay đầu nhìn gương mặt đầy vẻ phản kích của mẹ mình. Phải trả lời thế nào đây? Suy nghĩ một chút, anh quyết định thành thật khai báo: “Cứ... cứ coi như... là con rể đi...”

“Hà?” Bà Ân há hốc mồm ra một lúc, sau đó lấy khủy tay thúc thúc con trai cứng: “Mẹ nói này, sao con không thử lật ngược tình hình một lần xem?”

Đây là điều mà một người mẹ có thể hỏi con mình ư?

...

“Phù...” Thở ra nhẹ nhàng một hơi, sau màn oanh tạc tàn nhẫn không biết mệt là gì của người mẹ yêu dấu, cuối cùng anh cũng có thể may mắn thoát thân.

“Rốt cục... chỉ còn hai chúng ta thôi.” Đóng cửa chính lại, Lạc Dĩ Mạt vội vã ngồi xuống ôm chặt lấy anh. “Bây giờ, Dĩ Mạt sẽ bế tân nương về phòng ngủ của chúng ta, lập tức động phòng.”

“Ai là tân nương của cậu?” Bao nhiêu ngỡ ngàng đều bị hạnh phúc khóa lấp, anh bây giờ vui sướng đến chết đi được.

Nhẹ nhàng đặt anh xuống giường, Lạc Dĩ Mạt cũng ngồi xuống bên cạnh.

Bốn mắt nhìn nhau, tuy im lặng nhưng đã chứa đựng trong đấy vô vàn câu chữ.

Lạc Dĩ Mạt nắm lấy tay người kia, kiên định nói: “Bất kể chuyện gì xảy ra, em cũng không bao giờ rời xa thầy nữa. Tuy rằng ba không hề nhắc đến, nhưng em vẫn chuẩn bị thứ này.”

Nói rồi hắn lấy trong túi áo ra một hộp nhưng màu đỏ nhỏ nhắn tinh xảo, bên trong là hai chiếc nhẫn có kiểu dáng hệt như nhau. “Em sẽ dùng chúng giam cầm thầy suốt đời. Cũng từ lúc này toàn bộ thời gian còn lại của em sẽ trao cả cho thầy. Cho dù giàu sang hay nghèo khổ, cho dù khỏe mạnh hay bệnh tật, em xin thề, mãi mãi không thay lòng đổi dạ, làm bạn trăm năm. Triệt, em yêu thầy.”

Lấy một chiếc nhẫn từ trong hộp ra, Lạc Dĩ Mạt cẩn thận đeo vào tay anh, Ân Nhược Triệt cũng bắt chước theo, đeo chiếc nhẫn còn lại vào tay hắn. Sau đó hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

“Tôi cũng xin thề. Bất kể sau này xảy ra chuyện gì, tôi cũng không bao giờ rời khỏi cậu. Tôi muốn vĩnh viễn ở bên cạnh cậu. Khi cậu vui, tôi sẽ cười cùng cậu. Khi cậu đau khổ, tôi sẽ khóc cùng cậu. Khi cậu ốm đau, tôi sẽ chăm sóc cậu. Mọi hạnh phúc của cậu cũng là hạnh phúc của tôi. Dĩ Mạt, tôi cũng yêu cậu, yêu cậu nhiều như tình cảm cậu dành cho tôi.”

Hai đôi môi cuối cùng cũng chạm vào nhau.

Hai người họ điên cuồng quấn lấy nhau. Những khao khát tưởng chừng đã ngủ say giờ lại vô thức bùng cháy. Lạc Dĩ Mạt nhẹ nhàng đặt anh nằm xuống giường. Cách thức, tư thế bây giờ không còn quan trọng nữa, hắn chỉ muốn hết lòng “yêu” anh ngay lúc này thôi.

“Dĩ... Dĩ Mạt...” Đang bị áp đảo, Ân Nhược Triệt đột nhiên đẩy người đàn ông đang vùi mặt vào cổ anh ra. “Nhường tôi được không?”

“Thầy muốn nằm trên à?” Hắn vốn không để ý chuyện ấy, chỉ cần thầy thích là hắn OK hết.

“Không phải vậy.” Nhớ đến những lời của mẹ mình, hai má Ân Nhược Triệt đột ngột ửng hồng. “Tôi... tôi muốn... muốn giúp cậu... có thể nhường tôi chủ động một lần không?”

Lạc Dĩ Mạt nuốt nước bọt. Tuy đó là một đề nghị rất tuyệt vời, nhưng...

Lạc Dĩ Mạt đang định từ chối thì liền nhìn thấy nét mặt mong chờ của anh. Hắn đành chịu thua ném mình xuống giường. “Được rồi, thầy cứ làm đi, nhưng tắt đèn trước đã.”

Kể vừa nhận được đặc ân kia lập tức ngoan ngoãn chạy xuống giường tắt đèn. Tuy không phải hoàn toàn đen kịt, nhưng khó mà trông thấy được nét mặt của người kia. Thật ra như vậy cũng tốt, đỡ khiến anh đang làm nửa chừng thì xấu hổ không dám tiếp tục.

Bắt chước Lạc Dĩ Mạt, Ân Nhược Triệt cởi bỏ quần áo của hắn. Chẳng mấy chốc, thân thể cứng cáp không chút che đậy đã hiện ra trước mặt anh. Thật thận trọng, anh vươn tay chậm rãi vuốt ve.

“Triệt, thầy nhanh lên một chút.” Giọng nói của Lạc Dĩ Mạt đã khản đặc dục vọng. Anh như con mèo nhỏ đang ve vãn khắp nơi khiến lồng ngực hắn ngứa ngáy đến khó chịu. Nếu không vì lời đồng ý để anh chủ động ban nãy, hắn đã sớm đề anh ra ăn sạch sẽ từ lâu rồi.

“Ừm.” Mỗi khi động tình, giọng nói của Lạc Dĩ Mạt đều đặc biệt chứa nhiều từ tính. Bị âm thanh kia cuốn hút, Ân Nhược Triệt cởi bỏ quần trong của hắn. Vừa cởi xong, anh đã há miệng ngậm lấy thứ nóng rực thẳng đứng kia vào sâu trong miệng mình.

Phía trên đầu anh, vang lên nhịp thở khó khăn của ai đấy. Bàn tay Ân Nhược Triệt mơn trớn thứ đang căng cứng của hắn, tay còn lại trượt xuống phần đùi rắn chắc, nhưng chỉ vừa vuốt ve vài cái, Ân Nhược Triệt lập tức như người bị điện giật, đột ngột ngồi thẳng dậy. Anh nhanh chóng lao đến mở chiếc đèn ở đầu giường, con người xinh đẹp trần ngập vẻ khiếp sợ.

“Đây là... Sao lại thế này?”

Thân dưới của người kia hiện ra rõ ràng từng chút một dưới ánh đèn. Đùi trong đầy những vết sẹo đáng sợ, hình dạng của chúng khiến người ta phải rợn cả sống lưng.

“Ai? Là ai... đã làm...?” Dịu dàng chạm vào những vết cắt dài ngắn, nông sâu khác nhau, giọng nói của anh dần run lên: “Là... cha của cậu làm sao?”

Lạc Dĩ Mạt lắc đầu. Hắn cứ tưởng chỉ cần tắt đèn là sẽ không bị phát hiện, nhưng, cuối cùng cũng không thể che giấu được nữa.

“Là do em cắt.”

102. Quyển 3 - Chương 35: Tình Và Dục

“Tại sao?” Cuối cùng Ân Nhược Triệt cũng dời ánh nhìn yêu thương khỏi những vết sẹo kia, mở to mắt nhìn hắn.

“Vì... em nhớ thầy.” Lạc Dĩ Mạt ngồi dậy, tựa trán mình vào trán anh. “Mỗi khi nhớ đến thầy, nhớ đến nỗi không sao dừng lại được, em đành dùng một con dao nhỏ cứa vào da thịt mình. Triệt, thầy đừng khóc. Chỉ có nỗi đau thể xác mới giảm bớt phần nào cơn đau dai dẳng trong tâm hồn. Mỗi lần như vậy, em đều đau đến ngạt thở, cảm giác như có thứ gì đẩy tặc nghẽn nơi cuống họng. Em không còn cách nào khác. Chỉ có như vậy, chỉ có ở chỗ mà người khác không sao phát hiện, em mới có thể giải tỏa nỗi thống khổ của mình.”

“Khốn kiếp! Sao cậu có thể hủy hoại cơ thể mình đến nhường này?” Nước mắt nhỏ xuống thấm ướt gương mặt. Nỗi đau chia cắt suốt ba năm, anh có thể không biết ư, có thể không hiểu ư? Nhưng tại sao hắn lại chọn cách cực đoan này để giảm bớt đau đớn?

“Khóc gì chứ? Hôm nay là ngày quan trọng của chúng ta kia mà, là ngày đại hỉ đấy!” Lạc Dĩ Mạt giữ lấy cằm anh, cọ xát môi mình vào môi anh. Khoang miệng Ân Nhược Triệt chỉ toàn vị đắng nghét. Hóa ra nước mắt đau lòng lại có vị mặn đắng đến nhường này. “Làm ơn cười đi mà! Triệt, ba năm không chạm vào thầy, nhân nhện đến phát điên. Thầy nhất định phải dùng cách này hành hạ em sao?”

Kéo tay người kia đặt lên thứ ấy của mình, không đợi anh phản ứng, Lạc Dĩ Mạt đã ấn anh xuống giường. “Em chờ hết nỗi rồi. Thầy đúng là đang hành hạ người khác mà. Lần sau sẽ để thầy chủ động. Bây giờ em sẽ ăn thầy!”

...

...

“Thầy... ngày mai, em nhất định khiến thầy không thể bước xuống giường...”

...

...

Đêm động phòng ngập vị ái tình, đúng là khiến những ai vô tình nghe thấy, nhìn thấy phải đỏ mặt tía tai. (* Còn ai ngoài tác giả đây)

Có lẽ “tình” không thể chỉ dùng một chữ “dục” để hình dung, nhưng chữ “dục” ấy một khi thiếu đi yêu thương lại là một chữ “dục” không trọn vẹn. Chỉ khi yêu, con người ta mới thật sự cảm nhận đầy đủ hương vị của đam mê. Cũng chỉ khi yêu, con người ta mới hiểu ra rằng, nét mặt hòa lẫn âm thanh thỏa mãn của người mình yêu, là điều vĩnh viễn không có ai thay thế được.

Trong lúc hai cơ thể giao hòa làm một, có nhiều kẻ vì người mình yêu thương mà sẵn sàng làm những thứ bản thân không ham thích, nhưng... chỉ cần nhìn thấy nét mặt hạnh phúc của người kia, thử hỏi còn ai để tâm tính toán nữa đây?

103. Quyển 3 - Chương 36: Hoàn Thành Chính Văn

Một năm sau.

“Dĩ Mạt, nhanh lên đi, mẹ giục cả buổi rồi.” Ân Nhược Triệt đứng ngay trước cửa hỏi thúc.

Một năm trôi qua, mẹ anh đã mê tít tài nghệ nấu nướng của Lạc Dĩ Mạt. Bữa cơm nào cũng bắt hắn trở tài, làm hại bọn họ chưa một lần may mắn được thưởng thức bữa cơm chỉ duy nhất hai người.

Đang gọi ông xã, Ân Nhược Triệt đột nhiên cảm thấy quần mình bị thứ gì đấy kéo kéo mấy cái. Tò mò cúi đầu xuống, anh liền trông thấy một đứa trẻ khoảng ba bốn tuổi đang ra sức vật lộn với chiếc quần của anh.

“Anh bạn nhỏ, cháu là con nhà ai thế?” Ngồi xổm xuống cho bằng cậu nhóc, Ân Nhược Triệt hỏi bằng giọng điệu trẻ con.

Cậu bé mở to đôi mắt long lanh nhìn anh, một tay không ngừng kéo kéo giật giật, còn ngón cái tay kia để yên trong miệng mút mút.

“Ở đâu ra tiểu quỷ này vậy?” Cuối cùng Lạc Dĩ Mạt cũng bước ra cửa, cùng Ân Nhược Triệt đối diện với thằng bé. Hắn nhíu mày: “Sao tên nhóc này trông quen thế nhỉ?”

Thấy Lạc Dĩ Mạt xuất hiện, cậu bé đột nhiên chạy đến ôm lấy chân hắn, giọng nói non nớt gọi lớn: “Chú! Chú!”

“Thằng bé này đáng yêu quá đi!” Đứng thẳng dậy, Ân Nhược Triệt nhìn đứa bé đang bám dính vào người Lạc Dĩ Mạt mà bật cười thành tiếng.

Nghe thấy Ân Nhược Triệt nói vậy, cậu nhóc kia dường như chợt nhớ đến điều gì đấy, quay lại nhìn anh một lúc lâu. Rồi đột ngột đổi mục tiêu tấn công, thoáng cái đã ôm ghì lấy chân anh: “Thím! Thím!”

Sắc mặt Ân Nhược Triệt bỗng chốc bị mây đen bao phủ, anh gượng cười nhấn nại nói với thằng bé: “Bé ngoan, cháu cũng phải gọi chú là chú chứ, không phải là thím!”

“Thím! Thím!” Hoàn toàn không quan tâm đến lời dạy bảo chân thành của hắn, thằng bé vẫn khăng khăng làm theo ý mình.

Thấy người kia đã bị dồn vào đường cùng, Lạc Dĩ Mạt cười lớn, tên nhóc con này đúng là đặc biệt thú vị.

Ân Nhược Triệt vẫn dây dưa tranh luận với thằng bé.

Đột nhiên, tiếng cười của Lạc Dĩ Mạt im bật.

Quay đầu về phía hắn đang nhìn, Ân Nhược Triệt cũng giật mình há hốc.

“Ba! Ba!” Thằng bé vừa thấy người mới đến đã buông Ân Nhược Triệt ra, chạy ào vào trong lòng người đàn ông mà nó gọi là ba.

“Anh?” Lạc Dĩ Mạt nuốt nước bọt, không dám tin nhìn người đàn ông với mái tóc đuôi ngựa, Lạc Dĩ Nhu.

“Xem ra hai người sống cũng không tệ.” Lạc Dĩ Nhu cúi đầu ôm lấy thằng bé, mỉm cười tao nhã.

“Anh...” Sau khi hắn bỏ đi, vì sợ kẻ khác nghi ngờ nên cả hai anh em không hề liên lạc với nhau, tại sao hôm nay hắn lại xuất hiện ở trấn Giáng Khướu?

“Không hoan nghênh anh à?”

“Sao có chuyện ấy được? Dĩ Nhu, rốt cục cũng có thể mặt đối mặt mà cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu đã giúp chúng tôi nhiều như vậy!” Ân Nhược Triệt khẽ gật đầu, đối với những hi sinh mà Lạc Dĩ Nhu đã làm vì bọn họ, một tiếng cảm ơn làm sao nói hết được.

“Hôm nay đến đây, anh còn mang theo một người nữa.” Lạc Dĩ Nhu nhìn em trai. “Sau chừng ấy thời gian, ông ta cũng đã hiểu rõ lỗi lầm của mình. Ông ta sẵn sàng làm bất cứ điều gì để mong em tha thứ.”

Lạc Dĩ Mạt quay đi... Tha thứ? Ông ta thẳng tay làm bao nhiêu chuyện tàn ác, nay chỉ dùng một từ “tha thứ” mà muốn xóa sạch hết sao?

“Nói ông ta trở về đi, bằng không, em sẽ không kiềm được mà giết chết ông ta. Anh, nếu anh vẫn còn là anh em, thì xin anh đừng ép em. Những điều ông ta đã làm với Triệt, cả đời này, cũng đừng mơ tưởng có được sự tha thứ của em.”

Ân Nhược Triệt cúi đầu không biết phải nói gì. Đúng là nỗi hận bọn họ dành cho Lạc Dĩ Mạt là vô cùng to lớn, nhưng dù sao thì ông ấy cũng là cha của Lạc Dĩ Mạt.

Cha? Có người cha nào lại làm chuyện này với con mình?

“Anh hiểu tâm trạng của em, ông ấy đang ở trên xe. Nếu hai người không muốn gặp thì anh sẽ nói ông ấy quay về. Thật ra anh để ông ấy đến đây, cũng chỉ để hai người biết, ông ấy đã thấm thía lỗi lầm của mình. Còn về phần tha thứ, ngay cả anh cũng không thể tha thứ cho ông ấy.”

Lạc Dĩ Nhu lấy điện thoại di động ra, nói với Lạc Dịch vài câu ngắn gọn.

“Được rồi Dĩ Mạt, bây giờ thì để anh em chúng ta vui vẻ đoàn tụ thôi!” Lạc Dĩ Nhu đặt đứa trẻ trong lòng xuống đất, ôm lấy vai em trai mình, nhiệt tình vỗ mạnh. “Sẵn đây anh sẽ đại diện nhà chồng ra mắt bác trai và bác gái.”

“Được.” Lạc Dĩ Mạt ngoan ngoãn để anh trai ôm lấy vai mình. Cuối cùng, hắn cũng đạt được mơ ước tưởng chừng quá xa vời của mình — Một vùng trời tự do vĩnh viễn không bị bất kì ai xâm phạm.

Ân Nhược Triệt dắt tay đứa bé, đi ngay sau bọn họ.

Bão tố trước kia giờ đều trở thành quá khứ, chỉ còn ánh lên sắc cầu vồng hạnh phúc nơi cuối chân trời.

Tình yêu của họ thật gian nan, nhưng cũng thật đáng giá. Không đau khổ thì làm sao có thể toàn tâm nâng niu quý trọng...

Mỗi khi nhớ đến chuyện xưa, trong lòng lại phảng phất vọng lên câu nói:

Mong sao bọn họ mãi mãi hạnh phúc, thiên trường địa cửu.

——END——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-chay-lao-su>